SAMURAI TRẺ TUỔI

1 - VÕ SĨ ĐẠO

CHRIS BRADFORD

"Một cuộc phiêu lưu kì thú làm choáng ngợp độc giả từ đầu tới cuối" - EOIN COLFER, nhà văn Ireland nổi tiếng

KIM ĐỒNG

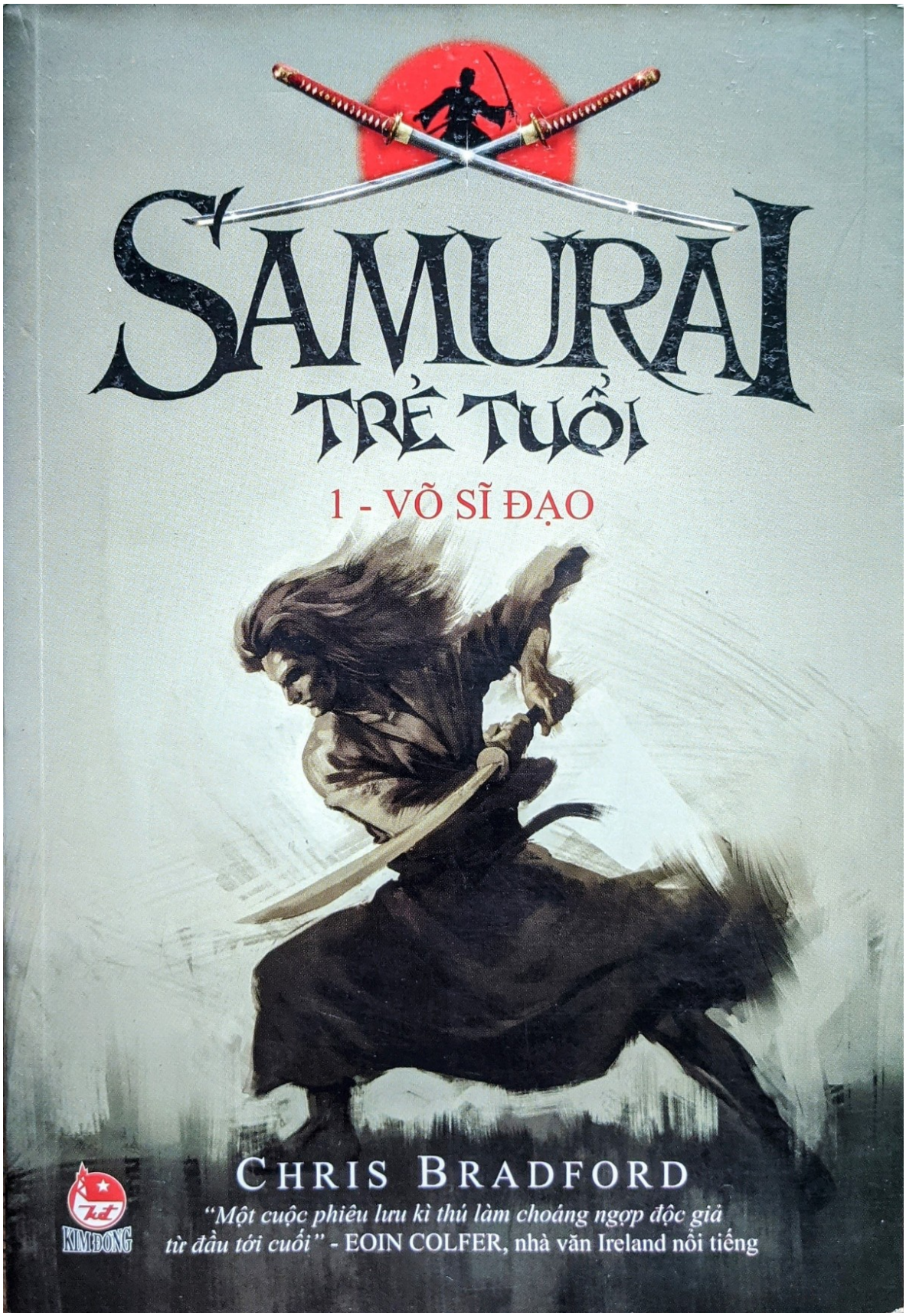
SAMURAI
TRẺ TUỔI
1 - VÕ SĨ ĐẠO
CHRIS BRADFORD
"Một cuộc phiêu lưu kì thú làm choáng ngợp độc giả từ đầu tới cuối" - EOIN COLFER, nhà văn Ireland nổi tiếng
KIM ĐỒNG

CHRIS BRADFORD

1 - VÕ SĨ ĐẠO

Người dịch:
Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Tác phẩm: Samurai Trẻ tuổi: Võ Sĩ Đạo

Tác giả: Chris Bradford

Người dịch: Hoàng Hương Trang

Nhà xuất bản Kim Đồng, 2016

Dành tặng cha

MỤC LỤC

Bản đồ: Nhật Bản - Thế kỉ 17

Phần Mở Đầu - Masamoto Tenno

1 Quả Cầu Lửa

2 Thợ Leo Cột Buồm

3 Tiến Thoái Lưỡng Nan

4 Vùng Đất Mặt Trời Mọc

5 Những Bóng Đen Trong Đêm

6 Cơn Sốt

7 Samurai

8 Ofuro

9 Kimono Và Đũa

10 Abunai!

11 Sencha

12 Cuộc Chiến Tay Đôi

13 Cha Lucius

14 Lệnh Triệu Tập

15 Yamato

16 Kiếm Gỗ

17 Kẻ Ngoại Quốc

18 Đấu Tự Do

19 Masamoto Trở Về

20 Akiko

21 Nhị Thiên Nhất Lưu

22 Đường Tokaido

23 Vũ Đức Điện

24 Võ Sư

25 Toả Sáng

26 Chiến Thắng Thanh Kiếm

27 Lí Do Tập Luyện

28 Búp Bê Daruma

29 Thầy Kyuzo

30 Tập Bắn

31 Kazuki Tuyên Chiến

32 Lễ Hội Ngắm Hoa

33 Tha Lưu Tỉ Thí

34 Bí Mật Của Thầy Yamada

35 Hoán Đổi

36 Bướm Và Ác Quỷ

37 Phỉ Thuý Ngọc Kiếm

38 Thác Âm Vũ Thanh

39 Lời Xin Lỗi

40 Vững Bước

41 Lễ Kì Viên

42 Độc Nhãn Long

43 Kiếm Đạo

Chú Thích Nguồn Trích Dẫn

Đôi Điều Về Tác Giả Chris Bradford

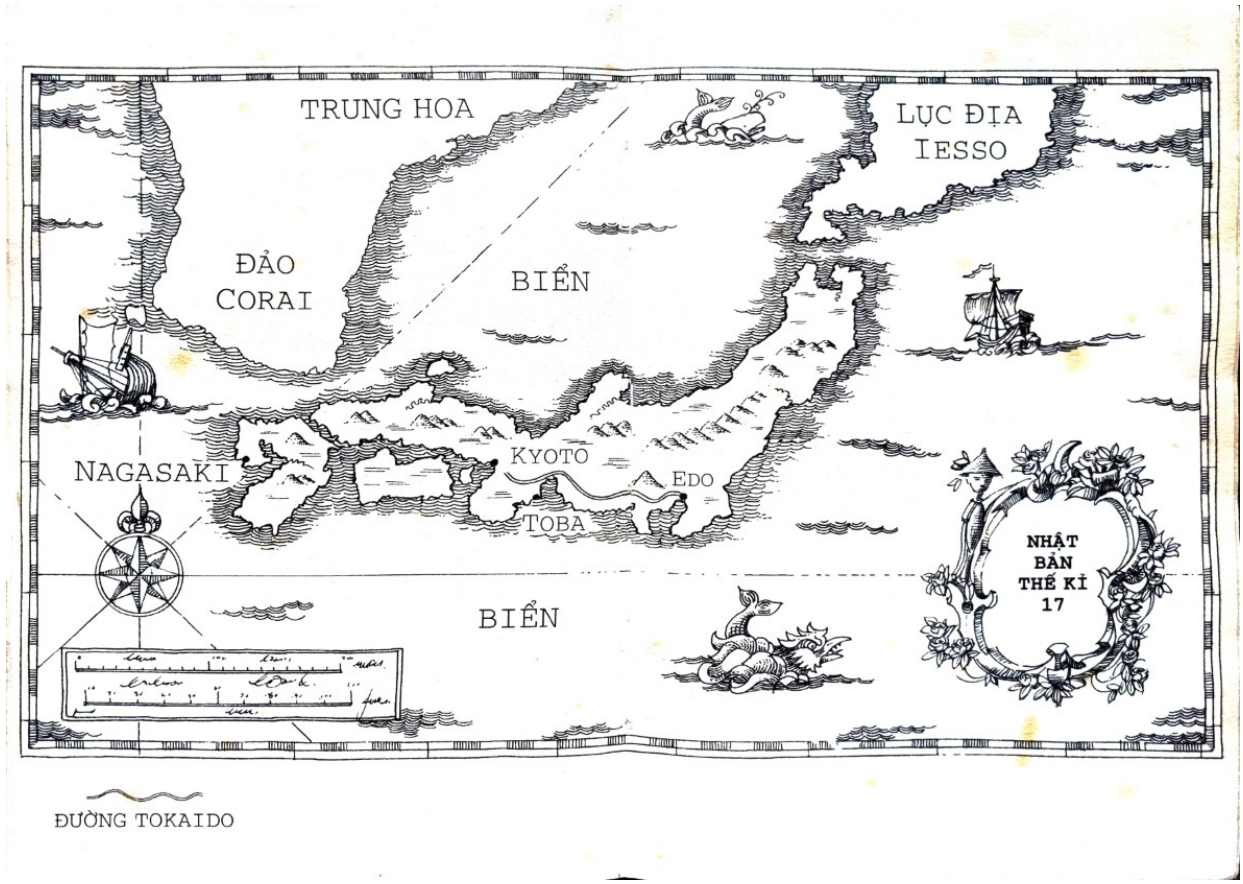

ĐƯỜNG TOKAIDO

PHẦN MỞ ĐẦU

MASAMOTO TENNO

Kyoto, Nhật Bản, tháng 8 năm 1609

Bừng tỉnh. Chàng trai siết chặt thanh kiếm.

Tenno gần như nín thở. Cậu cảm nhận được sự hiện diện của người lạ trong phòng. Khi đôi mắt quen dần với bóng tối, cậu nhìn quanh, tìm kiếm những dấu hiệu của chuyển động. Nhưng chẳng có gì hết, chỉ có những khoảng tối chồng chất, bóng lồng bóng dưới ánh trăng mờ ảo thấm qua bức tường giấy. *Có lẽ là nhầm chăng*... Dù vậy, trực giác có được từ quá trình tập luyện vẫn không ngừng cảnh báo cậu.

Tenno chăm chú lắng nghe những âm thanh nhỏ nhất, bất cứ dấu hiệu nào cho thấy có kẻ đột nhập. Vẫn chẳng có gì bất thường. Tiếng gió thổi nhẹ lướt qua những cây anh đào trong vườn khẽ xào xạc như âm thanh phơ phất của dải lụa mỏng. Vang vọng trong không gian vẫn là tiếng nước chảy róc rách quen thuộc từ đài phun xuống hồ cá, tiếng dế rích rích liên hồi trong đêm. Ngoài ra, cả ngôi nhà chìm trong im lặng.

Quá lo xa chăng... Chắc là linh hồn xấu xa nào đó quấy rối giấc mơ của mình thôi, cậu tự trấn an.

Cả tháng nay, nhà Masamoto lúc nào cũng như trên miệng vực với lời đồn đại về chiến tranh. Người ta đồn về một cuộc nổi loạn. Cả cha của Tenno cũng được triệu tập để dẹp yên bất cứ mầm mống nguy hiểm nào. Nước Nhật bình yên hai mươi năm qua giờ đây đột nhiên bị đe dọa. Ai cũng sợ đất nước rơi vào cảnh chiến tranh lần nữa. Chẳng thế mà cậu mới phải căng thẳng đến vậy.

Tenno hơi thả lỏng người quay trở lại với giấc ngủ trên tấm *futon*[1]. Đúng lúc đó tiếng dế kêu đêm chợt rích rích to hơn. Tay cậu siết chặt cán kiếm. Cha cậu từng nói, “Một võ sĩ phải luôn biết tuân theo trực giác của mình”. Đêm nay, trực giác cảnh báo với cậu rằng có điều gì đó không ổn.

Cậu ngồi dậy kiểm tra.

Thình lình, một chớp sao bạc xẹt ra từ bóng tối.

Tenno lăn người sang bên để tránh, nhưng cậu đã chậm mất một giây.

Chiếc shuriken[2] sượt qua má cậu trước khi cắm phập vào tấm futon vừa phút trước là chỗ cậu kê đầu. Trong khoảnh khắc lộn vòng để tránh, Tenno cảm nhận được một dòng máu nóng chảy xuống mặt. Rồi cậu nghe thấy âm thanh của chiếc *shuriken* thứ hai cắm phập xuống nền sàn trải chiếu *tatami* . Với một động tác mau lẹ, Tenno đứng phắt dậy đưa kiếm lên thủ thế.

Một cái bóng chập chờn như bóng ma lướt ra khỏi khoảng tối trong bộ đồ đen kịt từ đầu đến chân.

Ninja ! Bọn sát thủ trong đêm của Nhật.

Thận trọng tính toán, tên ninja từ từ rút kiếm khỏi bao. Một thanh kiếm bén nhọn. Khác với thanh *katana* dài và cong vút của Tenno, thanh *tantou* ngắn và thẳng, được thiết kế lý tưởng để đâm.

Tên ninja nhẹ nhàng tiến thêm một bước rồi vung chiếc *tantou* lên như một con rắn hổ mang chuẩn bị bổ nhào xuống.

Tenno, chủ động gạt đòn tấn công, vung kiếm chém ngang người gã sát thủ nhưng gã đã khéo léo tránh được. Hắn xoay người đá thẳng vào ngực cậu.

Trúng đòn, Tenno bị đẩy xuyên qua cánh cửa giấy rách toạc và văng ra ngoài màn đêm đen kịt. Cậu rơi phịch xuống giữa khu vườn, mất phương hướng và thở khó nhọc.

Tên ninja nhảy qua lối cửa bị rách, đáp xuống trước mặt cậu nhẹ như một con mèo.

Tenno cố gắng đứng dậy thủ thế, nhưng đôi chân của cậu không thể. Chúng chết cứng và vô dụng. Hoảng hốt, cậu cố hét lên - để cầu cứu - nhưng cổ họng của cậu nghẹn ứ, bỏng rát như bị thiêu đốt. Tiếng kêu cứu trong vô vọng của cậu chỉ còn là những tiếng thở thều thào.

Tên ninja di chuyển chập chờn trước mắt cậu trước khi biến mất trong làn khói đen kịt.

Thị lực của cậu hoàn toàn bị phong tỏa. Tenno nhận ra rằng chiếc *shuriken* lúc nãy có tẩm thuốc độc và đang làm từng cơ bắp cậu tê liệt dần. Chẳng mấy chốc, cơ thể cậu hoàn toàn chịu trận trước sức mạnh chết người của độc tố. Cậu nằm đó với sự thương hại của tên sát thủ.

Mờ mịt, Tenno cố lắng nghe dấu hiệu âm thanh cho thấy tên ninja đang đến gần, nhưng chỉ nghe được tiếng dế *rích-rích* . Cậu nhớ lại cha cậu từng nói ninja thường lợi dụng tiếng côn trùng để ngụy trang cho tiếng động trong lúc di chuyển. Đó chính là cách tên sát thủ đột nhập vào mà không bị lính gác phát hiện!

Đột ngột thị lực của cậu quay trở lại trong thoáng chốc. Dưới ánh trăng nhợt nhạt, một khuôn mặt che kín mít chập chờn tiến về chỗ cậu. Tên ninja áp sát đến nỗi Tenno có thể ngửi thấy hơi thở nóng hổi của hắn phả lên mặt, chua và hôi như thứ rượu *saké* rẻ tiền. Qua kẽ hở trên chiếc mũ trùm đầu của bộ trang phục ninja *shinobi shozoko* , Tenno thấy duy nhất một con mắt màu xanh ngọc rực lên ánh nhìn thù hận.

“Đây là thông điệp dành cho cha ngươi,” hắn rít qua kẽ răng.

Tenno cảm nhận được mũi kiếm lạnh lẽo chết chóc của chiếc *tantou* ngay trên tim mình.

Lưỡi kiếm sắc lẹm xuyên qua, toàn thân cậu bị thiêu đốt trong đau đớn…

Và rồi chẳng còn gì nữa…

Masamoto Tenno đã trở về với cõi hư vô.

1
QUẢ CẦU LỬA

Thái Bình Dương, tháng 8 năm 1611

Nó bừng tỉnh giấc.

"Tất cả lên boong!" Viên quản lí rống lên. "Cả mày nữa đấy Jack!"

Khuôn mặt sạm nắng của viên quản lí ló ra khỏi bóng tối hướng về phía thằng nhóc đang vội vàng nhảy khỏi cái võng đang đung đưa trên mặt sàn gỗ nơi khoang giữa con tàu.

Jack Fletcher mới chỉ mười hai nhưng đã cao hơn nhiều so với tuổi của nó, cơ thể thon gọn và săn chắc sau hai năm lênh đênh ngoài biển khơi. Khuất sau mái tóc rễ tre vàng lùm xùm là đôi mắt được thừa hưởng từ mẹ - đôi mắt màu xanh da trời trong vắt, ánh lên vẻ cương nghị và lửa nhiệt huyết vượt xa những đứa trẻ cùng lứa.

Các thủy thủ, tuy mệt mỏi trên hải trình *Alexandria* nhiều ngày, vẫn nhanh chóng tụt xuống chiếc giường xếp, đẩy cả Jack ra, cấp tập lên boong trên. Jack ném về phía viên quản lí một cái cười tỏ ý biết lỗi.

“Làm nhanh coi, nhóc!” Viên quản lí càu nhàu.

Đột ngột có tiếng va chạm dữ dội, rồi tiếng ván gỗ nghiến vào nhau rít lên. Jack ngã nhào xuống mặt sàn. Chiếc đèn dầu nhỏ treo trên thanh xà ngang cáu bẩn chốt giữ giữa trần rung lắc điên cuồng, ngọn lửa không ngừng cháy ì xèo.

Jack rơi phịch xuống giữa một núi những chiếc thùng tròn rỗng làm chúng lăn ra khắp sàn. Nó loạng choạng cố giữ thăng bằng trong lúc mấy thuyền viên người đầy bụi bẩn với cái bụng đói cồn cào cũng đang loạng choạng vấp lên vấp xuống đi qua nó giữa bóng tối nhập nhoạng. Chợt một bàn tay túm sau cổ áo nó, nhấc nó đứng thẳng dậy.

Chính là Ginsel.

Gã người Hà Lan có vóc dáng thấp bé nhưng chắc nịch toét miệng cười với Jack, để lộ nguyên hàm răng lởm chởm sắc nhọn làm người ta liên tưởng hắn như một con cá mập trắng. Tuy bộ dạng dữ dằn vậy chứ viên thủy thủ này lúc nào cũng đối tốt với Jack cả.

"Lại đụng phải bão lớn nữa rồi Jack à. Cứ như thể cánh cổng địa ngục mở ra trước mặt chúng ta ấy!" Ginsel lẩm bẩm. "Tốt nhất là lên boong ngay đi, trước khi viên quản lí tìm thấy mày."

Jack vội vàng theo sau Ginsel và các thủy thủ còn lại chạy rầm rập theo lối cầu thang lên trên tàu, tiến thẳng vào vùng mắt bão.

Những đám mây đen cuồn cuộn kéo đầy trời. Chẳng mấy chốc tiếng phàn nàn qua lại của các thủy thủ đã bị nhấn chìm giữa từng đợt gió bão rít lên không ngừng qua các cột buồm. Mùi muối biển xộc mạnh tận trong mũi Jack, từng hạt mưa buốt lạnh quất xối xả vào mặt nó đau rát như hàng ngàn mũi kim châm. Nhưng lúc nó còn chưa rõ tình hình thế nào thì một đợt sóng khổng lồ đã chồm lên quấn lấy chiếc thuyền.

Nước biển ngập đầy sàn tàu còn Jack ướt sũng như chuột lột. Nước dần chảy qua các lỗ thoát. Đúng lúc nó cố lấy hơi thì một đợt sóng dữ dội khác lại tràn qua khoang. Lớp sóng này còn mạnh hơn, cuốn Jack mất thăng bằng. Nó chỉ vừa kịp bám được vào lan can tàu để giữ mình không bị đẩy trôi xuống biển.

Jack vừa đứng được lên thì một tia sét lóe sáng rạch ngang bầu trời đêm, đánh thẳng vào cột buồm chính. Chỉ trong khoảnh khắc, thứ ánh sáng ma quái ấy đã bao trùm cả con tàu. Chiếc tàu buôn ba lá như bị nhấn chìm trong cơn hoảng loạn. Các thuyền viên bị tách rời nhau ra, rải rác khắp sàn tàu như những mẩu gỗ trôi dạt. Tít trên đầu trục căng buồm, một nhóm các thủy thủ đang ra sức chống chọi lại với gió bão, cố gắng cuộn lá buồm chính lại trước khi nó bị cơn bão xé toạc, hay tệ hơn là có thể lật tàu.

Trên buồng lái, thuyền phó thứ ba, một người đàn ông to lớn, cao tới bảy thước với bộ râu quai nón đỏ rực đang đánh vật với bánh lái. Bên cạnh ông là thuyền trưởng Wallace dáng nghiêm nghị đang hò hét ra lệnh cho các thủy thủ, nhưng vô ích; gió đã nuốt chửng mọi chỉ thị của ông trước khi kịp đến tai các thuyền viên.

Người đàn ông còn lại trên buồng lái là một thủy thủ cao ráo lực lưỡng với mái tóc nâu đậm được cột sau gáy bằng một sợi dây mảnh. Đó chính là cha của Jack, John Fletcher, hoa tiêu của tàu *Alexandria* . Đôi mắt ông nhìn

chăm chăm về phía đường chân trời như thể hi vọng ánh nhìn ấy sẽ xé toạc cơn bão, tìm ra dấu hiệu an toàn của đất liền phía trước.

“Này mấy người!” Viên quản lí ra lệnh, chỉ tay vào Jack, Ginsel và hai thuyền viên nữa. “Treo lên kia rồi thả lá buồm cao nhất ra. Làm ngay!”

Cả nhóm lập tức hướng đến mũi tàu, nhưng ngay khi đang băng qua khoang chính để đến cột buồm mũi thì bất thình lình, một quả cầu lửa từ đâu lao về phía họ và nhắm thẳng vào Jack.

“Coi chừng!” một viên thủy thủ hét lên.

Kinh nghiệm có được sau những cuộc tấn công tổng lực từ tàu chiến Bồ Đào Nha khiến Jack thụp người xuống theo bản năng để tránh. Nó cảm nhận được luồng khí nóng rừng rực và tiếng rít ngân dài khi quả cầu lửa bay hụt qua rồi đâm sầm xuống sàn tàu. Tuy nhiên, thật lạ là tiếng va chạm ấy chẳng giống tiếng một quả đạn súng thần công gì cả. Không hề có thứ tiếng răng rắc đáng sợ khi một vật bằng sắt va mạnh vào gỗ. Âm thanh này nông và nhẹ hẫng như thể tiếng một bó vải bị ném phịch xuống sàn. Jack nhìn xuống vật vừa rơi ngay cạnh chân mình với một nỗi kinh hoàng khiếp đảm.

Chẳng có quả cầu lửa nào cả.

Đó là cơ thể đang bốc cháy rừng rực của một thuyền viên vừa bị sét đánh chết.

Jack đứng chết điếng, một cảm giác buồn nôn dâng trào từ đáy dạ dày. Khuôn mặt xác chết hiện rõ vẻ đau đớn và bị thiêu rụi đến không còn nhận ra được nữa.

“Ôi Chúa ơi,” Ginsel thốt lên, “đến cả Thượng đế cũng bỏ rơi chúng ta!”

Nhưng trước khi Ginsel kịp nói thêm câu gì thì một đợt sóng đã chồm lên lan can, cuốn phăng thi thể ấy xuống biển.

“Jack, đi với tao!” Ginsel nói trước khuôn mặt đầy sững sờ của nó. Hắn túm lấy tay Jack rồi cố gắng lôi nó đi đến chân cột buồm mũi.

Nhưng người Jack như thể đã bám rễ tại nơi đó. Nó vẫn còn ngửi thấy rõ mùi thịt cháy khét của viên thủy thủ bị sét đánh chết như thể một miếng thịt lợn bị nướng quá tay trên xiên.

Đương nhiên đây không phải là cái chết đầu tiên mà nó chứng kiến trong suốt cuộc hành trình, và nó biết chuyện này sẽ còn tiếp diễn. Cha nó đã cảnh báo quãng đường vượt qua Đại Tây Dương và Thái Bình Dương là con đường đầy rẫy chông gai nguy hiểm. Jack đã thấy những kẻ chết vì hoại tử do lạnh cóng, chết vì bệnh máu do thiếu vitamin dài ngày, sốt nhiệt đới

hay chết vì những vết thương từ dao kiếm và súng thần công. Dù quen là vậy, Jack vẫn không khỏi sững người trước sự khủng khiếp của nó.

“Thôi nào, Jack...” tiếng Ginsel thúc giục.

“Chỉ là dành cho anh ấy đôi lời cầu nguyện thôi,” cuối cùng nó cũng đáp lại được. Nó biết rõ lúc này phải hành động theo Ginsel và những thuyền viên khác, nhưng cảm giác muốn được ở bên cha trong chính khoảnh khắc này khiến nó không còn muốn làm gì nữa.

“Đi đâu đấy?” Ginsel hét to khi thấy Jack chạy về phía buồng lái. “Chúng tao đang can may treo lên kia cơ mà!”

Dù vậy, Jack đã mất tích trong cơn bão. Nó cố gắng vật lộn chống chọi trong trận chiến hỗn loạn với mưa gió để tiền về phía cha trong lúc cả con tàu trồi lên hụp xuống liên tục, nghiêng ngả trong gió bão.

Nó chỉ vừa tới được nơi cột buồm lái thì một lớp sóng khổng lồ tiếp tục đổ ụp xuống con tàu Alexandria. Đợt sóng này dữ dội đến nỗi cuốn phăng Jack qua sàn, dạt đến tận cầu thang bên mạn trái tàu.

Con tàu lắc lư thêm lần nữa khiến nó bị hất văng ra phía ngoài, ngập chìm trong biển nước đen kịt cuồn cuộn...

2
THỢ LEO CỘT BUỒM

Jack gắng chống chọi với lần va chạm cuối cùng trước khi rơi xuống biển. Đột ngột, cơ thể nó bị giật mạnh lên trên. Nó nhận ra mình đang bị treo lơ lửng nơi mạn thuyền, từng lớp sóng hung tợn bên dưới không ngừng xô đẩy.

Jack ngước nhìn lên, một cánh tay xăm trổ đang nắm chắc cổ tay nó.

“Đừng lo, nhóc, tóm được mày rồi!” Vị cứu tinh của nó gằn xuống trước một cơn sóng chồm qua hòng lôi tuột nó xuống biển lần nữa. Chiếc mỏ neo xăm trổ trên cánh tay của người đó như thể cũng đang oằn xuống dưới sức kéo, Jack cảm thấy cánh tay nó như muốn đứt lìa khỏi cơ thể khi viên quản lí kéo mạnh nó lên lại tàu.

Jack nằm vật một đống dưới chân viên quản lí, miệng nó ồng ộc nước biển.

“Mày sẽ qua khỏi thôi. Cha nào con nấy, sinh ra để làm thủy thủ mà, dù chỉ chút nữa là toi đời rồi.” Viên quản lí cười mỉa với nó. “Giờ thì trả lời đi nhóc! Mày nghĩ mày đang làm cái gì thế hả?”

“Cháu... chỉ đang muốn thông báo lại cho cha thôi *ạ*, thưa ngài.”

“Tao không bảo mày làm thế. Đã nói phải ở trên khoang rồi cơ mà.” Viên quản lí hét lên. “Cứ cho mày là con trai của hoa tiêu đi nữa thì cũng không tránh khỏi bị phạt nếu không nghe lệnh đâu! Giờ thì đứng dậy ra chỗ cột buồm mũi tháo dây cho lá buồm mau, không tao cho một *roi* bây giờ!”

“Chúa phù hộ ngài,” Jack lẩm bẩm rồi vội vã quay trở lại chỗ cột buồm mũi. Nó biết lời cảnh báo từ cây roi chín đuôi không hề là chuyện đùa. Viên quản lí đã từng trừng phạt các thủy thủ khác vì có thái độ kém còn nặng nề hơn cả tội bất tuân mệnh lệnh.

Dù vậy, Jack vẫn còn ngập ngừng khi đến được mũi tàu. Cây cột buồm lúc này trông còn sừng sững hơn cả gác chuông nhà thờ và đang trồi lên hụp xuống như điên trong cơn bão. Từng ngón tay của nó tê rần vì cóng giữa cái lạnh buốt đến mức không còn cảm nhận được để mà bám, cả bộ đồ

trên người nó cũng trở nên nặng trịch và vướng víu khó chịu. Nhưng nó biết càng dừng lại lâu thì cơ thể sẽ càng bị lạnh, và chẳng mấy chốc tứ chi của nó sẽ cứng đờ.

Thôi nào, nó tự động viên mình. *Mày dũng cảm lắm mà.*

Tuy vậy, tận sâu trong lòng, nó biết mình không hề như thế. Thật ra nó đang sợ chết đi được. Trong suốt hành trình dài dằng dặc từ nước Anh đến quần đảo Spice, nó được mọi người công nhận là một trong những thợ leo cột buồm giỏi nhất của tàu. Nhưng sự thật thì khả năng leo lên cột buồm để sửa chữa lá buồm và tháo gỡ những cuộn dây "rối mù" cao tít tắp đó chẳng phải vì nó tự tin hay có kĩ năng gì đặc biệt - tất cả hoàn toàn xuất phát từ nỗi sợ hãi.

Jack ngước nhìn lên cơn bão. Những đám mây dông đen kịt vần vũ bao trùm khắp bầu trời chắn ngang vầng trăng nhợt nhạt. Trong bóng đêm nhập nhoạng, nó chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy Ginsel và những thủy thủ khác giữa các sợi dây chằng cột buồm. Chiếc cột lắc lư dữ dội trong cơn bão và các thủy thủ bám vào dây cũng lảo đảo như những trái táo bị rung cây.

"Đừng gục ngã trước sóng gió cuộc đời," nó nhớ lại lời dạy của cha vào cái lần đầu tiên nó phải vượt qua bài kiểm tra leo lên chiếc chòi trên đỉnh cột buồm. "Tất cả chúng ta đều phải học cách chèo lái con thuyền của chính mình, mặc cho thời tiết có ủng hộ hay không."

Jack nhớ lại khoảng thời gian nó đã chứng kiến tất cả các thủy thủ mới gia nhập cố gắng vượt qua bài kiểm tra leo trèo kinh hoàng. Không trừ một ai, tất cả bọn họ đều hoặc cúng đờ vì sợ hãi, hoặc nôn thốc tháo mọi thứ trong bụng xuống những thủy thủ ở dưới. Lúc đến lượt Jack thì sức gió đã tăng lên đến mức cuộn dây rung lắc rào rào, bồn chồn chẳng kém gì đôi chân nó. Jack ngước nhìn người cha đang đặt tay lên vai nó, trìu mến và tin tưởng. "Cha tin ở con, con trai. Con *có thể* làm được mà."

Vững tin bởi lời nói của cha, Jack lập tức bám vào cuộn dây và cứ thế leo thẳng một mạch không nhìn xuống cho đến khi với được chiếc gờ và leo vào vùng an toàn trong chiếc chòi. Dù kiệt sức nhưng vô cùng phấn khích, Jack hét lên một tiếng reo hân hoan về phía cha, lúc này nhỏ xíu như một con kiến tít dưới thân tàu. Nỗi sợ hãi đã đẩy nó lên đến tận đỉnh cột buồm. Còn lúc trèo xuống lại là chuyện khác...

Jack nắm lấy cuộn dây rồi đu mình lên trên. Nó nhanh chóng bắt nhịp vào công việc, cảm giác thoải mái do đã quá quen thuộc với việc leo trèo giúp nó có thêm chút tự tin. Hai tay nó thoăn thoắt bám lên, chẳng mấy

chốc nó đã có thể thấy những lớp sóng trắng xóa va đập vào mạn thuyền. Nhưng lúc này những ngọn sóng ấy không đe dọa được nó như cơn gió bão đang giật mạnh. Nỗi sợ hãi ghìm chặt nó, sẵn sàng đẩy nó xuống màn đêm bất cứ lúc nào, còn bản năng lại bao bọc bảo vệ giúp nó tiếp tục leo cao. Chẳng mấy chốc mà nó đã đứng cạnh Ginsel trên đầu trục căng buồm.

“Jack!” Ginsel hét lên, trông hắn có vẻ kiệt sức với đôi mắt đỏ ngầu trũng xuống. “Một trong số các dây kéo bị rối rồi, không thả buồm ra được. Mày lên đó tháo nó ra đi.”

Jack ngước lên nhìn và thấy một sợi dây buồm to bị mắc vào hệ thống dây của con tàu, đầu dây cùng ròng rọc của nó bị gió quăng quật qua lại một cách nguy hiểm.

“Anh đùa à! Sao lại là em? Còn những người khác thì sao?” Jack thốt lên, hất đầu về phía hai thuyền viên đang bám cứng vào phía bên kia đầu trục chết điếng vì hãi hùng.

“Tao cũng muốn bảo Christiaan bạn mày làm lắm,” Ginsel trả lời, mắt liếc qua một đứa người Hà Lan nhỏ con cùng tuổi với Jack có đôi mắt to tròn như mắt chuột ánh lên đầy vẻ sợ hãi, “nhưng nó đâu phải Jack Fletcher. Mày là thợ leo cột buồm giỏi nhất ở đây rồi.”

“Nhưng như thế khác nào tự sát...” Jack phản đối.

“Thì cũng như đi thuyền vòng quanh thế giới ấy, vậy mà chúng ta vẫn làm được đấy thôi!” Ginsel trả lời, cố gắng nở nụ cười trấn an nó, nhưng hàm răng lởm chởm như răng cá mập chỉ càng khiến cho hắn trông có vẻ khùng hơn. “Không có lá buồm trên cùng đó thì đến thuyền trưởng cũng không cứu nổi chiếc tàu này đâu. Buộc phải thả nó ra thôi, và mày chính là người làm được việc ấy.”

“Thôi được rồi.” Jack nói, nhận thấy nó không còn sự lựa chọn nào khác. “Nhưng anh phải sẵn sàng bắt lấy em đấy!”

“Khỏi lo đi người anh em, tao chưa muốn để mất chú mày trong lúc này đâu. Cứ buộc chặt sợi thừng này quanh eo. Tao sẽ giữ đầu bên kia cho. Cầm thêm con dao của tao nữa. Mày cần lên đó cắt dây thả buồm ra mà.”

Jack thắt chặt sợi dây an toàn và kẹp lưỡi dao được mài nham nhở giữa hai hàm răng. Nó bắt đầu loay hoay trèo từ cột buồm lên cột buồm ngọn. Tận dụng số dây chằng buộc ít ỏi trên đường, Jack nép người leo dọc theo chiếc trụ để đến chỗ sợi thừng kéo buồm bị rối.

Nó phải di chuyển với tốc độ chậm đến mức không thể tin nổi, hàng ngàn cánh tay vô hình của gió bão đang ghì chặt lấy nó ra sức kéo lại. Liếc nhìn xuống, Jack chỉ có thể nhận ra bóng cha nó xa tít bên dưới boong lái. Trong một thoáng, nó thề là đã thấy cha vẫy tay với nó.

“Coi chừừừnngg!” Ginsel hét lên cảnh báo.

Jack quay lại, chỉ kịp thấy đầu dây ròng rọc từ trong cơn bão đang phi thẳng vào đầu nó. Nó quăng người sang một bên kịp tránh, nhưng bị mất thăng bằng và trượt khỏi chiếc cột.

Jack cố gắng chộp lấy các sợi thừng và bắt được dây kéo buồm trong lúc nó rơi xuống. Hai tay nó ghì chặt sợi thừng như muốn đứt toạc, từng sợi gai cứa sâu vào lòng bàn tay. Tuy vết thương đau như thiêu đốt nhưng dù sao thì nó cũng đã giữ được không để bị rơi xuống.

Cả người nó treo lơ lửng trên đấy, nghiêng ngả theo từng đợt gió.

Biển đen. Con tàu. Cánh buồm. Bầu trời đêm. Tất cả những hình ảnh đó xoay vòng vòng quanh người nó.

“Đừng lo. Tao tóm được mày rồi!” Ginsel hét lên với nó, át cả tiếng gió bão.

Hắn kéo mạnh sợi dây buộc quanh người nó và đang được vắt qua cột buồm ngọn để giúp nó đến chỗ chiếc cột. Tới nơi, nó đạp chân vào chiếc cột lấy đà rồi búng người đứng thẳng lên. Phải mất một lúc sau Jack mới lấy lại được nhịp thở của mình, nó hớp không khí vào giữa hai hàm răng vẫn đang cắn chặt con dao của Ginsel.

Ngay khi cảm giác thiêu đốt trên hai bàn tay nó dịu bớt, Jack lại tiếp tục công việc bò trườn khó nhọc trên chiếc cột. Cuối cùng nó cũng đến được nơi mà sợi dây kéo buồm đã ở gần trước mặt. Jack lấy con dao ra khỏi miệng, bắt đầu cứa mạnh vào sợi dây thừng sũng nước. Con dao cùn đến nỗi Jack phải cố gắng lắm mới làm tứa ra được các sợi dây gai nhỏ. Từng ngón tay tê buốt đến tận xương trên bàn tay đầy máu của nó trơn trượt và lóng ngóng. Một cơn gió lớn xô nó sang một bên, trong lúc Jack cố định lại vị trí của mình, ngọn gió đã cuốn phăng con dao của nó vào cơn bão.

“Khôôônng!” Jack gào lên, với tay theo vô ích.

Bao nhiêu nỗ lực vậy là tiêu tan, nó quay về hướng Ginsel. “Em mới cắt được một nửa sợi dây thôi! Giờ phải làm sao?”

Ginsel ra hiệu cho nó trở xuống với chiếc phao cứu sinh trên tay, nhưng lại một đợt gió nữa quật mạnh vào người nó như thể con tàu vừa bị mắc

cạn. Cả cây cột rung lắc trên nền sàn và cánh buồm trên cùng giật mạnh sợi dây kéo. Đã bị cứa nên giờ sợi dây đứt toạc như một khúc xương vừa bị nứt gãy khiến lá buồm được trải rộng. Bật ra một âm thanh lớn, cánh buồm căng lên theo gió.

Cả con tàu lao về phía trước.

Ginsel và các thủy thủ khác hò reo khi tàu *Alexandria* lướt theo hướng gió và những ngọn sóng thôi đập lên boong tàu. Jack thấy nhẹ cả người trước vận may bất ngờ đến.

Nhưng niềm vui của nó ngắn chẳng tày gang.

Sau khi được giải phóng, cánh buồm liên tục đập mạnh nút đầu dây ròng rọc vào chiếc cột khiến sợi dây nhanh chóng bị đứt, cả khối ròng rọc lao thẳng vào Jack như một hòn đá. Lần này thì nó chẳng còn đường nào để tránh nữa.

“NHẢY!” Ginsel hét lên.

3
TIẾN THOÁI LƯỠNG NAN

Jack buông tay khỏi chiếc cột, lao ra tránh đầu dây ròng rọc.

Nó phi qua bầu trời đêm, Ginsel cũng gắng sức căng đầu dây bên kia giữ nó. Jack đâm sầm vào mớ dây nhợ lằng nhằng nơi đầu bên kia của cột buồm mũi và thòng tay qua những sợi dây ra sức kéo lại để giữ cái mạng mình.

Đầu dây ròng rọc giờ đây lao thẳng về phía Ginsel, chỉ xém chút nữa là trúng hắn. Khối dây ấy đập trúng phải Sam đang đứng ngay sau Ginsel, hất văng viên thủy thủ bất hạnh này xuống biển.

“Sam...!” Jack gào lên, hấp tấp trèo xuống đống dây nhợ để đuổi theo.

Vừa chạm chân xuống sàn tàu, nó liền lao ngay ra lan can, nhưng chẳng thể làm gì hơn ngoài dõi theo bóng Sam đang vật lộn lúc ngoi lên lúc chìm xuống giữa những đợt sóng chất cao như núi. Với một tiếng kêu cứu thảm thiết cuối cùng, viên thủy thủ bị kéo tuột xuống đáy biển mãi mãi.

Jack thất vọng quay sang viên quản lí đang đứng ngay cạnh.

“Đành chịu thôi nhóc. Nếu đến sáng mai con tàu còn trụ được thì chúng ta sẽ cầu nguyên cho cậu ấy sau,” viên quản lí nói.

Nhận thấy vẻ chán nản trên khuôn mặt Jack, viên quản lí hơi dịu giọng.

“Lúc nãy nhóc làm tốt lắm. Giờ thì đi gặp cha đi - ông ấy đang ở trong khoang với thuyền trưởng đấy.”

Jack phóng vù xuống lối cầu thang, nhẹ người khi thoát khỏi những đợt gió bão đang gào thét điên cuồng. Khi đã ở bên trong thân tàu, cơn bão dường như không còn là mối nguy hiểm nữa, sức mạnh khủng khiếp của nó giờ chỉ còn là tiếng gió rít ù ù. Jack vòng qua những chiếc giường xếp để đến giường của cha nó phía cuối tàu. Nó nhẹ nhàng bước vào căn phòng nhỏ hắt ra thứ ánh sáng mờ mờ.

Cha nó đang cúi người xuống một chiếc bàn, chăm chú nghiên cứu các trang hải đồ với thuyền trưởng.

“Anh có trách nhiệm phải đưa chúng ta thoát khỏi tình thế này đấy, hoa tiêu!” Thuyền trưởng gầm lên, đập mạnh nắm tay xuống bàn. “Anh bảo là biết hải phận này! Anh bảo chúng ta sắp gặp đất liền từ hai tuần trước! Những hai tuần trước cơ đấy! Vì Chúa, tôi có thể chèo lái con tàu này trong bão bùng khắc nghiệt, nhưng làm ơn cho tôi biết chúng ta phải đi đâu chứ! Mà có khi cái thứ quần đảo Nhật Bản đấy chắc gì đã tồn tại hả? Biết đâu nó chỉ là truyền thuyết thôi thì sao. Nhất định đây là âm mưu lừa đảo của bọn Bồ Đào Nha chết tiệt đang muốn phá hoại chúng ta.” Cũng như các thuyền viên khác trên tàu, Jack đã được nghe nói đến quần đảo Nhật Bản huyền thoại. Một vùng đất đầy ắp của cải giàu sang vô biên và những thứ gia vị mới lạ, chỉ một chuyến thông thương với Nhật cũng đủ làm tất cả bọn họ trở nên giàu có. Tuy nhiên đến giờ mới chỉ có người Bồ Đào Nha là đã từng đặt chân lên quần đảo ấy, và họ còn quyết định giữ bí mật cả tuyến đường.

“Quần đảo Nhật Bản là có thật, thưa thuyền trưởng,” John Fletcher lên tiếng, từ tốn mở một cuốn sổ tay lớn bọc bìa da. “*Hải đồ* của tôi chỉ rõ quần đảo này nằm giữa khoảng vĩ độ ba mươi và bốn mươi về phía bắc. Theo như tính toán thì chúng ta chỉ còn cách bờ biển vài dặm nữa thôi. Đây này.”

John chỉ vào phần bản đồ được phác thô ở một trang trong *hải đồ.*

“Chúng ta đang ở khá gần với cảng Toba của Nhật - chính là chỗ này. Nhưng như vậy nghĩa là chúng ta đang cách điểm thông thương ở Nagasaki đến vài trăm dặm. Ngài thấy đấy, thuyền trưởng, cơn bão đã đẩy chúng ta chệch khỏi hướng đi ban đầu. Nhưng đó chưa phải là mối nguy hiểm duy nhất đâu - tôi được kể là vùng này có rất nhiều bọn cướp biển, cảng Toba không phải là một địa điểm thân thiện cho lắm nên không chừng họ nghĩ chúng ta cũng là một loại cướp biển đấy. Tệ hơn nữa là một hoa tiêu ở Bantam có cho tôi biết rằng các giáo sĩ dòng Tên người Bồ Đào Nha đã xây dựng các nhà thờ Công giáo tại đây. Chúng đã đầu độc tư tưởng người dân địa phương rồi. Dù chúng ta có cập bến an toàn đi nữa cũng khó tránh khỏi bị giết như những kẻ Tin lành dị giáo!”

Một tiếng động lớn vang lên trầm sâu trong lòng tàu, theo sau là một chuỗi âm thanh của các thớ gỗ nghiến vào nhau khi một cơn sóng khổng lồ xô đập ngang thành tàu *Alexandria.*

“Với cơn bão cỡ này thì chúng ta phải cập bờ bằng mọi giá thôi, hoa tiêu. Có thể chúng ta đang phải lựa chọn giữa một bên là ác quỷ và bên kia là đại dương sâu thẳm John à, nhưng tôi thà thử vận may của mình với bọn giáo sĩ quỷ dữ dòng Tên còn hơn!”

“Thuyền trưởng, tôi có ý kiến. Theo *hải đồ* của tôi thì có mấy vùng vịnh kín đáo cách đây khoảng hai dặm về phía Toba. Ở đó khá an toàn và tách biệt, mặc dù để vào đó chúng ta sẽ phải vượt qua dãy đá ngầm nguy hiểm này.”

Jack dõi theo hướng tay cha chỉ vào một chuỗi nhỏ những nét vẽ nhọn trên tấm bản đồ.

Ánh nhìn sắc lẹm của vị thuyền trưởng xoáy sâu vào mắt John. “Theo anh chúng ta có vượt qua được không?”

John đặt tay lên cuộn *hải đồ*. “Nếu Chúa phù hộ chúng ta thì có thể.”

Ngay khi viên thuyền trưởng quay người đi, ông bắt gặp Jack. “Tốt hơn hết là nhóc nên hi vọng cha nhóc nói đúng, vận mệnh của cả con tàu này và các thủy thủ đang nằm trong tay ông ấy đấy.”

Nói rồi ông lao nhanh đi, bỏ lại sau lưng Jack và cha nó.

John cẩn thận quấn lớp vải dầu bảo vệ xung quanh *hải đồ* lại rồi bước đến bên chiếc giường xếp nhỏ trong góc phòng. Ông nhấc tấm đệm dày lên, kéo ngăn ngầm trượt ra, để *hải đồ* vào rồi đẩy chặt ngăn ngầm lại.

“Nhớ nhé Jack, bí mật nho nhỏ này là của riêng chúng ta thôi đấy.” Ông nháy mắt đầy ẩn ý với nó trong lúc đập đập cho tấm đệm phẳng lại. “Tấm *hải đồ* này cực kì quan trọng, không thể để ở ngoài được. Chỉ cần nghe tin chúng ta đã đến được quần đảo Nhật là họ sẽ biết ngay trên thuyền chúng ta có một tấm bản đồ.”

Không thấy Jack nói gì, ông lo lắng quan sát nó. “Có chuyện gì thế?”

“Chúng ta sẽ không đến được chỗ đó phải không cha?” Jack hỏi thẳng.

“Có chứ con trai,” vừa nói ông vừa kéo Jack lại gần. “Con đã thả được lá buồm mũi ra cơ mà. Với những thủy thủ tài giỏi như con, chúng ta nhất định sẽ làm được.”

Jack gắng đáp lại nụ cười của cha chứ thật ra trong lòng nó đang sợ chết được. Tàu *Alexandria* đã gặp hết trận bão này đến trận bão khác, và mặc dù cha nó tuyên bố họ đang tới rất gần điểm đến rồi, nó vẫn có cảm giác như thể sẽ không bao giờ còn bước đi trên mặt đất được nữa. Đó là một nỗi sợ sâu thẳm và đen tối hơn nhiều so với những gì nó cảm nhận khi phải leo lên buồm hay trong bất cứ thời điểm nào trên chuyến hành trình khổ ải này đến giờ. Cha cúi xuống nhìn thẳng vào mắt nó.

“Đừng tuyệt vọng, Jack. Biển khơi là một người tình bão tố mà, cha đã từng gặp những cơn bão còn khủng khiếp hơn thế này nhiều mà vẫn qua

được đấy thôi. Lần này chúng ta cũng sẽ thế.”

Jack đi gần bên cha khi hai người quay trở lại boong lái. Sự hiện diện của cha phần nào làm nó cảm thấy như được bảo vệ khỏi cơn bão khắc nghiệt, niềm tin vững chắc không gì lay chuyển nổi của ông giúp nó có thêm hi vọng giữa chốn tuyệt cùng.

“Không gì bằng để một cơn bão tốt bụng lau sàn tàu hộ nhỉ?” Cha nó đùa với thuyền phó thứ ba vẫn đang đứng dũng cảm vật lộn với bánh lái, đến cả khuôn mặt cũng đỏ bừng lên như màu bộ râu của ông. “Chúng ta sẽ đi về phía bắc theo hướng tây bắc. Nhưng phải cẩn thận vì phía trước có nhiều dải đá ngầm lắm. Thông báo lại cho mấy người canh gác như thế để họ cảnh giác.”

Mặc kệ niềm tin của cha nó vào hướng họ đang tiến lên, biển khơi vẫn tiếp tục trải dài vô tận, hết lớp sóng này nối tiếp lớp sóng kia không ngừng xô đập vào mạn tàu *Alexandria*, cả sự tự tin của Jack cũng cạn dần theo dòng cát đang trút xuống trong chiếc đồng hồ la bàn.

Không phải đến tận lúc số cát ấy trút hết xuống lần thứ hai thì tiếng hô “Đất liền!” mới vang lên. Một làn sóng thở phào nhẹ nhõm lan khắp đoàn thủy thú. Họ đã phải chiến đấu với thời tiết khắc nghiệt suốt nửa đêm. Giờ thì tia hi vọng đang lóe lên với họ nơi mũi đất hoặc bờ vịnh trú ẩn nào đó phía trước, một cơ hội tuy mỏng manh rằng họ có thể thoát khỏi cơn bão.

Nhưng ngay khi niềm tin và hi vọng chỉ vừa lóe lên, chúng đã lập tức bị một tiếng hô thứ hai từ người canh gác đâm toạc.

“Đá ngầm đầu mạn phải!”

Rồi không lâu sau đó...

“Đá ngầm đầu mạn trái!”

Cha Jack bắt đầu hò hét chỉ dẫn phương hướng cho thuyền phó thứ ba.

“Quay gấp về bên phải!... Giờ tiếp tục giữ vững hướng đi. Tiếp... Tiếp... Tiếp...”

Tàu *Alexandria* liên tục trồi lên hụp xuống trước các đợt sóng ồ ạt và gờ đá ngầm trong lúc lao nhanh về phía một dải đất rộng tối màu ở xa.

“QUAY GẤP VỀ BÊN TRÁI!” cha nó hét lên, lao người vào cùng xoay bánh lái.

Chiếc đuôi lái bên dưới ngập sâu trong vùng biển dậy sóng. Boong tàu nghiêng hẳn sang bên một cách đáng sợ. Cả con tàu ngoặt sang hướng

khác... nhưng quá muộn. Tàu *Alexandria* đã va chạm với đá ngầm. Dây kéo buồm đứt, cột buồm mũi nứt toác và đổ ụp xuống.

"CẮT DÂY NGAY!" Thuyền trưởng ra lệnh, con tàu tròng trành dữ dội khi phải kéo lê cây cột.

Với cây rìu trên tay, các thủy thủ nhanh chóng di chuyển đến nơi có các sợi dây thừng chằng buộc. Họ chặt đứt chúng, cây cột được thả trôi khỏi tàu, nhưng con tàu vẫn không ngừng lắc lư dữ dội. Hiển nhiên bởi vì thân tàu đã bị thủng.

Tàu *Alexandria* đang chìm dần!

4
VÙNG ĐẤT MẶT TRỜI MỌC

Đoàn thủy thủ đã phải vật lộn cả đêm để giữ cho con tàu không bị đắm, mặc dù những cố gắng của họ dường như chỉ là vô ích. Nước biển tràn ngập đáy tàu trong khi Jack cùng các thuyền viên khác điên cuồng nỗ lực bơm nước ra. Dù vậy, mực nước vẫn nhanh chóng dâng qua cả ngực nó. Jack cuống cuồng chiến đấu với cơn hoảng loạn của mình. Chết đuối là cơn ác mộng tồi tệ nhất với một thủy thủ, một nấm mồ nước giữa lòng biển khơi nơi những con cua bò lổn nhổn trên thi thể trương phình và cào đi tròng mắt vô hồn lạnh lẽo.

Trong buổi sáng hôm đó, Jack đã phải nôn ọe ra ngoài mạn tàu *Alexandria* đến lần thứ tư khi nhớ lại dòng nước đen kịt mặn chát đã dâng đến tận cằm nó như thế nào. Nín thở, nó lại tiếp tục bơm nước ra. Dù gì cũng còn sự lựa chọn nào khác đâu? Cứu con tàu hay chết chìm cùng nó?

Đột ngột, may mắn đã mỉm cười với các thủy thủ. Con tàu tiến vào vùng an toàn của một vịnh nhỏ. Đại dương bỗng chốc trở nên yên ả lạ thường, tàu *Alexandria* di chuyển êm hơn và mực nước nhanh chóng hạ thấp. Jack nhớ lại nó đã hít lấy hít để bầu không khí ẩm thấp nơi đáy tàu như thể đó là cơn gió tuyệt diệu nhất trên đỉnh núi khi vừa ngóc đầu lên được khỏi mặt nước và nghe thấy tiếng va đập nặng nề của chiếc mỏ neo xuống biển.

Lúc này, sau khi đã trở lại trên boong lái, một làn gió biển trong lành làm đầu óc nó tỉnh táo hẳn ra và cái bụng thôi không còn nhộn nhạo.

Jack dõi mắt nhìn ra biển, từng đợt sóng nơi đây chỉ còn vỗ nhẹ vào mạn thuyền, âm thanh gào thét sùng sục lúc trước đã được thay bằng tiếng các loài chim biển báo hiệu ngày mới cùng tiếng kẽo kẹt thỉnh thoảng lại vang lên giữa các sợi dây thừng.

Nó thả lỏng tâm trí trôi theo sự yên bình của cảnh vật. Trong vài phút, một vầng dương đỏ rực lộng lẫy ló ra khỏi đường chân trời, vén lên một bức tranh phong cảnh ngoạn mục.

Tàu *Alexandria* đang nằm giữa trung tâm của một vùng vịnh nhỏ đẹp như tranh với mũi đất cao vút nhô ra phía biển. Bờ dốc được bao phủ bởi những cây tuyết tùng xanh mướt và những cây thông đỏ, một bãi cát vàng lung linh lấp lánh viền bên trong vịnh. Dải nước trong vắt màu xanh lục sống động với hàng đàn cá màu sắc sặc sỡ tạo nên những lớp cầu vồng thay đổi hướng liên tục.

Sự chú ý của Jack liền đổ dồn về phía thứ gì đó đang bắt sáng xa xa trong đảo. Nó nâng ống kính thiên văn nhỏ lên ngang tầm mắt để nhìn rõ hơn. Giữa rừng cây, một tuyệt phẩm kiến trúc sừng sững hiện lên như thể được mọc ra tự nhiên từ những phiến đá lớn. Lần đầu tiên Jack trông thấy một công trình như thế.

Ngự trên phiến đá khổng lồ là một chuỗi những cây cột trụ bằng gỗ màu đỏ sậm. Mỗi chiếc cột đều được mạ vàng lá tinh xảo thành hình giống như những con rồng và hàng loạt các biểu tượng xoáy vào nhau đẹp đến kì lạ. Nằm trên dãy cột là nhiều lớp mái ngói được sắp đặt phức tạp và uốn cong lên trời. Tít trên đỉnh của lớp mái trên cùng là một dọc các vòng tròn đồng tâm bằng vàng tạo nên đường xoắn ốc cao vút mảnh khảnh xuyên thủng nóc khu rừng. Trước mặt khối kiến trúc ấy là một phiến đá khổng lồ dựng dọc nhô lên từ nền đất nổi bật giữa cảnh vật trên vịnh. Ngay cả phiến đá cũng được khắc đầy những biểu tượng trang trí giống như trên dãy cột.

Trong lúc Jack đang đoán xem những biểu tượng ấy là gì thì đột nhiên, nó thoáng thấy một chuyển động nhỏ.

Ngay bên cạnh phiến đá sừng sững là một chú bạch mã với sợi dây được cột lại cố định. Trong khoảng bóng râm chỉ vừa phủ đến yên ngựa, nó thấy một cô gái có mái tóc đen mảnh. Dáng hình cô mỏng manh như thể một linh hồn. Làn da trắng muốt và mái tóc đen nhánh huyền bí như màn đêm rủ xuống qua eo. Cô mặc một bộ đồ đỏ rực như máu khẽ phản chiếu thứ ánh sáng mờ mờ của buổi sớm mai.

Đột ngột, Jack như chết đứng. Ngay cả khi đã cách xa như vậy, nó vẫn cảm nhận được sức mạnh trong cái nhìn của cô hướng về phía mình. Nó giơ tay lên vẫy chào một cách gượng gạo. Cô gái vẫn đứng yên. Jack vẫy tay thêm lần nữa. Lần này cô gái khẽ cúi nhẹ.

“Chà, một ngày đẹp trời đây!” một giọng nói vang lên sảng khoái từ sau lưng nó. “Đúng là phần thưởng ngọt ngào sau khi đã vượt qua cơn bão.”

Jack quay lại và thấy cha nó đang trầm trồ trước vầng dương tròn xoe đỏ rực nhô lên khỏi mặt biển.

“Cha, nhìn này cha!” Jack hét lên, chỉ tay về phía cô gái trên bờ đảo. Cha nó liếc qua ống kính, dõi mắt nhìn khắp một lượt mũi đất.

“Đã bảo rồi mà, con trai! Ở nơi này cái gì cũng được dát vàng hết cả,” ông đáp lại một cách hớn hở, kéo Jack lại gần. “Đến cả đền chùa mà họ cũng xây bằng những vật liệu xa xỉ...”

“Không, không phải cái đó đâu cha, mà là cô gái và...” Nhưng cô gái và con ngựa đã biến mất, chỉ còn lại duy nhất phiến đá sừng sững trước ngôi đền như thể cô gái đã bị cơn gió cuốn đi.

“Cô gái? Cô gái nào? Xem ra con ở trên biển quá lâu rồi đấy!” vừa cất giọng trêu nó, ông vừa nở một nụ cười ra vẻ thấu hiểu, nhưng nụ cười ấy nhanh chóng phai đi như thể bị một kí ức lãng quên nào đó đánh cắp. “Đúng là quá lâu rồi...”

Với ánh mắt buồn rầu dõi theo mũi đất, giọng ông như lạc đi.

“Lẽ ra ta không nên để con đi theo, Jack ạ. Ta thật đúng là một ông bố liều lĩnh điên rồ.”

“Nhưng con mới là người muốn đi cơ mà,” Jack cự nự. “Để làm công dân Anh đầu tiên đặt chân lên Nhật Bản như cha đã nói ấy.”

“Mẹ con - cầu Chúa phù hộ cho linh hồn bà ấy yên nghỉ - sẽ chẳng bao giờ cho phép điều này đâu. Chắc chắn mẹ sẽ muốn con ở nhà với Jess.”

“Con biết, thậm chí mẹ còn chẳng dám cho con đi một mình từ tàu lên bến mà không cần nắm tay mẹ cơ!”

“Nhưng mà có một điều, Jack ạ!” ông đáp lại, nụ cười lại nở trên môi. “Chính bản thân con cũng luôn luôn đi tìm những hành trình mới lạ. Nếu không thì không chừng con đã nhảy sang mấy chuyến tàu nào đó hướng về châu Phi và chúng ta đã chẳng gặp lại nhau nữa rồi!”

Jack bỗng thấy mình được bao bọc trong vòng tay cứng rắn mạnh mẽ của cha.

“Giờ thì con đã đến được quần đảo Nhật Bản rồi đấy. Và, con trai, ta cam đoan tối qua con đã chứng minh khí phách của mình. Rồi đến một ngày con sẽ trở thành hoa tiêu cừ khôi.”

Jack cảm nhận được từng giọt kiêu hãnh của cha đang thấm dần đến tận cùng cơ thể nó. Nó vùi đầu vào ngực cha, mong sao khoảnh khắc này cứ kéo dài mãi.

“Jack này, nếu con đã thấy có người trên mũi đất thì tốt nhất chúng ta nên canh phòng cẩn mật hơn nữa,” cha nó tiếp tục nói và xoay ống kính nơi

Jack lại. “Bọn *wakō* đầy rẫy vùng biển này, lo xa không bao giờ là thừa cả.”

“*Wakō* là gì thế ạ?” Jack hỏi, ngẩng đầu lên.

“Con trai à, chúng là bọn cướp biển. Nhưng không phải loại cướp biển thường đâu. Bọn chúng là cướp biển người Nhật, rất kỉ luật nhưng cũng cực kì tàn bạo,” vừa giải thích ông vừa nhìn khắp một lượt đường chân trời. “Tất cả mọi người đều sợ chúng. Chúng sẵn sàng giết bất cứ ai cho dù là người Tây Ban Nha, Hà Lan, Bồ Đào Nha hay người Anh chúng ta đi nữa. Chúng chính là bọn ác quỷ trên hải phận này.”

“Chàng trai,” giọng thuyền trưởng cất lên cắt ngang từ phía sau, “chúng cũng là lí do khiến chúng ta phải nhanh chóng sửa xong tàu *Alexandria* đấy. Mà hoa tiêu này, thuyền phó thứ nhất đã báo cáo lại thiệt hại cho anh chưa?”

“Rồi thưa thuyền trưởng,” cha Jack trả lời, vừa nói hai người vừa đi về phía khoang lái. “Toàn thông tin xấu đúng như chúng ta lo lắng.”

Jack đi gần phía họ. Nó nghe theo kiểu được chăng hay chớ đoạn hội thoại giữa hai người vì đang còn bận tiếp tục tìm kiếm dấu tích của cô gái bí ẩn trên đất liền.

“Tàu *Alexandria* đã phải gánh chịu thiệt hại khá là...” giọng cha nó vang lên.

“Cũng phải sửa chữa ít nhất hai tuần nữa mới ra dáng lại được một con tàu...”

“... tôi muốn tàu *Alexandria* phải hoàn thành xong trước kì trăng tới.”

“... nhưng từ giờ tới lúc đó chỉ còn đúng một tuần...” giọng cha nó phản đối.

“Phải tăng số ca làm việc lên gấp đôi hoa tiêu à, nếu chúng ta còn muốn giữ cái mạng mình...”

“... chết sạch không còn một ai. Tất cả đều bị chém đầu.”

Thông tin phải tăng gấp đôi số ca làm việc không nhận được nhiều ý kiến tán đồng của các thủy thủ, nhưng vì sợ viên quản lí và cây roi-chín-đuôi nên chẳng ai dám kêu ca phàn nàn gì. Trong suốt bảy ngày sau đó, cùng với các thuyền viên khác trong đoàn, Jack đã phải lao động như những tên nô lệ khổ sai trên thuyền. Mồ hôi trên cơ thể họ tuôn ra như suối dưới sức nóng mặt trời ở Nhật.

Trong lúc sửa lại cột buồm mũi, Jack chợt nhận ra cứ một chốc nó lại dõi mắt về phía ngôi đền. Từ ngôi đền hắt ra thứ ánh sáng lung linh huyền ảo

dưới cái nóng khiến nó trông như thể đang lơ lửng trên mũi đất vậy. Ngày nào Jack cũng tìm kiếm bóng hình cô gái đến mức nó bắt đầu cho rằng kì thực mọi thứ chỉ do trí tưởng tượng của nó mà ra.

Có lẽ cha nó nói đúng. Chắc do nó đã ở quá lâu trên biển đấy thôi.

“Ghét thật. Tao chẳng thích cái tình huống này tí nào,” tiếng làu bàu của Ginsel lập tức lôi Jack ra khỏi dòng suy nghĩ mơ màng của nó. “Chúng ta là thuyền thương lái mà lại không có buồm. Lại còn nguyên một khoang hàng hóa đầy vải vóc, gỗ vang và súng ống nữa chứ. Kiểu này mà gặp cướp biển thì ắt hẳn chúng cũng biết được chúng ta là một món hời đấy!”

“Nhưng chúng ta có tới hơn trăm người cơ mà thưa ngài, cả súng thần công nữa,” Christiaan chỉ tay. “Làm sao chúng có thể đánh bại tàu ta được?”

“Mày không biết cái gì à thằng nhóc nhím biển kia?” Piper quát vào mặt Christiaan, ông có dáng người gầy khẳng khiu với lớp da bọc ngoài bộ xương trông giống hệt loại giấy da thô ráp. “Chỗ này là quần đảo Nhật Bản đấy. Người Nhật không phải bọn dân chân đất mắt toét yếu nhớt vô tích sự đâu. Họ là những chiến binh. Những kẻ giết người thực thụ! Mày đã nghe danh samurai bao giờ chưa?”

Christiaan lắc đầu quầy quậy không nói được câu gì.

“Samurai được cho là những chiến binh tàn ác nhất, nguy hiểm nhất tồn tại trên thế giới này. Chỉ cần thấy mày là họ cắt cổ mày luôn!”

Christiaan mở to mắt kinh hãi. Thậm chí Jack dù đã thừa biết tài năng kể chuyện thêm mắm thêm muối của Piper rồi, nó vẫn phải chùn chân trước lời miêu tả đáng sợ ấy.

Piper ngừng lại, châm lửa cho chiếc tẩu thuốc nhỏ bằng đất nung rồi rít một hơi chậm rãi trong lúc các thủy thủ khác túm tụm lại gần hơn.

“Bản thân bọn samurai đó phụng sự cho Chúa quỷ. Tao nghe nói chúng sẽ cho mày đầu lìa khỏi cổ nếu mày không quỳ lạy chúng như bọn nô lệ ấy!”

Christiaan há hốc miệng khiếp đảm... một vài thủy thủ khác thì phá ra cười.

“Thế nên nếu có lúc nào đó chúng mày gặp một samurai thì phải cúi lạy thật thấp. Lạy thật thấp, thật thấp vào!”

“Đủ rồi đấy Piper! Đừng có phao tin đồn nhảm nữa!” viên quản lí cắt ngang sau khi vẫn quan sát họ từ buồng lái. “Giờ đi chuẩn bị nốt cho tàu đi

- tất cả mọi thứ phải được sẵn sàng để sáng mai ra khơi ngay khi mặt trời mọc!”

“Rõ, thưa ngài,” các thủy thủ hô lên cùng lúc rồi vội vàng trở lại với công việc của họ.

Đêm đó, một nỗi bất an âm ỉ khắp đoàn thủy thủ. Tin đồn về samurai và bọn *wakō* nhanh chóng lan ra như lửa, cả chòi canh cũng quan sát thấy những bóng đen di chuyển qua khu rừng.

Ngày hôm sau, tất cả mọi ánh mắt đều hướng ra phía bờ biển và, mặc dù chẳng có bóng một người nào ở đó cả, các thủy thủ vẫn làm việc trong bầu không khí căng thẳng, bồn chồn lo lắng.

Hôm đó, phải đến khi trời nhá nhem tối tàu *Alexandria* mới hoàn thành công việc tu sửa để sẵn sàng ra khơi. Viên quản lí tập hợp tất cả các thủy thủ lên boong. Jack cùng những thuyền viên khác đều đứng chờ nghe hiệu lệnh của thuyền trưởng.

“Hỡi các thuyền viên, các bạn đã hoàn thành xuất sắc công việc,” thuyền tưởng Wallace tuyên bố. “Nếu hướng gió thuận lợi, sáng mai tàu sẽ lên đường đến Nagasaki, vùng đất thịnh vượng của chúng ta. Tất cả các bạn đều xứng đáng có thêm một khẩu phần bia nữa!”

Thủy thủ đoàn cùng hoan hô nhiệt liệt vì hiếm khi thuyền trưởng lại tỏ ra hào phóng đến vậy. Tuy nhiên, ngay khi âm thanh reo hò vừa lắng dịu thì họ lại nghe thấy tiếng hét từ chòi canh vang xuống.

“Có thuyền! Có thuyền!”

Cùng lúc, mọi người lập tức quay người hướng nhìn ra phía biển.

Xa xa ở đó có hình dáng của một chiếc thuyền... với lá cờ đỏ của bọn *wakō*.

5
NHỮNG BÓNG ĐEN TRONG ĐÊM

Trăng hạ tuần đã tàn, để lại một màn đêm đen kịt. Chẳng mấy chốc mà thuyền của *bọn wakō* đã bị bóng đêm nuốt chửng.

Trên boong tàu, thuyền trưởng ra lệnh cử gấp đôi số người canh gác đề phòng trường hợp bị tấn công. Bên dưới, các thủy thủ khác thì thầm trong nỗi sợ hãi. Kiệt sức, Jack nằm im lìm trên chiếc giường xếp, bâng quơ dán mắt nhìn cây đèn dầu cháy sáng. Ánh sáng chập chờn hắt lên khuôn mặt của các thủy thủ khiến họ trông càng hốc hác như những bóng ma.

Có lẽ Jack đã ngủ quên lúc nào không biết, bởi khi nó mở mắt lại thì cây đèn đã tắt từ lâu. *Thứ gì đã làm nó tỉnh giấc?* Ngoại trừ tiếng khò khè ngủ ngáy của các thành viên khác ra, đêm nay hoàn toàn tĩnh lặng. Dù vậy, một nỗi bất an nặng nề vẫn đang xâm chiếm lấy nó.

Jack trèo xuống giường rồi đi theo cầu thang lên boong. Cảnh vật trên này cũng chẳng sáng sủa hơn là mấy. Bầu trời không một ánh sao. Cái màu tối đen như mực này khiến Jack khó chịu. Nó lần mò từng bước trên boong. Dọc đường đi nó không hề gặp một người nào. Điều này chỉ càng khiến cho mối bất an trong lòng nó lớn hơn nữa.

Đột ngột, nó va phải một người canh gác.

“Thằng quỷ!” người đó càu nhàu. “Mày làm tao sợ hết hồn.”

“Xin lỗi chú Piper,” Jack trả lời, mắt nó thoáng nhìn thấy chiếc tẩu bằng đất nung màu trắng mờ kẹp giữa môi của người đó, “nhưng sao mọi người lại tắt hết đèn đi vậy ạ?”

“Đồ ngốc, để bọn *wakō* không thấy chúng ta chứ sao,” Piper thì thầm như rít lên với cái tẩu chưa châm thuốc. “Mà nhóc làm gì trên này thế? Đáng ra tao mới là người phải hỏi mày đấy.”

“À... Cháu không ngủ được.”

“Thế à. Dù sao thì đây không phải là chỗ để dạo đêm đâu nhé. Trên này ai cũng được trang bị súng kiếm đề phòng bọn *wakō* tấn công cả đấy.

Xuống dưới tàu đi. Tao không muốn khuôn mặt đáng yêu này lại có thêm mấy vết sẹo đâu, hiểu chứ?”

Piper vừa cười nhe hàm răng chẳng còn cái nào ra vừa dứ dứ lưỡi dao đã gỉ hoen gỉ hoèn trước mặt Jack. Jack không biết Piper nói thật hay đùa, nhưng nó cũng chẳng muốn thử chút nào.

Jack trở lại chỗ cầu thang.

Trước khi bước xuống, nó quay đầu lướt nhìn lần cuối. Piper đang dựa người vào tay vịn tàu châm thuốc. Từ cái tẩu thuốc lóe lên một đốm sáng đỏ duy nhất giữa màn đêm đen kịt. Đột nhiên, đốm lửa biến mất như thể bị một bóng đen nuốt gọn. Jack nghe thấy một hơi thở nhẹ trút ra, tiếng tẩu rơi cạch xuống, rồi cơ thể Piper gục xuống sàn êm thít. Bóng đen bay vút qua không trung và lẫn vào đám cột buồm.

Jack bàng hoàng sửng sốt. Nó vừa thấy cái gì thế này? Đôi mắt nó đã quen dần với màn đêm đến mức có thể nhận ra những bóng đen lổn nhổn khắp con tàu. Hai người canh gác ở mũi tàu cũng bị các bóng đen này nuốt chửng rồi đổ sụp xuống. Điều bất thường nhất ở đây chính là tất cả diễn ra hoàn toàn trong im lặng. Cuối cùng Jack cũng nhận ra một điều - chúng đã *tấn công!*

Jack tức tốc phóng xuống cầu thang, lao thẳng vào phòng của cha nó.

“Cha ơi!” nó hét lên. “Chúng ta bị tấn công!”

John Fletcher nhảy ra khỏi giường chộp ngay lấy thanh kiếm, con dao và hai khẩu súng ngắn trên bàn. Trên người ông mặc sẵn trang phục như thể cũng đã dự đoán trước được biến cố này. Ông vội vàng thắt đai kiếm quanh eo và nhét hai khẩu súng cùng con dao vào thắt lưng.

“Sao không có tín hiệu gì từ nhóm canh gác?” ông cất tiếng hỏi gặng.

“Chẳng còn ai nữa đâu Cha. Họ chết hết rồi!”

John hơi khựng lại trên đường đi. Ông hoài nghi quay người lại, nhưng khuôn mặt cắt không còn giọt máu của Jack đã khiến ông bị thuyết phục. Ông tháo con dao ngang bụng ra rồi đưa nó cho Jack.

“*Không* được phép rời khỏi chỗ này. Nghe chưa? Dù chuyện gì xảy ra đi nữa cũng phải ở yên đấy,” ông ra lệnh.

Jack ngoan ngoãn gật đầu, nhận thêm chiếc chìa khóa từ tay cha nó. Sự việc diễn ra khiến nó vẫn còn quá sững sờ để có thể nói được gì. Chưa bao giờ vẻ mặt cha nó lại nghiêm trọng đến vậy. Nó và cha đã từng trải qua những đợt tấn công vũ bão từ tàu chiến của Bồ Đào Nha trên vùng biển

Nam Mĩ, thậm chí trên eo biển Magenllan khét tiếng mà vẫn sống sót. Nhưng chưa bao giờ Jack bị bảo phải ở lại trong phòng. Lúc nào nó cũng chiến đấu bên cạnh cha nó, phụ giúp nạp đạn cho cha nó.

“Khóa chặt cửa vào - ở đó đợi cha trở lại,” ông ra lệnh trước khi đóng sập cánh cửa sau lưng.

Jack nghe thấy tiếng chân của cha nó biến mất dần sau hành lang, vừa đi vừa ra lệnh tập hợp các thủy thủ.

“TẤT CẢ LÊN BOONG! MANG THEO SÚNG! SẴN SÀNG PHẢN CÔNG!”

Jack khóa cửa phòng lại.

Không biết phải làm gì, nó đành ngồi lên giường, tay vẫn nắm chặt con dao. Nó nghe thấy tiếng chân rầm rập của các thủy thủ tập hợp theo hiệu lệnh. Rồi chuyển sang tiếng hò hét khi họ tràn lên cầu thang ùa ra boong tàu.

Rồi chẳng còn âm thanh gì nữa.

Jack chăm chú lắng nghe, nhưng chỉ thấy tiếng sàn khẽ rung lên cọt kẹt dưới chân các thuyền viên đang di chuyển một cách thận trọng. Có gì đó rất lạ.

“Bọn chúng đâu?” một người trong số họ lên tiếng.

“Làm gì có ai tấn công...” người khác hỏi.

“Yên lặng!” tiếng cha nó ra lệnh và tất cả đều im thít.

Sự tĩnh lặng tuyệt đối càng khiến họ mất bình tĩnh hơn.

“Bên này.” Giọng Ginsel vang lên. “Piper chết rồi.” Đột nhiên, âm thanh vỡ òa ra như thể cổng địa ngục đã mở tung. Tiếng súng lên đạn, theo sau đó là nhiều tiếng nổ. Rồi tiếng la hét.

“CHÚNG TRỐN TRÊN CỘT BUỒM!” một người hét lên.

“Tay tôi! Tay tôi! Tay —” tiếng một người khác gào lên đau đớn cho đến khi âm thanh đó đột ngột tắt ngấm một cách đáng sợ.

Tiếng kiếm va vào nhau. Tiếng chân rầm rập nhốn nháo khắp boong tàu. Jack thậm chí nghe được cả tiếng cáu gắt, chửi thề trong cuộc vật lộn tay đôi. Nó không biết phải làm gì cả. Chiến đấu hay trốn tránh? Cơ thể nó bị đông cứng bởi cả hai nỗi sợ hãi này.

Âm thanh của cuộc chiến giờ đây còn có thêm tiếng rên rỉ của những kẻ sắp chết. Dù vậy, Jack vẫn nghe thấy tiếng cha nó gọi mọi người rút về phía

buồng lái. ít nhất thì ông vẫn *còn sống!*

Đột ngột có tiếng thứ gì đó va sầm vào cửa phòng. Jack giật bắn người nhảy ra khỏi giường. Trước mắt nó là cái tay nắm cửa bị vặn xoáy điên cuồng, nhưng cánh cửa vẫn khóa chặt.

“Cứu! Cứu! Cho tôi vào với!” một giọng khẩn khoản yếu ớt vọng sang từ phía bên kia. Là giọng của Christiaan, nó đang cố sức đấm vào cánh cửa.

“Đừng! Đừng mà! Tôi van đấy —” Tiếng móng tay cào bới điên cuồng. Tiếng cơ thể đập mạnh, theo sau là âm thanh kêu than rền rĩ.

Jack chạy tới bên cửa cuống cuồng dò dẫm tìm chìa, lóng ngóng làm rơi xuống sàn trước khi kịp tra vào ổ. Hoảng hốt, nó cúi xuống nhặt rồi mở khóa, đẩy tung cánh cửa sang bên, vẫn nắm chặt con dao trong tay sẵn sàng tự vệ.

Christiaan ngã vật vào trong, trên người nó lộ ra một con dao nhỏ đâm sâu nơi bụng, máu không ngừng tràn ra sàn. Jack cảm nhận được thứ chất lỏng ấm nóng dính dính lan ra dưới chân.

Christiaan nhìn chằm chằm vào nó, ánh mắt khiếp sợ và van vỉ.

Jack đỡ bạn vào phòng, xé một mảnh trên tấm ga trải giường của cha để cầm máu. Ngay lúc đó, tiếng cha nó đau đớn hét lên vọng lại. Không còn cách nào khác, Jack đành để Christiaan nằm lại trong phòng rồi bước ra đối mặt với những bóng đen trong đêm.

6
CƠN SỐT

Jack gào lên trong đau đớn.

Trời vẫn tối, nhưng một vùng sáng trắng rực rỡ nào đó đã xua tan bóng đêm.

Bao bọc xung quanh nó là những giọng nói lạ và khó hiểu.

Jack lờ mờ thấy gương mặt của một người đàn ông chập chờn trước mắt. Một bên mặt chằng chịt đầy những vết sẹo khủng khiếp như thể bị nóng chảy. Ánh mắt ông ta lộ vẻ quan tâm đầy hiếu kì.

Người đàn ông vươn tay về phía nó.

Bỗng chốc toàn bộ cánh tay Jack như bị thiêu đốt, từng đợt mồ hôi vã ra trên vầng trán nóng bừng vì sốt. Hổn hển và vật vã, nó cố thoát ra khỏi cơn đau thấu xương, nhưng càng lúc càng có cảm giác như thể nó đang trôi đi, nhẹ bẫng trên chiếc nệm rơm mềm mại...

Nó chập chờn mê tỉnh trong vô thức... rồi những vòng xoáy kí ức đen ngòm lại nuốt chửng lấy nó...

Jack đang ở trên buồng lái.

Nó nghe thấy tiếng cha nó hò hét. Những xác người đã chết hoặc đang hấp hối nằm khắp nơi, chất chồng lên nhau. Bị năm bóng đen bao vây, cha nó vẫn đứng vững nhưng toàn thân đầy máu. John Fletcher quăng tròn móc sắt phía trên đầu, tiếp tục chiến đấu với sức mạnh vũ bão của một con mãnh sư khiến cho những cái bóng vận đồ đen kịt từ đầu đến chân chỉ hở duy nhất khe mắt không thể lại gần.

Một trong số chúng bất ngờ lao lên.

Ông liền vụt mạnh chiếc móc xuống trúng ngay bên đầu của kẻ tấn công khiến nó phát ra một tiếng rắc rợn người... cái bóng đổ ụp xuống.

"Đến đi!" Ông gầm lên. "Các người có thể là những bóng ma, nhưng các người không phải bất tử!"

Hai trong số những tên còn lại xông tới. Một tên lăm le lưỡi kiếm sắc nhọn có một đầu được đính vào sợi xích, tên còn lại xoay lia lịa hai lưỡi hái loại nhỏ, nhưng không tên nào có thể tiến lại gần hơn. Chúng bao vây cha của Jack, chờ ông kiệt sức.

Jack đứng bất động; chân nó như bị đóng đinh xuống sàn vì sợ hãi. Chưa bao giờ phải dùng dao để chiến đấu, nó run rẩy đưa lưỡi dao lên, cố lấy tinh thần chuẩn bị tấn công.

Một trong số chúng ném ra một vật dạng sao lóe sáng...

Mọi thứ đều chói lòa. Jack nheo mắt dưới ánh sáng chói chang của ban ngày. Cơ thể nó nóng như thiêu đốt còn đầu thì đau như búa bổ. Một cảm giác nhức nhối âm ỉ xâm chiếm cánh tay trái. Nó nằm đấy, toàn thân bất động, mắt dán vào khoảng trần bằng gỗ cây tuyết tùng bóng loáng. Chỗ này không phải trên thuyền của nó...

Cha nó không nhìn thấy vật kia bay tới, nhưng nó thì có.

Chiếc shuriken cắm phập vào bắp tay khiến John Fletcher bật lên một tiếng đau đớn. Ông rút vật hình sao bằng kim loại ra với vẻ kinh tởm. Một dòng máu rỉ ra từ miệng vết thương. Ông cười mỉa mai vào thứ vũ khí nhỏ xíu thảm hại.

Nhưng chiếc shuriken đó không dùng để sát thương; nó chỉ là vật đánh lạc hướng. Bóng đen tuột khỏi chiếc cột, nhẹ nhàng đáp xuống ngay sau lưng ông như thể một con nhện vồ mồi.

Jack muốn hét lên cảnh báo, nhưng tiếng hét của nó tắc nghẹn trong cổ vì hoảng loạn.

Cái bóng nhanh chóng luồn sợi dây qua cổ cha nó rồi thít chặt, giật mạnh về phía sau. Jack thấy mình hoàn toàn bất lực. Bọn chúng quá đông, trong khi nó chỉ là một đứa trẻ. Làm sao có thể cứu được cha?

Trong khoảnh khắc tuyệt vọng khốn cùng, Jack gào lên, liều mình lao tới với con dao trên tay...

Mất phương hướng, nó quay đầu sang bên, cần cổ cứng ngắc và nhức nhối.

Mắt nó bắt gặp một người phụ nữ với vóc dáng nhỏ bé đang lặng lẽ quỳ ở bên. Nó chợt thấy người này rất quen, nhưng không tài nào nhớ nổi; mọi thứ cứ quay mòng mòng trong đầu nó.

“Mẹ à?” Jack hỏi. Người đó xích lại gần hơn. Chắc là mẹ rồi. Lúc nào bị ốm mà nó chẳng được mẹ chăm sóc, nhưng làm sao mẹ nó lại *ở đây* được?

“Yasunde, gaijinsan,”[3] giọng người đó đáp lại nhỏ nhẹ, êm như tiếng nước chảy.

Người phụ nữ mặc bộ đồ trắng toát. Làn tóc đen dài khẽ lướt nhẹ lên má nó khi cô cúi xuống đặt lại miếng vải hạ sốt trên trán. Cảm giác mềm mại của lọn tóc khiến Jack nhớ đến đứa em gái... tóc của Jess cũng mềm mượt như vậy... nhưng Jess đang ở Anh quốc cơ mà... người phụ nữ này... không, là cô gái thôi... trông như thể... thiên thần trong bộ đồ màu trắng vậy... nơi đây là Thiên Đường sao?... Bóng đen kí ức lại bao trùm lấy nó một lần nữa...

Chiến binh bóng tối nhìn chằm chằm vào nó.

Con mắt duy nhất màu xanh ngọc chế giễu nó bằng ánh nhìn thích thú độc ác. Cái bóng bóp chặt cổ nó, từ từ vắt kiệt sinh lực ra khỏi cơ thể nó.

Jack thả rơi con dao, một tiếng cạch vang lên dưới sàn.

“Hải đồ?” cái bóng với con mắt màu xanh rít lên, hướng về phía cha nó.

John Fletcher ngừng vật lộn với sợi dây thít cổ, hoang mang trong giây lát trước câu hỏi bất ngờ.

“Hải đồ?” cái bóng lặp lại, rút thanh kiếm sau lưng rồi chĩa mũi nhọn của nó vào tim Jack.

“Thả nó ra... nó chỉ là một đứa trẻ!” cha nó vội vàng lắp bắp, vùng lên tấn công.

John Fletcher rực lên ánh mắt giận dữ. Ông ra sức chống lại sợi dây để lao về phía nó, nhưng vô ích. Cái bóng giật về phía sau mạnh hơn. John há miệng ra thở, bao nhiêu sức lực tiêu tan dần trong ông. Kiệt sức, cơ thể ông mềm nhũn như một con búp bê.

“Trong phòng... cái bàn...” ông nói một cách khó nhọc rồi lấy chiếc chìa nhỏ trong túi ra, ném nó xuống sàn.

Cái bóng mắt xanh có vẻ không hiểu.

“Trong phòng tôi. Cái bàn”, John Fletcher lặp lại, chỉ vào chìa khóa rồi hướng về phía phòng của ông.

Cái bóng hất đầu ra hiệu cho đồng bọn, người này nhặt chiếc chìa lên rồi biến mất bên dưới tàu.

“Giờ thì thả con trai tôi ra”, cha nó khẩn khoản.

Cái bóng mắt xanh bật ra tiếng cười khùng khục trong cổ họng, đoạn đưa kiếm lên chuẩn bị đâm một cú chí mạng...

Nó hét lên, mở choàng mắt, tim đập thình thịch.

Jack cuống cuồng nhìn khắp căn phòng. Chỉ có duy nhất cây nến sáng lập lòe trong góc. Cửa phòng trượt mở, cô gái đến gần và quỳ xuống bên nó.

"Aku rei. Yasunde, gaijinsan,"[4] vẫn là âm thanh nhỏ nhẹ nó đã nghe lúc trước.

Cô tiếp tục đặt miếng vải hạ sốt lên trán rồi đỡ nó nằm trở lại.

"Gì cơ? Tôi... tôi... tôi không hiểu", Jack ấp úng trong miệng. "Cô là ai? Cha tôi đâu...?"

Tiếng cười tiếp tục vang vọng.

Cha Jack vùng lên giận dữ khi nhận ra ý định của cái bóng.

John Fletcher hất mạnh đầu về phía sau trúng ngay mặt kẻ siết đây làm hắn bể mũi. Sợi dây lỏng ra rồi rơi xuống. John lao người tới con dao dưới sàn và, với tất cả nỗ lực cuối cùng để giải cứu đứa con trai, ông chộp lấy lưỡi dao đâm thẳng vào chân của cái bóng.

Cái bóng kêu lên một tiếng đau đớn trước khi kịp thực hiện cú đâm chí mạng. Jack đổ sụp xuống như một cái xác không hồn. Vung thanh kiếm lại phía sau, cái bóng lao vào kẻ vừa tấn công.

Với một tiếng thét "KIAI", cái bóng mắt xanh đâm thẳng lưỡi kiếm xuống ngực John...

7
SAMURAI

Một căn phòng nhỏ đơn sơ, sàn nhà được lót chiếu rơm mềm đan thành từng tấm hình chữ nhật sạch không tì vết. Tường phòng là những tấm giấy mờ mờ làm dịu đi ánh nắng chói chang của ban ngày, tạo cho không khí xung quanh một vẻ huyền ảo khác thường.

Jack nằm trên tấm *futon* dày, ai đó đã đắp cho nó một lớp chăn mềm bằng lụa. Lần đầu ngủ dưới lớp lụa như thế làm nó cảm thấy da mình như đang được phủ bởi hàng ngàn cánh bướm êm ái.

Sống trên biển quá lâu nên cái tĩnh lặng đến chuếnh choáng của sàn nhà khiến lúc gắng ngồi dậy, đầu Jack cứ xoay như chong chóng. Đang lúc nó cố gượng lấy thăng bằng thì bất chợt, một cơn đau nhói lên từ cánh tay.

Cúi xuống kiểm tra, Jack thấy tay trái của nó sưng vù và biến sắc, có lẽ đã bị gãy; nhưng ai đó đã dùng nẹp gỗ cố định và băng lại cho nó. Jack tập trung tâm trí nhớ lại chuyện gì đã xảy ra. Không còn bị sốt nên những hình ảnh rời rạc lóe lên trong đầu nó giờ đây hiển hiện rõ ràng và đau đớn hơn bao giờ hết. Christiaan chết bên cạnh cửa. Những bóng đen trong đêm tối. Toàn bộ thủy thủ trên tàu *Alexandria* bị sát hại. Cha nó đang chiến đấu, sợi dây xiết chặt cổ ông. Chiến binh bóng tối đâm lưỡi gươm vào cha nó...

Jack nhớ lại rằng nó đã nằm rất lâu, tưởng như hàng thế kỉ trên boong tàu đầy máu. Những bóng đen cho rằng nó đã chết, chúng rời khỏi buồng lái để lục soát khắp con tàu. Thế rồi nó nghe thấy âm thanh tưởng như vừa trồi lên khỏi mặt nước sau một đợt lặn rất sâu. Tiếng cha nó.

“Jack... Jack... con trai...” giọng ông yếu ớt.

Jack cố thoát khỏi trạng thái tê liệt, lết lại gần chỗ người cha đang hấp hối của nó.

“Jack... con còn sống...” ông nói, đôi môi đầy máu của ông thoáng hiện lên một nụ cười yếu ớt. “*Hải đồ*... lấy nó... về... nó sẽ giúp con về...”

Thế rồi ánh sáng yếu ớt còn lại trong đôi mắt cha nó cũng tắt dần, ông trút hơi thở cuối cùng.

Jack dụi đầu vào ngực cha, cố nén lại tiếng thổn thức chỉ chực chờ phát ra. Nó bám chặt vào cha như thể một kẻ sắp chết đuối đang cố níu lấy con đường sống cuối cùng vậy.

Khi tiếng khóc của nó cuối cùng cũng lắng dịu, Jack chợt nhận ra mình hoàn toàn đơn độc, bơ vơ nơi miền đất lạ. Hi vọng duy nhất để nó có thể trở về nhà là tấm *hải đồ.*

Nó chạy xuống boong dưới. Bọn *wakō* đang hối hả chất đầy súng, vàng và gỗ vang về tàu của chúng nên không hề nhận thấy nó. Dưới boong tàu, Jack bước qua hết xác chết này đến xác chết khác cho đến khi đến được phòng của cha nó, nơi nó thấy cái xác vô hồn của Christiaan.

Căn phòng đã bị lục lọi kĩ, bàn cha nó bị lật ngửa, bản đồ vương vãi khắp nơi. Jack phóng đến giường cha, lật lớp chăn nệm lên. Nó nhấn vào chiếc chốt mật bên dưới, thật may thay, tấm *hải đồ* vẫn an toàn dưới lớp vải dầu.

Jack vội giấu cuộn bản đồ trong áo rồi chạy khỏi phòng. Nó sắp chạy đến lối lên boong trên thì bất chợt một bàn tay từ trong đêm tối thò ra, túm chặt lấy áo nó.

Gương mặt ẩn trong bóng đêm dần lộ rõ.

Hắn toét miệng cười nham nhở để lộ hàm răng sắc nhọn như răng cá mập.

“Mẹ nó! Chúng mày chưa diệt được bọn ông đâu,” Ginsel thầm thì với ánh mắt điên dại. “Tao đã phóng hỏa kho đạn rồi. BÙM!”

Tay Ginsel vung mạnh ra hiệu hủy diệt. Hắn bật cười lớn rồi bỗng im bặt, gương mặt để lộ vẻ thất thần rồi đổ gục xuống boong tàu. Một con dao gắn dây xích đã cắm phập sau lưng.

Jack ngước lên, trước mắt nó là một bóng hình gian ác dần hiện ra trong đêm tối. Con mắt xanh duy nhất của hắn nhìn chằm chằm vào nó, rồi đến bản *hải đồ* giấu trong áo nó. Tên sát thủ giật sợi dây xích thu con dao về lại tay hắn. Jack nhanh chóng xoay người lại chạy vụt lên boong trên, thầm cầu mong nó kịp đến thành tàu...

Một vụ nổ mạnh khiến Jack bị hất tung đến tận mũi tàu trước khi rơi ùm xuống đại dương cùng những mảnh vỡ vụn...

Thế rồi... Thế rồi... Chỉ còn một màn trống rỗng...

Cơn đau dữ dội.

Bóng tối.

Anh sáng chói lòa.

Người mặt sẹo.

Những giọng nói lạ lẫm và khó hiểu...

Đột nhiên, Jack nhận ra nó đang nghe thấy những giọng nói đó vang lên ngoài căn phòng. Nó nín thở trong giây lát.

Bọn *wakō* à? Vậy sao nó lại còn sống?

Jack nhận thấy áo sơ mi và quần ống bó của nó được gấp gọn gàng để ở góc phòng, nhưng ngó quanh không thấy bản *hải đồ* đâu cả. Nó loạng choạng đứng dậy và vội vã mặc quần áo rồi bước ngang căn phòng tìm cửa ra, nhưng trước mắt nó chỉ là các ô cửa không hề có khe hở.

Jack đứng đó lúng túng. Thậm chí còn chẳng có cái tay nắm cửa nào hết.

Thế rồi nó chợt nhớ lại trong cơn mê man, cô gái đã vào phòng qua cánh cửa trượt. Jack liền nắm chặt thanh gỗ định kéo, nhưng đôi chân vẫn còn đứng chưa vững khiến nó loạng choạng, cánh tay xuyên thẳng qua bức tường bằng giấy mỏng tang. Câu chuyện bên kia cánh cửa giấy bị cắt ngang đột ngột.

Cánh cửa giấy trượt mạnh sang bên khiến Jack ngã ngửa ra sau, bối rối vì sự hậu đậu của mình.

Phía bên kia căn phòng, một người phụ nữ trung niên với gương mặt tròn và một chàng thanh niên đậm người có đôi mắt đen hình quả hạnh nhân đang nhìn chằm chằm vào nó. Người đàn ông tỏ thái độ rất đáng sợ. Anh ta mang theo hai thanh kiếm, một thanh ngắn như đoản đao, thanh còn lại dài và hơi cong, cả hai đều được giắt trong đai lưng màu đỏ. Anh ta bước lên phía trước, tay nắm chắc chuôi thanh kiếm dài hơn.

"Naniwoshiteru, gaijin?"[5] anh ta cất giọng thách thức.

"Xin lỗi... Cháu... Cháu không hiểu..." Jack vừa nói vừa lùi lại trong sợ hãi.

Người phụ nữ nói gì đó với anh ta, nhưng tay anh ta vẫn không rời khỏi thanh kiếm.

Jack sợ anh ta sẽ dùng kiếm để chém nó. Kinh hãi, nó đưa mắt lướt nhanh khắp căn phòng hòng tìm một lối thoát. Nhưng người đàn ông đã đứng chắn nơi cửa, có phần hạ thanh kiếm xuống. Mắt nó đảo xuống lưỡi kiếm sáng loáng với viền mép sắc lẹm như chỉ chực lấy đầu mình.

Thế rồi nó nhớ lại lời của Piper. *"Nếu có lúc nào đó chúng mày gặp một samurai thì phải cúi lạy thật thấp. Lạy thật thấp, thật thấp vào!"*

Tuy chưa gặp hay thấy qua bao giờ, nhưng người đàn ông hung tợn này đích thị là một samurai rồi. Anh ta khoác một chiếc áo hình chữ T bằng lụa trắng trên chiếc xà cạp đen đốm vàng rộng thùng thình. Đỉnh đầu anh ta cạo nhẵn, phần tóc còn lại ở phía sau và hai bên đầu được búi chặt thành hình củ hành. Gương mặt anh ta toát lên vẻ khắc nghiệt và bất khả xâm phạm - gương mặt của một chiến binh. Người đàn ông này có dáng vẻ của một kẻ có thể giết chết Jack dễ dàng như xéo một con kiến vậy.

Dù cơ thể đang trầy trụa tả tơi, Jack vẫn cố ép mình chịu đau quỳ lạy. Thấy nó làm vậy, anh ta bỗng lùi lại đầy ngạc nhiên.

Thế rồi vị võ sĩ bật cười, từ tiếng cười khúc khích ban đầu to dần lên thành điệu cười lớn đầy sảng khoái như tiếng gầm của mãnh thú.

8

OFURO

Jack chắc hẳn đã nức nở rồi thiếp đi lúc nào không hay sau khi họ đưa nó trở lại giường, bởi khi nó quay sang thì người phụ nữ có gương mặt tròn đã quỳ sẵn bên cạnh.

Cũng giống như vị võ sĩ hôm qua, cô mặc một bộ áo dài bằng vải lụa. Có điều bộ áo của cô màu xanh dương, điểm xuyết thêm những đóa hoa hồng và trắng. Mỉm cười duyên dáng, cô mời nó uống nước. Jack nhận lấy chiếc bát nhỏ rồi nuốt ừng ực từng ngụm. Nước rất mát và trong.

“Cảm ơn cô. Cháu có thể xin thêm một ít nữa không ạ?”

Người phụ nữ chau mày không hiểu.

“Cháu xin thêm nước nữa được không ạ?” Jack vừa nói vừa chỉ vào chiếc bát nhỏ trong tay, ra hiệu bằng cách tạo ra âm thanh xì xụp.

Hiểu ra vấn đề, cô mỉm cười, cúi đầu rồi biến mất sau chiếc cửa trượt đã được sửa lại. Sau đó cô quay lại với chiếc khay gỗ sơn màu đỏ tươi. Trên khay có ba cái bát nhỏ: một bát nước, một bát đựng một thứ súp cá loãng còn đang bốc khói nghi ngút, chiếc còn lại đựng cơm trắng có kèm vài cọng dưa muối.

Jack uống cạn bát nước rồi chén sạch bát súp. Tuy không thích mùi vị hạt tiêu trong súp chút nào, nhưng ít ra thì nó cũng đã thấy ấm người trở lại. Sau đó nó dùng tay và từng mảng cơm vào miệng nhai ngấu nghiến như thể người sắp chết đói. Jack đã từng được ăn cơm trước đó, cái hồi cha nó mang một ít về sau chuyến thông thương trên biển và mẹ nó đã nấu cho cả nhà thưởng thức. Hồi ấy nó thấy cơm thật là nhạt thếch. Nhưng sau khi đã phải nhịn đói lâu ngày như bây giờ thì nó thấy điều đó cũng chẳng hề gì. Liếm sạch ngón tay, nó quay sang toét miệng cười với người phụ nữ, tỏ ý biết ơn cô đã cho nó đồ ăn.

Người phụ nữ tỏ ra cực kì sửng sốt.

“À... cảm ơn cô. Cảm ơn cô rất nhiều.” Jack không biết phải nói gì hơn.

Thất vọng ra mặt, cô thu dọn chén bát rồi nhanh chóng bưng ra khỏi phòng.

Nó vừa làm gì không phải à? Hay là lẽ ra nó nên mời cả cô ấy ăn cùng nữa?

Một lát sau, cánh cửa tường lại trượt ra và người phụ nữ bước vào, mang theo một bộ đồ màu trắng. Cô đặt xuống bên cạnh giường nó.

"Kimono wo kite choudai,"[6] cô vừa nói vừa làm cử chỉ ra hiệu cho nó mặc vào.

Nhận ra mình đang không mặc gì dưới lớp chăn, nó lắc đầu từ chối.

Người phụ nữ tỏ vẻ bối rối. Cô chỉ vào bộ áo một lần nữa.

Phát nản vì không thể truyền đạt bằng lời nói, nó đành ra hiệu cho cô rời phòng. Mặc dù hoang mang rõ rệt trước yêu cầu của Jack, cô vẫn cúi đầu rồi đi ra ngoài.

Tuy toàn thân đau nhức, Jack vẫn cố gắng nhanh chóng đứng dậy, cẩn thận mặc đồ với một bên tay đang bó nẹp.

Nó bước tới bên cánh cửa, trượt mở ra một cách cẩn thận để không làm hỏng thêm một lần nữa. Người phụ nữ đã đợi sẵn trên một hành lang lát gỗ bao quanh khu nhà. Phía dưới là vài bậc thềm nhỏ dẫn ra một khu vườn lớn được bao bọc bởi bức tường cao vút. Nó chưa bao giờ thấy khu vườn nào như thế.

Một cây cầu nhỏ vắt ngang mặt hồ đầy những đóa hoa súng hồng hồng. Con đường lát đá uốn lượn quanh những khóm hoa rực nắng, những bụi cây cảnh xanh rì, những phiến đá lớn điểm xuyết hai bên. Thác nước xinh xắn đổ xuống một con suối nhỏ, dòng nước chảy vòng quanh gốc một cây anh đào lộng lẫy rồi lại đổ vào hồ.

Mọi thứ trong khu vườn đều toát lên một vẻ thanh bình và hoàn hảo, Jack thầm nghĩ. Mẹ nó mà thấy chắc hẳn sẽ mê mẩn vườn hoa này lắm. So với những mảnh vườn bùn lầy toàn cây cỏ và rau củ với kiểu rào giậu xấu xí trên khắp nước Anh, khu vườn nơi đây như một thế giới hoàn toàn khác.

"Cứ như là Vườn Địa Đàng ấy", Jack khẽ lẩm bẩm.

Người phụ nữ ra dấu cho Jack xỏ chân vào đôi guốc mộc rồi bằng những bước ngắn và thấp dọc theo con đường, vừa đi vừa ra hiệu cho nó theo sau.

Phía bên kia mặt hồ, một ông cụ gầy gò đang dùng chiếc cào chăm chút một góc vườn trông đã hoàn hảo. Nhất định là người làm vườn rồi. Khi hai người đi qua, ông cúi thấp để chào. Người phụ nữ đáp lại bằng cử chỉ cúi

nhẹ, Jack cũng bắt chước làm theo. Xem ra ở đây cúi chào là hành động lúc nào cũng phải làm thì phải.

Họ vào một ngôi nhà nhỏ bằng gỗ phía bên kia khu vườn. Không gian trong phòng ấm áp dễ chịu. Có một chiếc ghế đá dài và một cái bồn gỗ lớn hình vuông hơi nước bốc nghi ngút. Trước vẻ mặt khiếp đảm của Jack, người phụ nữ ra hiệu cho nó vào trong.

"Gì cơ? Cháu phải vào *đó* á? " Jack hét lên, lùi xa ra khỏi chiếc bồn tắm.

Mỉm cười, cô lấy tay che mũi chỉ vào Jack, rồi vào chiếc bồn. "*Ofuro*."[7]

"Cháu không bẩn!" Jack đáp lại. "Tháng trước cháu tắm rồi." Bộ người ở đây không biết bồn tắm là một cái ổ bệnh sao? Mẹ nó đã từng cảnh báo rằng tắm nhiều dễ mắc bệnh kiết lị hay mấy bệnh nặng lắm!

"Ofuro haitte!"[8] người phụ nữ nhắc lại, đập đập tay xuống thành bồn. *"Anata ni nomiga tsuite iru wa yo!"*[9]

Jack chẳng hiểu cô ấy nói gì. Mà nó cũng chẳng cần biết cô ấy nói gì hết. Còn lâu nó mới chịu chui vào cái bồn đó.

"Uekiya! Chiro! Kocchi ni kite!"[10] Người phụ nữ gọi to rồi cố gắng chộp lấy Jack.

Nó chạy vòng vòng quanh cái bồn tắm, cố hướng ra phía cửa, nhưng người làm vườn đã xuất hiện và chặn mất lối thoát. Ngay sau đó một cô hầu gái trẻ lách vào và túm nó thật chặt. Người phụ nữ cởi áo của nó ra rồi bắt đầu xối nước lạnh khắp người nó.

"Không! Lạnh quá đi mất!" Jack gào lên. "Để cháu yên!"

"Dame, ofuro no jikan yo, ohkina akachan ne,"[11] người phụ nữ nói và cô hầu gái cười khúc khích.

Jack vùng vẫy quyết liệt đến mức người làm vườn phải ghìm chặt nó xuống. Dù vậy ông vẫn rất cẩn thận tránh đụng đến bên cánh tay bó nẹp.

Jack thấy mình chẳng khác gì một đứa trẻ lên ba được mọi người kì cọ rửa ráy rồi nhúng xuống chiếc bồn bốc hơi nghi ngút, mặc nó ra sức kêu la phản đối. Nước trong bồn nóng đến mức nó gần như không thể chịu đựng nổi, nhưng cứ lần nào nó cố vùng thoát ra là người phụ nữ lại cẩn thận ấn nó xuống.

Sau đó họ cũng cho nó ra khỏi bồn thật, nhưng là để kì cọ lần nữa bằng thứ nước xà phòng ấm ấm. Lúc này nó đã kiệt sức và mệt mỏi đến không buồn vùng vẫy phản đối nữa, mặc kệ cho họ muốn làm gì nó thì làm. Điều

tồi tệ nhất chính là thứ nước đó có mùi thơm. Nó thấy từ người mình tỏa ra hương thơm như *con gái* vậy!

Họ lại nhúng nó xuống bồn thêm lần nữa khiến da nó ửng lên một màu hồng vì nóng. Sau một hồi nó lại được nhấc ra và bị giội xối xả một lượt nước lạnh trước khi được hong khô và mặc một bộ đồ mới.

Mệt lả, nó được dẫn trở về phòng và ngay lập tức đổ ụp xuống chiếc chăn mềm, chìm sâu vào giấc ngủ.

9
KIMONO VÀ ĐŨA

“Ofuro,” người phụ nữ nói.

“Hôm qua cháu tắm rồi...” Jack phàn nàn.

“Ofuro!” cô lớn giọng.

Nhận ra kêu than cũng vô ích, Jack đành mặc chiếc áo choàng mới vào rồi vòng qua khu vườn đến nhà tắm. Lần này nó thấy có cảm tình với việc tắm hơn một chút.

Ngoại trừ cánh tay và cái đầu vẫn còn đau nhức âm ỉ ra, nó phải công nhận là tắm cũng khá hay. Ít nhất thì việc này cũng làm cơ thể nó trở nên thư giãn và không bị ngứa đầu vì chấy hay muối biển.

Khi Jack trở về phòng, một bộ đồ mới tương tự như của người võ sĩ lúc trước mặc đã được đặt sẵn trên giường nó. Rốt cuộc thì họ muốn điều gì ở nó chứ? Họ cho nó ăn, tắm rửa cho nó, giờ còn đưa cả quần áo mặc, nhưng lại luôn giữ một khoảng cách với nó.

Người phụ nữ có gương mặt tròn mở cửa đi vào.

“Chiro!” cô gọi và người hầu gái vội vã vào trong.

Cô hầu gái có vóc người nhỏ nhắn xinh xắn chừng chỉ mười tám tuổi, nhưng Jack cũng không dám chắc. Cô có nước da mịn như trứng gà bóc với đôi mắt đen nhỏ, cùng mái tóc đen cắt ngắn, mặc dù khá xinh nhưng vẫn không thể bì được với cô gái đã chăm sóc nó qua cơn sốt.

Vậy thì cô ấy ở đâu? Cả người đàn ông với khuôn mặt sẹo nữa? Cho đến giờ nó cũng mới chỉ nhìn thấy hai người đàn ông sống trong căn nhà này - ông cụ làm vườn mà người phụ nữ gọi là Uekiya, và tay võ sĩ có bề ngoài dữ tợn. Chẳng ai trong số họ có sẹo trên mặt cả. Không chừng cả cô gái và người mặt sẹo đó chỉ là hình ảnh do trí tưởng tượng của nó mà ra, giống như người con gái nó thấy trên mũi đất hôm ấy vậy.

“Goshujin kimono,”[12] người phụ nữ vừa nói vừa chỉ vào bộ đồ.

Jack chợt hiểu ra cô ấy muốn bảo nó mặc. Nhưng nhìn một đống những mảnh đồ rời rạc dưới chân, nó chịu chết không biết phải bắt đầu từ đâu. Nó nhặt một đôi tất kì cục có xẻ một đầu ngón chân lên trước. Ít ra thì món đồ này còn thể hiện rõ ràng chức năng của nó. Có điều chân nó lớn hơn nhiều so với đôi tất. Cô hầu gái thấy cảnh nó vật lộn với món đồ liền khẽ đưa tay lên che miệng cười khúc khích.

“Làm sao tôi biết cách mặc mấy thứ này được chứ!” Jack càu nhàu, hiển nhiên không thích trở thành trò cười bất đắc dĩ.

Cô hầu gái lập tức ngưng bặt, quỳ gối cúi xuống tỏ ý xin lỗi. Người phụ nữ tiến lại gần nó.

Jack đành để đôi tất xuống cho người phụ nữ và cô hầu gái mặc giúp. Đầu tiên, họ kéo đôi tất *tabi* trắng ra cho nó giãn hơn một chút. Sau đó họ giúp nó mặc đồ lót bên trong gồm một chiếc áo bằng vải bông màu trắng với một cái váy dài mà họ gọi là *juban*. Tiếp theo là một tấm áo choàng lụa quấn quanh người, người phụ nữ đã hết sức cẩn thận để vạt bên trái chèn lên vạt bên phải. Tất cả những món đồ này đều được giữ chặt bằng một chiếc thắt lưng khổ rộng màu đỏ thắt từ đằng sau có tên là *obi*.

Trên đường ra hành lang, nó bước đi ngượng nghịu trong bộ đồ mới. Dù gì thì trước giờ nó vẫn quen mặc quần áo chứ không phải “váy áo” như thế này. Khi di chuyển, bộ kimono càng tỏ ra đúng là một thứ lằng nhằng rắc rối không chịu được. Nhưng nó phải thừa nhận chất lụa này êm ái hơn so với chiếc quần ống bó cứng ngắc và thứ vải thô ráp của chiếc áo thủy thủ nhiều.

Cô hầu gái biến mất sau cánh cửa của một căn phòng, còn người phụ nữ thì dẫn nó đi dọc hành lang đến một chiếc cửa giấy khác. Họ vào một căn phòng nhỏ trông cũng giống như căn của nó, chỉ trừ bên trong có một chiếc bàn thấp hình chữ nhật cùng bốn cái đệm ngồi đặt xung quanh. Phía tường xa xa treo hai thanh kiếm khá bắt mắt với phần tay cầm được đan tết bằng sợi dệt màu đỏ thẫm cùng vỏ bao khảm trai ánh lên một màu đen huyền bí. Dưới hai thanh kiếm là một chiếc điện thờ nhỏ nằm sâu trong bức tường, bên trên có hai cây nến nhỏ và một nén hương, mùi hoa nhài thoảng nhẹ trong không khí.

Một cậu bé người Nhật đang ngồi khoanh chân trên chiếc đệm, đôi mắt mở to ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh trước mặt.

Người phụ nữ ra hiệu cho Jack ngồi bên cạnh đứa trẻ rồi cũng ngồi xuống đối diện.

Một bầu không khí lặng ngắt ngượng nghịu.

Jack thấy chiếc đệm thứ tư không có người ngồi nên nghĩ chắc họ đang đợi ai đó. Trong lúc ấy, đứa trẻ vẫn không ngừng dán mắt vào nó.

“Anh là Jack Fletcher,” nó nói với cậu bé, cố phá vỡ bầu không khí im lặng. “Nhóc tên gì?”

Đứa trẻ bật cười rúc rích khi nghe Jack nói.

Người phụ nữ nghiêm giọng nhắc nhở, cậu bé lập tức im bặt. Jack hướng về phía người phụ nữ.

“Cháu thật xin lỗi cô. Tuy không biết cô là ai và đây là đâu, nhưng cháu biết ơn cô rất nhiều vì đã chăm sóc cháu. Liệu cháu có thể biết tên cô được không ạ?”

Người phụ nữ ngây ra đáp lại cái nhìn của nó. Đoạn cô mỉm cười, tuy nhiên chẳng có tí dấu hiệu nào là hiểu được những gì nó vừa nói.

“Cháu là Jack Fletcher,” nó nói, chỉ vào ngực mình, rồi về phía người phụ nữ. “Còn cô là?”

Jack lặp lại hành động đó thêm vài lần nữa. Tuy nhiên người phụ nữ vẫn tiếp tục mỉm cười một cách khó hiểu khiến nó chỉ muốn điên tiết. Ngay lúc nó định từ bỏ ý định cố gắng làm cho mọi người hiểu nó thì đột nhiên đứa trẻ kêu lên.

“Jaku Furecha,” đoạn chỉ vào mũi mình. “Jiro.”

“Jiro. Đúng, đúng rồi, anh là Jack.”

“Jaku! Jiro! Jaku! Jiro!” cậu bé liến thoắng một cách hào hứng, liên tục chỉ vào Jack rồi vào mình.

Chợt hiểu ra mọi chuyện, người phụ nữ cúi đầu. “*Watashi wa Dāte Hiroko. Hi-ro-ko.*”[13]

“Hi-ro-ko,” Jack lặp lại từng âm chậm rãi, cúi đầu đáp lại cô. Ít ra thì bây giờ nó cũng đã biết được tên của họ.

Một bên cánh cửa giấy trượt mở, cô hầu gái Chiro bước vào bưng theo một chiếc khay đựng sáu chiếc bát sơn mài nhỏ. Vừa nhìn cô đặt từng chiếc bát xuống bàn, Jack chợt nhận ra bụng nó đang kêu réo khủng khiếp. Trên bàn có món súp cá, cơm, một vài loại rau sống lạ, thứ gì đó trông như cháo

lúa mì đặc quánh và vài lát cá tươi. Cô hầu gái cúi đầu rồi rời khỏi căn phòng.

Jack thầm thắc mắc không biết các món khác nữa họ để đâu. Trên bàn chỉ lấm tấm mấy cái bát nhỏ đựng thức ăn, làm sao mà đủ cho cả ba người bọn họ được? Còn món thịt nữa? Rồi cả nước xốt? Thậm chí không có lấy một mẩu bánh mì bơ à? Nó nhận ra món cá còn không được nấu chín nữa! Jack đành ngồi yên đợi dấu hiệu của chủ nhà vì sợ xúc phạm họ lần nữa. Một bầu không khí yên ắng ngượng nghịu dài trôi qua, cuối cùng Hiroko cũng cầm hai cái que nhỏ cạnh bát của cô lên.

Jiro cũng thế.

Sau khi cố định chúng trên một tay, họ bắt đầu gắp những phần thức ăn nhỏ rồi khéo léo đưa chúng vào miệng, vẫn giữ ánh mắt thận trọng quan sát Jack.

Trước đó Jack còn không nhận ra có hai chiếc que nhỏ bên cạnh bát mình. Nó cầm hai que gỗ nhỏ như bút chì lên xem xét. Làm sao mà nó có thể ăn bằng cái thứ này được?

Jiro quay sang mỉm cười với Jack bằng cái miệng đầy thức ăn.

"Hashi,"[14] vừa nói nó vừa chỉ vào chúng.

Jiro mở ngón tay ra cho Jack xem cách nó cầm *hashi* như thế nào cho đúng. Nhưng cho dù đã bắt chước được y chang cách cầm như kiểu cái kéo của Jiro rồi, nó vẫn không tài nào giữ nổi lát cá hay miếng rau đủ lâu để nhấc lên khỏi bát đựng.

Mỗi lần làm rơi thức ăn là mỗi lần nó càng thấy nản. Quyết không bỏ cuộc, Jack quay sang thử với cơm. Chắc món này sẽ dễ hơn vì có nhiều cơm hơn. Nhưng ngay lập tức một nửa miếng cơm trượt thẳng xuống chiếc bát đựng, nửa miếng còn lại rơi lả tả xuống khắp bàn. Đến lúc Jack đưa được hai chiếc que vào miệng thì chỉ còn duy nhất một hạt cơm dính trên nó.

Jack nhai hạt cơm duy nhất trong miệng với cảm giác thỏa mãn vì đã thành công. Nó giả vờ xoa xoa bụng, ra vẻ rất thích.

Jiro lại cười phá lên.

Cậu nhóc đó có thể thấy hành động của nó giống như trò cười, Jack nhủ thầm, nhưng nếu không sớm học được cách dùng những chiếc *hashi* này thì nó sẽ chết đói mất - và chuyện đó thì không đáng cười chút nào đâu!

10

ABUNAI![15]

Sinh hoạt hàng ngày của Jack chỉ lẩn quẩn trong ba việc: tắm, ăn, ngủ.

Cơ thể nó cũng đã hồi phục từ sau cơn sốt, cánh tay nó bắt đầu lành lặn. Giờ nó đã có thể đi dạo một mình quanh khu vườn mỗi ngày. Hầu hết thời gian nó ngồi dưới gốc cây hoa anh đào ngắm ông cụ làm vườn Uekiya lúc thì nhổ cỏ dại nơi vườn hoa, lúc lại cẩn thận cắt tỉa những bụi rậm với sự chăm chút vô bờ bến. Uekiya thường hơi cúi chào mỗi khi thấy nó, còn lại hầu như họ chẳng giao tiếp gì với nhau. Dù gì Jack cũng đâu hiểu được đầu cua tai nheo thứ ngôn ngữ lạ lùng của họ.

Dần dà Jack không còn cảm thấy thoải mái trong ngôi nhà nữa. Thế giới của nó giờ đây bó hẹp giữa một dãy những căn phòng đơn điệu tẻ ngắt mà cái nào cũng như cái nào, hàng ngày đi tắm rồi lại ra ngắm khu vườn hoàn hảo. Nó thấy mình bị giam hãm chẳng khác gì chú chim hoàng yến trong chiếc lồng sơn son thiếp vàng. Họ muốn gì ở nó cơ chứ? Họ luôn ngầm để ý trông chừng nó, nhưng lại chẳng hề nói chuyện với nó. Nó được phép đi lại quanh khu vườn và ngôi nhà, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi. Họ đang quyết định số phận của nó chăng? Hay còn đợi ai đó đến quyết định cuộc đời của nó?

Nó khao khát muốn biết bên ngoài bức tường cao kia có gì. Nhất định phải có người hiểu được tiếng Anh và giúp nó về nhà chứ, hoặc có chiếc thuyền nào chuẩn bị ra khơi cập cảng nước ngoài cũng được. Lúc đó nó sẽ trốn lên thuyền, hi vọng bến cảng tới sẽ đưa nó trở về Anh quốc, về với đứa em gái, với mảnh ghép cuối cùng của gia đình nó. Gì cũng được, nhất định ra được ngoài đó sẽ tốt hơn nhiều so với ngồi không dưới gốc cây như thế này.

Jack quyết định sẽ chạy trốn.

Hàng ngày nó thấy anh chàng samurai trẻ tên Taka trông có vẻ là người bảo vệ ngôi nhà của Hiroko đến và đi qua chiếc cổng nhỏ nơi bức tường trong khu vườn. Đó chính là lối thoát của nó. Và vì nó chẳng khác gì một

người tù bị giam hãm bởi chính ngôn ngữ và hoàn cảnh của mình nên có muốn hỏi họ cho ra ngoài cũng không được. Họ chỉ đơn giản cúi đầu và đáp lại *"Gomennasai, wakarimasen"* với bất cứ câu nào nó nói. Qua giọng điệu và biểu hiện trên khuôn mặt họ, nó nghĩ chắc câu đó có nghĩa là "Xin lỗi, tôi không hiểu".

Hôm đó, sau bữa sáng gồm cơm, vài lát dưa chua và cháo lúa mì mà giờ đây nó đã quen, nó đi dạo quanh vườn như thường lệ. Ngay khi Uekiya cúi người chăm sóc khóm cây đã được cắt tỉa một cách hoàn hảo, Jack lập tức lẻn ra cổng vườn. Nó quan sát lần nữa để chắc chắn Jiro và Hiroko đều ở trong nhà trước khi nhấc then cửa ra, nhẹ nhàng lách qua chiếc cổng. Cánh cổng đóng lại chỉ phát ra tiếng cạch nhỏ nhất nhưng Uekiya đã nghe thấy và hét lên đằng sau nó.

"Iye! Abunai! Abunai!"[16]

Jack cắm đầu chạy.

Không thèm để ý cả tiếng hét cảnh báo của người làm vườn lẫn việc nó đang chạy đi đâu, Jack phóng như bay xuống con đường đất, vòng vèo qua những dãy nhà cho đến khi căn nhà mất hút khỏi tầm mắt.

Nhanh chóng xác định lại phương hướng của mình, nó nhận ra ngôi làng nằm gọn trong lòng chảo của một cảng biển tự nhiên khổng lồ, xa xa là dãy núi cao sừng sững. Xung quanh ngôi làng là vô vàn những thửa ruộng bậc thang, lác đác bóng người đang chăm lúa. Mặc kệ cánh tay đau nhức, nó phóng như bay qua những người làng đang sững sờ rồi hướng xuống con dốc ra phía biển.

Jack rẽ qua một góc nữa, bất chợt nhận ra nó đang đứng giữa bãi đất đầu làng. Phía trước là một cây cầu cảng bằng đá khá rộng, ở đó, nhiều đàn ông và phụ nữ trong làng đang tất bật đan lưới, làm cá. Xa xa ngoài cảng, vô số thuyền bè đánh cá nhỏ rải rác trên mặt nước. Phụ nữ mặc trên mình những chiếc áo choàng dài màu trắng mỏng lặn xuống dưới con thuyền rồi ngoi lên với chiếc túi đầy tảo biển và tôm cua sò hến. Một hòn đảo nhỏ bằng cát nằm chắn giữa vịnh, nơi đó có một chiếc cổng đỏ bằng gỗ sừng sững đứng trên.

Một sự im ắng bao trùm bãi đất rộng khi Jack nhận ra hàng trăm con mắt đang đổ dồn về phía nó dò xét, như thể trong khoảnh khắc cả ngôi làng trở nên đông cứng vậy. Những người phụ nữ trong bộ kimono rực rỡ quỳ gối bất động bên cạnh người bán hàng giữa cuộc trao đổi; đống cá đang làm dở trong tay các ngư dân ánh lên màu vảy bóng dưới cái nắng chói chang; một

chiến binh samurai cũng đứng bất động như tượng đá, ánh mắt lạnh lùng trừng trừng nhìn nó.

Sau vài giây lưỡng lự, Jack ngập ngừng cúi đầu. Vị samurai chỉ ra một dấu hiệu nhỏ duy nhất đủ đáp lại cử chỉ của nó rồi tiếp tục đi tiếp, hoàn toàn ngó lơ sự hiện diện của nó. Vài người phụ nữ cũng đáp lại bằng cách cúi chào, sự bối rối hiện rõ trong mắt họ. Sau đó người làng lại quay về với công việc thường ngày của mình. Biết rằng mọi người vẫn đang thận trọng quan sát mình, Jack chạy qua bãi đất đến chiếc cầu đá và hướng xuống bờ biển.

Nó nhìn khắp một lượt các thuyền, cố tìm xem có con tàu ngoại quốc nào không nhưng vẫn chẳng có gì cả; tất cả thuyền bè và thủy thủ đều là của Nhật hết. Thất vọng não nề, nó nép người vào một chiếc thuyền đánh cá nhỏ, ánh mắt chăm chăm hướng ra biển xa.

Anh quốc giờ đây cách nó đến hai năm và bốn nghìn hải lí. Ngôi nhà duy nhất mà nó biết, Jess - đứa em và là người thân duy nhất còn lại của nó đang ở cách nó nửa vòng thế giới. Làm sao nó có hi vọng gặp lại cô bé đây? Chạy trốn thì ích gì cơ chứ? Nó chẳng còn nơi nào để đi nữa. Không tiền bạc. Không *hải đồ*. Thậm chí còn chẳng có lấy bộ quần áo của chính nó! Mái tóc màu vàng chỉ càng khiến nó nổi lên như một cái gai giữa rừng tóc đen người Nhật.

Jack ngắm chiếc thuyền nhỏ nhấp nhô lên xuống trên mặt nước nơi bến cảng trong lúc đang hoàn toàn mất hết phương hướng. Đúng lúc ấy cô gái xuất hiện, trồi lên khỏi mặt nước như một nàng tiên cá. Cô ấy có nước da trắng như tuyết và mái tóc đen tuyền giống như người con gái nó đã thấy trên lung con bạch mã cạnh ngôi đền ở mũi đất vậy.

Jack dõi theo cô gái lướt lên con thuyền gần bờ biển nhất. Một ngư dân kéo chiếc túi đầy ních những con trai lên thuyền rồi cậy chúng ra tìm ngọc trong lúc cô đứng hong khô cơ thể. Cô luồn ngón tay dọc theo mái tóc đen nhánh khiến dòng nước biển chảy xuống dưới nắng ban mai như hàng ngàn ánh sao li ti lấp lánh.

Ngay cả khi ngư dân chèo thuyền băng qua bến cảng, cơ thể cô gái vẫn tự điều chỉnh vững vàng trước những đợt sóng nhấp nhô của con thuyền như thể đó là điều tự nhiên nhất vậy, dáng hình mảnh dẻ của cô nhẹ nhàng lay động, thanh tú như một cây liễu trước gió. Jack tưởng như thể cô đang trôi nổi trên mặt nước. Khi thuyền cô gái tiến gần đến một cây cầu cảng bằng gỗ nhỏ, Jack có thể nhìn thấy rõ từng nét trên khuôn mặt cô. Cô ấy không lớn

tuổi hơn nó là mấy. Làn da của cô mịn như trứng gà bóc, đôi mắt hình bán nguyệt đen nhánh, một chiếc mũi tròn nhỏ xinh xinh, miệng như đóa hoa chớm nở cùng đôi môi tựa hai cánh hoa hồng. Nếu có lúc nào nó tưởng tượng ra hình ảnh của một nàng công chúa trong cổ tích thì chắc chắn cô ấy phải giống thế.

"GAIJIN!"[17]

Bừng tỉnh sau cơn mơ màng, Jack ngước nhìn lên. Nheo mắt trước ánh nắng chói chang của ban ngày, nó thấy hai người đàn ông Nhật đang đứng chắn trước mặt, họ đều mặc những chiếc kimono đơn màu và đi dép cói. Một người có dáng béo lùn với cái trán dồ trên chiếc đầu tròn quay cùng một cái mũi tẹt, người kia lại có cặp mắt ti hí và gầy đét như cái sào.

"Nani wo shiteru, gaijin?"[18] Mũi-Tẹt lên giọng thách thức.

Tên gầy đét nhòm qua vai chiến hữu rồi dùng cây gậy gỗ chọc mạnh một cú thẳng giữa ngực Jack.

"Eh, gaijin?" hắn phụ họa theo với cái giọng the thé.

Jack cố tìm cách chạy, nhưng nó chẳng còn nơi nào để đi cả.

"Omushi ittai doko kara kitanoda, gaijin?"[19] Mũi-Tẹt cao giọng hỏi rồi tỏ vẻ kinh ngạc trước mái tóc vàng của nó, hắn đưa tay kéo mạnh một cách tàn bạo.

"Eh, gaijin?" tên gầy đét chế nhạo theo, cố tình đâm cây gậy xuống ngón tay nó.

Jack rụt ngay tay lại.

"Tôi... Tôi không hiểu hai người nói gì..." nó ấp úng, tuyệt vọng tìm một lối thoát. Mũi-Tẹt túm lấy cổ áo kimono của nó giật mạnh đến ngang tầm mắt hắn.

"Nani?"[20] hắn quát vào mặt Jack.

"YAME!"[21]

Jack chỉ kịp nghe thấy một tiếng thét ra lệnh vang lên trước khi hai con mắt của Mũi-Tẹt thiếu điều như muốn lồi ra khỏi tròng vì bị một bàn tay chặt mạnh sau cần cổ. Mũi-Tẹt đổ ụp xuống trước, úp mặt vào cát. Hắn nằm đó bất động cả khi những cơn sóng tràn qua người.

Anh Taka, vị samurai trẻ trong ngôi nhà Jack đang ởđã bất ngờ xuất hiện để giải cứu nó. Quay sang đối diện với tên kia, anh ta rút kiếm với một động tác êm ru. Tên gầy đét quỳ sụp xuống cát run rẩy xin lỗi.

Lưỡi kiếm xé toạc không gian, lao thẳng xuống kẻ đang phủ phục dưới đất.

"Iye! Taka-san. Dōzo,"[22] một giọng khác vang lên can thiệp, anh Taka dừng ngay lưỡi kiếm chỉ cách một phân trước cần cổ của gã.

Jack lập tức nhận ra ngay giọng nói êm dịu ấy.

"Konnichiwa,"[23] cô nói, tiếp tục tiến về phía nó rồi nhẹ nhàng cúi chào. *"Watashi wa Dāte Akiko."*

Cô gái trên mũi đất hôm ấy *cũng* chính là cô gái đã xuất hiện trong những cơn mê sảng của nó. Cô ấy là Akiko.

11

SENCHA

Hôm đó khi Jack được triệu hồi đến ăn tối, Hiroko và con trai của cô, Jiro, đã yên vị nơi chỗ ngồi của họ như thường lệ, chỉ khác chiếc đệm thứ tư giờ là của Akiko. Trên bức tường phía sau chỗ ngồi của cô là hai thanh kiếm samurai sáng lóa.

Sự hiện diện của Akiko làm Jack cảm thấy nhẹ nhõm hơn, nhưng cũng xen lẫn chút ngượng ngùng. Cô mang vẻ tinh tế thanh nhã của một tiểu thư đài các, nhưng cũng lại toát ra thứ quyền uy mà Jack chưa bao giờ thấy ở một người con gái. Chàng samurai Taka tuân theo mọi lời cô nói, cả những người khác trong ngôi nhà cũng cúi chào rất thấp khi thấy cô đi qua.

Jack cũng phần nào ngạc nhiên khi nó không hề bị phạt vì bỏ trốn. Thực tế thì mọi người trong nhà tỏ ra quan tâm đến nó nhiều hơn là nổi nóng, đặc biệt là người làm vườn Uekiya, nó thấy mình thật có lỗi vì đã làm ông cụ phải lo lắng.

Sau bữa tối, Akiko dẫn Jack ra ngoài hành lang, hai người ngồi trên những chiếc đệm tròn dưới ánh tà dương đang dần tắt. Như thể có một tấm chăn bao trùm cả ngôi làng, mọi thứ nơi đây im ắng đến nỗi Jack có thể nghe thấy tiếng dế chốc chốc lại vang lên, cả tiếng róc rách suối chảy khi dòng nước lượn vòng qua khu vườn hoàn hảo của ông cụ.

Yên lặng, Akiko ngồi thưởng thức cảnh vật thanh bình, đó cũng là lần đầu tiên trong ngày Jack tự giải thoát bản thân mình khỏi nỗi lo cảnh giác.

Đúng lúc đó, nó nhận ra anh Taka đang đứng im lìm khuất sau khoảng tối với một tay để trên cán kiếm. Ngay lập tức Jack cảnh giác trở lại. Nó và Akiko đã không có được bất cứ khoảnh khắc riêng tư nào; họ luôn theo dõi nó.

Tiếng cánh cửa giấy trượt mở, Chiro bưng một khay gỗ nhỏ với chiếc ấm được trang trí đẹp mắt cùng hai cái cốc. Cô đặt chiếc khay xuống sàn rồi cẩn thận rót thứ chất lỏng nóng ấm màu xanh lá cây ra cốc. Thứ chất lỏng

này làm Jack liên tưởng tới "trà", một thứ đồ uống mới nổi thời thượng mà những người lái buôn Hà Lan mới nhập về từ Trung Hoa.

Cô hầu gái dùng cả hai tay bưng cốc trà lên mời Akiko, Akiko tỏ ý mời Jack.

Jack nhận chiếc cốc và đợi Akiko cầm cốc của cô lên, nhưng cô ra hiệu cho nó uống trước. Nó ngập ngừng nhấp một ngụm trà vẫn còn đang bốc hơi nghi ngút. Thứ đồ uống này có mùi vị như kiểu một loại cỏ được đun sôi, phải cố gắng lắm nó mới không để lộ cái nhăn mặt vì đắng. Sau đó Akiko cũng nhấp một ngụm từ chiếc cốc của cô. Một vẻ mãn nguyện kín đáo lan ra khắp gương mặt. Sau một khoảng thời gian im lặng liên tiếp, Jack thu hết can đảm bắt chuyện.

Chỉ vào thứ trà xanh mà rõ ràng cô ấy đang tận hưởng, nó cất tiếng hỏi, "Thứ đồ uống này tên là gì thế?"

Thoáng chút im lặng vì phải gắng hiểu xem nó đang nói gì, cuối cùng Akiko cũng trả lời, *"Sencha."*

"Sen-cha," Jack lặp lại, cảm nhận cách phát âm và cố gắng ghi nhớ cụm từ ấy. Nó nhận ra sau này nó sẽ phải ghi nhớ cả hương vị của thứ *sencha* này. "Còn cái này?" nó hỏi, tay chỉ vào chiếc cốc.

"Chawan," cô đáp.

"Chawan," Jack lặp lại.

Akiko kín đáo vỗ tay khen ngợi Jack rồi bắt đầu chỉ vào những đồ vật khác cho nó biết tên gọi trong tiếng Nhật của chúng. Cô tỏ ra thích thú trong việc dạy ngôn ngữ khiến Jack thấy nhẹ cả người, dù gì thì đây cũng là lần đầu tiên có người cố gắng giao tiếp một cách hẳn hoi với nó. Jack tiếp tục buộc mình phải ghi nhớ hết từ này đến từ khác cho đến khi đầu nó tràn ngập toàn các cụm từ ngữ, và giờ đi ngủ cũng đã đến.

Anh Taka dẫn nó trở lại phòng rồi đóng sập cánh cửa giấy sau lưng Jack.

Jack ngả người xuống tấm *futon* nhưng không tài nào ngủ được. Đầu óc nó quay cuồng với hàng đống từ vựng Nhật cùng những dòng cảm xúc hỗn độn. Nằm trong bóng tối với ánh mắt hướng về phía luồng sáng dịu nhẹ phát ra từ những chiếc đèn lồng hắt lên bức tường giấy, nó tự cho phép mình có được một tia hi vọng. Nếu học được thứ ngôn ngữ của họ, biết đâu nó lại có thể tự mình bươn chải giữa vùng đất xa lạ này. Như là kiếm được một công việc trong đoàn thủy thủ người Nhật chẳng hạn, rồi từ đó đến được bến cảng nào đó có những người đồng hương của nó, thế là sẽ tìm ra

cách trở về Anh quốc thôi. Không chừng Akiko chính là chiếc chìa khóa của vấn đề này. *Có lẽ cô ấy có thể giúp được mình!*

Chợt một bóng đen lướt qua bên kia cánh cửa giấy làm Jack nhận ra anh Taka vẫn còn đứng ngoài, canh gác nó.

Ngày hôm sau, Jack vừa mới đi bộ một vòng buổi sáng quanh khu vườn xong thì cũng là lúc nó thấy Jiro chạy như bay qua góc hành lang đến chỗ mình.

"*Kinasai!*"[24] vừa hét cậu nhóc vừa kéo áo lôi Jack đến lối cửa trước của khu nhà.

Jack chỉ kịp đuổi theo cậu bé.

Akiko và anh Taka đã chờ sẵn ở bên ngoài. Hôm nay Akiko mặc một chiếc kimono màu trắng ngà lung linh mờ ảo, trên thân áo thêu hình một con hạc đang tung cánh bay, trên tay cô là chiếc ô giấy màu đỏ thẫm che nắng.

"*Ohayō gozaimasu*, Jack," cô nói, khẽ cúi đầu.

"*Ohayō gozaimasu*, Akiko," Jack đáp lại, chúc cô một buổi sáng tốt lành.

Akiko có vẻ hài lòng với câu trả lời của nó. Sau đó họ đi theo con đường đất hướng về phía cảng.

Đến cầu cảng, cả nhóm cùng trèo lên chiếc thuyền của người ngư dân đánh bắt trai mà lúc trước nó thấy Akiko đã lên, người này sau đó chèo thuyền đưa họ dọc theo đảo đến giữa cảng. Càng gần đến nơi, Jack càng ngạc nhiên sửng sốt khi thấy cả một đám đông khổng lồ đã tụ tập dọc theo bờ biển trước một chiếc cổng gỗ màu đỏ.

"*Ise Jingu Torii,*"[25] Akiko nói, chỉ vào công trình kiến trúc trước mặt.

Jack gật đầu tỏ ý đã hiểu. Chiếc cổng cao chừng căn nhà hai tầng, nhuốm một màu rực sáng như ánh lửa đêm. Nó được dựng lên bằng hai chiếc cột thẳng đứng cắt ngang bởi hai thanh xà ngang to bản, trên đỉnh là một lớp mái ngói hẹp màu xanh ngọc bích.

Chiếc thuyền nhỏ cập bờ bên mũi phía nam hòn đảo, họ cùng hòa vào đám đông dân làng gồm những phụ nữ trong bộ kimono màu sắc rực rỡ tươi sáng và những vị samurai giắt kiếm bên hông. Đám đông đã đứng sẵn theo hình vòng cung một cách ngăn nắp, nhưng khi thấy Akiko và đoàn tùy tùng, dân làng ai ai cũng cúi chào và nhường đường trong lúc cô tiến đến một nhóm lớn toàn các samurai.

Những chiến binh này ngay lập tức chào đón Akiko bằng động tác cúi thấp. Sau khi đáp lại cử chỉ của họ, Akiko bắt đầu nói chuyện với một chàng samurai trẻ xem chừng chỉ bằng tuổi Jack với đôi mắt màu nâu hạt dẻ và mái tóc đen mượt chải ngược. Người này ném về phía Jack cái nhìn khinh khỉnh trước khi hoàn toàn ngó lơ nó.

Tuy nhiên những người dân làng lại vô cùng sửng sốt trước sự hiện diện của Jack. Tất cả mọi người đều đứng tránh xa nó, liên tục đưa tay lên che miệng xì xầm bàn tán với nhau. Jack chẳng bận tâm đến thái độ của họ, bởi chính nhờ thế mà nó có được một cái nhìn toàn cảnh khu vực hiện thời.

Dưới chiếc cổng là một vị samurai đang một mình đứng sừng sững như thể một vị thần cổ xưa.

VỊ chiến binh ấy mặc bộ kimono màu đen và vàng với biểu tượng vòng tròn của bốn tia sét giao nhau thêu trên ngực, tay áo và sau lưng. Mái tóc ông được chải theo đúng kiểu cách truyền thống của một samurai với búi tóc đen hất ngược lên đỉnh đầu. Tuy nhiên vị samurai này buộc một dải vải trắng dày quanh trán. Vóc người chắc nịch đầy uy lực và ánh mắt hung tợn của ông khiến Jack liên tưởng ngay đến hình ảnh một con chó bun cực lớn, sinh ra là để chiến đấu.

Trên tay vị võ sĩ là thanh kiếm dài nhất từ trước đến nay mà Jack thấy. Chỉ riêng phần lưỡi thôi đã dài hơn bốn bộ[26] , nếu tính cả phần cán thì thanh kiếm này dài cũng phải ngang chiều cao của Jack. Vừa nhìn chăm chăm ra hướng bờ biển phía xa bến cảng, vị chiến binh vừa đi lại có vẻ sốt ruột với lưỡi kiếm bắt sáng trong tay. Trong khoảnh khắc, ánh mặt trời phản chiếu trên thanh kiếm lóe lên như một tia chớp. Nhận thấy ánh mắt ngạc nhiên của Jack, Akiko thì thầm tên thứ vũ khí: "*Nodachi.*"[27]

Trên võ đài chỉ có mỗi vị chiến binh đứng một mình khiến Jack thầm hỏi không biết đối thủ nữa đang *ở* đâu. Chẳng ai trong số những người ở đây có vẻ gì là đã sẵn sàng chuẩn bị cho cuộc chiến cả. Trong lúc nhìn một lượt đám đông, Jack nhận ra một đám các samurai đứng phía bên kia đều mang cùng một biểu tượng tia sét giống vị chiến binh đang đứng, trong khi các samurai xung quanh nó lại mang biểu tượng vòng tròn của một con phượng hoàng.

Vậy thì vị chiến binh *của* họ đang ở đâu?

Jack nhẩm tính cũng phải một tiếng đã trôi qua, vì mặt trời đã lên cao hơn một góc khoảng mười lăm độ trên bầu trời trong vắt. Bầu không khí trở nên ngột ngạt vì sức nóng, cả những người dân làng cũng bắt đầu bồn chồn

sốt ruột. Vị samurai dưới chiếc cổng càng lúc càng khích động hơn và bắt đầu đi đi lại lại trên bờ biển như một con hổ bị nhốt trong chuồng.

Lại một giờ nữa trôi qua.

Âm thanh đám đông xì xào bàn tán càng trở nên ồn ào hơn dưới cái nóng gay gắt tột bậc. Jack nghĩ đến mà sợ cái cảnh nó còn mặc bộ áo sơ mi và quần ống bó cũ dưới thời tiết này thay vì bộ kimono bằng lụa như bây giờ.

Và rồi khi vầng mặt trời vừa lên đến đúng đỉnh, một chiếc thuyền nhỏ được thả dây neo ra khỏi chiếc cầu cảng.

Đám đông đang phờ phạc dưới cái nóng ban trưa lập tức trở nên nhộn nhịp náo nhiệt hẳn. Jack có thể nhìn thấy người ngư dân nhỏ bé đang chèo thuyền một cách bình thản dọc theo bến cảng, một người đàn ông to lớn ngồi trong tư thế toạ thiền của Phật nơi mũi thuyền.

Chiếc thuyền tiến lại gần hơn. Đám đông hò reo vang dội và bắt đầu đồng thanh tung hô “Masamoto! Masamoto! Masamoto!”

Akiko, anh Taka và Jiro cũng hòa theo âm thanh như sấm dậy gọi tên vị samurai của họ.

Nhóm samurai mang trên mình biểu tượng tia sét cũng ra sức át tiếng đồng thanh của đối thủ bằng cuộc đua tung hô tên vị chiến binh của họ “Godai! Godai! Godai!”, vị samurai bước lên phía trước, nâng thanh trường kiếm lên cao. Phe hò reo ủng hộ ông càng hô to hơn nữa.

Chiếc thuyền lướt nhẹ vào bờ. Người ngư dân gác mái chèo sang bên, nhẫn nại chờ vị chiến binh bước xuống. Âm thanh hò reo cổ vũ ầm vang khi vị chiến binh đứng lên, chân trần bước xuống bờ biển.

Jack há hốc miệng vì sửng sốt. Vị chiến binh của phe nó, ngài Masamoto, lại chính là người đàn ông với gương mặt sẹo.

12
CUỘC CHIẾN TAY ĐÔI

Một vùng da rộng đã bị khô lại cùng những vết hằn sâu đỏ rực trải rộng như dòng dung nham nóng chảy từ trên mắt trái của Masamoto xuống gò má, lan theo đường quai hàm của ông. Chỉ trừ đặc điểm ấy, những đường nét khác trên cơ thể ông đều cân đối và chắc nịch. Từng thớ cơ trên cơ thể ông săn chắc như của một con bò mộng, tròng mắt nâu màu hổ phách. Vị samurai vận một bộ kimono màu kem và nâu đậm thêu biểu tượng vòng tròn của một con phượng hoàng. Cũng như Godai, trán ông đeo một dải vải nhưng màu đỏ thẫm.

Khác với Godai có mái tóc được chải theo kiểu truyền thống, Masamoto lại hoàn toàn cạo trọc, tuy vẫn để lại bộ râu quai nón được cắt tỉa vòng quanh miệng. Đối với Jack thì Masamoto trông giống một vị tăng hơn là một chiến binh.

Masamoto đưa mắt nhìn khắp một lượt quang cảnh trước khi quay người lấy hai thanh kiếm từ chiếc thuyền. Ông trượt cả hai thanh cùng bao kiếm bảo vệ của chúng vào chiếc thắt lưng *obi* của bộ kimono. Đầu tiên là kiếm ngắn *wakizashi* rồi đến thanh *katana* dài. Sau đó ông từ tốn đi bộ từ bờ biển đến dưới chiếc cổng.

Điên tiết vì sự chậm trễ và thái độ thiếu tôn trọng lúc mới đến của đối thủ, Godai liên tục buông lời lăng mạ khi vị chiến binh đến gần.

Với thái độ bình thản, Masamoto tiếp tục những bước đi khắc kỉ của mình, thậm chí còn dừng chân đáp lại các samurai bên phe ông. Cuối cùng ông cũng bước tới đối mặt với Godai và cúi chào theo nghi thức. Hành động này càng khiến Godai nổi trận lôi đình hơn nữa. Mờ mắt bởi cơn thịnh nộ, người này lập tức xông đến tấn công Masamoto trước cả khi trận chiến chính thức bắt đầu hòng lợi dụng lúc ông không cảnh giác.

Tuy nhiên Masamoto đã chuẩn bị sẵn tâm lí trước hành động công kích này. Ông bước sang bên tránh Godai khiến thanh *nodachi* đồ sộ suýt soát trượt ngang người. Chỉ bằng một động tác duy nhất, Masamoto đã rút cả hai

thanh kiếm từ bao, tay phải nâng cao *katana* còn tay trái giữ chắc *washizaki* trước ngực thủ thế nhằm bảo vệ ông trước bất cứ đòn phản công nào của đối thủ.

Godai thu trường kiếm *nodachi* lại và tấn công lần thứ hai, lưỡi kiếm lao thẳng xuống đầu Masamoto nhanh như một tia sét. Masamoto lập tức chuyển trọng tâm, vung nghiêng thanh *katana* gạt đòn tấn công sang bên trái. Vũ khí hai bên va mạnh vào nhau, thanh *nodachi* rít lên trượt theo sống kiếm của Masamoto.

Masamoto nhanh chóng tung ra một đòn chí mạng, chém ngang *wakizashi* vào vị trí cơ hoành của Godai. Lưỡi kiếm xé toạc kimono của Godai nhưng không chạm được vào cơ thể. Godai lập tức xoay người lại hòng tránh để Masamoto có cơ hội tiếp tục đòn sát thương.

Masamoto liên tiếp áp sát trong lúc Godai lùi dần về phía biển, hai thanh kiếm trong tay ông vung lên loang loáng nhưng ngay lập tức bị cắt ngang bởi thanh *nodachi* và ông chỉ vừa kịp nhảy tránh mũi kiếm chạm vào người.

Jack vô cùng sửng sốt trước kĩ năng và thân thủ nhanh nhẹn của hai vị đấu sĩ. Các thế đánh của họ uyển chuyển như những vũ công đang xoay người trên mũi chân một cách khéo léo và tinh tế. Tuy vậy, mỗi bước đi lại là một đòn thế nguy hiểm chết người được thực hiện bằng tất cả quyết tâm với độ chính xác cao nhất. Masamoto vung vẩy hai thanh kiếm như thể chúng là phần hai cánh tay của ông kéo dài ra một cách tự nhiên vậy. Chẳng thế mà cả đoàn thủy thủ của nó đã bị bọn *wakō* Nhật hạ gục quá dễ dàng. Trước một đối thủ quá giỏi giang trong việc vận dụng các thế võ công, rõ ràng họ chẳng có lấy một cơ hội sống sót.

Godai dần đẩy lùi Masamoto lên phía bờ biển, phe samurai của ông càng hò reo cổ vũ.

Tuy trường kiếm *nodachi* cồng kềnh là vậy, Godai vẫn sử dụng thanh kiếm một cách lão luyện, vung vẩy nó nhẹ nhàng như thể thanh kiếm ấy chẳng khác gì một ống tre. Godai tiếp tục gây sức ép đẩy Masamoto lùi sâu vào bờ đến tận nơi đám đông khán giả có Jack đang đứng.

Godai tung một đòn nhử sang bên phải rồi lập tức chuyển hướng tấn công thẳng vào cánh tay đang không được bảo vệ của Masamoto. Masamoto kịp thời tránh được đòn công kích, tuy nhiên uy lực truyền vào đòn thế vừa rồi của Godai quá lớn khiến thanh kiếm nặng nề của ông tiếp tục vung thẳng vào đám đông.

Dân làng nháo nhác tháo chạy trong cơn hoảng loạn còn Jack thì đứng chết trân tại chỗ, đờ ra sợ hãi trước luồng sát khí không chút nao núng của vị chiến binh.

Phải đến giây cuối cùng nó mới được anh Taka kéo giật ra khỏi đường kiếm, tuy nhiên người đứng ngay sau lưng nó thì lại không may mắn như vậy. Người đàn ông này đưa tay lên cố bảo vệ mình nhưng thanh kiếm đã vung xuống cắt ngang các ngón tay.

Không chút bận tâm đến tiếng kêu gào đau đớn của người dân nọ, Godai vẩy nhẹ máu trên thanh kiếm rồi tiếp tục tấn công liên tục vào Masamoto đang thất thủ.

Jack kinh ngạc nhận ra đây không phải là một trận đấu tập thông thường. Trước mắt nó là một cuộc chiến sinh tử.

Hai samurai bên phe Masamoto lôi người đàn ông bị thương ra khỏi đám đông đang xúm vào giẫm đạp cả lên những ngón tay bị chém, nóng lòng theo dõi không sót một hành động nào của hai vị chiến binh.

Nhận thấy khuôn mặt tái nhợt đi của Jack, Akiko ra dấu hỏi thăm liệu nó có sao không.

“Tớ không sao,” Jack đáp lại, gắng nhoẻn một nụ cười trên mặt dù thâm tâm nó sợ đến muốn ói.

Nó cố nuốt trôi cái cục kinh hoàng đắng nghét sau khi chứng kiến cảnh tượng diễn ra. Làm sao mà những người lúc nào cũng bỏ thời gian tâm sức vun trồng cảnh điền viên thôn dã và thêu thùa trang trí những bộ kimono bằng hình cánh bướm lại có thể trở nên man rợ đến thế? Nó chẳng thể nào hiểu nổi.

Để tránh cái nhìn lo lắng của Akiko, Jack hướng sự chú ý của mình trở lại cuộc chiến. Lúc này hai vị samurai đã đứng tách ra hai hướng thở mệt nhọc sau những nỗ lực của mình. Họ bao vây nhau, chờ đợi hành động tiếp theo của đối phương. Godai giả vờ tiến tới khiến đám đông lùi cả lại, sợ bị vạ lây bởi đòn tấn công.

Do đã quen với chiến thuật của Godai, Masamoto lướt sang bên phía điểm mù của đối thủ, nhanh chóng đưa thanh đoản kiếm đỡ đòn tấn công của *nodachi,* cùng lúc vung *katana* lên phản công. Thanh *katana* lao nhanh sang phía đầu Godai. Godai hụp xuống tránh khiến thanh *katana* chỉ sạt qua đỉnh đầu.

Hai vị chiến binh lại xoay người tách ra, mặt đối mặt rồi đứng bất động. Đám đông hồi hộp nín thở. Thế rồi búi tóc của Godai trượt khỏi đầu ông rơi phịch xuống bãi biển. Masamoto nhếch miệng cười khểnh trước một Godai bị làm nhục giữa đám đông. Ngay lập tức các samurai mang biểu tượng hình phượng hoàng bên phe ông bắt đầu đồng thanh tung hô "Masamoto! Masamoto! Masamoto!"

Điên tiết trước sự nhạo báng của Masamoto vì bị cắt mất búi tóc, Godai gầm lên một tiếng *kiai* rồi lao tới tấn công. Thanh *nodachi* bổ xuống, rồi như một con đại bàng vừa săn được mồi dưới đất, thanh trường kiếm lao vút lên một góc đánh văng *katana* trong tay Masamoto.

Masamoto ngửa người ra sau tránh cú vung rộng của thanh kiếm, nhanh chóng nâng vũ khí lên gạt lưỡi *nodachi* nhằm vào cổ nhưng thanh *katana* đã bị đánh văng khỏi tay khiến mũi kiếm *nodachi* rạch một rãnh sâu nơi vai phải. Masamoto bật lên một tiếng đau đớn, hụp người xuống lăn ra ngoài vùng nguy hiểm nhằm giữ khoảng cách với Godai. Sau vài động tác lăn người có kiểm soát, ông bật đứng dậy.

Giờ thì đến lượt các samurai bên phe Godai tung hô cổ vũ.

Masamoto đã mất thanh *katana*, chiến thắng đang nghiêng hẳn về phía Godai. Đoản kiếm *wakizashi* không đủ ngăn được trường kiếm *nodachi* đầy uy lực. Các samurai bên Masamoto cũng nhận ra vị chiến binh của họ không còn mấy cơ hội giành chiến thắng trong tình thế bất lợi này. Lần đầu tiên trong đời, tuyệt kĩ song kiếm danh truyền của Masamoto đã không trụ được trước những đòn tấn công vũ bão của *nodachi*.

Masamoto lùi dần về phía biển, tựa người vào chiếc thuyền nhỏ ông đã dùng để đi tới võ đài. Ánh mắt Godai hả hê khi đánh hơi thấy chiến thắng trong tầm tay. Ông nhanh chóng di chuyển giữa Masamoto và chiếc thuyền gỗ một cách khéo léo hòng khóa đường tháo chạy của đối thủ.

Masamoto tỏ ra là đã bị đánh bại. Máu không ngừng rỉ xuống từ vết thương trên vai. Ông hạ thấp thanh *wakizashi* xuống một cách yếu ớt. Đám đông ồ lên thất vọng. Godai nở một nụ cười toét đến mang tai trong lúc từ từ chậm rãi nâng thanh kiếm lên chuẩn bị cho đòn tấn công cuối cùng hạ gục đối thủ.

Khoảnh khắc tự mãn đó chính là thời điểm Masamoto đã chờ bấy lâu. Với một động tác vung mạnh cổ tay, ông ném thanh *wakizashi* bay vút về phía đối thủ. Bị bất ngờ, Godai loạng choạng lùi lại tránh thanh kiếm đang phi tới và ngã xuống nền cát.

Nhanh như chớp, Masamoto lao qua Godai hướng tới con thuyền. Bật đứng dậy, Godai hét lên lao về phía đối thủ vừa chạy thoát.

Nhưng Masamoto không có ý định chạy trốn. Thay vào đó, ông chộp lấy mái chèo dài bằng gỗ trên thuyền rồi xoay lại đối mặt với Godai. Giờ Masamoto cũng đã có được thứ vũ khí dài bằng thanh trường kiếm.

Godai lập tức lao vào tấn công, Masamoto liền dùng mái chèo đỡ. Từng đoạn gỗ bị chém văng tung tóe khắp nơi. Godai vung thấp kiếm xuống hòng chặt chân Masamoto.

Masamoto bật nhảy tránh đường vung kiếm, cùng lúc nâng phần mái chèo còn lại vụt thẳng xuống đầu Godai. Bị mái chèo quất trúng đầu, chân Godai như nhũn xuống dưới sức mạnh của cú quật. Ông ngã ngửa ra sau như một thân cây bị đốn gốc.

Các samurai bên phe Masamoto hò reo, đám đông chuyển sang đồng thanh thúc giục ông kết liễu Godai. Nhưng Masamoto đã bước đi, để mặc cơ thể Godai nằm sõng xoài dưới đất. Chiến thắng của ông đã rõ ràng như thanh thiên bạch nhật, chẳng cần thiết phải xuống tay thêm nữa. Khi ông tiến về phía đám đông, tất cả mọi người đều trở nên im lặng và gập mình cúi đầu sát nền cát. Thậm chí cả Akiko, Jiro và anh Taka cũng hòa cùng dòng người cúi gập.

Chỉ một mình Jack còn đứng đó, lưỡng lự không biết phải làm gì. Nó không phải là một trong số họ, tuy nhiên từ người chiến binh tỏa ra một thứ quyền uy tối thượng khiến chính bản năng cũng bắt nó phải cúi đầu trước ông. Trong lúc nhìn chằm chằm xuống nền cát, Jack cảm nhận được Masamoto đang tiến đến gần.

Đôi chân trần của người đàn ông mặt sẹo dừng lại ngay phía trước nó.

13
CHA LUCIUS

"Você fala português?"[28] vị tu sĩ hỏi Jack.

Masamoto giờ ngồi trên phần bục cao trong căn phòng chính của khu nhà, còn vị tu sĩ thì quỳ gối trên sàn phía trước.

"Parlez-vous français?"[29]

Với tròng kính dày cộp và mái tóc lưa thưa bóng nhờn, vị tu sĩ vận trên mình chiếc áo thầy tu không khuy đặc trưng cùng áo choàng không tay loại của tu sĩ dòng Tên người Bồ Đào Nha. Ông được triệu tập để phiên dịch cho Masamoto và đang thăm dò Jack một cách hoài nghi.

"Habla español?[30] Ngươi có nói được tiếng Anh không thế?" vị tu sĩ hỏi trong sự thất vọng.

"Falo um pouco. Oui, un petit peu. Sí, un poco,"[31] Jack trả lời một cách trôi chảy. "Dù sao cháu vẫn thích nói tiếng mẹ đẻ là Anh ngữ hơn. Mẹ cháu là giáo viên nên lúc nào cũng bắt cháu phải học các ngôn ngữ khác. Thậm chí cả thứ tiếng của ông nữa..."

"Thằng quỷ! Nếu đủ thông minh thì hẳn phải biết không nên gây thù chuốc oán trong lúc đang rơi vào hoàn cảnh này chứ. Rõ ràng ngươi là đứa trẻ thuộc bên dị giáo không được chào đón trên quốc đảo này."

Vị tu sĩ bật ra một tiếng ho mạnh khọc khạch trong cổ họng rồi dùng chiếc khăn tay lau thứ nước bọt màu vàng đậm trên môi.

Còn ông thì rõ là ốm yếu quá rồi đấy, Jack nghĩ thầm.

"Lí do duy nhất giúp ngươi còn sống được đến giờ," ông tiếp tục, "là vì ngươi vẫn còn là một đứa trẻ."

Jack đã nghĩ mình chết chắc rồi khi ngài Masamoto đứng cạnh nó trên bờ biển. Nhưng vị samurai chỉ yêu cầu nó đi theo ông và các samurai của ông về đất liền, nơi cô Hiroko đang chờ sẵn để đưa họ trở về khu nhà.

"Doushita? Kare wa doko kara kitanoda?"[32] Masamoto cất tiếng hỏi.

Vết thương trên vai vị samurai giờ đã được băng lại, lúc này ông đã đổi sang mặc một bộ kimono màu xanh da trời với hoa văn lá cây gỗ thích màu trắng diêm dúa. Ông bình thản nhấp một ngụm *sencha.* Jack không tin nổi vào mắt mình rằng đây lại chính là người vừa tham gia vào một trận chiến sinh tử chỉ mới vài giờ trước.

Lúc này ông được hộ tống bởi hai samurai có vũ khí. Bên trái có Akiko đang ngồi quỳ, cạnh cô là cậu thiếu niên mà cô đã nói chuyện trước trận đấu của Masamoto. Từ lúc Jack bước vào căn phòng, cậu ta liên tục trừng trừng nhìn nó bằng ánh mắt vừa tách biệt vừa hăm dọa, u ám như một đám mây dông.

"*Sumimasen,* Masamoto-sama," vị tu sĩ tạ lỗi rồi cất chiếc khăn tay đi.

Vị tu sĩ đang quỳ dưới sàn gần chỗ Jack liền gập người cúi xuống với một sự tôn kính đáng kể trước Masamoto. Trong khi làm vậy, chiếc thập giá bằng gỗ đậm màu đeo trên cổ ông chạm nhẹ xuống nền sàn trải chiếu *tatami.*

"Ngài Masamoto Takeshi đây muốn biết ngươi là ai, từ đâu tới, và bằng cách nào ngươi đến được nơi này," quay lại về phía Jack, vị tu sĩ nói.

Jack thấy mình như đang trong quá trình thử thách. Nó được triệu tập đến căn phòng rốt cuộc để phải đối mặt với một tu sĩ dòng Tên hiểm độc. Trước đây cha nó đã cảnh báo nó phải cẩn thận với những người này. Người Bồ Đào Nha và Tây Ban Nha đã liên tục xô xát với người Anh suốt gần hai mươi năm, và mặc dù chiến tranh đã chính thức chấm dứt nhưng hai phe quốc gia này vẫn còn chứa chấp nhiều hiềm khích. Giáo hội Công giáo dòng Tên là kẻ thù nguy hiểm nhất của nước Anh. Chính vì vậy mà một người theo đạo Tin Lành Anh quốc như Jack đang ở trong tình thế cực kì nguy hiểm.

"Cháu là Jack Fletcher, người Anh. Cháu đến đây trên một chiếc tàu buôn -"

"Dối trá, làm gì có người Anh nào vào được hải phận này. Ngươi chính là bọn cướp biển, đừng làm mất thì giờ của ta hay Ngài đây bằng những lời che mắt đó nữa. Ta không được gọi đến để truyền đạt lại những mánh khóe giả dối của ngươi."

"*Douka shimashita ka?*"[33] Masamoto lên tiếng xen ngang.

"*Nani no nai,* Masamoto-sama..."[34] vị tu sĩ trả lời nhưng ngay lập tức bị Masamoto cắt ngang bằng một câu mà Jack nghe giống như ra lệnh.

"Moushiwake arimasen, Masamoto-sama,"[35] vị tu sĩ càng xin lỗi và cúi xuống, lại che miệng húng hắng ho trong chiếc khăn. Ông quay lại phía Jack rồi tiếp tục. "Nhóc, ta hỏi một lần nữa, làm cách nào ngươi đến được chỗ này? Vì Chúa, tốt nhất ngươi nên nói sự thật!"

"Cháu đã nói rồi. Cháu đến đây trên tàu *Alexandria,* một trong số những tàu buôn trong đội tàu thông thương Công ty Đông Ấn của Hà Lan. Cha cháu là Hoa tiêu trên tàu. Chúng cháu đã phải lênh đênh trên biển gần hai năm mới đến được quần đảo Nhật Bản..."

Trong lúc Jack nói, vị tu sĩ cũng liên tục phiên dịch trước khi cắt ngang lời nó "Các ngươi đi theo hải tuyến nào?"

"Phía nam, qua Eo biển Magenllan -"

"Vô lí. Eo biển Magenllan là một bí mật."

"Cha cháu biết cả rồi."

"Chỉ có những người theo đạo chân chính như người Bồ Đào Nha bọn ta mới biết được lối đi an toàn ấy," vị tu sĩ đáp lại bằng giọng phẫn nộ. "Thông tin về tuyến đường này không bao giờ được để lộ ra cho những kẻ Tin Lành dị giáo như cha ngươi cả."

"Thuyền chiến của các ông chẳng là gì đối với cha cháu. Ông ấy chỉ cần một ngày là vượt qua hết," Jack nói, một luồng cảm xúc tự hào bừng cháy trong người khi vị tu sĩ xấu tính truyền lời lại cho ngài Masamoto theo cách nhạo báng của người Bồ Đào Nha.

Jack nhìn vị tu sĩ hoài nghi dò xét. "Mà rốt cuộc thì ông là ai?"

"Ta là Cha Lucius thuộc Cộng đồng Công giáo, người bảo hộ cho Giáo hội Công giáo La Mã, cũng là tu sĩ truyền giáo duy nhất của cộng đồng ở cảng Toba này," vị tu sĩ sang sảng đáp lại đầy nhiệt huyết, đưa tay ra dấu thập tự trên ngực rồi hôn lên chiếc bùa thánh bằng gỗ đeo nơi cổ. "Ta có nhiệm vụ phải báo cáo lại cho Chúa kính yêu và Đấng bề trên, Cha Diego Bobadilla ở Osaka. Ở đây ta chính là tai và mắt của ngài."

"Vậy còn vị samurai này giữ nhiệm vụ gì?" Jack hỏi, hất đầu ra dấu về phía ngài Masamoto, "Nếu ông quan trọng như thế thì sao phải quỳ lạy ông ta?"

"Cậu bé, từ giờ trở đi ngươi nên cẩn trọng hơn với lời ăn tiếng nói - nếu còn muốn giữ cái mạng mình. Các samurai rất đòi hỏi sự tôn kính."

Gập người cúi thấp một lần nữa, vị tu sĩ lại tiếp tục. "Đây là ngài Masamoto Takeshi, Chúa đảo Shima và là cánh tay phải của ngài Takatomi

Hideaki, *daimyo* của vùng Kyoto -”

“*Daimyo* là gì?” Jack chen ngang.

“Là lãnh chúa, người thay mặt Thiên Hoàng cai trị cả vùng này. Các samurai ở đây, bao gồm cả ngài Masamoto, đều là thuộc hạ dưới quyền ông ấy cả.”

“Thuộc hạ?... Ý ông muốn nói đến nô lệ với nô tài ấy à?”

“Không, những người dân thường hay dân làng mà ngươi đã thấy mới giống với những kẻ nô lệ. Samurai là tầng lớp chiến binh có đẳng cấp cao trong xã hội, tương tự như hiệp sĩ bên ngươi vậy, nhưng tài ba hơn nhiều. Ngài Masamoto đây là một tay kiếm lão luyện, xưa nay chưa từng bị đánh bại bao giờ. Cũng chính ngài là người đã cứu vớt ngươi, một kẻ dở sống dở chết trôi trên biển về chữa trị cánh tay cho đấy, hãy tỏ ra biết ơn ngài ấy!”

Jack vô cùng sửng sốt. Người dân Anh quốc chưa hề biết đến khả năng chữa trị vết thương nào như vậy. Khi đang lênh đênh trên biển mà bị gãy chân hay tay thì có nghĩa là kẻ đó sẽ phải đau đớn quằn quại khổ sở với tình trạng hoại tử cho đến chết, nếu không cũng sẽ phải trải qua quá trình phẫu thuật cắt cụt đầy đau đớn và mạo hiểm. Quả là phải may mắn lắm nó mới gặp được ngài Masamoto.

“Phiền ông giúp cháu chuyển lời cám ơn ngài ấy vì đã cứu cháu được không?”

“Tự ngươi cũng làm được chuyện đó rồi. *Arigatō* trong tiếng Nhật có nghĩa là ‘cảm ơn’ đấy.”

“Arigatō,” Jack lặp lại, chỉ vào cánh tay bị thương của nó rồi gập người cúi thấp hết mức cánh tay nó có thể. Cử chỉ này xem ra khiến Masamoto rất hài lòng, ông đáp lại sự kính trọng của nó bằng một cái gật đầu nhẹ.

“Vậy ra đây là nhà của ngài Masamoto?”

“Không, đây là nhà của chị gái ngài ấy, cô Hiroko. Cô ấy sống ở đây cùng con gái là Akiko.” Vị tu sĩ lại bắt đầu ho sặc sụa đến mức phải mất một lúc mới ngưng lại được. “Hỏi han thế đủ rồi nhóc! Những người khác trên tàu của ngươi đâu?”

“Chết rồi.”

“Chết? Tất cả bọn họ ư? Ta không tin!”

“Tàu của cháu bị bão đẩy chệch khỏi hướng đi dự tính nên buộc phải neo lại trong vịnh để trú ẩn, nhưng dải đá ngầm đã làm thủng đáy tàu

Alexandria. Chúng cháu đã sửa nó, nhưng sau đó cả đoàn bị tấn công bởi... cháu không chắc lắm... có lẽ là những bóng đen.”

Trong khi lắng nghe vị tu sĩ phiên dịch lại câu chuyện của Jack, mối quan tâm của Masamoto càng lúc càng tăng lên.

“Hãy tả lại những bóng đen ấy,” Cha Lucius chuyển câu hỏi từ Masamoto sang cho Jack.

“Cháu nghĩ chúng là những kẻ... mặc đồ đen. Cháu chỉ thấy được mỗi con mắt của chúng thôi. Chúng có kiếm, xích, dao dùng để phi... cha cháu nói bọn chúng là *wakō.”*

“Ninja” Masamoto nói hắt ra trong tiếng thở.

“Gì cũng được, một tên trong số chúng đã giết cha cháu,” Jack tiếp tục, giọng nó căng lên vì cảm xúc, kí ức về đêm hôm ấy đang bùng lên trong lòng nó như ngọn lửa. “Hắn là tên ninja có một mắt màu xanh!” Masamoto vươn người về phía trước, điệu bộ tỏ rõ sự căng thăng và bồn chồn trước những thông tin mà Cha Lucius truyền tải lại từ luồng cảm xúc bùng phát của Jack.

“Hãy nhắc lại chính xác những gì ngươi vừa nói,” Cha Lucius chuyển lời yêu cầu của Masamoto.

Hình ảnh về tên ninja trùm kín khuôn mặt và cái chết của cha nó cứ lặp đi lặp lại trong đầu Jack khiến nó phải gắng kiềm chế một cách khó khăn trước khi có thể tiếp tục, “Tên ninja sát hại cha cháu chỉ có một mắt. Xanh như da rắn. Cháu sẽ không bao giờ quên được điều đó.”

“Dokugan Ryu,” giọng Masamoto gằn xuống như thể vừa nuốt phải một loại thuốc độc.

Có thể thấy mức độ cảnh giác của vị samurai tăng lên rõ rệt khi nói ra cụm từ ấy. Khuôn mặt của cậu thiếu niên tóc đen ánh lên một nỗi sợ hãi, còn Akiko thì quay về phía Jack với ánh mắt đầy sự cảm thông.

“Doku - gì cơ?” Jack hỏi, không hiểu Masamoto vừa nói gì.

“Dokugan Ryu, Độc Nhãn Long, có nghĩa là “Rồng-một-mắt”,” Cha Lucius giải thích. “Độc Nhãn Long cũng chính là tên ninja đã sát hại cậu Tenno, con trai cả của ngài Masamoto hai năm về trước. Ngài Masamoto đã chặn đứng âm mưu ám sát nhằm vào lãnh chúa và đang trong quá trình tiếp tục điều tra những kẻ có liên quan tới vụ việc này. Độc Nhãn Long đã được cử đi sát hại con trai của ngài ấy để thể hiện thông điệp cảnh cáo, buộc ngài

phải dừng ngay các cuộc điều tra. Từ đó đến nay vẫn chưa ai tìm thấy dấu hiệu gì của tên ninja đó cả.”

Masamoto nói gì đó với Cha Lucius một cách nghiêm trọng.

“Ngài Masamoto muốn biết hiện tại các thành viên khác trong gia đình ngươi đang ở đâu. Thế mẹ ngươi thì sao? Bà ấy có ở trên tàu không?”

“Không, mẹ cháu mất năm cháu lên mười tuổi. Bệnh viêm phổi.” Jack nhìn vị tu sĩ vẻ cảm thông khi nhận ra những triệu chứng bệnh của ông. “Cha cháu gửi Jess, em gái cháu vào ở nhờ nhà bà Winters, hàng xóm cạnh nhà cháu, nhưng bà ấy cao tuổi lắm rồi, nhà cũng không đủ phòng cho cả hai anh em cháu nữa. Vì vậy cháu ở trên tàu. Dù sao cháu cũng đã đủ tuổi làm việc, cha cháu giao cho cháu làm thợ leo cột buồm trên tàu *Alexandria.”*

“Ngươi đã phải trải qua nhiều chuyện đau khổ đáng tiếc. Ta thực lòng chia buồn trước cái chết của mẹ ngươi. Và cả cha ngươi nữa,” Cha Lucius nói với giọng chân thành.

Vị tu sĩ quay sang kể lại câu chuyện của Jack với Masamoto, vị samurai lắng nghe chăm chú. Masamoto rót thêm *sencha* vào chiếc chén nhỏ. Ông trầm ngâm nhìn chiếc chén trước khi chậm rãi nhấp một ngụm trà.

Không ai dám nói một câu nào.

Masamoto đặt chiếc chén xuống rồi bắt đầu mở lời. Trong khi ông nói, sắc mặt của vị tu sĩ và ánh mắt Akiko ánh lên một sự ngạc nhiên sửng sốt. Jack nhận thấy cậu thiếu niên tóc đen ngồi bất động như một pho tượng với nét mặt càng lúc càng giận dữ, u tối và tràn ngập sự hiểm độc. Bằng thứ giọng hơi run vì sửng sốt, Cha Lucius bắt đầu dịch lại cho nó nghe.

“Ngài Masamoto đây đã chỉ định rằng ngươi, Jack Fletcher, sẽ được chăm sóc và bảo hộ dưới danh nghĩa của ngài cho đến khi ngươi “đủ tuổi”. Hôm nay là tròn hai năm ngày mất của con trai ngài, vì vậy ngài tin rằng ngươi chính là “món quà mà các vị thần ban tặng”. Ngươi đã phải trải qua cùng một nỗi đau mất mát dưới tay Độc Nhãn Long. Vì vậy, ngươi sẽ thay thế vị trí của cậu Tenno trong nhà Masamoto và được đối xử bình đẳng như các con của ngài.”

Jack sững sờ kinh ngạc trước những lời nó vừa nghe được. Nó thậm chí còn không biết nên vui hay buồn trước ý nghĩ vừa được một samurai chúa đảo nhận nuôi. Nhưng trước khi nó có bất kì cơ hội lên tiếng nào thì Masamoto đã triệu tập anh Taka vào phòng. Anh Taka mang theo một gói đồ được buộc bằng vải bao bố. Anh đặt nó xuống dưới chân Jack.

Masamoto cất tiếng nói với Jack, Cha Lucius cũng lập tức phiên dịch.

“Ngài Masamoto thấy ngươi luôn giữ chặt món đồ này bên mình khi ngài ấy vớt ngươi lên khỏi biển. Giờ sức khỏe ngươi đã hồi phục, ngài trả lại cho ngươi món đồ này.”

Masamoto ra hiệu cho Jack mở lớp vải bọc vật hình chữ nhật. Jack kéo mạnh nút buộc, tấm vải mở ra để lộ một món đồ được bọc bằng lớp vải dầu thẫm màu. Mọi người trong phòng càng lúc càng tò mò nhìn theo món đồ của nó. Cha Lucius nghiêng người lại gần hơn.

Chẳng cần mở lớp vải dầu ra nó cũng biết chính xác món đồ này là gì. Tấm *hải đồ* của cha nó.

Cả căn phòng nhòa nhạt xung quanh Jack. Đột nhiên nó nhìn thấy khuôn mặt cha. Ông nằm đó, máu không ngừng sủi bọt trên khóe miệng. Đầu ông ngoẹo sang bên, ánh mắt bắt gặp đôi mắt nó.

“Jack... *hải đồ*... lấy nó... về... nó sẽ giúp con về...”

Rồi ông trút hơi thở cuối cùng...

“Jack? Ngươi không sao chứ?” giọng Cha Lucius vang lên, kéo nó về với thực tại.

“Vâng,” Jack trả lời, nhanh trí đáp lại. “Cháu chỉ buồn thôi. Dù sao đây cũng là đồ của cha cháu mà.”

“Ta hiểu. Vậy chắc đây là bản đồ của cha ngươi?” Cha Lucius hỏi một cách hờ hững, nhưng đằng sau gọng kính, cặp mắt ông vẫn liên tục liếc trộm món đồ được bọc bằng tấm vải dầu.

“Không... không phải đâu... Chỉ là cuốn nhật kí của cha cháu thôi,” Jack lấp liếm trong lúc chộp lấy tấm *hải đồ*.

Cha Lucius có vẻ không tin lời nó, nhưng ông cũng không nói gì thêm nữa.

Sau khi đã hoàn tất việc trao trả cuốn sổ, Masamoto cất tiếng thông báo kết thúc buổi họp rồi đứng dậy. Trong khi ông nói, tất cả mọi người đều cúi đầu.

“Ngài Masamoto truyền cho ngươi nghỉ ngơi,” vị tu sĩ dịch lại. “Ngài sẽ gặp ngươi vào ngày mai.”

Mọi người lại cúi xuống lần nữa rồi ngài Masamoto lướt nhanh qua căn phòng, hai vị samurai bảo vệ cũng nhanh chóng theo sau cùng với cậu thiếu niên tóc đen cau có đầy tâm trạng.

Cha Lucius cũng đứng dậy định ra về, nhưng một cơn ho dữ dội muốn lung phổi đã ngăn ông lại. Sau khi cơn ho dịu dần, ông lau mồ hôi đầm đìa trên trán.

Rồi ông quay về phía Jack.

“Ta thật phát khiếp ngươi và cái thuyền dị giáo của bọn ngươi! Các người đúng là những kẻ chuyên mang đến điềm xấu - từ khi các người đặt chân lên mảnh đất này, bệnh tình của ta càng trở nặng hơn bao giờ hết,” ông càu nhàu với thứ giọng khàn khàn trong lúc vịn tay bám vào cánh cửa giấy để có thể đứng vững.

Ông đưa mắt nhìn thẳng vào mắt nó.

“Nghe ta cảnh báo đây, Jack Fletcher. Không bao giờ được phép quên người đã cứu mạng ngươi là một samurai. Samurai là những người có tài nhưng cũng là những kẻ tàn nhẫn nhất. Chỉ một bước sai lầm thôi, ngươi sẽ bị phân thây thành tám mảnh.”

14
LỆNH TRIỆU TẬP

Chiều hôm đó, Jack ngồi cả ngày trong khu vườn.

Nó vẫn không tin nổi sự thật rằng mình vừa được một vị samurai nhận nuôi! Nó nghĩ có lẽ mình nên biết ơn trước chuyện này. Nó đã có được một chỗ ăn ở , mọi người trong khu nhà cũng không còn đối xử với nó như thể một con chó hoang đi lạc nào nữa. Giờ đây Jack thấy mình giống một vị khách danh dự trong nhà thì đúng hơn. Đến cả anh Taka cũng cúi chào trước nó cơ mà!

Dù vậy, nó biết mình vẫn không thuộc về nơi này. Nó chỉ là một kẻ xa lạ giữa thế giới của những vị chiến binh, những bộ kimono và *sencha*. Vậy thì câu hỏi đặt ra là, nó thuộc về đâu?

Mồ côi cả cha lẫn mẹ, nó chẳng còn gia đình để nhắc đến nữa. Giờ thì em gái nó đang sống với bà Winters, nhưng ai mà biết được chuyện gì sẽ xảy ra khi tiền chu cấp cha nó đưa cho bà ấy rồi cũng hết? Hoặc bà ấy cũng qua đời nốt thì sao? Jack thấy mình cần phải tìm đường trở về nhà và ở bên chăm sóc em gái. Nhưng Anh quốc đang cách nó tận phía bên kia bản đồ thế giới, chẳng có cách nào một thằng nhóc mới mười hai tuổi như nó lại chèo thuyền vượt nổi hai đại dương lớn, cho dù có cuốn *hải đồ* bên cạnh đi nữa.

Giữa ban ngày nắng nóng mà Jack vẫn thấy rùng mình khi nhận ra tình thế bất lực của mình. Nó sẽ bị kẹt lại ở Nhật cho đến khi tìm ra được tàu thuyền hướng về cảng Anh quốc, hoặc không thì cũng phải đến khi nó đủ trưởng thành để có thể tự mình chèo lái về nhà.

Muốn sống được thì phải ở lại đây, nó không có quyền chọn lựa.

Jack ngồi xuống gốc cây hoa anh đào dưới bóng râm đổ dài theo ánh nắng, trầm ngâm suy nghĩ về tia hi vọng mong manh có được với cuốn *hải đồ*.

Nó vẫn còn nhớ như in cái cảm giác háo hức hồi hộp khi lần đầu tiên cha nó đưa cuốn sổ. Cuốn *hải đồ* nặng trịch đầy ắp tri thức thông thái và những

bí mật sâu thẳm. Khi Jack mở ra, nó có thể cảm thấy mùi biển đượm trong từng trang giấy.

Bên trong cuốn sổ chứa đầy những trang bản đồ phức tạp được vẽ bằng tay; la bàn định vị giữa cảng và đất liền; những ghi chú quan sát được về độ sâu và đặc điểm của đáy biển; các bản báo cáo chi tiết về từng hành trình của cha nó; những nơi nào thân thiện, những cảng nào nguy hiểm; vị trí dải đá ngầm; hướng thủy triều được đánh dấu; các vòng tròn trú ẩn; trang nào cũng có những đoạn mật mã nhằm bảo vệ thông tin về các lối đi an toàn khỏi tai mắt của kẻ thù.

"*Hải đồ* đối với một hoa tiêu," cha nó đã từng nói, "cũng giống như Kinh thánh của một vị tu sĩ vậy."

Jack đã say sưa chăm chú lắng nghe khi ông chỉ cho nó cách nhận biết dễ dàng vĩ độ thông qua vị trí các vì sao như thế nào, mặc dù ông nhắc rằng vẫn chưa có cách nào xác định chính xác kinh độ cả. Điều đó có nghĩa một khi thuyền đã không còn định vị được đất liền thì trên thực tế là nó đã bị lạc. Vì vậy mà chuyến đi biển nào cũng đầy rẫy khó khăn nguy hiểm chực chờ phía trước. Trừ khi...

"Trừ khi," cha nó đã từng nói, "con có được *hải đồ*. Con trai của ta ạ, cuốn sổ này chứa đựng tất cả những phần thông tin và kiến thức cần thiết để con có thể chèo lái con tàu an toàn qua cơn sóng gió. Những chú thích này thậm chí phải đánh đổi bằng cả máu và tính mạng. Sau mỗi chuyến đi biển, cha đều thêm những thông tin do chính cha quan sát được. Cuốn *hải đồ* này là một vật vô giá! Trên thế giới không có mấy quyển thực sự chính xác đến như vậy đâu. Chỉ cần có được nó, con sẽ thống trị được cả biển khơi! Đó cũng là lí do mà những kẻ thù người Bồ Đào Nha của chúng ta sẽ thèm muốn có được cuốn *hải đồ* này... bằng mọi giá..."

Giờ thì cuốn sổ đã là của nó.

Cuốn *hải đồ* là sợi dây duy nhất liên kết nó với quá khứ, với cha. Quả thật cuốn sổ cũng chứa đựng tia hi vọng duy nhất của nó để có thể trở về nhà, thông qua những sợi chỉ kinh vĩ tuyến mỏng manh bao bọc quanh Trái đất.

Trong lúc nó lật từng trang giấy thì một tấm giấy da được gập lại trượt ra khỏi cuốn sổ rơi xuống đất. Jack với tay nhặt lên. Nó mở tấm giấy đã trở nên giòn vì muối biển ra, mép giấy nham nhở và rách nát vì bị mở ra gấp vào nhiều lần. Bên trong mảnh giấy là nét nguệch ngoạc trẻ con vẽ hình bốn

người trong một khu vườn nhỏ bên cạnh một ngôi nhà hình vuông. Jack lập tức nhận ra ngay hình vẽ ấy.

Kia là cha nó, cao và khẳng khiu với mái tóc đen được vẽ nguệch ngoạc như thể đang bị gió thổi tung, rồi đến hình nó là một đứa có cái đầu to đến không thể tin được cùng bộ tóc như giẻ lau sàn màu trắng, hình em gái nó trong bộ áo thùng thình một tay đang vẫy còn tay kia nắm lấy tay nó, và ngay giữa bức tranh, phía trên tất cả bọn họ là hình mẹ nó với đôi cánh thiên thần.

Jess đã vẽ bức tranh này và đưa cho cha vào cái ngày Jack và cha lên đường rời Anh quốc đến quần đảo Nhật Bản. Nó nén dòng nước mắt ứ nghẹn nơi cổ họng, cố gắng để không bật khóc. Làm sao Jess có thể vượt qua được cái tin cha đã không còn nữa?

Jack đưa mắt lên khỏi tấm hình vẽ tay các thành viên trong gia đình, bất chợt nhận ra nó đang bị theo dõi. Cậu thiếu niên tóc đen đang nhìn chằm chằm về phía nó từ trong khu nhà. *Cậu ta đã ở chỗ đó từ lúc nào?*

Jack lấy tay lau mắt rồi chào cậu ta bằng một cái cúi đầu nhẹ theo phép lịch sự. Cậu thiếu niên hoàn toàn ngó lơ hành động của nó.

Có *chuyện gì với cậu ta thế nhỉ?* Jack thầm hỏi. Rõ ràng cậu ta đi cùng với ngài Masamoto nhưng lại chưa lần nào tự giới thiệu bản thân mình, thậm chí từ lúc mới gặp đã tỏ ra ác cảm với Jack. Đúng lúc đó, Akiko xuất hiện từ sau khúc quanh khu nhà cùng nhóc Jiro đang hào hứng múa may mẩu giấy nhỏ trên tay, cậu thiếu niên tóc đen liền đóng sập cánh cửa giấy. Jack gập bức tranh mà em gái nó đã vẽ lại rồi cẩn thận đặt vào bên trong *hải đồ.*

Akiko cúi chào Jack trước khi tước lấy mảnh giấy từ tay Jiro, rồi bằng cả hai tay đưa nó cho Jack một cách trân trọng.

“Arigatō,” Jack cảm ơn cô.

“Dōmo,” Akiko đáp lại.

Jack thấy thất vọng vì chẳng thể giao tiếp với cô được nhiều hơn nữa. Lúc này nó có quá nhiều điều muốn nói, quá nhiều thứ muốn hỏi. Nó được bao nhiêu người xa lạ tử tế chăm sóc, nhưng rốt cuộc vẫn bị cô lập bởi rào cản ngôn ngữ. Buổi tối hôm vừa rồi, lần Akiko chỉ cho nó biết tên các đồ vật để nó nhắc lại chính là lần mà nó nghĩ là gần giống với một cuộc đối thoại hẳn hoi nhất kể từ khi nó mê man sốt mấy tuần trước.

Jack mở mẩu giấy ra đọc.

Ngươi được yêu cầu phải có mặt. Ngay sau bữa sắng mai hãy đến thẳng khu nhà của ta. Ta sống trong ngôi nhà thứ tư phía bên trái cầu cảng.

Cha Lucius

Jack ngả người dựa vào gốc cây. Rốt cuộc thì Cha Lucius muốn gì ở nó?

15
YAMATO

Nhà của Cha Lucius khá nhỏ, nằm cách xa con đường chính. Anh Taka, vị samurai trong khu nhà Jack rung chiếc chuông treo nơi cổng rồi đợi tín hiệu trả lời.

Jack nghe thấy tiếng bước chân lê ra rồi cánh cổng mở vào trong. Cha Lucius xuất hiện với cặp mắt kèm nhèm cùng hơi thở khò khè.

“Chào mừng đến với tiện xá của ta, thằng nhóc dị giáo. Vào đi.”

Jack bước qua cánh cổng vào một khu vườn nhỏ khác xa với chốn thiên đường của ông cụ Uekiya. Khu vườn này là một ô bùn đất trồng các loại rau củ ăn được cả rễ cùng các cây thảo mộc. Chẳng có vật trang trí hay dòng suối nhỏ róc rách nào cả, chỉ có duy nhất một cây táo với vài quả nhỏ mới đang nhú ra. Một khu vườn đúng theo tính chất trồng trọt rau màu chứ không phải để ngồi ngắm mà suy tư sự đời.

Sau khi đưa Jack đến nơi, anh Taka cúi chào hai người rồi ra về.

Cha Lucius dẫn Jack vào một căn phòng nhỏ chỉ có một cái bàn, hai cái ghế và một chiếc bàn thờ tự chế đơn giản. Trên bức tường treo một cây thánh giá lớn bằng gỗ.

“Ngồi đi,” Cha Lucius nói rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện bên kia bàn, chốc chốc lại ho khan vào chiếc khăn tay.

“Thế chàng samurai trẻ hôm nay sao rồi?” Cha Lucius chế giễu.

“Sao cháu lại phải đến đây?” Jack nói, ngó lơ câu hỏi khinh miệt của vị tu sĩ.

“Vì ta phải dạy ngươi tiếng Nhật.”

“Sao lại thế?” Jack hoài nghi hỏi. “Hôm qua ông có muốn giúp cháu đâu.”

“Một khi ngài Masamoto đã yêu cầu làm gì thì nên làm thế ấy.” Ông nhìn thẳng vào cặp mắt nó. “Bắt đầu từ hôm nay, giờ này buổi sáng sẽ là giờ học.

Ta bảo gì thì phải làm nấy. Không chừng ngươi còn có thể được cứu rỗi nữa.”

“Cháu không cần ‘cứu rỗi’. Dạy cháu tiếng Nhật thì dạy chứ đừng bắt cháu ngồi nghe mấy bài thuyết giảng của -”

“Xấc xược thế là đủ rồi!” Cha Lucius đập mạnh lòng bàn tay xuống mặt bàn. “Cầu Chúa che chở ngươi khỏi sự ngu dốt của ngươi. Chúng ta sẽ bắt đầu học. Càng sớm biết được ngôn ngữ của họ thì ngươi sẽ càng sớm dùng miệng lưỡi mình để treo cổ mình thôi!”

Ông lau nước bọt bắn trên miệng rồi tiếp tục.

“Điểm mấu chốt để hiểu được người Nhật chính là thông qua ngôn ngữ của họ. Mỗi câu nói có lượng từ vựng và cấu trúc câu riêng, hay nói cách khác, là độc nhất. Chúng phản ánh cách nghĩ và quan điểm của họ. Hiểu được tiếng Nhật, ngươi sẽ hiểu được con người họ. Ta nói đến đây có nắm được không?”

“Có. Nghĩa là muốn nói được tiếng Nhật thì phải suy nghĩ như một người Nhật.”

“Giỏi. Ít ra mẹ ngươi cũng biết dạy ngươi cách lắng nghe lời người khác nói.”

Cha Lucius với tay ra sau lưng nó trượt mở một ô cửa nhỏ trên tường để lộ ra cái tủ, từ trong tủ ông lấy ra một cuốn sách dày cộp và vài tờ giấy, một chiếc bút lông cùng lọ mực. Đặt chúng lên mặt bàn, ông bắt đầu bài học.

“So với các ngôn ngữ khác mà nói, tiếng Nhật có phần dễ học hơn. Mới đầu có thể thấy thứ ngôn ngữ này đơn giản hơn so với Anh ngữ. Nó không có các mạo từ xác định trước các danh từ, không có mạo từ “a”, “an” hay “the” nào hết. Từ *hon* có thể chỉ sách nói chung hoặc một cuốn sách nào đó đã được nhắc đến, nó có thể là một cuốn sách, cũng có thể chỉ nhiều cuốn sách.”

Jack bắt đầu nghĩ rằng có khi nghe một bài thuyết giảng của vị giáo sĩ dòng Tên này còn dễ hiểu hơn là học tiếng Nhật!

“Động từ tiếng Nhật không phân chia thành các thì, cũng chẳng có dạng nguyên thể nào cả...” Đột ngột Cha Lucius ngừng lại. “Sao không ghi chép những gì ta nói lại thế? Ta tưởng ngươi có được học hành đàng hoàng cơ mà.”

Jack miễn cưỡng cầm chiếc bút lông lên, chấm vào lọ mực rồi bắt đầu viết. Đến khi anh Taka tới đón Jack về thì đầu óc nó đã quay cuồng hết cả

lên với hàng mớ động từ cùng các cách diễn đạt trong tiếng Nhật. Nhưng nó nhất quyết không chịu khuất phục trước cách dạy của Cha Lucius và cố gắng thể hiện bằng cách chào anh Taka bằng một câu tiếng Nhật bập bẹ.

Anh Taka thoáng nhìn nó lúng túng, chớp mắt không hiểu, nhưng liền ngay sau đó nở nụ cười khi nhận ra chất giọng tiếng Nhật pha Anh nặng trịch trong câu chào của nó.

Hai người bọn họ trở về khu nhà của Hiroko. Ngay sau bữa trưa, Jack lại bị dẫn vào phòng Masamoto một lần nữa.

Masamoto ngồi trên chiếc bục cao, lừng lững trong căn phòng như một vị thần trong ngôi đền cổ linh thiêng, vị samurai bảo vệ quen thuộc quỳ gác bên cạnh. Cả cậu thiếu niên tóc đen cũng ở đó, im lặng và ẩn chứa một mối nguy hiểm tiềm tàng.

Jack càng bất an hơn khi Cha Lucius xuất hiện, vào phòng qua lối cửa giấy khác và quỳ xuống phía bên đối diện với nó, nhưng lần này ông ta đến cũng vì được chỉ định phiên dịch.

“Việc học của con với Cha Lucius tiến triển sao rồi?” ngài Masamoto hỏi thông qua vị tu sĩ.

“Ii desu yo, arigatō gozaimasu,” Jack trả lời, hi vọng mình phát âm đúng các từ trong câu “Tốt ạ, cảm ơn cha rất nhiều.”

Masamoto gật đầu khen ngợi.

“Jack, con rất sáng dạ. Tốt lắm,” Masamoto tiếp tục nói thông qua lời dịch bất mãn của Cha Lucius. “Ta phải trở về Kyoto vì ở đó có đạo đường ta trông nom. Con sẽ ở lại Toba cho đến khi cánh tay hoàn toàn lành lặn. Hiroko, chị gái ta nhất định sẽ chăm sóc con tử tế. Cha Lucius cũng sẽ tiếp tục dạy tiếng cho con. Hi vọng đến khi ta trở về, con sẽ nói trôi chảy tiếng Nhật.”

“Vâng, thưa cha,” Jack đáp lại sau khi Cha Lucius đã dịch xong.

“Ta định sẽ trở lại Toba trước mùa đông năm nay. Giờ để ta giới thiệu con với con trai thứ của ta, Yamato. Em ấy sẽ ở đây cùng con. Mọi người ai cũng cần có bạn - em ấy sẽ làm bạn với con. Mà thật ra giờ cả hai cũng đã là anh em của nhau rồi.”

Yamato cúi chào một cái cụt lủn, ánh mắt vẫn chĩa thẳng vào Jack. Bướng bỉnh và thách thức, ánh mắt đó đưa ra một thông điệp quá rõ ràng: Jack sẽ không bao giờ đáng được thế chỗ anh trai Tenno của cậu ta cả, và cậu ta cũng chưa hề có ý định sẽ làm bạn với Jack... *bao giờ.*

16
KIẾM GỖ

Cây hoa anh đào trồng giữa khu vườn chính là cột mốc thời gian nhắc nhở tháng ngày nó ở Nhật. Cái ngày nó mới đến, cành lá trên cây vẫn còn sum suê um tùm, xanh mướt mải, bóng râm dưới gốc cây còn là nơi ẩn náu mát mẻ giúp nó trốn khỏi cái nắng chói chang nóng nực mùa hè. Giờ đây, sau ba tháng trôi qua, cánh tay nó đã hoàn toàn lành lặn, còn những chiếc lá trên cây hoa thì đã chuyển sang một màu vàng úa và bắt đầu rơi rụng lả tả xuống sân vườn.

Có thể nói gốc cây giống như một vùng thánh địa đối với nó. Nó có thể ngồi đó hàng giờ nghiền ngẫm về bản *hải đồ* của cha, nghiên cứu hình vẽ vị trí các chòm sao được miêu tả tỉ mỉ, lần theo các mẩu bản đồ đường bờ biển, cố gắng giải mã những kí hiệu bí mật được dùng để bảo vệ thông tin tránh khỏi tai mắt của kẻ thù ở mỗi trang. Cha nó đã từng hứa rằng đến một ngày, ông sẽ đưa cho nó chiếc chìa khóa giúp giải đáp tất cả những đoạn mã bí ẩn ấy. Giờ cha nó đã không còn nữa, chỉ còn trí thông minh là con đường duy nhất giúp Jack đoán ra tất cả. Cứ mỗi lần giải mã thành công một trang, nó lại cảm thấy như mình đang đến gần với cha hơn.

Cây hoa anh đào còn là cây cầu biểu tượng kết nối nó với văn hóa của người Nhật, giúp nó dần dần hiểu thêm về con người họ. Vì cũng chính tại nơi đây, gần như chiều nào nó cũng cùng Akiko thực hành đối thoại tiếng Nhật.

Ba ngày sau khi Masamoto rời Toba lên đường đến Kyoto, Akiko nghe tin Jack gặp khó khăn trong việc phát âm một cụm từ tiếng Nhật mà Cha Lucius đã dặn Jack phải thuộc làu làu. Cô tỏ ý muốn giúp đỡ nó.

“Cám ơn cậu, Akiko,” Jack đáp lại, sau khi cách phát âm cụm từ đã được sửa cho chính xác hơn, nó lặp đi lặp lại vài lần để khắc sâu cụm từ trong trí óc.

Thế là từ hôm đó, Jack và Akiko bắt đầu thực hành với nhau vào các buổi chiều. Nhờ vậy mà theo từng bài học của Cha Lucius, tiếng Nhật của nó đã

tiến bộ vượt bậc. Akiko giống như chiếc phao cứu sinh của nó. Cứ mỗi tuần trôi qua, Jack lại có thể biểu đạt được nhiều điều một cách nhuần nhuyễn hơn.

Mặt khác, dù đã được cha ra chỉ thị phải làm bạn với Jack, Yamato vẫn tiếp tục giữ khoảng cách lạnh lùng như thể trong mắt cậu ta Jack không hề tồn tại.

“Sao Yamato chẳng bao giờ nói chuyện với tớ vậy?” một hôm nó hỏi Akiko. “Tớ đã làm gì sai à?”

“Không phải đâu Jack,” cô trả lời bằng một giọng nhã nhặn và cẩn trọng. “Em ấy là bạn của cậu.”

“Chẳng qua vì ngài Masamoto ra lệnh như thế nên mọi người mới làm bạn với tớ thôi,” Jack bật lại.

“Nhưng ngài ấy đâu có ra lệnh cho tớ,” cô đáp, thoáng trong đôi mắt ánh lên một tia nhìn tổn thương.

Nhận ra mình vừa tỏ ra xúc phạm, Jack hoảng hốt ra sức tìm cụm từ tiếng Nhật thích hợp để xin lỗi. Cha Lucius đã từng giải thích cho Jack rằng ở Nhật, biết nhận lỗi cũng được coi là một trong những đức tính tốt đẹp. Không giống như người Châu Âu thường đánh đồng hành vi nhận lỗi với việc thú nhận sai lầm hoặc sự thất bại của mình, người Nhật lại nhìn nhận hành động đó như là biểu hiện của việc dám nhận lấy trách nhiệm cho việc làm của mình và không đổ lỗi sang những người khác. Khi một người đã nhận lỗi và thể hiện rằng họ thật sự hối lỗi thì người Nhật luôn sẵn lòng tha thứ, bỏ qua lỗi lầm và sẽ không để bụng.

“Mình thật lòng xin lỗi cậu, Akiko,” cuối cùng Jack cũng lên tiếng được. “Lúc nào cậu cũng đối xử tốt với mình cả.”

Cô cúi đầu đáp lại, nhận lời xin lỗi của nó rồi họ lại tiếp tục câu chuyên, lời nói trong lúc nóng giận của nó đã được bỏ qua.

Hôm nay Jack lại đến địa điểm nơi gốc cây nó vẫn ngồi để học. Nó nhận thấy cây hoa anh đào đã rụng nhiều đến mức dưới các cành cây là một thảm lá vàng. Ông cụ làm vườn Uekiya đang quét chúng lại và nhồi những chiếc lá rụng vào chiếc bao tải cũ mèm.

Jack bước tới, nhặt chiếc thanh cào lên định làm giúp ông cụ.

“Đây không phải là việc của một samurai đâu,” ông cụ làm vườn nhẹ nhàng nói rồi lấy chiếc thanh cào ra khỏi tay nó.

Đúng lúc đó, Akiko băng qua chiếc cầu hướng về phía hai người bọn họ. Jack nhận thấy hôm nay cô mặc một bộ kimono màu hoa tử đinh hương, điểm xuyết những cánh hoa trắng ngà cùng chiếc thắt lưng *obi* vàng óng. Nó vẫn chưa thể nào quen được với việc phụ nữ Nhật lúc nào cũng xuất hiện trong bộ dạng tươm tất kĩ lưỡng hoàn hảo đến thế.

Jack và Akiko cùng ngồi dưới gốc cây, còn ông cụ Uekiya thì cúi chào hai đứa rồi quay sang chăm sóc cắt tỉa cẩn thận những khóm cây vốn đã hoàn hảo của ông. Jack và Akiko cùng bắt đầu buổi học chiều. Nhưng trước khi buổi học có thêm chút tiến triển, Jack lên tiếng hỏi cô về lời nói lạ lùng vừa rồi của ông cụ Uekiya.

“Làm sao mà tớ có thể là một samurai được? Tớ thậm chí còn chẳng có cây kiếm nào bên mình.”

“Không cứ phải có kiếm mới là một samurai đâu. Đúng samurai là những chiến binh, vì họ là những người thuộc tầng lớp võ sĩ. Nhưng với tư cách là con nuôi của Masamoto, giờ cậu cũng được coi là một samurai rồi.” Akiko ngừng một lát để những lời nói của cô có thời gian lắng đọng. “Samurai còn mang trong mình ý nghĩa “phục vụ”. Với một samurai, lòng trung thành của họ trước tiên sẽ là đối với Thiên Hoàng, rồi mới đến lãnh chúa. Đây là chuyện liên quan đến trách nhiệm và nghĩa vụ. Cậu cần thực hiện nghĩa vụ của mình với ngài Masamoto chứ không phải là với khu vườn.”

“Tớ vẫn không hiểu.” Ngài Masamoto còn muốn nó thực hiện những nghĩa vụ nào nữa? Chẳng lẽ cả cuộc đời này nó sẽ phải gắn với vị samurai ấy sao?

“Rồi cậu sẽ hiểu. Việc có phải là một samurai hay không phụ thuộc vào thái độ và tình thần của cậu. Ngài Masamoto sẽ chỉ dạy cho cậu về điều đó.”

Trong lúc Jack còn đang cố gắng hiểu ý nghĩa lời nói của Akiko thì Yamato sải bước từ trong nhà đi ra với một thanh gỗ đậm màu trên tay. Thanh gỗ này dài bằng tầm cánh tay của cậu ta, một phần ba chiều dài được bao tròn thành đoạn tay cầm khá vững chắc, hai phần ba còn lại được mài giũa trông giống như một lưỡi kiếm dài hơi vuốt nhọn về phần mũi.

“Cậu ấy đang cầm cái gì thế?” Jack hỏi.

“Kiếm gỗ đấy.”

Nhìn thấy Jack và Akiko, Yamato cúi chào một cái cụt lủn rồi lại tiếp tục bước đều đến khoảnh đất trống của khu vườn.

“Gì cơ? Kiếm đồ chơi á!” Jack bật cười khi thấy Yamato hua hua thanh kiếm gỗ trên đầu rồi vung mạnh xuống như thể đang thực hiện một cú đánh ác liệt vào đối thủ vô hình.

“Đồ chơi? Không đâu, một thanh kiếm gỗ không hề là đồ chơi,” giọng Akiko bỗng nhiên trở nên nghiêm trọng. “Nó có thể giết người đấy. Chỉ dùng thanh kiếm gỗ ấy thôi mà ngài Masamoto đã hạ gục hơn ba mươi samurai có kiếm.”

“Vậy thì Yamato đang làm cái gì thế? Tớ thấy có khác gì cậu ta đang chơi trò chơi đâu.”

Yamato lặp lại đòn tấn công một lần nữa, kéo theo một loạt vung liên hoàn cắt và khóa.

“*Kata*. Đó là từ dùng chỉ những thế di chuyển đã được thiết lập cố định giúp một samurai gọt giũa kĩ năng chiến đấu của mình. Yamato đang học các đòn thế di chuyển tấn công sử dụng kiếm.”

“Chà, thế nếu tớ là một samurai thì xem ra cũng cần phải học cách chiến đấu nữa nhỉ,” vừa nói Jack vừa chỉnh lại bộ kimono của nó rồi đứng lên.

Phớt lờ lời phản đối của Akiko, Jack sải bước đến nơi Yamato đang luyện tập. Nó đứng quan sát một cách thích thú, học hỏi những bước di chuyển và kĩ thuật của Yamato. Yamato hoàn toàn ngó lơ sự hiện diện của Jack. Cậu ta tiếp tục đỡ rồi lao lên tấn công đối thủ trong tưởng tượng.

“Tớ thử được không?” Jack hỏi sau khi Yamato vừa làm một động tác phạt ngang đầy uy lực chém bay đầu đối thủ.

Yamato tra thanh kiếm gỗ vào dải thắt lưng rồi đứng dò xét Jack như thể nó là một đứa mới xin vào học việc. Trong một chốc, Jack nghĩ cậu ta sẽ từ chối lời đề nghị của nó để thể hiện quyền thế của mình.

“Sao lại không nhỉ, ngoại quốc,” Yamato đáp lại bằng giọng hợm hĩnh như thể sắp có trò tiêu khiển. “Tập luyện mà có đối tượng thì vẫn hơn. Jiro,” cậu ta gọi to, “lấy giúp anh một thanh kiếm gỗ cho tên ngoại quốc này!”

Cậu nhóc chạy vụt ra khỏi căn nhà với thanh kiếm gỗ thứ hai trên tay. Lập cập với thanh kiếm còn dài hơn cả chiều cao của mình, Jiro đưa vũ khí cho Yamato. Yamato cúi đầu, hai tay đỡ chiếc kiếm gỗ đưa ra cho Jack.

Jack bước lên định cầm lấy kiếm.

“KHÔNG ĐƯỢC! Phải cúi đầu xuống để thể hiện niềm vinh dự khi được sử dụng kiếm của người khác.”

Tuy vẫn làm theo, nhưng kiểu ra lệnh của Yamato làm Jack thiếu điều muốn nổi nóng. Dù vậy, nó tha thiết muốn được cầm lấy thứ vũ khí ấy, muốn biết cách làm sao để có thể sử dụng chúng nhuần nhuyễn như khi ngài Masamoto vung đôi kiếm trên bờ biển.

“Cầm bằng cả hai tay nữa,” Yamato hướng dẫn như thể Jack là một đứa con nít nào đó.

Khi đã được cầm thanh kiếm bằng cả hai tay, Jack mới nhận ra thanh kiếm gỗ này thật sự nặng khủng khiếp. Giờ thì nó đã hiểu tại sao chỉ một thanh kiếm như thế cũng có thể giáng một đòn chí mạng đủ giết chết một người.

“KHÔNG PHẢI THẾ! Chuyển lưỡi kiếm xuống,” Yamato lập tức sửa sai cho Jack khi nó vừa chĩa thanh kiếm gỗ ra phía trước mặt như đã thấy Yamato làm lúc nãy. Yamato xoay thanh kiếm lại cho đúng chiều trong tay Jack.

“Không được để *kissaki* chúi xuống đất!” Yamato đảo mắt như không thể tin được vào sự thiếu hiểu biết của Jack.

“Kissaki?” Jack gặng hỏi.

“Mũi của thanh kiếm. Giữ nó ngang hàng với cổ của đối thủ. Một chân bước lên trước. Chân kia lùi ra sau. Bước rộng nữa ra. Đứng cho vững vào.” Thích thú với vai trò giáo viên hướng dẫn, Yamato thong thả đi vòng xung quanh, liên tục chỉnh sửa tư thế và thế đứng của Jack cho đến khi hoàn toàn thỏa mãn mới thôi.

“Được rồi. Trước tiên chúng ta sẽ thực hành *kihon* - các bước cơ bản. Cách đỡ đòn và đòn tấn công đơn giản.”

Yamato đứng đối diện, nâng mũi kiếm lên ngang với mũi kiếm của Jack. Chỉ một giây sau cậu ta đã đánh trúng thanh kiếm. Thanh kiếm rung lắc mạnh trong tay Jack, truyền lên cánh tay nó một cơn đau nhói khiến nó buộc phải buông tay thả ra. Lưỡi kiếm của Yamato tiếp tục lao tới trước, chỉ dừng đúng một phân trước cần cổ của Jack. Yamato chĩa kiếm vào Jack với cái nhìn khinh khỉnh như thể thách đố nó dám cử động.

“Bộ chỗ cậu ở không dạy cậu cách chiến đấu như thế nào à? Cầm kiếm mà ẻo lả cứ như con gái,” Yamato nói với giọng giễu cợt. “Cầm lên đi. Lần sau đừng có nắm bằng ngón trỏ và ngón cái như thế. Kiểu cầm đó không vững, dễ bị phá lắm. Nhìn tôi làm đây. Đầu tiên đặt ngón út tay trái vòng theo phía cuối cán kiếm. Sau đó tiếp tục tuần tự nắm các ngón tay khác lại

ngay trên đó. Nhớ giữ chặt hai ngón phía cuối. Tay phải đặt ngay phía dưới đốc kiếm, cũng nắm chắc như tay trái. Đây mới là *tenouchi*[36] chuẩn."

Yamato say sưa khoái chí với hình ảnh của Jack mà cậu ta đang tạo ra trước mặt Akiko và Jiro. Cậu ta quá thích thú với cảm giác tỏ ra là mình vượt trội đến mức không nhận ra phản ứng thiếu tôn trọng của Akiko trước cách hành xử của mình.

Không sao hết, Jack nhủ thầm. Nó sẽ sớm học được cách sử dụng kiếm gỗ, lúc đó sẽ là cơ hội để nó có thể quay lại cho Yamato một bài học.

Sau khi Jack đã thông thạo cách cầm kiếm, Yamato lặp lại đòn tấn công. Lần này Jack vẫn giữ vững được thanh kiếm.

"Tốt. Giờ thử xem nào."

Lúc đầu, các bước di chuyển của đòn thế khiến Jack cảm thấy ngượng nghịu. Thật khó để có thể tập trung đủ lực cần thiết sau khi vừa gạt đòn tấn công của đối thủ. Tuy nhiên Yamato yêu cầu Jack lặp đi lặp lại các động tác cho đến khi nó bắt đầu thực hiện được kĩ thuật này một cách trơn tru hơn.

Hai đứa liên tục thực hành suốt cả buổi chiều. Trong đó Yamato dạy Jack ba đòn thế căn bản khác: động tác chém cơ bản, thế né đòn rồi tấn công, và thế khóa đòn phòng thủ kiểu đơn giản. Luyện tập *kata* hóa ra lại là một quá trình cực kì khó khăn khiến một lúc sau nó bắt đầu thấm mệt. Kể từ sau lần ở trên tàu đến giờ, nó vốn ít luyện tập thể lực nên thanh kiếm gỗ trong tay dần dần nặng trịch như chì. Yamato thì rõ ràng tỏ ra khoái chí khi thấy Jack yếu dần.

"Muốn thử vài trận *randori* bây giờ không?" Yamato lên giọng thách thức.

"Là sao?" Jack nói, thở không ra hơi.

"Đấu tự do. Mỗi trận ba hiệp. Thắng hai hiệp là thắng, được chứ?"

"Khoan đã, Yamato," Akiko cắt ngang với hi vọng ngăn cản được mối nguy hiểm mà cô đã nhìn thấy trước. "Hôm nay chị mời cả hai cùng đến chỗ chị thưởng thức *sencha* được không? Hai người đều đã luyện tập nhiều rồi, cũng đến lúc nên nghỉ ngơi."

"Không cần đâu, cảm ơn chị Akiko. Em không thấy khát. Nhưng trông bộ dạng Jack thì chắc là cần nghỉ mệt đấy."

Jack biết thừa Yamato đang cố phá hỏng hình ảnh của nó. Jack có thể nhận ra được điều này nhờ khoảng thời gian nó còn ở trên tàu *Alexandria*. Kẻ không dám tự mình đứng lên trong tuần đầu tiên thì cũng sẽ là kẻ phải

chờ ăn cuối cùng, hoặc phải chịu ngủ nơi ẩm thấp bẩn thỉu gần đáy tàu nhất, hay phải chịu làm những công việc tồi tệ nhất, chẳng hạn đi lau chùi cọ rửa các lỗ thông nước ở mạn tàu trong khi các thủy thủ khác được nghỉ ngơi thư giãn. Jack cần chứng minh rằng nó không phải là một kẻ dễ dàng bị đánh gục. Nếu bây giờ chịu lùi bước, mãi mãi nó sẽ phải ở trong cuộc chiến cố gắng lấy lại vị thế của mình.

“Không sao đâu, cảm ơn cậu, Akiko. Tớ không mệt.”

“Nhưng còn cánh tay của cậu thì sao?” cô nài nỉ. “Tốt hơn hết là không nên -”

“Tớ không sao,” Jack trả lời, cắt ngang lời nói của cô một cách lịch sự trước khi quay về phía Yamato. “Đấu tự do à? Hai ăn một. Được chứ sao không?”

Họ lại quay người đứng đối diện với nhau, hai bên mũi kiếm chạm vào nhau. Hai bàn tay Jack trơn trượt vì đẫm mồ hôi. Nó cố nhớ lại các bước di chuyển: bước chân, đỡ đòn, khóa, tấn công. Nó vào tư thế chuẩn bị sẵn sàng, nhưng Yamato đã tấn công trước. Cậu ta đánh bật thanh kiếm gỗ của Jack sang bên rồi vụt mạnh xuống các ngón tay đang để lộ ra của Jack khiến nó hét lên một tiếng bất ngờ và đau đớn, để rơi thanh kiếm của mình.

“Chậm quá,” Yamato nhận xét, nở nụ cười mỉa mai toét đến tận mang tai. “Tôi biết thừa cậu đang *tính toán* các nước đi trước khi thực hiện.”

Jack cúi xuống nhặt vũ khí lên. Các ngón tay của nó run run, phải cố gắng lắm mới nắm tay vào được thanh kiếm. Nó nghiến răng nâng mũi kiếm lên lần nữa.

Lần này nó thấy được thanh kiếm gỗ của Yamato giật nhẹ nên theo bản năng đã lùi lại, tránh được đòn chém đầu tiên. Yamato vung thanh kiếm ngược trở lại tấn công lần thứ hai; nhờ may mắn, Jack lại đỡ được đường kiếm. Điều này càng khiến Yamato bị kích động, lao lên tung một đòn vũ bão vào Jack khiến nó chỉ vừa kịp co người xuống tránh. Yamato lập tức giáng mạnh một đòn ngang lưng Jack. Cú vụt mạnh khiến Jack gục quỳ xuống, hai quả thận của nó đau khủng khiếp còn hai lá phổi thì như thể vừa rớt ra khỏi người nó.

“Hai - không,” Yamato nói bằng giọng hả hê khi thấy Jack quằn quại trên mặt đất đau đớn. “Lời khuyên nhỏ đây. Không bao giờ được phép giơ lưng mình ra cho đối thủ.”

“Đủ rồi, Yamato,” Akiko chen ngang. “Cậu ấy chưa biết cách dùng kiếm gỗ để chiến đấu mà. Cậu ấy còn không thể tự bảo vệ mình nữa!”

Hổn hển cùng cơ thể cứng ngắc vì đau, Jack vẫn cố gượng đứng dậy với sự giúp đỡ của thanh kiếm gỗ. Nó kiên quyết không bỏ cuộc. Đây chính là lúc nó cần phải chứng minh bản lĩnh của mình. Tuy vốn biết sẽ chẳng có cơ may nào thắng được, nhưng chính *nó* là người cần phải tạo ra ranh giới để chấm dứt tất cả những chuyện này chứ *không* phải là Yamato. Với tất cả nỗ lực của mình, nó tiếp tục nâng kiếm.

Yamato đứng chết lặng vì kinh ngạc.

“Đừng có làm chuyện ngu ngốc. Hai ăn một. Tôi thắng rồi.”

“Sao thế? Sợ bị tôi đánh bại à?”

Lời thách thức trực tiếp từ Jack như một cú huých vào Yamato khiến cậu ta lập tức thủ thế.

Biết rằng Yamato đang dò xét từng cử chỉ có thể làm lộ dấu hiệu nước đi đầu tiên của mình, Jack giả vờ vung kiếm sang bên trái như nó đã thấy chiến binh Godai làm với thanh *nodachi* trong trận chiến trên bờ biển. Ngay khi Yamato lao ra khóa đường kiếm, Jack lập tức chuyển sang thế tấn công, vung mạnh thanh kiếm gỗ trở về bên phải.

Bất ngờ, Yamato đỡ đường kiếm một cách lúng túng đến mức lưỡi kiếm của Jack vụt ngang tay phải của cậu ta. Nổi cơn thịnh nộ vì cú va chạm không ngờ đến, Yamato liền trả đũa bằng hàng loạt đòn tấn công dữ dội. Đường kiếm vung lên loang loáng trút xuống Jack như mưa. Jack kịp né hai lưỡi kiếm đầu tiên, may mắn đỡ được lưỡi kiếm thứ ba, nhưng lưỡi kiếm thứ tư đã vụt mạnh ngay trúng mặt nó.

Như thể vừa bị ai đó cắt xoẹt mối dây liên kết giữa não bộ và phần còn lại của cơ thể, đôi chân lảo đảo, nó đổ ụp xuống nền. Đầu ong lên vì đau nhức, mắt nổ cả đom đóm.

Akiko ngay lập tức lao đến bên nó, lên tiếng gọi Chiro mang khăn và nước lại để ngăn máu chảy từ hai bên mũi. Jiro thì kéo tay áo Jack lên, bối rối vì sự thô bạo không ngờ tới. Thậm chí cả anh Taka cũng xuất hiện, cúi xuống xem xét Jack một cách lo lắng.

Jack có thể thấy Yamato đứng đó một mình, khuôn mặt để lộ cái nhìn u tối khi tất cả mọi người đều quay lưng lại với chiến thắng của cậu ta. Jack có thể đã bị đánh gục, nhưng lại chính là kẻ chiến thắng sau cùng.

17
KẺ NGOẠI QUỐC

“Có chuyện gì thế?” Cha Lucius nói qua hơi thở khò khè khó nhọc trên chiếc giường.

“Đánh lộn thường thôi,” Jack chống chế khi không thể che giấu vết bầm tím bao quanh mắt.

“Và bị thua chứ gì. Ta đã cảnh báo rồi, mấy tay samurai đó tàn bạo lắm.”

Cha Lucius ngồi dậy, ho khùng khục vào chiếc khăn tay. Ngoài những cơn ho húng hắng cùng nước đờm vàng ra, gần đây ông còn hay lên cơn sốt hoặc các đợt ớn lạnh đến rùng mình run rẩy. Tuy nhiên Cha Lucius vẫn yêu cầu Jack đến học theo lệnh của Masamoto, dù ông thường xuyên ở trong tình trạng mệt mỏi rã rời. Cứ sau vài câu là bài học lại phải ngưng một lúc.

“Jack này, ta e mình khó có thể chống chọi với căn bệnh này lâu hơn được nữa, dù đã dùng qua tất cả các loại trà, thảo dược và thuốc bôi ngoài da mà vị thầy thuốc địa phương đã kê đơn cho ta. Đến cả biệt dược của họ mà cũng không ngăn được căn bệnh này...”

Vị tu sĩ lại gập người ghì chặt ngực trong một cơn ho dữ dội, khuôn mặt nhăn nhúm vì đau. Một lát sau, cơn ho dần dần dịu xuống, thay vào đó là từng nhịp thở khò khè nặng nhọc.

“Xin lỗi Cha,” Jack lên tiếng, không biết phải nói gì hơn.

Thái độ chống đối và thiếu thiện cảm đặc trưng từ buổi gặp gỡ đầu tiên giữa hai người đã dần thay đổi theo từng buổi học, trở thành một mối quan hệ thân thiện hơn, dù vẫn có phần thận trọng. Thực lòng Jack cũng cảm thấy quan tâm đến vị tu sĩ đau ốm triền miên.

“Không cần lo cho ta đâu Jack. Những gì cần làm ở cõi đời này ta đã làm rồi. Sớm muộn gì cũng sẽ đến lúc ta được ban phúc trên Thiên Đường thôi.” Ông làm động tác ra dấu hình chữ thập trên ngực. “Ngày mai ta sẽ khá hơn, còn hôm nay con phải tự học lấy vậy. Lấy giúp ta cuốn sách.”

Jack với tay lấy cuốn sách dày cộp trên chiếc bàn đưa cho vị tu sĩ.

“Đây là tác phẩm của cả đời ta,” ông nói, tay mân mê vuốt nhẹ tấm bìa da mềm. “Một quyển từ điển Nhật - Bồ Đào Nha. Kể từ khi đặt chân lên quần đảo Nhật Bản này hơn mười năm trước, ta đã liên tục biên soạn cuốn sách. Nó chính là chiếc chìa khóa giải mã ngôn ngữ và cách tư duy suy nghĩ của họ. Với quyển sách này, Hội thánh có thể dễ dàng truyền lời của Chúa đến từng ngóc ngách Nhật Bản.”

Lòng nhiệt huyết của con người mộ đạo ấy sáng bừng lên trong đôi mắt ươn ướt.

“Quyển duy nhất tồn tại trên thế giới đấy Jack,” ông nói, ánh mắt nhìn nó nghiêm trang. Ông xem xét Jack một lúc trước khi đưa cuốn sách cho nó bằng đôi tay run lẩy bẩy.

“Hãy giữ gìn quyển sách này giúp ta nhé, và nếu như ta sắp phải lìa xa cõi đời này, hãy hứa rằng con sẽ đưa quyển sách đến tận tay Đức hồng y, Cha Diego Bobadilla ở Osaka giúp ta chứ?”

“Vâng, thưa Cha,” không thể từ chối ý nguyện của một người đã quá ốm yếu, Jack bật ra lời hứa. “Đó là vinh dự của con.”

“Không đâu, ta mới phải là người nói câu đó. Con quả thực là một học sinh xuất sắc, ngoại trừ niềm tin của con khác ta thôi. Mẹ con hẳn phải là một người rất biết cách dạy dỗ giáo dục. Với sự giúp đỡ của Akiko, ta nghĩ chỉ cần đến cuối năm nay là tiếng Nhật của con sẽ sớm thành thục như người bản xứ.”

Vị tu sĩ mỉm cười ân cần với Jack rồi tiếp tục nói bằng một giọng ngọt ngào khác thường.

“Đổi lại, con cũng sẽ cho phép ta được xem qua cuốn nhật kí của cha con chứ? Ta sợ rằng tháng ngày mình còn tồn tại trên cõi đời này chẳng được bao lâu nữa, sẽ là một niềm vinh dự hạnh phúc tuyệt vời nếu ta được biết về những cuộc phiêu lưu khác trong cái thế giới trần tục này.”

Jack sững người. Phải chăng cuốn từ điển của vị tu sĩ chỉ là mồi câu để dụ nó đưa *hải đồ?*

Jack nhớ lại vị giáo sĩ dòng Tên này đã nhìn cuốn *hải đồ* với đôi mắt thèm khát như thế nào trong lần Masamoto trả lại cho nó. Kể từ hôm ấy, thỉnh thoảng Cha Lucius lại nhắc đến cuốn nhật kí của cha nó trong các buổi học. *Hành động này có gây nghi ngờ gì không? Cậu bé này đang giữ cuốn sổ đó ở đâu? Liệu cậu ta có muốn kể lại một trong những câu chuyện của cha cậu ta không? Liệu cậu ta có cho mình xem một trang trong cuốn*

nhật kí không? Rõ ràng vị tu sĩ muốn cuốn *hải đồ,* nếu không phải vì mục đích cá nhân thì cũng vì các giáo sĩ đồng đạo khác.

Jack cảm thấy hơi bực mình với yêu cầu của Cha Lucius. Nó thầm hỏi liệu những thay đổi trong thái độ của vị tu sĩ là thật hay giả, hay đây chỉ là thủ đoạn hòng chiếm đoạt cuốn *hải đồ* quý giá của nó.

“Con xin lỗi, thưa Cha Lucius,” Jack trả lời, “nhưng như cha biết đấy, nó là vật riêng tư và là di vật duy nhất còn lại từ người cha yêu quý của con.”

“Ta hiểu, ta hiểu. Không sao hết.” Vị tu sĩ trả lời, xem ra đã quá mệt mỏi để tiếp tục theo đuổi chủ đề này. “Ngày mai chúng ta sẽ lại gặp nhau chứ?”

“Vâng, thưa Cha.”

Chiều hôm đó, dưới gốc cây hoa anh đào quen thuộc, Jack đọc lướt qua các trang giấy của cuốn từ điển. Cha Lucius hoàn toàn có lí do để tự hào khi nói về công trình nghiên cứu của mình. Cuốn sách chứa đựng hàng nghìn từ vựng tiếng Nhật cùng từ tương đương bên tiếng Bồ Đào Nha, các ghi chú chi tiết về ngữ pháp, các hướng dẫn cụ thể để có được cách phát âm chuẩn cũng như kim chỉ nam cho các cách hành xử thích hợp đối với nghi lễ và quy tắc chung của người Nhật. Cuốn sách quả thật là một *kiệt tác* của ông.

“Jack à,” Akiko cất tiếng gọi nó sau khi vừa băng qua cây cầu nhỏ. “Hi vọng mình không làm phiền cậu đấy chứ.”

“Không, không phiền gì đâu,” Jack nói, đặt cuốn từ điển xuống. “Cậu lúc nào cũng được chào đón mà, tớ tưởng hôm nay cậu đi mò ngọc trai chứ?”

“Hôm nay thì không,” Akiko trả lời với đôi chút thất vọng.

“Sao thế? Cậu thường hay đi mà?”

“Ừ...” Cô ngập ngừng, rõ ràng đang cân nhắc xem có nên bộc bạch chuyện này với Jack hay không. Một hồi sau, có vẻ đã quyết định, cô quỳ xuống ngồi bên cạnh nó.

“Mẹ nói tớ đã qua cái tuổi kết giao với những người dân ở đó rồi. Mẹ còn nói *ama* không phải là việc làm phù hợp với một nữ samurai, vì thế bà ấy cấm tớ.”

“Không phù hợp? Sao mẹ cậu lại nói thế?”

“Công việc mò ngọc trai rất nguy hiểm Jack à. *Ama* có thể bị mắc kẹt trong các cuộn xoáy nước do thủy triều hoặc có thể bị cá mập tấn công nữa. Vì thế mà chỉ người dân thuộc tầng lớp thấp kém trong xã hội mới phải làm những công việc đó thôi.”

“Vậy sao cậu lại làm?” Jack hỏi, có phần bất ngờ trước những gì Akiko vừa tiết lộ.

“Vì tớ thích công việc ấy,” Akiko trả lời một cách dứt khoát, lửa nhiệt huyết ánh lên trong đôi mắt cô. “Ở đó cậu có thể thấy được nào là tôm cua, mực, nhím biển, thậm chí cả cá mập nữa cơ. Một khi đã ở dưới nước, tớ có thể bơi đến bất cứ nơi nào tớ muốn. Làm bất cứ điều gì tớ thích. Hoàn toàn tự do... thật là một cảm giác tuyệt vời.”

“Tớ rất hiểu những gì cậu nói,” Jack tán thành. “Tớ cũng có cảm giác y hệt như cậu khi tàu *Alexandria* sải hết tốc lực lướt trên đại dương và tớ được cho đứng trên mũi tàu của nó. Lúc đó tớ thấy như mình đang cưỡi sóng chinh phục cả thế giới ấy!”

Cả hai cùng say sưa im lặng tận hưởng chung giấc mộng mơ màng trong lúc ngắm nhìn những chiếc lá đã ngả màu nâu sang thu trên cây hoa anh đào. Ánh mặt trời chiếu lên mặt trên của chiếc lá qua tán cây thành những vệt lốm đốm.

“Hôm nay cậu thấy khỏe hơn chưa?” một hồi sau Akiko hỏi.

“Tớ không sao mà, cảm ơn cậu. Thật ra Yamato cũng đâu có đánh vào tớ mạnh đến thế,” nó nói bằng giọng hiên ngang.

Akiko nhìn nó bằng ánh mắt nghi ngờ.

“À thì, mũi tớ đau chết đi được,” Jack cuối cùng cũng chịu thú nhận, “và đầu tớ vẫn còn ong ong, nhưng mà nói chung tớ khỏe hơn nhiều rồi.”

“Tớ cũng có trách nhiệm trong việc này. Lẽ ra tớ không nên để cậu phải gặp chuyện như vậy,” Akiko nói rồi cúi đầu. “Xin lỗi cậu vì hành động hôm đó của Yamato. Lẽ ra em ấy không nên hành xử như thế.”

“Sao lại xin lỗi tớ? Đây có là phải lỗi của cậu đâu.”

“Bởi vì chuyện như thế này lại xảy ra trong nhà tớ. Tớ chắc chắn rằng Yamato không có ý xấu gì hết. Chỉ là em ấy đã không tự chủ được trong phút nóng nảy thôi.”

“Chà, thế thì tớ không thích đụng phải lúc Yamato thật sự có ý xấu với tớ đâu,” Jack bật lại.

“Tớ thật lòng xin lỗi. Jack à, cậu cần hiểu là Yamato cũng đang phải chịu đựng sức ép rất lớn từ cha. Kể từ khi anh Tenno bị ám sát, ngài Masamoto luôn kì vọng rằng Yamato cũng phải trở thành một samurai xuất chúng như anh trai vậy, mặc dù em ấy vẫn còn nhỏ tuổi hơn. Còn việc em ấy cư xử và

gọi cậu là ngoại quốc thì ngay cả lí do đó cũng không thể ngụy biện được. Tớ thật sự xin lỗi.”

“Đừng có xin lỗi hộ cậu ta nữa đi!” Jack nói, phần như muốn cáu gắt. “Mà cậu ta có gọi tớ là ngoại quốc thì đã sao?”

“Đối với người Nhật thì “ngoại bang” là từ chỉ những kẻ thô lỗ, kém văn hóa. Nó cũng là từ mà mọi người đặt cho những người ở các nước chưa được khai hóa văn minh. Từ đó không mang nghĩa tích cực. Giờ cậu đã là một thành viên trong gia đình của em ấy rồi, Yamato không nên gọi cậu bằng một từ thiếu tôn trọng như thế. Đối với cậu thì điều đó có thể coi là một sự xúc phạm.”

Đúng lúc đó, Yamato lại sải bước từ trong nhà ra sân với thanh kiếm gỗ dắt trong phần thắt lưng *obi*. Cậu ta cố tình cúi chào về hướng Akiko và hoàn toàn ngó lơ sự tồn tại của Jack.

Jack ngồi nhìn Yamato bắt đầu buổi tập *kata* thường lệ. Một hồi sau nó quyết định hành động. Nó thu xếp cất cuốn từ điển của Cha Lucius rồi đứng dậy.

“Cậu đi đâu thế?” Akiko lo lắng hỏi.

“Thực hành thêm một chút,” Jack nói rồi đi đến chỗ Yamato đang thực hiện lượt *kata* thứ hai.

“Muốn nữa à?” Yamato hỏi bằng giọng hoài nghi nhưng vẫn không dừng lượt luyện tập.

“Sao không? Dù gì tôi cũng đâu có lơ ngơ như hôm qua nữa.”

“Cũng có chút khí phách đối với một tên ngoại quốc đấy,” Yamato nói, giọng pha chút mỉa mai.

Jack chịu nhẫn nhịn trước câu nói ăn miếng trả miếng của Yamato. Nó không muốn phá hỏng cơ hội học hỏi được thêm nhiều thứ từ đối thủ của mình.

Yamato lại gọi Jiro lấy ra một thanh kiếm gỗ nữa từ trong nhà.

“Làm theo những gì tôi làm. Không sai một li,” Yamato nói với Jack sau khi mỗi người đều có vũ khí của mình.

Yamato đứng khép chân lại, hai gót chạm vào nhau. Cậu ta giắt thanh kiếm gỗ sang bên trái *obi*. Tay trái nắm chặt ngay dưới cán kiếm, giữ chặt thanh kiếm ngay bên hông.

“Ngược rồi,” Yamato nói, hất đầu về phía kiếm gỗ của Jack. “Lưỡi kiếm phải hướng lên trời, làm như thế thì khi rút kiếm ra mới chém ngay được.”

Jack liền xoay phần lưỡi cong của thanh kiếm gỗ hướng lên trên.

“Tốt. Giờ nhìn theo tôi.”

Yamato đưa tay phải chéo sang hông trái nắm chặt cán kiếm. Chân phải của cậu bước lên trước, tạo thành thế đứng khá rộng. Gần như ngay lập tức cậu ta rút thanh kiếm của mình ra nắm chặt bằng cả hai tay vung một đường hướng xuống đất. Tiếp theo cậu bước thêm một bước, cùng lúc vung mũi kiếm lên phạt qua cổ của tên đối thủ trong tưởng tượng. Đòn đánh đã hoàn tất, Yamato tiếp tục dùng một tay vẩy kiếm sang bên phải bằng động tác nhanh gọn và dứt khoát rồi bước lên trước, cẩn thận tra vũ khí lại.

“Đến lượt cậu.”

Jack bắt đầu bắt chước theo từng cử động của Yamato. Nhưng ngay khi nó còn chưa kịp nắm lấy cán kiếm thì đã bị chen ngang.

“Không được! Tay phải kề sát bên người. Nếu cứ vung vẩy cách xa như thế thì đối thủ sẽ cắt tay cậu ra trước đấy.”

Jack lại bắt đầu một lần nữa. Cứ chỉ được một đoạn ngắn là Yamato lại chen ngang chỉnh sửa tư thế của nó. Điều này chẳng mấy chốc đã khiến Jack phát hoảng vì có đến bao nhiêu thứ phải nhớ và để ý trong khi Yamato thì cứ điềm nhiên phê bình chỉ trích.

“Cái động tác vẩy kiếm cuối cùng là để làm gì?” Jack hỏi bằng giọng gắt gỏng.

“Động tác đó là *chiburi,*” Yamato đáp lại câu hỏi của nó bằng một nụ cười hiểm ác. “Nó giúp vẩy máu của đối thủ ra khỏi lưỡi kiếm.”

Cả buổi chiều hôm đó Jack chỉ liên tục tập đi tập lại thế *kata* ấy. Dần dần, nó đã thuần thục được từng đoạn và tiếp tục cho đến khi có thể thực hiện tất cả các động tác liên hoàn thành công trong một lượt. Tuy chưa thể đạt đến mức nhuần nhuyễn uyển chuyển, nhưng ít ra nó đã học được các kĩ thuật cơ bản. Khi Yamato thông báo kết thúc buổi luyện tập thì cũng là lúc hoàng hôn buông xuống.

“Cảm ơn cậu, Yamato,” Jack nói, cúi chào theo nghi thức.

“Không có gì, ngoại quốc.”

“Tên tôi là Jack.” Nó đối mặt với cái nhìn hống hách của Yamato, thách thức cậu ta phải thể hiện sự tôn trọng cần thiết.

“Cậu vẫn sẽ là tên ngoại quốc cho đến khi nào chứng minh được điều ngược lại,” cậu ta trả lời, tra thanh kiếm lại.

Không thèm đáp lại hành động cúi chào của Jack, Yamato quay gót bỏ đi, biến mất vào căn nhà.

18
ĐẤU TỰ DO

Ngày hôm sau, Jack đến khoảng sân trống sớm hơn thường lệ để chắc chắn rằng nó có thể tập *kata* trước khi Yamato xuất hiện. Tuy Yamato không nói một lời nào, nhưng Jack thì đã quyết định. Nó nhất quyết không từ bỏ việc luyện kiếm cho dù Yamato có hành xử thiếu tôn trọng như thế nào đi nữa.

Yamato đứng vào thành hàng bên cạnh Jack và cũng bắt đầu thực hiện các động tác cùng lúc với nó.

Yamato không phải là một võ sĩ tài ba lão luyện gì. Cho đến nay cậu ta cũng mới chỉ chính thức luyện tập đàng hoàng trong vòng một năm. Nhưng quả thật cậu ta được thừa kế tài năng thiên bẩm từ người cha trong loại hình chiến đấu có vũ khí, và cũng đủ hiểu biết để chỉ dẫn Jack về những kĩ thuật cơ bản của *kenjutsu* - Kiếm Thuật.

Thu đi đông đến, kĩ năng của Jack dần dần tiến bộ. Nếu như lúc đầu các bước di chuyển *kata* của nó đầy ngượng nghịu, cứng nhắc thì giờ đây đã càng lúc càng uyển chuyển hơn, thậm chí thanh kiếm gỗ còn giống như phần cánh tay nó được kéo ra dài một cách tự nhiên vậy. Đến cả Yamato cũng không khỏi thừa nhận sự tiến bộ của nó. Các trận đấu tự do càng lúc càng cân sức. Cứ sau một trận trôi qua là Yamato lại cần phải vận dụng kĩ năng tốt hơn nữa để có thể tiếp tục đánh bại được Jack.

Tuy nhiên Akiko không hề đồng tình với quyết định luyện tập cùng Yamato của Jack. Cô cho rằng nó nên đợi đến khi ngài Masamoto trở về để được ông hướng dẫn tập luyện một cách bài bản hơn với thanh kiếm mà không bị chấn thương liên tục. Dù cương quyết là vậy, Akiko cũng sớm nhận ra rằng cô chẳng cách nào khuyên can nổi Jack và đành lui về chăm sóc hàng tá vết cắt cùng các vệt thâm tím khắp người do các trận đấu tập của nó bằng những loại thuốc thảo dược bôi ngoài da.

Như đã thỏa thuận, Akiko khăng khăng rằng nếu Jack tập luyện các thế võ của samurai thì cũng cần học hỏi trau dồi các kĩ năng cần thiết khác của

một samurai, cụ thể là các quy ước xã giao chính thống của người Nhật. Cô nhắc nhở Jack rằng với tư cách là con nuôi của ngài Masamoto, nó sẽ phải đáp ứng những kì vọng mà ông đặt ra dựa trên các quy ước trong xã hội một cách xuất sắc. Và tốt hơn hết là Jack không nên làm ông phải thất vọng.

Akiko làm mẫu cho nó những kiểu cúi chào, thế ngồi và cách đứng dậy dành cho samurai, cũng như để thể hiện vị thế của người chủ trong gia đình. Cô chỉ cho nó biết cách tặng và nhận quà bằng hai tay. Cô giúp Jack hoàn thiện kĩ năng ngôn ngữ, chỉ dẫn cụ thể cách xưng hô với những người đến từ các tầng lớp khác nhau và có mối quan hệ khác nhau trong xã hội. Buổi học nghi thức xã giao nào với Akiko cũng khiến Jack có cảm tưởng như đầu nó sắp nổ tung lên vì kiến thức. Có quá nhiều lễ nghi và quy tắc hành xử khiến nó gần như tê liệt vì sợ hãi mình sẽ vô tình xúc phạm phải người khác.

Có lẽ cũng vì lí do đó nên nó thấy hứng khởi với các trận đấu tự do cùng Yamato hơn. Ít ra thì các trận đấu này phần nào cho nó tự do kiểm soát hành động cũng như quyền quyết định của chính bản thân mình.

“Đấu tự do không?” Jack lên tiếng thách thức vào cái ngày đầu tiên khu vườn bị bao phủ bằng một lớp tuyết.

“Sao không nhỉ, ngoại quốc?” Yamato đáp lại rồi thủ thế.

Lúc đó, Akiko đang hướng dẫn Jiro vẽ *kanji*, một trong những bộ chữ Nhật trên mặt tuyết. Cô liền đưa mắt nhìn nó ra vẻ không tán thành như thường lệ rồi lại quay xuống tiếp tục dạy Jiro.

Jack kiểm tra lại tư thế, chỉnh sửa phần tay nắm rồi nâng mũi kiếm lên. Yamato lập tức lao lên tấn công, gạt phăng thanh kiếm của Jack tạo thành khoảng trống trước mặt để tiếp tục tiến công trực diện. Jack lướt người sang bên tránh đường kiếm, cùng lúc vung vũ khí theo hướng ngược lại nhắm vào Yamato.

Yamato dễ dàng khóa đòn tấn công và đáp trả bằng một cú phạt mạnh lên phía trên. Jack nhảy lùi lại, chỉ vừa kịp tránh mũi kiếm của Yamato. Nó nghe thấy Akiko thốt ra một tiếng lo lắng. Yamato tiếp tục lao về phía trước, vụt trúng vai Jack bằng một cú vung mạnh xuống dưới. Jack nhăn mặt vì đau trước cú quật mạnh.

“Một - không,” Yamato hỉ hả với chiến thắng của mình.

Hai người lại đối mặt.

Lần này Jack không để mắc lỗi tương tự và lao thẳng tới tấn công. Nó đánh bật thanh kiếm của Yamato sang bên rồi lập tức chĩa mũi kiếm hướng thẳng mặt Yamato. Yamato hấp tấp lùi lại tìm cách tránh cú đâm trực diện. Cậu ta điên cuồng vung thanh kiếm gỗ đáp trả khiến Jack buộc phải lui về cố thủ nhằm tránh bị đánh trúng.

Jack giả vờ hạ mũi kiếm của nó xuống. Nhận thấy kẽ hở, ngay lập tức Yamato nâng thanh kiếm gỗ lên cao vung mạnh xuống nhắm thẳng vào phần đầu sơ hở của Jack. Jack lướt nhanh ra ngoài đường kiếm của Yamato rồi chém ngang ngay bụng cậu ta. Yamato khuỵu người nhăn nhó vì đau trước chiến thuật tấn công bất ngờ.

Không mấy hứng thú với các bài học *kanji* của Akiko do bị thu hút ngay từ lúc trận đấu tự do bắt đầu, Jiro hét lên một tiếng reo hò "Anh Jack thắng rồi! Lần đầu tiên anh Jack thắng!"

"Một đều, đúng chứ?" Jack nói trong lúc giúp Yamato đứng lên trở lại.

"Chỉ là ăn may thôi, ngoại quốc," Yamato rít qua kẽ răng trong hơi thở khó nhọc, nhún vai đẩy tay Jack ra.

Điên tiết vì phán đoán sai lầm vừa rồi của mình, Yamato bỏ qua cả nghi thức cần thiết trước mỗi hiệp đấu mà lao vào tấn công Jack, bất chấp nó chưa kịp chuẩn bị. Cậu ta nhanh chóng vụt mạnh vào thanh kiếm gỗ của Jack rồi tiếp tục vung xuống nhằm vào cổ Jack khiến nó chỉ kịp xoay người thoát khỏi đường kiếm sát thương. Jack liền lùi lại để tăng khoảng cách giữa mình và Yamato. Yamato lướt ngang thanh kiếm nhắm vào chân Jack, buộc nó phải nhảy tránh. Jack bị mất thăng bằng nhưng đã may mắn đỡ được cú phản công tiếp theo của Yamato nhằm vào bụng.

"Yamato!" Akiko hét lên cảnh báo nhưng câu nói của cô hoàn toàn bị phớt lờ.

Yamato vung thanh kiếm gỗ lên ngay bên dưới, đánh văng thanh kiếm của Jack bay lên trời. Cậu ta tiếp tục đá mạnh vào ngực khiến nó bị đẩy về phía gốc cây hoa anh đào.

Tiến công không chút nao núng, Yamato vung vũ khí xuống nhằm thẳng ngay đầu nó. Nhờ bản năng, Jack hụp người xuống tránh ngay tích tắc cuối cùng. Nó cảm nhận rõ cây hoa anh đào rung lắc mạnh khi thanh kiếm gỗ bổ nhào trúng thân cây. Từ trên cành, từng mảng tuyết rơi ào ào xuống.

Nhận ra sự việc đã không còn chỉ là đấu tập nữa, Jack lao tới húc vai vào bụng Yamato bằng tất cả sức mạnh của mình. Yamato bật người ra sau tránh khiến cả hai ngã lộn vòng vào nhau.

“Đủ rồi! Đủ rồi!” Akiko hét lên nài nỉ trong khi Jiro nhảy tưng tưng thích thú trước cảnh tượng từ đấu kiếm trở thành đấu vật. Jack lăn ra ngoài ra sức tìm thanh kiếm của nó. Bắt gặp thanh kiếm dưới chân cầu, nó lao đến giành lấy. Yamato lập tức đuổi theo sau Jack, vừa hét to hết cỡ vừa giơ cao thanh kiếm gỗ hòng tìm cơ hội tấn công.

Jack vồ lấy vũ khí của nó rồi chạy ngang qua Akiko lên cầu, phớt lờ tiếng hò hét đòi cả hai phải bình tĩnh lại của cô bé. Nhận thấy tiếng chân Yamato càng lúc càng gần, Jack ngay lập tức xoay người lại vung mạnh thanh kiếm của nó cắt ngang khoảng không lao tới phần đầu của Yamato. Vì cũng nhắm vào đầu Jack nên hai thanh kiếm gỗ của Yamato và Jack va trúng vào nhau rung mạnh, cả hai lưỡi kiếm đều chỉ cách cổ của người đối diện một phân.

“Hòa rồi!” Jiro hét lên hào hứng.

Đúng lúc đó anh Taka xuất hiện, cả hai kiếm thủ đều hạ vũ khí xuống.

“Cậu Jack!” vừa gọi anh vừa tiến đến gần ba người bọn họ. “Cha Lucius yêu cầu cậu phải có mặt ngay lập tức. Chuyện khẩn!”

Jack biết điều đó chỉ có thể ám chỉ điều gì.

Nó cúi chào Yamato và Akiko rồi vội vàng theo sau anh Taka.

Vừa bước vào phòng Cha Lucius, mùi xú uế từ đủ các thể loại mồ hôi, nước tiểu, bãi nôn lập tức xộc vào mũi nó. Tất cả hòa trộn như mùi tử khí.

Căn phòng được chiếu sáng yếu ớt bởi một ánh nến lập lòe. Dù đứng từ đằng xa, Jack vẫn nghe rất rõ hơi thở khò khè nặng nhọc của vị tu sĩ.

“Cha Lucius?” Jack tiến lại gần bóng người đang nằm rũ trên tấm *futon*. Bất thình lình, chân nó va phải vật gì đó trong bóng tối, nó cúi xuống và nhận ra cái xô nhỏ chứa đầy bãi nôn. Tuy thấy tởm lợm vô cùng nhưng Jack vẫn gắng bước tới, cúi mình lại gần chiếc giường.

Ngọn nến lại chập chờn rồi lóe sáng khiến cho trong phút chốc nó chứng kiến được gương mặt nhăn nhó, hốc hác của Cha Lucius.

Phần da của vị tu sĩ lúc này đã chuyển sang một màu xanh xao vàng vọt, toàn thân nhễ nhại mồ hôi dầu nhớp nhúa. Mái tóc mỏng màu muối tiêu của ông rũ rĩ trên đôi gò má hóp hép. Máu không ngừng rỉ ra từ cặp môi khô nứt nẻ, ngay dưới hốc mắt là vệt thâm quầng đậm đen càng làm rõ thêm cặp mắt đã mãi mãi hõm sâu của ông.

“Cha Lucius à?” vừa gọi Jack vừa cầu mong sao vị tu sĩ đã qua đời để ông không phải chịu đựng nỗi thống khổ này thêm nữa.

“Jack à?” Cha Lucius cất giọng yếu ớt, chiếc lưỡi nhợt nhạt của ông quét qua đôi môi nứt nẻ.

“Vâng, thưa Cha?”

“Ta phải cầu xin con tha thứ...”

“Vì sao ạ?”

“Jack, ta xin lỗi con... tuy là con trai của kẻ dị giáo... nhưng con là đứa trẻ có khí chất...”

Ông nói từng câu ngắn cùng hơi thở hắt ra xen giữa mỗi đợt phải dừng lại. Jack lắng nghe, thương xót tình cảnh của vị tu sĩ. Ông là mối liên kết cuối cùng của Jack với vùng đất phía bên kia của thế giới, và dù liên tục bắt nó phải nghe những lời truyền giáo, nó đã dần tôn trọng ông ít nhiều. Vị tu sĩ cũng đã cởi mở với Jack hơn dù trước sau nó vẫn kiên quyết không cải đạo.

“Ta đã đánh giá sai về con... Thật lòng ta rất mong chờ buổi học... Ước gì ta có thể cứu rỗi được linh hồn con...”

“Đừng lo cho con, thưa Cha,” Jack an ủi, “Chúa của con sẽ luôn dõi theo con. Cũng như Chúa của cha vậy.”

Bất chợt Cha Lucius phát ra tiếng rên rỉ sụt sùi.

“Ta xin lỗi con... Ta buộc phải nói với họ... Đó là nghĩa vụ của ta...” ông bật khóc yếu ớt.

“Nói gì với ai ạ?” Jack lên tiếng hỏi.

“Hãy hiểu cho ta... Ta không hề biết họ dám giết người vì nó... Ôi lạy Chúa lòng lành...”

“Cha nói sao cơạ?” Jack khẩn nài.

Vị tu sĩ tiếp tục mấp máy môi định nói điều gì đó, nhưng giọng ông đã quá yếu không thể nghe được nữa.

Sau một tràng ho sặc sụa, Cha Lucius trút đi hơi thở cuối cùng. Ông đã về với Chúa.

19
MASAMOTO TRỞ VỀ

Lúc này cây hoa anh đào trong vườn đã rụng hết lá trên cành, chỉ còn trơ lại thân cây khẳng khiu chọc ngang giữa bầu trời, các mảng tuyết đóng lại dày cộp trên từng nhánh cây gầy guộc. Jack lững thững đi trong khu vườn, lướt qua bóng cây bên dưới. Dường như cái chết hiện diện ở khắp mọi nơi. Sao Cha Lucius lại nói "Ta không hề biết họ dám giết người vì nó"? Phải chăng ông ấy muốn nói đến bản *hải đồ?* Nếu đúng là vậy thì nó đang ở trong tình thế cực kì nguy hiểm, vấn đề là mối nguy hiểm đó đến từ ai mới được?

Dòng suy nghĩ của nó bất chợt bị cắt ngang bởi một giọng nói vang lên nhẹ nhàng từ phía sau.

"Mình rất tiếc khi nghe tin Cha Lucius qua đời. Chắc hẳn điều đó khiến cậu buồn lắm."

Trong bộ kimono toàn một màu trắng muốt, Akiko xuất hiện như một bông tuyết giữa rừng tuyết trắng.

"Cảm ơn cậu," nó cúi đầu đáp lễ, "nhưng tớ không cho rằng ông ấy giống như một người bạn của tớ đâu."

"Sao cậu lại nói thế?" Akiko thốt lên kinh ngạc, sửng sốt trước câu nói lạnh nhạt của nó.

Jack hít một hơi dài trước khi quyết định câu trả lời. *Liệu nó có thể tin vào cô ấy? Liệu nó có thể tin những người ở đây không? Dù vậy* thì đối với nó, Akiko là người gần với cụm từ bạn bè nhất. Nó đâu còn ai khác để tin tưởng nữa.

"Ngay trước khi Cha Lucius qua đời," Jack giải thích, "ông ấy có nói những câu rất lạ. Câu nói của ông ấy ngụ ý rằng có kẻ đang muốn lấy mạng tớ, rồi ông ấy trút hơi thở cuối cùng trong lúc than khóc cầu xin sự tha thứ của Chúa."

"Tại sao lại có người muốn lấy mạng cậu chứ Jack?" Akiko bối rối hỏi.

Jack cân nhắc trước khi trả lời cô. Liệu nó có thể tin tưởng đến mức tiết lộ về bản *hải đồ* của cha nó? Không, cuối cùng nó quyết định, nó chưa thể để lộ toàn bộ sự thật được. Chưa phải là bây giờ. Bản *hải đồ* của cha là thứ có giá trị duy nhất còn lại mà nó có được. Nó chỉ có thể đưa ra giả thuyết rằng *chúng* muốn có thứ ấy, nhưng vì nó chưa biết được *chúng* là ai nên càng ít người biết được mục đích thật sự của bản *hải đồ* càng tốt.

"Tớ không biết nữa. Chắc vì họ không thích người ngoại quốc?"

"Họ là ai?"

"Tớ không biết. Trước khi kịp nói thêm gì thì Cha Lucius đã tắt thở rồi."

"Chúng ta nên nói lại chuyện này cho ai đó biết."

"Đừng! Liệu ai sẽ tin tớ đây? Nhất định họ sẽ bảo đó chỉ là những lời nói nhảm của người sắp chết thôi."

"Nhưng cậu có vẻ tin vào chuyện đó mà," Akiko nói, đưa mắt nhìn nó dò xét. Cô biết nó đã không tiết lộ tất cả mọi thứ về chuyện này. Akiko không phải là người dễ bị qua mặt, nhưng Jack biết rằng các quy ước xã giao của Nhật đã ngăn cô buộc nó phải đưa ra câu trả lời thỏa đáng.

Jack nhún vai. "Chắc là do tớ nghe nhầm thôi. Tớ cũng không chắc lắm chính xác ông ấy đã nói gì."

"Hiển nhiên là thế," cô nói, để mặc cho chuyện này trôi qua. "Nhưng để đề phòng trường hợp những gì cậu nghe là đúng thì cậu cũng nên cẩn trọng. Hãy giữ thanh kiếm gỗ bên mình cả vào ban đêm nữa. Tớ sẽ nhắn mẹ tớ để lại một chiếc đèn sáng và lấy lí do làm thế vì dạo này tớ hay gặp ác mộng. Như vậy, bất cứ kẻ nào có ý định đột nhập cũng sẽ nghĩ là có người đang thức."

"Cảm ơn cậu, Akiko. Nhưng tớ khẳng định là sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu," Jack nói, dù vẫn hoài nghi với chính câu khẳng định của mình.

Nhưng Jack đã đúng. Chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Cha Lucius đã được mai táng theo đúng nghi thức truyền thống của nước ông, Jack lại trở về với lối sinh hoạt hàng ngày quen thuộc là học tiếng Nhật với Akiko và tập Kiếm Thuật với Yamato.

Vài ngày sau, một vị samurai cưỡi ngựa đến đưa thư thông báo ngài Masamoto đang trên đường trở về Toba. Theo lá thư, ông sẽ về đến nơi trong vòng một tuần nữa.

Cả khu nhà bận rộn tấp nập hẳn lên vì công việc chuẩn bị. Đích thân cô Hiroko ra chợ chọn mua thực phẩm cho các món ăn đặc biệt mà ngài

Masamoto thích để đảm bảo tất cả đều sẵn sàng. Cô cũng thuê thêm các đầu bếp phụ giúp chuẩn bị bữa tiệc mừng ông trở về. Cô hầu gái Chiro thì lau chùi kĩ lưỡng tất cả sàn nhà, giặt giũ phơi phóng các bộ đồ ngủ và kimono, chuẩn bị ngăn nắp phòng ngủ của ngài Masamoto. Ông cụ Uekiya quét dọn sạch các lối đi và cắt tỉa trang trí cho khu vườn trở nên lộng lẫy hơn ngay cả khi đang ở giữa một mùa đông ảm đạm.

Đêm trước ngày Masamoto trở về, mọi người trong nhà đều đi ngủ sớm, háo hức muốn mọi thứ đều được tươi mới và sẵn sàng cho ngày hôm sau. Nhóc Jiro thì phấn khởi đến mức suýt nữa nhảy rách cả bức tường giấy, phải khó khăn lắm cô Hiroko mới làm cậu bé chịu nằm yên một chỗ ngủ.

Ngược lại, tâm trạng của Yamato càng lúc càng u ám hơn khi ngày trở về của cha gần đến. Biết mình cần phải gây ấn tượng với cha để chiếm được sự ưu ái, cậu ta đã liên tục tập luyện *kata* đến khuya.

Còn tâm trí của Jack thì lộn tùng phèo cả lên khi nó nằm xuống tấm *futon*, chăm chăm dán mắt nhìn vào ánh đèn lồng mờ ảo trong đêm hắt lên chiếc cửa giấy. Nó chịu không thể biết được ngài Masamoto trông đợi điều gì ở nó trong lần diện kiến sắp tới. Liệu nó có phải chứng minh khả năng của bản thân giống như Yamato không? Nó có phải chiến đấu không? Hay là ông sẽ kiểm tra khả năng giao tiếp tiếng Nhật của nó? Hay là nó phải thực hiện cả ba việc ấy luôn? Tệ nhất là sẽ ra sao nếu nó vô tình nhầm lẫn cách hành xử của các kiểu nghi thức khiến cho ông ấy bị xúc phạm nặng nề?

Rõ ràng ngài Masamoto là mẫu người không cho rằng những người khác có quyền dò hỏi tra vấn ông. Có thể nói ông là một sát thủ từ trong máu. Việc ông là một người hà khắc và cục cằn cùng vết sẹo xấu xí kia càng minh chứng cho tình cảnh nguy hiểm của Jack. Nó tự hỏi không biết cuộc đời ông đã phải trải qua những chuyện gì để có thể khiến một vị samurai bị làm biến dạng đến mức thế kia.

Bất chấp điều đó, tất cả mọi người xung quanh đều kính trọng Masamoto, cả Akiko cũng cho rằng ông là “một trong những vị samurai vĩ đại nhất đến nay vẫn còn sống”. Ông đã cố định lại cánh tay bị gãy của Jack bằng những kĩ năng y tế còn vượt xa cả vị bác sĩ phẫu thuật nhiều kinh nghiệm nhất nước Anh. Jack nhận ra rằng bên dưới khuôn mặt sẹo và đôi tay vung kiếm thoăn thoắt kia còn ẩn chứa nhiều điều bí ẩn hơn nữa.

Một bóng đen lướt qua chiếc đèn đêm khiến căn phòng của Jack thoáng chốc đen kịt. Bản năng khiến nó đột ngột trở nên thận trọng, nhưng chẳng

có ai ở ngoài đó cả. Thậm chí cả một tiếng bước chân cũng không có.

Chắc là Yamato vừa đi về phòng hoặc cơn gió nào thổi lướt qua ngọn nến thôi, Jack ngờ ngợ. Nó quay người vào, nằm xuống ngủ.

Jack nhắm mắt lại và bắt đầu tưởng tượng như mọi khi vẫn làm trước khi ngủ về cảnh tượng mình đang đứng trên mũi tàu *Alexandria* hướng về phía Anh quốc như một kẻ chiến thắng, cha nó dẫn hướng cho tàu về, cả thân tàu chất đầy vàng bạc, lụa là gấm vóc và những loại gia vị mới lạ từ phương Đông, Jess đang vẫy tay đón nó tại bến cảng...

Một bóng đen nữa lướt qua căn phòng.

Jack mở choàng mắt khi cảm nhận thấy căn phòng tối hẳn đi. Sau lưng, nó nghe thấy tiếng cánh cửa giấy khẽ trượt nhẹ sang bên.

Chưa bao giờ có người vào phòng nó ban đêm cả. Jack nhanh chóng với lấy thanh kiếm gỗ bên mép tấm *futon* một cách êm ru. Nín thở, nó căng tai lắng nghe từng tiếng động.

Rõ ràng có tiếng kẽo kẹt bên ngoài hành lang lát gỗ không lẫn đi đâu được, cùng tiếng lách tách nhẹ thoáng qua khi có người đặt chân lên tấm chiếu *tatami* để vào phòng nó.

Jack lập tức xoay người lăn ra ngoài tấm *futon* rồi bật ngồi dậy trụ bên một đầu gối, cùng lúc đưa thanh kiếm gỗ lên thủ thế. Một tia sáng bạc lóe lên bay sượt qua mặt nó, chiếc *shuriken* cắm phập vào thanh trụ gỗ ngay sau lưng.

Jack sững sờ.

Gập người trước mặt Jack là chiến binh bóng tối, con mắt duy nhất màu xanh ngọc nhìn chằm chằm vào nó.

“Độc Nhãn Long!” Jack thốt lên, không tin vào mắt mình.

20
AKIKO

Độc Nhãn Long thoáng chút bối rối trước việc tên mình bị lộ.

Jack ngay lập tức nắm lấy cơ hội. Nó biết mình không thể đánh bại một ninja, nhưng ít ra vẫn còn hi vọng chạy thoát.

Lấy hết sức bình sinh, Jack quăng người qua bức tường giấy ngăn vách phòng ngủ để lao ra ngoài. Các thanh chèn ngang bằng gỗ mỏng gẫy gập răng rắc, tấm giấy lợp mỏng manh rách toạc khi cơ thể nó đâm xuyên qua bức tường.

Hơi choáng váng do vụ va chạm nhưng Jack vẫn lảo đảo bật dậy. Nó chộp lấy cây kiếm gỗ rồi phóng hết tốc lực xuống dãy hành lang mà không hề ngoái lại phía Độc Nhãn Long lần nào.

Trong lúc chạy, mắt nó bắt gặp hai bóng đen đang lỉnh qua khu vườn và một bóng đen khác đang chui vào căn phòng ở xa phía trước.

Akiko! Nó phải cảnh báo cho cô ấy biết.

Âm thanh ồn ào cùng tiếng gãy cửa giấy khiến mọi người trong nhà đều thức dậy, người đầu bếp liền bước ra ngoài hành lang xem chuyện gì đang xảy ra. Ông ta còn lơ mơ buồn ngủ rồi sửng sốt kinh ngạc trước cảnh cậu bé ngoại quốc đang lao thẳng về phía mình, suýt nữa thì cả hai đã đâm sầm vào nhau nhưng Jack đã kịp nhảy tránh sang bên trong khoảnh khắc cuối cùng.

Ngay khi nó vừa kịp tránh thì một chiếc *shuriken* thứ hai đã bay vèo tới, sượt qua vai nó mà cắm ngập vào cổ của người đầu bếp. Ánh mắt người đầu bếp nửa ngạc nhiên, nửa sững sờ bối rối, đau đớn trước thứ vũ khí đang cắm chặt nơi cổ họng. Ông ta phát ra thứ tiếng lọc khọc gì đó không thể hiểu được về phía Jack rồi đổ phịch xuống sàn.

Jack cắm đầu chạy, Độc Nhãn Long bám đuổi sát theo sau.

Jack đột ngột chuyển hướng chui qua cánh cửa giấy đang mở sẵn đúng lúc anh Taka xuất hiện với cả hai thanh kiếm trong tay.

Bất ngờ trước sự xuất hiện đột ngột của anh Taka, Độc Nhãn Long không kịp thủ thế. Vốn đã được tôi luyện trong các trận chiến cùng lòng dũng cảm, anh Taka lập tức đánh giá được tình hình chỉ trong một cái liếc mắt. Với sự tính toán chính xác, anh vung một đường kiếm phạt ngang đầu tên ninja. Độc Nhãn Long dễ dàng tránh được đòn tấn công bằng cách uốn người ra sau, mềm dẻo tựa lá cỏ trước cơn gió. Thanh *katana* của anh Taka cắt đôi luồng không khí, sạt qua ngay trên phần mặt ngửa lên trên của tên ninja.

Ngay sau đó Độc Nhãn Long nhanh chóng xoay người lại, cùng lúc tung ra một cú đá nhanh như chớp trúng ngay cơ hoành của anh Taka khiến vị samurai bị đẩy mạnh về phía cột nhà gần đấy.

Độc Nhãn Long rút kiếm ra khỏi lớp bao được cột chặt sau lưng, tiếp tục tấn công anh Taka.

Với phần đốc kiếm *tsuba* hình vuông không lẫn đi đâu được, thanh *ninjatō* của ninja được cấu tạo với lưỡi kiếm thẳng và ngắn hơn thanh *katana* của samurai, nhưng không kém phần nguy hiểm. Độc Nhãn Long vung kiếm lao lên tấn công không chút nao núng.

Anh Taka phản công chớp nhoáng bằng một chuỗi liên hoàn kiếm sắc sảo, đẩy lui tên ninja lùi dọc theo hành lang.

Trong lúc đó, Jack chạy thoát sang một phòng khác, tiếp tục bắt gặp tên ninja thứ hai. May cho nó, lần này tên ninja đang đứng quay lưng lại tập trung tấn công ai đó đang điên cuồng chống đỡ. Nạn nhân của hắn nhanh chóng bị mất thăng bằng và ngã phịch xuống sàn. Qua tên ninja, Jack thoáng thấy Yamato với khuôn mặt trắng bệch vì sợ hãi đang nhìn chằm chằm lên kẻ ám sát trước mặt. Tên ninja nâng thanh *ninjato* lên chuẩn bị bổ xuống thực hiện đòn cuối cùng kết liễu Yamato.

“Khôôônng!” Jack gào lên.

Sự hoảng loạn, nỗi sợ hãi, cảm xúc đau đớn và giận dữ mà nó đã phải nén chịu kể từ khi cha nó bị ám sát, tất cả bỗng chốc bùng lên như núi lửa phun trào.

Tên ninja đã sát hại cha nó, bạn bè nó, thủy thủ đoàn nó, giờ lại định lấy đi nốt gia đình duy nhất ở đây của nó. Toàn thân Jack căng lên cùng nỗi giận như thiêu đốt. Không đắn đo, nó xông lên đối đầu tên ninja.

Giật mình, tên ninja quay người lại, thanh *ninjatō* vẫn sẵn sàng trong tay. Bằng tất cả sức mạnh của mình, Jack quật mạnh thanh kiếm gỗ xuống cánh tay tên ninja đang cầm kiếm. Nó nghe thấy một tiếng rắc rợn người phát ra

từ cổ tay của tên ninja vừa bị bẻ quặt xuống dưới do cú va chạm. Tên sát thủ bật lên một tiếng rên đau đớn.

Vừa cố gắng nhớ lại tất cả những gì Yamato đã dạy, Jack tiếp tục vung ngang vũ khí của mình sang bên hòng tiếp tục tấn công. Lần này nó nhắm thẳng vào đầu tên sát thủ.

Tên ninja may mắn hụp người thoát khỏi đường kiếm rồi quăng mình sang bên tránh xa khỏi thanh kiếm của Jack, cùng lúc chộp thanh *ninjatō* dưới đất lên bằng cánh tay trái lành lặn trong lúc lăn. Tên ninja hằm hè với nó, thu lại bên cổ tay bị gãy đã trở nên hoàn toàn vô dụng.

Jack lùi lại, chợt nhận ra mối nguy hiểm mà nó đã dấn thân vào. Nó đang phải đối mặt với một tên ninja!

Tên ninja đổi tay cầm kiếm, Jack nhận thấy tên sát thủ không sử dụng tay trái nhuần nhuyễn như tay phải. Nhận ra chỉ có cơ hội ra đòn một lần để kết thúc chuyện này, Jack cầu mong lợi thế dù nhỏ nhoi của nó sẽ giúp nó tạo được khe hở cần thiết để tấn công. *Nhưng nó phải đánh vào đâu?* Cứ mỗi lần nó di chuyển là tên ninja cũng lập tức di chuyển theo để đối mặt với nó.

Đột nhiên hình ảnh trận quyết đấu tay đôi của ngài Masamoto lóe lên trong đầu nó - đòn nhử khiến Godai trở nên chủ quan và Masamoto giành thắng lợi.

Jack hạ mũi kiếm của nó xuống, giả vờ chấp nhận thất bại như thể Masamoto đã làm.

Nhận thấy cơ hội hạ thủ trở nên quá dễ dàng, tên ninja rít lên lao về phía trước. Hắn rút thanh kiếm lại hòng lấy đầu Jack bằng một cú phạt ngang sang bên trái. Chỉ đến tích tắc cuối cùng Jack mới xoay nghiêng thanh kiếm rồi vung mạnh lên đánh trúng ngang bụng tên sát thủ. Tên ninja gập người quằn quại dưới sàn nhà, thở hồng hộc như một con lợn rừng bị đốn ngã. Jack nhanh chóng xoay gót quay người lại quật mạnh thanh kiếm gỗ xuống đầu. Một tiếng bịch vang lên, tên ninja đã nằm bất tỉnh trên tấm chiếu.

Jack đứng ngay bên cạnh cơ thể của tên sát thủ mà sững sờ trước sức mạnh của mình, thanh kiếm gỗ vẫn còn run rẩy trên tay nó đến không kiểm soát được, tim đập thình thịch.

“Cậu học từ ai chiến thuật đó?” vừa hỏi Yamato vừa nhanh chóng đứng thẳng dậy.

“Cha của cậu,” Jack nói, miệng nó khô khốc, cứng ngắc do vẫn chưa hết bàng hoàng.

“Cảm ơn cậu, ngoại- ... Jack,” Yamato vừa nói vừa bối rối sửa câu chữ của mình rồi đáp lễ nó bằng một cái cúi chào ngắn ngủi nhưng đầy tôn trọng. Hai bên cùng nhìn vào mắt nhau. Chỉ trong thoáng chốc, một sợi dây vô hình mang tên bằng hữu đã kết nối hai người.

“Chứng ta phải tìm Akiko,” Jack vội vàng lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

“Ừ!” Yamato tán thành rồi chạy vụt ra ngoài hành lang đến phòng Akiko, Jack bám sát theo sau.

Từ đằng xa vẫn còn vọng lại âm thanh của cuộc chiến giữa anh Taka với Độc Nhãn Long, Jack liếc qua vai nó và thấy anh Taka đang đẩy lùi tên ninja về phía cây cầu nhỏ.

“Nghe thử xem,” Yamato nói khẽ như thở, nhưng đứng từ bên ngoài chỉ thấy căn phòng của Akiko yên lặng một cách đáng sợ.

Yamato kéo cánh cửa giấy sang bên, để lộ ra cơ thể im lìm của một cô gái bên trong căn phòng, một vùng máu đỏ loang rộng trên tấm chiếu.

“KHÔNG! Akiko!” Jack gào lên.

Cô gái nằm úp mặt xuống sàn, hai tay với lên trên như thể đang nỗ lực trong tuyệt vọng hòng thoát khỏi cái chết. Jack quỳ xuống bên cạnh cơ thể cô gái, hai mắt nó sưng lên vì những giọt nước mắt nóng hổi tức giận. Nó đưa tay xuống vén mái tóc che khuôn mặt cô gái ra, để lộ những nét mỏng manh trên gương mặt Chiro, cô hầu gái.

Jack lo lắng nhìn lên Yamato. *Vậy thì Akiko đang ở đâu?*

Đúng lúc đó, cả hai nghe thấy tiếng động trong gian phòng bên cạnh. Họ nhanh chóng lao qua cánh cửa giấy ngăn giữa hai phòng. Trước mắt cả hai là cảnh Akiko đang phải đối mặt với không chỉ một mà là hai tên ninja có trang bị vũ khí. Một tay cô cầm cây gậy ngắn, tay kia cầm chiếc thắt lưng *obi* đã được trải ra.

Một trong hai tên ninja đang cầm một thanh *tantō* ngắn, tên kia cầm kiếm *ninjatō.* Cả hai liên tục tấn công Akiko.

Không lưỡng lự một giây, Akiko tạt dải *obi* dài vào mắt tên ninja cầm kiếm. Dải *obi* quất trúng vào mặt tên sát thủ như một cây roi bằng vải khiến hắn mờ mắt trong chốc lát. Tên ninja cầm thanh *tantō* tiếp tục lao lên chém ngang mặt cô. Với một động tác nối tiếp, Akiko khóa đòn tấn công của đối thủ bằng cây gậy ngắn rồi bước lên ngay giữa hai tên ninja, cùng lúc vung cánh tay đang cầm *obi* chặt mạnh vào cổ tên sát thủ. Bị choáng váng bởi

đòn tấn công, tên ninja đánh rơi *tantō* xuống sàn rồi lảo đảo lùi về bức tường phía xa.

Tên ninja còn lại rít lên một tiếng nham hiểm, vung kiếm xông vào tấn công. Akiko xoay người lướt qua bên cạnh tên sát thủ, nhanh chóng xoắn dải *obi* lại quấn chặt vào cánh tay cầm kiếm đang giơ ra theo đòn tấn công của hắn. Cô giật mạnh dải *obi* khiến thanh vũ khí bị giật lại lao thẳng về phía mình.

Jack hét lên một tiếng cảnh báo, nhưng Akiko đã khéo léo tránh lưỡi kiếm và cố tình đưa nó hướng về phía tên ninja kia. Tên ninja bị kéo lúc này đã mất thăng bằng đến mức không thể ngăn được lực quán tính lao thẳng về phía trước khiến lưỡi kiếm của hắn cắm ngập vào ngực tên chiến hữu.

Akiko hành động nhanh đến mức Jack và Yamato chỉ vừa kịp bước chân vào phòng thì cuộc chiến đã kết thúc. Tên ninja vội vàng rút kiếm lại nhưng đã quá muộn. Tên chiến hữu của hắn ồng ộc máu rồi gục xuống chết trên tấm *tatami*.

Xoay người lại, hắn thấy mình đang phải đối mặt với ba đứa trẻ: một cô bé, một cậu bé và một tên ngoại quốc! Cả ba đứa đều đứng thủ thế và cùng lúc nâng vũ khí lên. Chột dạ trước hành động cả gan liều lĩnh của bọn nó, tên sát thủ liếc nhanh qua tên chiến hữu đã chết rồi bỏ trốn.

“Sao... cậu làm được như *thế?”* Jack ấp úng hỏi, sững sờ trước những kĩ năng nhanh như chớp của Akiko.

“Phụ nữ Nhật không phải chỉ biết mặc kimono thôi đâu Jack à,” Akiko trả lời, khó chịu trước sự hoài nghi của Jack.

Từ bên ngoài vọng lại tiếng hét của anh Taka.

“Nhanh lên! Anh Taka đang cần chúng ta giúp,” nói rồi cô nhanh chóng lao đến cánh cửa trước cả hai chàng trai.

Cả ba cùng chạy hộc tốc đến khu vườn nhưng chỉ kịp nhìn thấy Độc Nhãn Long đâm xuyên thanh kiếm qua người anh Taka. Tất cả cùng gào lên, lập tức xông vào đối đầu với hắn.

Độc Nhãn Long vừa bước lùi lại khỏi cơ thể anh ấy, vừa kéo thanh kiếm ra rồi quay lại đối mặt với bọn nó. Anh Taka gập người khuỵu xuống nền đất giữ chặt phần bụng bị thương, một mình chống chọi với dòng máu đang rỉ ra. Jack, Akiko và Yamato cùng đứng quây lại tạo thành vòng tròn bảo vệ người đồng đội đang bị thương của cả bọn.

“Các chàng trai cô gái samurai trẻ cơ đấy! Thật quá sức tưởng tượng!” Độc Nhãn Long cười ha hả nhạo báng trước cảnh tượng ba đứa trẻ cầm vũ khí.

“Nhưng cũng đủ tuổi để chết được rồi,” hắn nói thêm với giọng nham hiểm đầy ác ý.

Hai tên ninja khác nhô ra khỏi bóng tối, vũ khí sẵn sàng trên tay. Jack nhận ra một tên trong số chúng kẹp bên cổ tay bị gãy trước ngực. *Xem ra cú đánh của mình chưa đủ mạnh,* Jack cay đắng nghĩ thầm.

“Hải đồ,” Độc Nhãn Long rít lên, con mắt duy nhất màu xanh ngọc của hắn nhìn trừng trừng vào Jack. “Nó đâu rồi?”

21
NHỊ THIÊN NHẤT LƯU

“Tôi không biết ông đang nói gì cả,” Jack trả lời trong lúc tranh thủ suy nghĩ.

Akiko và Yamato trao đổi cái nhìn lúng túng. Phải chăng Jack là nguyên nhân của vụ tấn công?

“Nói dối!” Độc Nhãn Long phủ nhận. “Nếu biết mày không có nó thì bọn tao đã không phải đến đây rồi.”

Đột nhiên có âm thanh xé gió trong không khí và một tiếng cắm phập vào da thịt trên cơ thể êm ru. Tên ninja với bên cổ tay bị gãy đổ ụp xuống áp mặt trên nền sân đầy tuyết. Sau lưng hắn, một mũi tên vẫn còn rung rung.

“Masamoto!” Độc Nhãn Long gầm lên trong cổ họng.

Với thanh kiếm trên tay, ngài Masamoto xông vào khu vườn cùng bốn samurai nữa. Ba vị samurai khác lao vào theo đường hành lang, tiếp tục tra thêm tên lên cung.

“Hẹn gặp lần sau, ngoại quốc,” Độc Nhãn Long hằm hè trước khi tẩu thoát cùng tên ninja còn lại qua chiếc cầu.

Yamato kéo Akiko và Jack ra khỏi vùng ảnh hưởng trong khi các mũi tên liên tục bắn qua phía trên đầu. Mũi tên đầu tiên bắn trúng chân tên ninja đang chạy trốn, mũi thứ hai xuyên qua cổ họng hắn. Mũi thứ ba nhằm vào Độc Nhãn Long đang leo trèo thoăn thoắt như mèo lên tán cây anh đào nhưng chỉ bay sượt qua ngay bên dưới hắn rồi cắm phập vào thân cây. Độc Nhãn Long quăng mình qua bên cành thấp, cố tình gạt xuống một màn tuyết dày đặc che mắt rồi khéo léo búng người nhảy qua tường trước khi tẩu thoát vào màn đêm đen kịt.

“Quỷ tha ma bắt! Hắn là kẻ nào thế?” ngài Masamoto lên tiếng hỏi bọn nó.

“Độc Nhãn Long ạ,” vừa đứng dậy Jack vừa nói.

“Độc Nhãn Long?” Masamoto lặp lại một cách hoài nghi rồi hét lên với vị samurai gần nhất. “Đội trưởng! Rải người ra. Canh phòng cẩn mật khu nhà. Phát động cho tất cả các samurai khác trong làng biết về việc này. Vì linh hồn của con trai ta, Tenno, hãy truy lùng kẻ mệnh danh Độc Nhãn Long này và tiêu diệt hắn!”

Vị đội trưởng lập tức truyền lệnh xuống các samurai dưới quyền rồi tất cả cùng biến mất vào màn đêm. Sau khi ra hiệu cho một vị samurai có vẻ dạn dày sương gió và cô Hiroko đang vô cùng buồn rầu, ngài Masamoto quay về phía Jack, Yamato và Akiko, cả ba đứa vẫn còn đang quỳ bên cạnh anh Taka bị thương đang nằm trên mặt đất.

“Kuma sẽ bảo vệ cho các con. Anh ta là một trong những samurai trung thành với ta nhất. Không phải lo về Taka đâu, Akiko,” Masamoto đáp lại khi thấy cái nhìn van vỉ trong mắt cô. “Ta sẽ cho người chăm sóc cậu ta. Giờ thì đi đi!”

Ngày hôm sau, Jack, Akiko và Yamato được triệu tập đến gặp Masamoto trong căn phòng của ông.

“Ngồi đi,” ông ra lệnh bằng một câu cộc lốc.

Vẫn ngự trên phần bục nhô cao như mọi khi nhưng lần này Jack thấy ông có vẻ bớt phần điềm tĩnh hơn so với lần gặp trước, vết sẹo của ông dường như càng đỏ tấy lên hơn, còn giọng nói thì căng lên, khô khốc và khó chịu.

Cô Hiroko rót *sencha* cho ông.

“Vẫn chưa tìm ra Độc Nhãn Long,” ông vào thẳng vấn đề, rõ ràng tỏ ra thất vọng trước sự thất bại của các samurai dưới quyền. “Các trinh sát của ta báo tin trông thấy tên ninja ở làng Matsuzaka cách đây mười lí. Chúng ta đã phi ngựa hết tốc lực trở về, tuy nhiên vẫn không đủ nhanh để cứu được Chiro.”

Cô Hiroko nén một tiếng thổn thức, ngài Masamoto ra hiệu cho cô lặng lẽ ra ngoài. Tất cả mọi người đều biết cô đang hết sức đau buồn trước cái chết của người hầu gái trung thành tận tụy.

“Thưa ngài Masamoto, cháu xin phép được hỏi thăm tình hình anh Taka sao rồi ạ?” Akiko lên tiếng.

“Không có vấn đề gì đâu Akiko, vết thương đó tuy sâu nhưng thầy thuốc có nói lại với ta rằng theo thời gian cậu ta sẽ dần hồi phục. Cậu ta đã chiến đấu rất dũng cảm trước một kẻ thù vô cùng nguy hiểm như Độc Nhãn Long.”

Ngài Masamoto chăm chú quan sát cả ba đứa trẻ một hòi lâu.

“Có thể nói cậu ta đã cực kì may mắn khi được cả ba con cùng chiến đấu bên cạnh. Các con đã hành động với tinh thần *bushido* thực thụ. Con có biết từ đó có nghĩa là gì không Jack?”

“Không ạ, thưa cha,” Jack trả lời, cúi xuống theo cách Akiko đã hướng dẫn từ trước.

“Nghe đây Jack, *bushido* có nghĩa là tinh thần “Võ Sĩ Đạo”. Hay nói cách khác là các chuẩn mực đạo đức của một samurai - một võ sĩ. Tuy không ai nói ra hay viết lên bất cứ văn bản nào, nhưng đó là cách sống của chúng ta. Tinh thần Võ Sỉ Đạo chỉ có thể được chứng minh qua hành động.”

Masamoto nhấp một ngụm sâu trong chén *sencha* trước khi tiếp tục.

“Bảy đức tính làm nên tinh thần Võ Sĩ Đạo chính là nghĩa, dũng, nhân, lễ, chân, danh, trung. Tối qua các con đã thể hiện được những đức tính này thông qua hành động của mình.”

Ông ngừng một lúc để từng câu chữ có thời gian thấm dần vào suy nghĩ. Cả ba đứa trẻ đều gập người cúi thấp đáp lại câu nói đánh giá cao của ông.

“Còn một câu hỏi nữa đây. Ta đang băn khoăn không hiểu vì lí do gì mà Độc Nhãn Long xuất đầu lộ diện lần nữa. Ta không tin rằng hắn vẫn còn hoạt động theo sự chỉ dẫn của kẻ chống đối lại vị lãnh chúa của chúng ta. Mối nguy hiểm đó đã qua lâu rồi. Đích thân ta đã bắt tất cả những kẻ phải chịu trách nhiệm cho cuộc ám sát đêm hôm đó phải chết. Hiện giờ chỉ có thể giả định rằng hắn đang có một nhiệm vụ mới, nhưng tại sao gia đình ta lại liên quan đến nhiệm vụ đó thì quả thật ta vẫn không hiểu. Vì lẽ đó mà các con có tìm thấy bất kì điều gì để lộ lí do vì sao Độc Nhãn Long dám cả gan xâm phạm vùng lãnh địa thiêng liêng của căn nhà này không?”

Jack vẫn tiếp tục im lặng, đột nhiên nó cảm thấy nóng bức và khó chịu trong bộ kimono của mình. Nó có thể cảm nhận được ánh mắt Masamoto đang dò xét. Liệu nó có nên tiết lộ sự thật về bản *hải đồ?* Vì vật ấy mà cô hầu gái Chiro đã phải chết, tuy nhiên cha nó đã nhất quyết yêu cầu nó phải giữ bí mật. Bản *hải đồ* chính là chiếc phao cứu sinh cuối cùng để Jack có thể trở về nhà. Vì thế cho đến khi có thể xác định rõ ai là kẻ muốn có *hải đồ*, nó không thể tiết lộ mục đích thật sự của cuốn sổ cho bất kì ai, kể cả ngài Masamoto.

“Jack...” Yamato mở lời.

Ngay lập tức Akiko trừng mắt với Yamato, ánh nhìn của cô đưa ra một thông điệp rất rõ ràng: dù là chuyện gì đi chăng nữa thì Jack mới là người có nghĩa vụ phải nói cho Masamoto biết chứ không phải Yamato.

“Sao hả Yamato?”

“Jack...” Yamato ngập ngừng, “đã cứu con. Cậu ấy đã dùng kiếm gỗ đánh bại một tên ninja.”

“Con có cả kĩ năng sử dụng vũ khí cơ à Jack? Chà chà, đúng là con đã vượt quá kì vọng của ta,” Masamoto để lộ biểu cảm ngạc nhiên trước thông tin mới, câu hỏi về Độc Nhãn Long tạm bị bỏ qua. “Ngay từ lần đầu gặp con ta đã cảm nhận được con là người có khí chất mạnh mẽ. Quả thật đó là phần tinh hoa trong tinh thần Võ Sĩ Đạo.”

“Nhờ những buổi luyện tập của Yamato nên con mới có thể làm được như vậy thôi ạ, thưa cha,” Jack đáp lại, khăng khăng đề cao công lao của Yamato để giúp cậu ta gây ấn tượng với cha.

“Xuất sắc. Tuy nhiên nó không phải là người có thể hướng dẫn con.” Ngài Masamoto nói thẳng, tuy không có ác ý gì nhưng lời nhận xét thẳng thừng của ông như một lưỡi dao sắc đâm ngập vào niềm hãnh diện của Yamato.

Jack phần nào thấy thương cảm cho Yamato. Dù cậu ta có làm gì đi nữa cũng không đủ để thu hút được sự chú ý của ngài Masamoto. Ngược lại người cha của Jack luôn nhanh chóng nhận ra những thành tích mà nó đạt được. Chợt một nỗi buồn dâng lên đau nhói trong tim khi Jack nghĩ đến việc không biết cha nó sẽ còn thấy tự hào như thế nào nữa. Nó đã đánh bại một tên ninja!

“Jack. Con đã chứng minh khí phách của mình xứng đáng để đi theo con đường Võ Sĩ Đạo. Vì vậy, hôm nay ta chính thức tuyên bố rằng con sẽ tiếp tục được học hỏi và trau dồi tại *Niten Ichi Ryū*, ngôi trường mang tên “Nhị Thiên Nhất Lưu” của ta. Cho dù mục đích của Độc Nhãn Long là gì đi nữa, con sẽ vẫn được an toàn dưới sự bảo hộ trực tiếp của ta. Ngay ngày mai chúng ta sẽ lên đường đến Kyoto.”

22
ĐƯỜNG TOKAIDO

Bình minh chỉ vừa chớm bừng lên, Jack đã giật mình thức dậy trong phòng trước âm thanh ồn ào của những chú ngựa và câu hét ra lệnh cộc lốc của vị samurai điều động đoàn quân dừng lại bên ngoài khu nhà.

Jack nhặt nhạnh số ít đồ đạc của mình: một bộ kimono để thay cùng dải thắt lưng *obi,* một đôi tất *tabi* khác, cây kiếm gỗ, và quan trọng nhất là bản *hải đồ* của cha. Nó cầm theo cả cuốn từ điển của vị tu sĩ, không quên lời hứa sẽ đưa cuốn sách này đến Cha Bobadilla ở Osaka khi có cơ hội. Nó nhét tất cả số đồ đạc đó vào chiếc túi vải đeo chéo trên vai. Sau khi đã kiểm tra kĩ lưỡng lần cuối cùng để chắc chắn bản *hải đồ* đã nằm an toàn dưới đáy túi tránh khỏi tai mắt kẻ thù, nó mới bước ra ngoài hành lang.

Một màn sương mù màu cam mỏng mờ sáng trên nền trời mùa đông, Jack chỉ có thể lờ mờ thấy hình ảnh cây hoa anh đào với những nhánh cây khẳng khiu hắt bóng xuống nền tuyết trắng xóa khô lạnh. Mũi tên của vị samurai cắm ngập trong thân cây như một lời cảnh báo chết chóc rằng Độc Nhãn Long vẫn còn lẩn khuất đâu đó ngoài kia và đang núp mình chờ cơ hội đánh cắp *hải đồ.* Jack rùng mình trong cái lạnh buốt giá sáng mùa đông. Nó đưa tay tự ôm lấy mình cho ấm.

“Chúc cậu một buổi sáng tốt lành, cậu Jack.”

Ông cụ làm vườn Uekiya đã lại gần chỗ nó và đang gập người cúi thấp bên cạnh.

“Chúc ông buổi sáng tốt lành, ông Uekiya. Còn sớm thế này mà ông đã làm gì vậy ạ?”

“Cậu Jack, mong cậu hãy nhận lấy từ tôi món quà nhỏ mọn này.”

Ông đưa ra một chiếc hộp gỗ nhỏ đựng đồ với phần nắp đã mở, để lộ ra một chậu cây bé xíu bên trong.

“Gì thế ạ?” Jack hỏi.

“Nó là cây cảnh *bonsai* ,” Uekiya giải thích, “một cây *sakura* thu nhỏ, cùng loại cây mà cậu vẫn thường ngồi dưới gốc trong khu vườn.”

Jack ngắm nghía xem xét cái cây nhỏ xíu. Quả đúng là một cây hoa anh đào chính hiệu, vậy mà lại chỉ lớn bằng lòng bàn tay nó.

"*Sakura* nở hoa vào tháng Tư," Uekiya giải thích xen lẫn sự dịu dàng. "Khoảng thời gian ấy tuy ngắn ngủi nhưng cũng thật tuyệt vời. Giống như cuộc sống vậy."

"Cảm ơn ông nhiều lắm, ông Uekiya. Nhưng cháu chẳng có thứ gì để đáp lại cả."

"Không cần đâu. Tháng ngày cậu ngồi ngắm khu vườn đối với một kẻ tôi tớ như tôi mà nói đã là vinh dự lớn lao lắm rồi. Đó là tất cả những gì mà một người làm vườn gần đất xa trời như tôi có thể mong ước."

"Jack ơi! Jack!" Cô Hiroko vẫy nó, hối hả từ trong nhà đi ra. "Nhanh lên cháu. Đến giờ khởi hành rồi."

"Ở Kyoto, mỗi lần cậu ngắm chậu *bonsai* này, hãy nhớ đến ông cụ Uekiya và khu vườn nơi đây nhé?"

"Vâng, chắc chắn rồi," Jack nói rồi cúi đầu cảm tạ ông. Nó chợt nhận ra mình sẽ nhớ mọi thứ trong khu vườn này lắm, cây cầu gỗ bắc ngang qua dòng suối, âm thanh róc rách rả rích nơi thác nước, và nhất là khoảng bóng râm mát mẻ, nơi trú ẩn của nó dưới gốc cây hoa anh đào.

Cô Hiroko dẫn nó đến trước cửa nhà. Vừa đi Jack vừa quay đầu lướt nhìn lần cuối, nó thấy ông cụ vẫn giữ nguyên tư thế gập người cúi thấp để thể hiện sự kính trọng. Ông đứng im lìm như thể chính cơ thể ông cũng mọc lên từ trong lòng đất vậy.

"Cháu phải chăm sóc cây *bonsai* này thế nào ạ?" Jack hỏi với lại.

Ông Uekiya ngẩng đầu lên. "Cắt tỉa bớt cành lá và tưới mỗi ngày một ít nước, nhưng đừng nhiều quá..." ông bắt đầu nói, nhưng những lời cuối của ông đã tan biến vào không gian khi Jack rẽ sang một góc khác.

Cô Hiroko dẫn nó qua cổng chính, nơi đoàn quân samurai cưỡi ngựa đã tập hợp. Tất cả mọi người đều đang hoàn tất công việc chuẩn bị cuối cùng cho cuộc hành trình. Jack thấy Yamato đang cưỡi trên con ngựa đầu hàng ngay sau ngài Masamoto.

"Chờ cô một giây nhé Jack," nói rồi cô Hiroko lại biến mất vào khu nhà.

Gần như ngay lập tức, cô trở lại với một bộ kimono bằng lụa màu đỏ thẫm được gấp gọn gàng.

"Cháu sẽ cần mặc bộ này trong các buổi lễ tiệc và hội hè. Bộ kimono này mang trên mình gia huy phượng hoàng, biểu tượng của gia tộc Masamoto,"

cô nói, mắt ngấn nước khi chia tay nó. “Ở Kyoto, nhất định cháu sẽ được an toàn dưới sự bảo vệ của ngài Masamoto hơn là ở đây.”

“Cháu cảm ơn cô nhiều lắm, cô Hiroko”, Jack nói, đưa cả hai tay ra đón lấy rồi trầm trồ trước món quà. “Thật đúng là một kiệt tác.”

Vị samurai dạn dày sương gió với nét mày đậm và rậm rạp cùng bộ ria vĩ đại trông như thể mọc thẳng ra từ hai lỗ mũi của ông cưỡi ngựa lại gần nó. Ông ta mặc một bộ kimono màu nâu đen cùng chiếc áo khoác đi ngựa. Trong lúc tiến lại gần, Jack nhận ra đó chính là vị samurai tin cẩn của Masamoto, ông Kuma.

“Jack! Cậu sẽ đi với tôi,” ông ta yêu cầu, vỗ nhẹ vào phần yên ngựa phía sau.

Jack đặt bộ kimono mới vào chiếc túi vải đeo chéo cùng cây *bonsai* rồi thắt chặt, cố định chúng vào túi đeo bên yên ngựa. Ông Kuma đưa tay ra giúp Jack trèo lên, đưa thêm cho nó chiếc áo choàng không tay để tránh rét.

“Và nhớ phải tắm đấy!” cô Hiroko nhắc nhở, nở nụ cười nuối tiếc chia tay nó.

Trong lúc cả đoàn cho ngựa đi nước kiệu ra vị trí chuẩn bị khởi hành, hai mắt Jack đột nhiên cay xè khiến nó phải chớp lia lịa để nuốt nước mắt vào trong. Thật buồn khi phải rời xa Toba. Nơi đây đã trở thành quê hương của nó kể từ mùa hè trôi dạt trước. Chẳng biết đến khi nào, và liệu nó có còn quay trở về nơi này được nữa không. Nó giơ tay lên vẫy chào tạm biệt cô Hiroko đang cúi người xuống thấp. Chợt nó nhận ra vẫn chưa nhìn thấy Akiko. *Cô ấy đâu rồi?* Nó cần phải chào tạm biệt cô ấy. Jack đành ra sức nhìn quanh tìm kiếm vì không thể xuống ngựa được nữa.

Cuối cùng nó cũng phát hiện ra cô bé phía sau một nhóm samurai cưỡi ngựa. Akiko cưỡi trên lưng một con bạch mã, y hệt như trong buổi sáng đầu tiên ở Nhật mà nó đã nhìn thấy.

“Akiko!” Jack gọi to, “Tớ đang lo không kịp nói lời chia tay với cậu.”

“Chia tay?” Cô nhìn nó lúng túng một hồi rồi cho ngựa đi nước kiệu lại gần. “Jack à, tớ cũng đến Kyoto nữa mà.”

“Sao cơ? Nhưng bọn tớ đang chuẩn bị lên đường tập luyện để trở thành những chiến binh samurai mà.”

“Phụ nữ cũng có thể trở thành samurai đấy Jack,” Akiko nói, nhìn Jack như thể mình vừa bị xúc phạm nặng nề rồi thúc ngựa vượt lên trước khi nó kịp nói câu nào.

Một tiếng hô “Xuất phát!” vang lên, cả đội hình ngựa bắt đầu phi nước kiệu.

Jack dần nhận ra có ai đó đang chạy hết tốc lực ngang hàng với con ngựa của nó.

“Tạm biệt Jack Furecha!” nhóc Jiro hét lên hăng hái.

“Tạm biệt Jiro,” Jack đáp lại, vẫy tay chào liên tục.

Thế rồi vị samurai thúc ngựa phi nhanh lên đồi, để lại đằng sau cậu bé lẫn trong màn bụi tuyết.

Leo hết con đường ra khỏi khu bến cảng, đoàn quân samurai cưỡi ngựa chạy vòng theo những thửa ruộng bậc thang rồi thẳng tiến vào con đường đất hẹp. Trên cánh đồi, Jack quay đầu nhìn lại cảng Toba. Lúc này ngôi làng trông thật nhỏ bé, còn tàu thuyền thì như những cánh hoa trên mặt hồ nước. Cánh cổng *torii* trên bến cảng lóe lên thứ ánh sáng đỏ rực như lửa đón chào ngày mới. Thế rồi mọi thứ đều biến mất, khuất sau những triền dốc cao.

Kyoto cách Toba bốn mươi lí, vào khoảng chín mươi dặm, đó là lời ông Kuma đã nói với Jack. Họ sẽ cưỡi ngựa liên tục cho đến trưa rồi nghỉ, rồi lại tiếp tục lên đường đến làng Hisai. Từ nơi đó, họ sẽ thẳng hướng đến Kameyama và tiến vào đường cái Tokaido, thâm nhập vào vùng nội địa để tiếp cận Kyoto từ ranh giới phía nam là Hồ Biwa. Phải mất ba ngày mới có thể hoàn tất hành trình đó.

Cung đường này vốn khá vắng vẻ, thỉnh thoảng mới lác đác xuất hiện vài sự sống hiện ra rồi khuất khỏi tầm mắt suốt dọc đường đi. Đó là các ngôi làng miền duyên hải với những chiếc thuyền cột chặt vào cọc ven bờ biển, những người dân chài đang ngồi sửa lưới đánh cá. Những thửa ruộng lác đác bóng nông dân cắm cúi trên mảnh ruộng bậc thang đóng băng. Một ngôi chợ bày bán rau củ. Một căn nhà trọ ven đường mở cửa chào đón ngày kinh doanh mới. Những con chó thả rông chạy theo sủa đổng vào đoàn ngựa. Một người lái buôn đơn độc trên đường đi đến Đường Tokaido, trên lưng chất đầy hàng hóa nặng trĩu.

Jack nhận ra ngài Masamoto cùng đoàn tùy tùng của ông đi qua đến đâu là những người dân làng ở đó đều gập người cúi thấp thể hiện sự tôn kính, họ vẫn giữ nguyên tư thế cúi đầu thật thấp cho đến khi cả đoàn đi khuất mới thôi.

Trong lúc cả đoàn dừng lại nghỉ trưa tại một nhà trọ bên đường, Jack nhìn quanh tìm kiếm Akiko và thấy cô đang chăm sóc cho con ngựa.

“Con ngựa này tốt đấy,” Jack mở lời, không biết phải nói gì bởi nó vẫn đang xấu hổ vì câu hỏi thiếu tế nhị của mình sáng sớm nay.

“Đúng thế Jack à. Ngựa của cha tớ đấy,” cô trả lời nhưng vẫn không nhìn nó.

“Của cha cậu ư? Thế ông ấy sao rồi?”

“Cha tớ là Dāte Kenshin. Ông ấy vốn là một chiến binh vĩ đại nhưng lại chết trong tay kẻ thù. Ông đã không được cho cơ hội để thực hiện *seppuku* và vì thế phải chịu một cái chết tủi nhục mãi mãi.”

“Tớ xin lỗi. Thật tình đúng là tớ chẳng biết gì cả...” Jack ấp úng. “Mà *seppuku* là gì thế?”

“Nghi thức tự sát. Nếu làm được thì đó sẽ là một cái chết trong danh dự đối với cha tớ. Mà cậu không cần phải xin lỗi đâu. Chuyện đó xảy ra cách đây lâu lắm rồi. Con ngựa và đôi kiếm trong nhà mẹ tớ là những di vật cuối cùng còn lại của cha.”

Jack nhớ lại hai thanh kiếm đỏ và đen treo trên tường trong phòng ăn của cô Hiroko. Điều đó làm nó nhớ lại di vật duy nhất cuối cùng còn tồn tại của cha nó trên đời này - cuốn *hải đồ*. Nó chợt nhận ra đôi mắt của Akiko cũng ẩn chứa tia nhìn cay đắng mất mát mà nó luôn phải chịu đựng mỗi ngày.

“Dù sao thì tớ cũng xin lỗi,” nó lặng lẽ đáp lại, ước mình có thể an ủi cô nhiều hơn thế. “Xin lỗi cả việc sáng nay vì làm cậu buồn nữa. Tớ đã không biết rằng phụ nữ cũng có thể trở thành samurai. Ở Anh quốc bọn tớ, chỉ có đàn ông con trai mới lo phần chiến đấu thôi.”

“Tớ chấp nhận lời xin lỗi của cậu, Jack à,” cô nói rồi cúi đầu đáp lại, khuôn mặt cũng tươi tỉnh hẳn lên. “Đôi khi tớ cũng quên mất rằng cậu không phải là người Nhật chính gốc.”

“Sao thế được? Làm gì có ai khác ở đây lại mang trên đầu bộ tóc vàng cùng cái mũi to tổ chảng cỡ này cơ chứ!” vừa nói nó vừa chỉ khắp một lượt đám đông các samurai cùng màu tóc đen có các đường nét trên khuôn mặt nhỏ xíu. Thế là cả hai cùng bật cười vui vẻ.

Một vị samurai với cái nhìn sửng sốt tiến lại gần đưa cho mỗi đứa một bát cơm cùng cá hun khói.

Vừa ngồi xuống ăn, Akiko vừa nói, “Samurai nữ vốn là truyền thống xưa nay rồi Jack ạ. Trong truyền thuyết *Heike Monogatari*[37] , người ta còn lưu lại bài thơ ca ngợi những chiến công oai hùng của vị nữ samurai Tomoe Gozen trong cuộc chiến Nguyên Bình sáu trăm năm về trước *cơ.*”

“*Heike* cái gì cơ?”, Jack hỏi với cái miệng nhồm nhoàm đầy cơm.

“*Heike Mono-ga-tari* là truyền thuyết kể về cuộc tranh chấp quyền thống trị Nhật Bản giữa hai gia tộc Taira và Minamoto. Tomoe Gozen vốn là một nữ tướng dưới trướng vị lãnh chúa hùng mạnh Minamoto Yoshinaka. Cô thường xuyên tham gia các trận đánh và được kể lại là một người chiến đấu anh dũng, tài năng không thua kém bất kì samurai nam nào.”

“Cậu cứ kể tiếp đi,” Jack khuyến khích, với đũa gắp thêm một phần cá hun khói nữa. “Trông cô ấy như thế nào?”

“Truyền thuyết *Heike* mô tả Tomoe là một tuyệt thế giai nhân, cô có làn da trắng muốt và mái tóc đen dài. Một cung thủ với đẳng cấp vượt trội kiêm nữ kiếm sĩ có những kĩ năng chiến đấu mạnh bằng cả nghìn người. Cô luôn sẵn sàng đối đầu với cả thánh thần hay quỷ dữ, dù trên lưng ngựa hay bằng đôi chân dưới mặt đất.”

“Nghe như thể cô ấy là một chiến binh vô địch ấy nhỉ.”

“Đối với nhiều samurai thì cô ấy đúng là như thế. Có người còn nghĩ cô ấy mạnh đến mức tin rằng cô chính là hiện thân của nữ thần sông.”

Akiko đặt chiếc bát xuống rồi nhìn thẳng vào Jack.

“Cô ấy còn có khả năng thuần hóa ngựa hoang siêu việt, thường xuyên cưỡi ngựa xuống những con dốc nguy hiểm chết người mà không có lấy một vết trầy xước. Mỗi khi có chiến trận, Lãnh chúa Yoshinaka thường cử cô vào đội tiên phong. Cô luôn sử dụng một thanh *katana* và một cây trường cung; Tomoe Gozen chính là người có nhiều chiến công hiển hách nhất trong số các chiến binh của ông ấy.”

Jack ngồi bất động không nói được câu nào. Sự hào hứng sôi nổi của Akiko còn vượt xa cả lòng khâm phục kính trọng đơn thuần về những gì Tomoe Gozen đã đạt được. Hơn ai hết, rõ ràng bản thân Akiko chính là một minh chứng sống - một nữ samurai.

“Mà Độc Nhãn Long nói... *hải đồ*... là sao?” đột nhiên Akiko hỏi, hạ thấp giọng để các samurai khác đang ăn ởgần không nghe thấy.

“Ờ... Tớ cũng không biết,” Jack lúng búng trong miệng, bất ngờ trước câu hỏi thẳng thừng của cô. Nó biết câu trả lời đó chẳng hề làm cô thỏa mãn, nhưng kể từ khi quyết định sẽ giữ bí mật bản *hải đồ*, nó vốn luôn thấy lương tâm mình bị ray rứt.

“Nhưng Độc Nhãn Long đòi thứ đó từ cậu mà. Nó là cái gì thế?”

“Không có gì đâu...” Jack bước lên phía trước định bỏ đi. Nó vốn không quen việc bị Akiko tra vấn thẳng thừng như vậy.

“Jack à, chỉ vì cái thứ *không có gì đâu* ấy mà Độc Nhãn Long sẵn sàng liều cả mạng sống của hắn đấy... thậm chí Chiro cũng đã phải mất mạng vì nó còn gì!”

Câu nói của cô vang lên trong sự phẫn nộ khiến vài samurai đang ăn gần đấy bất giác liếc nhìn lên từ trên chiếc bát. Akiko gắng nở một nụ cười hiền hòa rồi cúi nhẹ xin lỗi vì một phút không kiềm chế, sau đó mọi người lại tiếp tục cúi xuống ăn trưa.

Jack cân nhắc lại trong một thoáng. *Liệu nó có thể thật lòng tin tưởng cô ấy?*

Nó cần phải tin. Cô bé là người bạn duy nhất của nó mà.

“Đó là cuốn nhật kí của cha tớ,” cuối cùng nó cũng thú nhận.

“Nhật kí?”

“À thì, cũng không hẳn như thế. *Hải đồ* là một bản chỉ dẫn về các vùng biển và đại dương trên thế giới. Cha tớ nói là người nào có được nó, người ấy sẽ thống trị được biển cả,” Jack giải thích. “Những phần kiến thức được viết trong đó là vô giá, nó cũng là tia hi vọng cuối cùng giúp tớ có thể trở về nhà.”

“Vậy sao cậu không nói cho ngài Masamoto biết?”

“Vì cha tớ đã bắt tớ thề sẽ giữ bí mật,” Jack trả lời. “Càng để nhiều người biết đến sự tồn tại của nó thì chúng ta sẽ càng gặp nguy hiểm. Tớ thậm chí còn chẳng biết phải đặt lòng tin vào ai nữa.”

“Vậy thì cậu có thể tin tớ. Tớ sẽ giữ im lặng chuyện này vì cậu - cả Yamato nữa - cứ tin vào tớ.”

“Thế còn Yamato thì sao? Tớ có thể tin được cậu ấy không?” Jack dò hỏi.

Một tiếng hô vang lên từ đầu hàng cắt ngang cuộc nói chuyện của nó.

Các samurai nhanh chóng tập hợp lại chuẩn bị lên đường.

“Chúng ta đi thôi,” Akiko lên tiếng, bỏ lửng phía sau câu hỏi chưa có câu trả lời.

Akiko leo lên con bạch mã của mình còn ông Kuma thì đã cưỡi ngựa tiến lại chỗ Jack trước khi nó có cơ hội hỏi cô bé thêm nữa. Đoàn người ngựa đứng theo hai hàng thẳng tắp song song tiếp tục lên đường.

Mãi đến tận lúc hoàng hôn, cả đoàn mới đến được ngôi làng miền duyên hải Hisai. Hai bên đường chính mở ra hai khu nhà trọ. Chú Kuma đã chọn thuê phòng bên khu nhà khang trang hơn để nghỉ lại đêm đó.

Hôm sau, cả đoàn dậy từ sớm và nhanh chóng tiến về Kameyama, một thị trấn nhỏ huyên náo nằm trên tuyến đường chính giữa Edo và Kyoto. Đây cũng chính là địa điểm mà họ đã chọn để tiến vào Đường Tokaido.

Đường chính Tokaido tuy chỉ rộng hơn con hẻm lớn một chút nhưng lúc nào cũng tấp nập khách bộ hành. Lái buôn. Samurai. Lữ khách. Những phu khuân vác ngồi nghỉ mệt bên đống lửa. Một số người đội mũ rơm rộng vành thì đeo trên lưng một loại túi lớn hình vuông hai quai chất đầy đồ bên trong, số khác thì mang trên mình loại túi vải đeo chéo vòng qua vai và quàng chặt trên đầu một loại băng vải lớn có nhiều hoa văn. Số ít người cưỡi ngựa thì đều là samurai. Dọc đường ngắm cảnh, Jack lấy làm lạ khi chẳng hề thấy những phương tiện như kiểu xe kéo hay xe ngựa kéo nào, thật khác xa với đường sá ởnước Anh.

Trong lúc cả đoàn đi dọc theo con đường lớn, Jack nhận ra nó thường xuyên đi qua những gò đất nhỏ có hai cây mọc lên, nếu không ở phía bên này đường thì cũng ở phía bên kia đường.

“Cái đó là gì thế ạ chú Kuma?” vừa hỏi nó vừa chỉ vào một gò đất.

“Cột mốc đánh dấu quãng đường đấy. Còn mười bảy lí nữa là đến Kyoto,” chú Kuma giải thích.

Gần các cột mốc này thường có những người lái buôn mùa vụ mời chào mua hàng hoặc những quán trọ nhỏ làm nơi nghỉ chân. Ngay khi họ vừa đi qua, một người lái buôn đã khá cao tuổi có chiếc ấm trà treo trên cây và đang mời chào ấm *sencha* mới ủ thì ở phía xa trước mặt, dòng người bộ hành bắt đầu tản ra hai bên. Jack nghe thấy tiếng hô to “Quỳ xuống! Quỳ xuống!”, đoạn đường phía trước lập tức dạt xuống thành hai hàng người Nhật phủ phục xuống tận nền đất.

“Jack này, xuống ngựa cúi đầu mau. Nhanh!” Chú Kuma vội vã yêu cầu.

Jack làm theo, chú Kuma cũng nhanh chóng đứng bên cạnh và làm như nó.

Còn ông lão bán trà thì rõ ràng bị điếc nên không hề nghe thấy tiếng hô cảnh báo, lại đang lúi húi bận rộn với việc chuẩn bị ủ thêm một ấm trà nữa nên càng không nhận ra đoàn hộ tống đang tiến lại gần. Vì vậy nên trừ ông ra, tất cả mọi người đều cúi đầu phủ phục. Ông lão lái buôn hoàn toàn không biết rằng mình đang thể hiện sự bất kính.

Jack nhổm người lên cố gắng ra hiệu cho ông lão biết, nhưng chú Kuma lập tức giật mạnh đầu nó xuống ngay khi vị samurai cưỡi trên mình ngựa dẫn đầu đoàn đi lướt ngang qua chỗ nó, thanh kiếm của vị samurai cũng sượt qua đầu nó chỉ cách đúng một phân.

Vị samurai trên mình ngựa trừng mắt nhìn Jack; rồi vẫn theo đà tiến tới, ông giơ thanh kiếm lên lần nữa chém phăng đầu của ông lão lái buôn già.

Đoàn kị binh samurai kiêu hãnh băng qua mở đường cho các samurai cử lễ, những người diễu binh mặc đồng phục và đám đông người hầu cầm đủ các loại cờ xanh vàng sặc sỡ. Ngay giữa đoàn hộ tống rầm rộ này là một chiếc kiệu tuyệt đẹp có nước sơn bóng nhoáng được khuân bởi bốn người đàn ông đóng khố mình trần nhễ nhại mồ hôi.

Lúc chiếc kiệu đi qua, Jack thoáng nhìn thấy người đàn ông bên trong. Gương mặt ông ta tỏ rõ vẻ kiêu căng, không mảy may quan tâm đến xác người lái buôn già nằm bẹp dưới bùn đất.

“Vừa nãy là ai thế ạ?” Jack thì thầm, nói không ra hơi vì sửng sốt.

“Đoàn hộ tống Lãnh chúa Kamakura Katsuro về Edo đấy,” chú Kuma nói với vẻ châm biếm. “Ngài ấy luôn *yêu cầu* lòng tôn kính tuyệt đối.”

Đội diễu hành tiếp tục tiến về phía cuối Đường Tokaido khiến những người dân ở đó lại tiếp tục dạt sang hai bên và phủ phục xuống như những chiếc lá thu dưới mặt đất.

23
VŨ ĐỨC ĐIỆN

“Jack! Đến Kyoto rồi!”, giọng chú Kuma đánh thức Jack khỏi cơn gật gù buồn ngủ mà nhịp lắc lư êm ái từ mỗi bước đi của ngựa đã đưa đẩy nó suốt chiều hôm sau đó. “Đây chính là Trái tim của Nhật Bản, nơi Thiên Hoàng vạn tuế ngự trị!”

Jack mở choàng mắt. Đường Tokaido đã kết thúc bằng một cây cầu gỗ tráng lệ bắc ngang qua dòng sông lớn nước chảy hiền hòa. Trên cầu, dòng người qua lại tấp nập tạo ra một tổng thể sắc màu và tiếng ồn ào lạ lùng. Nhưng ngay khi thấy ngài Masamoto và đoàn samurai tiến tới, đám đông lập tức dạt sang hai bên như dòng nước rẽ nhánh trước hòn đá tảng. Tất cả cùng đồng loạt gập người cúi xuống như một gợn sóng truyền theo đường đi của đoàn samurai.

Bên kia cây cầu, trước mặt Jack là cảnh tượng kinh đô Kyoto rộng lớn.

Một thành phố mênh mông với nào là khu biệt thự, đền chùa, dãy phố, vườn tược, cửa hàng và nhà trọ mọc lên như nấm trong lòng thung lũng. Ba phía là dải núi cao với những triền dốc dựng đứng cheo leo bao phủ bởi rừng cây tuyết tùng, lấm chấm những điện thờ trên núi. Phía đông bắc thành phố là những đỉnh núi hùng vĩ nhất chọc lên giữa trời, còn đó dấu tích mạo phạm của một ngôi đền quy mô to lớn được xây cất cầu kì bên trên.

“Núi Hiei đấy,” Akiko cất giọng khi cô và Yamato cùng băng qua cây cầu với Jack. “Nơi đó từng là khuôn viên Duyên Lịch Tự, ngôi chùa hùng mạnh nhất Nhật Bản.”

“Vậy chuyện gì đã xảy ra?” Jack lên tiếng hỏi, ngạc nhiên trước hàng trăm tòa kiến trúc, đình thờ bị cháy trụi dọc khắp sườn núi.

“Đại tướng quân Nobunaga đã dẫn quân đến tấn công nơi này bốn mươi năm về trước,” ông Kuma trả lời “Ngài ấy đã ra lệnh đốt chùa, giết sạch sư sãi.”

“Sao ông ấy lại làm thế?”

“Lúc xây dựng Kyoto,” Akiko đáp, “Thiên Hoàng Kammu cho người xây chùa trên đỉnh Hiei để ngăn chặn thế lực ma quỷ xâm hại kinh thành. Vì vậy những nhà sư ở đây có trách nhiệm bảo vệ Kyoto.”

“Họ còn được phép thành lập đội tăng binh riêng nữa”, Yamato nói thêm.

“Tăng binh?”

“Là đội binh các nhà sư tinh thông võ nghệ,” chú Kuma diễn giải. “Sau đó ngài Nobunoga đến chiếm quyền kiểm soát Kyoto của họ. Quân đội của ngài ấy công phá ngọn núi rồi chế ngự các tăng binh.”

“Nhưng họ là những người bảo vệ Kyoto mà, sao ông Nobunaga đấy lại đi tiêu diệt họ?” Jack thắc mắc.

“Ngôi chùa này diệt vong không phải bởi ngài Nobunaga,” chú Kuma đáp lại một cách sôi nổi. “Các nhà sư ở đây đã có quá nhiều tiền bạc, quá nhiều quyền lực, họ quá tham lam. Duyên Lịch Tự đã tự diệt vong thôi!”

“Vậy bây giờ ai sẽ bảo vệ Kyoto khỏi các thế lực ma quỷ?”

“Vẫn còn các ngôi chùa khác mà Jack,” Akiko trả lời. “Kyoto là kinh đô của đền chùa. Cậu nhìn xem, phía trên ngọn cây ở dốc núi đằng kia chính là Thanh Thủy Tự. Đó là nơi bảo vệ Âm Vũ Thanh, nguồn nước sông Kizu.”

“Âm Vũ Thanh là cái gì thế?”

“Đó là một ngọn thác. Người ta cho rằng uống nước ở đó có thể chữa được bách bệnh.”

Jack nhìn chằm chằm về hướng đỉnh tháp cho đến khi khuất khỏi tầm mắt mới thôi.

Dọc chuyến đi qua những con đường hẹp và ngõ hẻm của Kyoto, Akiko lại tiếp tục chỉ cho Jack các đình chùa khác. Hầu như mỗi con đường đều có một ngôi đền. Cuối cùng họ đến một con đường lát đá rộng dẫn đến cánh cổng gỗ lớn với mái cong dát vàng lộng lẫy. Xung quanh là bức tường đất lợp ngói màu ngọc bích trải dài đến cả dặm, hoàn toàn bao phủ tòa kiến trúc nằm ẩn bên trong.

“Kyoto Gosho,” Akiko thốt ra nhẹ như tiếng thở với lòng tôn kính tột cùng.

“Đó là Hoàng Thành,” thấy Jack vẫn còn đang hoang mang bối rối, Yamato liền giải thích. “Chúng ta đang đi qua cung điện của Thiên Hoàng, vị Thánh sống của Nhật Bản.”

Ngài Masamoto cúi người chào theo hướng Hoàng Thành rồi rẽ qua bên trái, đi men theo tường cung điện. Cả đoàn đi theo ông xuống một đại lộ lớn

dẫn trở lại dãy phố hẹp. Chẳng mấy chốc mà họ đã đến trước một tòa kiến trúc lớn được rào chắn kiên cố.

Dãy tường dày màu trắng được xây trên nền đá lớn bao quanh một lâu đài ba tầng với lớp ngói rộng cong vút. Thành trì kiên cố này hướng về một chiếc hào rộng, ở mỗi góc lại có một tháp canh lớn bảo vệ cổng chính và các lối đi. Từ khu thành quách toát ra một thứ sức mạnh bất khả xâm phạm.

“Đến nơi rồi,” chú Kuma lên tiếng.

“Chúng ta sẽ ở trong cái thành này ạ?” Jack thốt lên sửng sốt.

“Không! Đó là Thành Nijo. Nơi cư ngụ của Lãnh chúa Takatomi,” chú Kuma giải thích rồi lên giọng kiêu hãnh: “Chúng ta sẽ đến *Butokuden.”*

Tất cả mọi người đều xuống ngựa. Sau khi lấy lại chiếc túi vải, Jack quay sang bên phía Akiko.

“Butokuden là gì thế?” nó thì thầm hỏi, không muốn làm xúc phạm đến chú Kuma.

“Là “Vũ Đức Điện”. *Butokuden* chính là đạo đường của ngài Masamoto, một nơi để luyện tập,” Akiko thì thầm giải thích và gật đầu ra hiệu về hướng đạo đường. “Đó là ngôi trường dạy Kiếm Thuật xuất sắc nhất và duy nhất ở Kyoto được Lãnh chúa Takatomi trực tiếp bảo hộ, trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Ở đó chúng ta sẽ được đào tạo theo tinh thần Võ Sĩ Đạo.”

Bên kia đường là một tòa nhà lớn hình chữ nhật được xây dựng từ gỗ bách mun cùng dãy tường bằng đất nung trắng, trên đỉnh lợp hai lớp ngói màu nâu nhạt. Chính giữa tòa nhà nhô ra một chiếc cổng dẫn lối đi vào được trạm trổ cầu kì biểu tượng của một con phượng hoàng lớn. Ngài Masamoto đang đứng dưới đôi cánh rực lửa của nó chờ Akiko, Yamato và Jack đến nơi.

“Chào mừng đến với ngôi trường của ta, trường Nhị Thiên Nhất Lưu,” ngài Masamoto tuyên bố một cách trịnh trọng.

Cả Akiko, Yamato và Jack đều cúi người đáp lại, ngài Masamoto tiếp tục dẫn cả bọn vào ngôi trường mang tên “Nhị Thiên Nhất Lưu” của ông.

Thậm chí trước khi đặt chân vào bên trong gian Vũ Đức Điện, Jack đã nghe thấy những tiếng hét *“Kiai”* vọng ra từ trong đạo đường.

Một tiếng hô “Thi lễ” vang lên nghiêm trang khi ngài Masamoto đi vào khu sảnh lớn, toàn bộ nhóm học viên ngay lập tức ngưng buổi thực hành lại. Cả căn phòng trở nên im ắng đến mức Jack có thể nghe thấy tiếng thở của

họ. Cùng lúc, cả lớp đồng loạt cúi người và giữ nguyên tư thế để thể hiện sự tôn kính tối cao.

“Cứ tiếp tục luyện tập,” ngài Masamoto ra lệnh.

“VÂNG, THƯA THẦY MASAMOTO!” tất cả cùng đồng thanh hô vang, tiếng hô của họ lan rộng vang vọng khắp đạo đường.

Khoảng bốn mươi học viên đang có mặt trong đạo đường tiếp tục quay lại với buổi luyện tập kĩ thuật cơ bản, các bài *kata* và những trận đấu tập tự do của họ. Ánh tà dương len lỏi qua khung cửa sổ giấy hẹp vào gian sảnh, tô điểm trên những chuyển động của họ một vẻ huyền bí khác thường, cả khi các đấu sĩ này đấu tập trên nền sàn gỗ màu mật ong đánh dấu khu vực luyện tập, những chiếc bóng của họ cũng như đang chiến đấu theo.

Cảnh tượng trước mắt làm Jack choáng ngợp. Từ những cột trụ tròn lớn bằng gỗ bách, mảng trần được chia làm từng ô trên cao, đến chiếc ngai trang trọng nơi mảng tường khoét lõm hình vòng cung vào trong, tất cả đều toát ra một thứ sức mạnh bất khả xâm phạm của nơi được gọi là Vũ Đức Điện. Thậm chí cả những học viên đang ngồi quỳ gối ngay ngắn theo hàng dọc theo góc võ đài cũng thể hiện khả năng tập trung cao độ và một quyết tâm đáng nể. Quả thật gian sảnh đúng là một nơi dành cho những chiến binh.

Bỗng âm thanh vang trong sảnh từ từ lắng xuống như thể một cơn bão đang tan dần, cả đạo đường chìm trong im lặng một lần nữa. Jack tự hỏi không biết lần này ai đã bước vào, nhưng càng lúc nó càng nhận ra tất cả các học viên đều đã ngừng luyện tập và đang nhìn chằm chằm vào nó. Nó bắt gặp ánh mắt họ kinh ngạc, sửng sốt như không tin nổi chuyện này, thậm chí có phần tỏ ra khinh miệt trước một tên ngoại quốc tóc vàng dám xâm phạm chốn đạo đường tôn nghiêm.

Trong lúc đó, vẫn quay lưng lại phía nó, ngài Masamoto đang nói chuyện với một vị samurai có vẻ mặt lạnh lùng cùng chòm râu nhọn.

Jack cảm nhận được từng cái nhìn không mấy thiện cảm của các học viên như những mũi tên lao tới cắm phập vào lưng nó.

“Sao lại ngưng?” ngài Masamoto ra lệnh như thể không hề nghĩ đến sự hiện diện của Jack. “Tiếp tục luyện tập.”

Ngay lập tức các học viên trở lại với buổi tập luyện của mình, tuy vẫn không ngừng lén lút nhìn về phía nó.

Ngài Masamoto lên tiếng chỉ định Jack, Akiko và Yamato. “Đi nào. Thầy Hosokawa sẽ hướng dẫn phòng của các con. Giờ ta có việc phải đi nên tạm thời phải đến buổi tiệc khai giảng tối nay mới có thể gặp các con ở Điệp Trùng Đường được.”

Cả ba cùng cúi chào ngài Masamoto rồi rời khỏi đạo đường qua cánh cửa bên hông Vũ Đức Điện. Thầy Hosokawa dẫn cả bọn đi qua một khoảng sân nhỏ để đến Sư Tử Đường, một khu nhà gồm hàng dãy các gian phòng nhỏ nối tiếp nhau. Trước khi đi vào, cả bọn phải cởi dép ra để ngay ngắn trước thềm rồi bước qua lối cửa bên hông, đi bộ dọc theo một dãy hành lang hẹp.

“Đây là dãy phòng ngủ của các trò,” thầy Hosokawa chỉ vào mấy căn phòng đơn sơ nhỏ chỉ để vừa đủ ba tấm chiếu *tatami*. “Khu nhà tắm ở ngay bên cạnh. Ta sẽ dẫn các trò đến sảnh ăn tối sau khi các trò đã tắm rửa thay đồ sạch sẽ.”

Jack bước vào gian của mình rồi đóng cánh cửa giấy ngăn vách giữa hai phòng lại.

Nó thả chiếc túi vải xuống, đặt chậu cây *bonsai* lên cái rãnh bên rìa cửa sổ được chắn bằng tấm lưới mắt cáo nhỏ xíu. Sau đó nó nhìn quanh tìm chỗ an toàn, kín đáo để cất bản *hải đồ* của cha, nhưng vì gian phòng chẳng hề bày biện đồ đạc gì nên lựa chọn duy nhất của nó là giấu cuốn sổ dưới tấm *futon* đang trải rộng trên sàn. Xong xuôi, nó đập đập cho tấm nệm phẳng lại rồi ngả ụp người xuống nằm.

Kiệt sức sau ba ngày đường mệt nhọc, nó nằm vật ra đấy. Chợt một nỗi kinh hoàng lan khắp toàn thân khiến nó rùng mình, hay tai run rẩy đến không kiểm soát được. *Nó đang làm cái gì ở đây vậy?*

Nó đâu phải là một samurai.

Nó là Jack Fletcher, một thằng nhóc người Anh ước mơ trở thành hoa tiêu như người cha của nó và đi khắp nơi khám phá các kì quan của Thế giới Mới chứ không phải là chiến binh samurai tập sự bị mắc kẹt trong một thế giới xa lạ, càng không phải là con mồi của tên ninja một-mắt.

Jack thấy mình như một con cừu vừa tiến vào giữa một bầy sói. Tất cả số học viên đó đều nhìn nó với ánh mắt như muốn xé toạc nó ra.

24
VÕ SƯ

“HỠI CÁC SAMURAI TRẺ TUỔI!” giọng thầy Masamoto âm vang khắp Điệp Trùng Đường. Đó là một căn phòng dài được trang trí vô cùng trang nhã bởi những hình sơn bướm và cây hoa anh đào.

Thầy Masamoto ngồi khoanh chân nơi đầu chiếc bàn bằng gỗ cây tùng sơn đen nằm hiên ngang chiếm trọn một góc phòng. Vị trí ngồi của ông được tôn cao bởi tấm bục, xung quanh là bốn vị samurai vận lễ phục.

“Võ Sĩ Đạo là hành trình mà người bước đi trên nó không bao giờ được phép khinh suất!”

Jack, Yamato và Akiko cùng hàng trăm chiến binh trẻ khác chăm chú lắng nghe, tất cả bọn họ đều thỉnh cầu được đào tạo bởi thầy Masamoto Takeshi.

“Để có thể rèn luyện thành một võ sĩ, các trò phải biết chế ngự bản thân, chịu đựng những bài tập gian khổ, cũng như luôn củng cố tinh thần đối mặt với mọi nguy hiểm,” giọng ông tiếp tục vang lên. “Võ Sĩ Đạo là con đường phải theo đuổi cả đời. Tuy nhiên mệnh lệnh đơn giản chỉ là giữ vững con đường đã chọn. Các trò cần sự cam kết, tính kỉ luật và ý chí thép.”

Vị thầy chậm rãi nhấp một ngụm *sencha*, chờ đợi những lời vừa nói ngấm sâu vào đầu các cô cậu học trò đang quỳ thành từng hàng gọn ghẽ, trật tự dọc căn phòng.

“Các trò cũng cần có người dẫn lối. Không có được điều này, chắc chắn các trò sẽ lụi bại! Tuổi trẻ luôn bị che mắt bởi tính bướng bỉnh! Bịt tai vì non kinh nghiệm! Che miệng do kém chuyên môn!”

Thầy Masamoto lại ngừng một lát, đảo mắt quan sát khắp phòng để xác định chắc chắn những lời mình vừa nói có ảnh hưởng cần thiết lên đám học trò. Jack cảm nhận được sức nặng ghê gớm khi ông nhìn tới nó, dù nó đang ngồi ở tít tận phía cuối.

“Cây gỗ đầy một ôm sum suê cành lá sinh ra từ hạt mầm bé tí,” ông nói tiếp, thanh âm có phần bớt khắt khe hơn trước. “Mọi đài cao bắt đầu từ một

viên đá. Mọi cuộc hành trình thiên lí đều bắt đầu bằng một bước chân. Sau đây ta sẽ giới thiệu với các trò những võ sư sẽ giúp các trò thực hiện bước đi đầu tiên đó, và cả những bước về sau nữa. Tất cả cúi chào!”

Sau hiệu lệnh, tất cả học viên đều cúi thấp đến mức đầu chạm hẳn vào tấm chiếu *tatami* như một cách thể hiện lòng tôn kính của họ đối với các vị võ sư.

“Đầu tiên là thầy Hosokawa, võ sư môn Kiếm Thuật và các bài luyện Kiếm Gỗ.”

Thầy Masamoto giới thiệu với các học viên vị samurai ở ngay bên phải ông, người lúc trước đã hướng dẫn Jack nhận phòng. Thầy Hosokawa là một võ sĩ có vẻ ngoài khá dữ dằn, mái tóc đen mượt của thầy được búi gọn theo kiểu truyền thống, cặp mắt vừa đen vừa sắc lẹm, cùng một chòm râu nhọn nho nhỏ.

“Cùng với ta, thầy ấy sẽ dẫn dắt các em trên con đường Kiếm Thuật. Trò nào thể hiện khả năng xuất chúng ở môn này sẽ được truyền dạy tuyệt kĩ ‘Nhị Thiên’.”

Thầy Hosokawa nhìn thẳng vào các học viên như thể muốn kiểm định xem chúng có xứng đáng được vào học tại trường hay không. Sau khi quan sát kĩ, thầy gật đầu ra vẻ hài lòng. Jack tự hỏi không biết tuyệt kĩ “Nhị Thiên” là gì. Nó nhìn về phía Akiko định hỏi, nhưng cô bé cũng như tất cả mọi học viên khác đang chăm chú nhìn về phía vị võ sư khiến nó phải từ bỏ ý định.

“Phía bên phải thầy Hosokawa là thầy Yamada, võ sư đảm nhiệm môn Thiền và trực tiếp hướng dẫn kĩ thuật nhập tâm.”

Vị thiền sư đầu hói, gương mặt đầy những nếp nhăn cùng chỏm râu lưa thưa đã bạc ngồi ở cuối bàn ấy dường như đang chìm sâu trong giấc ngủ. Dáng ông gầy và mảnh khảnh như thể thân tre vậy. Jack đoán có lẽ vị võ sư này phải đến bảy mươi tuổi rồi, đến cả chân mày ông cũng đã ngả sang màu xám bạc.

“Thầy Yamada à?” thầy Masamoto cất giọng nhẹ nhàng.

“Vâng! Thưa thầy Masamoto. Thật tốt nếu có đích cuối của cuộc hành trình,” vị võ sư già nói với giọng thận trọng, “nhưng nói cho cùng thì chính cuộc hành trình ấy mới là điều quan trọng.”

“Quả là những lời hiền minh, cảm ơn thầy Yamada,” thầy Masamoto đáp lại.

Thầy Yamada gật đầu rồi có vẻ như lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ đang dang dở. Jack ao ước nó cũng có được tuyệt kĩ ngủ quên đời trong tư thế kinh khủng như thế. Lúc này đầu gối nó đã mỏi nhừ, chân thì đau nhức.

“Đừng cựa quậy,” Akiko khẽ nói với Jack khi cô bé thấy nó cứ vùng vằng đổi chân. “Như thế là thất lễ đấy.”

Hừm, đến cả cô ấy cũng chẳng thông cảm cho mình gì cả, Jack nghĩ thầm, *kiểu này chắc người Nhật họ quỳ gối từ trong bụng mẹ!*

Thầy Masamoto lại quay sang phía cô gái trẻ ở bên trái ông. “Còn đây là cô Yosa, võ sư hướng dẫn môn Cung Thuật và kĩ năng điều khiển ngựa.”

Cô Yosa vận một bộ kimono màu đỏ thẫm lấp lánh ánh ngà có đính gia huy hình mặt trăng và hai ngôi sao. Mái tóc đen dài của cô lấp lánh dưới ánh sáng của những ngọn nến treo khắp Điệp Trùng Đường trông như thể một dòng thác mềm mại. Jack bỗng nhiên quên mất nỗi khổ phải quỳ gối nãy giờ, vì cũng như tất cả các học viên khác, nó đặc biệt bị thu hút ngay từ cái cái nhìn đầu tiên về phía vị nữ võ sư này.

“Cô Yosa đây là một trong những tài năng trẻ xuất chúng nhất trong lĩnh vực Cung Đạo,” thầy Masamoto tiếp tục. “Ta dám khẳng định cô ấy chính là cung thủ cừ khôi nhất cả nước. Được cô dạy dỗ là một vinh dự đến cả ta còn phải ghen tị đấy.”

Trong lúc cúi chào, cặp mắt màu hạt dẻ của cô vẫn hướng về phía các học viên. Ánh nhìn ấy thẳng tắp như thể đang tính toán cự li và quỹ đạo vậy. Cô khiến Jack liên tưởng đến loài diều hâu, duyên dáng, tao nhã nhưng vô cùng nhạy bén và nguy hiểm. Sau khi đã ngồi thẳng người lại, cô Yosa liền đưa tay vén tóc ra sau tai, để lộ một vết sẹo màu đỏ tươi trông khá đáng sợ chạy dọc theo chiều dài xương gò má phải.

“Và cuối cùng, nhưng không phải là hết, tôi muốn giới thiệu thầy Kyuzo, võ sư môn Thể Thuật.”

Thầy Kyuzo là một nam võ sư có dáng người nhỏ thó ngồi ở cuối bàn, ngay bên trái cô Yosa. Thầy có đôi mắt trong vắt, bộ ria rậm mọc ra ngay dưới chiếc mũi to bẹt.

“Thầy ấy sẽ là người hướng dẫn các trò mọi vấn đề liên quan đến cận chiến như các đòn đấm, đá, túm, đỡ, phản công và vật. Những kĩ năng các trò được học từ thầy Kyuzo sẽ bổ trợ cho mọi thứ các trò thực hiện tại đây.”

Jack thật sự bất ngờ. Vị võ sư này có vóc dáng không to hơn một đứa trẻ là mấy, quả thực trông không hề ra dáng một người thầy hướng dẫn khả

năng cận chiến chút nào. Jack nhận thấy trong ánh mắt những học viên còn lại cũng hiện lên vẻ ngờ vực.

Vị võ sư nhỏ bé cúi chào có vẻ khó chịu. Jack nhận ra ông ấy đang dùng tay không đập vỡ các quả hạt. Rất từ tốn và ngăn nắp, thầy Kyuzo lấy ra từng quả hạnh lớn chưa bóc vỏ từ chiếc bát sơn màu đỏ bóng nhoáng rồi bóp mạnh giữa các đầu ngón tay cho đến khi lớp vỏ cứng bị nứt toác ra. Sau đó thầy lại nhanh chóng nhặt các mảnh vụn rồi tiếp tục làm thế với quả tiếp theo.

Vậy là màn giới thiệu đã kết thúc, thầy Masamoto ra hiệu cho các học viên cúi chào lần nữa để tỏ lòng tôn kính các võ sư mới.

“Các trò phải nhớ, con đường của một võ sĩ không phải chỉ có võ thuật và thiền thuật,” thầy Masamoto tiếp tục nói. “Mà là lối sống luôn tuân thủ tinh thần Võ Sĩ Đạo cao quý của người võ sĩ. Ta yêu cầu các trò phải luôn nỗ lực bằng tất cả lòng can đảm chính trực nhất. Ta cũng muốn thấy các đức tính thật thà, nhân đức, trung thành được tu dưỡng mỗi ngày. Các trò phải luôn tôn trọng, lễ độ với nhau. Mỗi học viên của Nhị Thiên Nhất Lưu đều là nam thanh nữ tú do chính ta tuyển chọn, do đó mọi học viên đều xứng đáng được nhận lòng tôn kính đó.”

Jack nhận thấy câu nói cuối cùng này rõ ràng là nói cho nó. Một số học viên khác cũng hướng ánh mắt về phía lack. Trong số đó có một tay có cái đầu được cạo theo kiểu truyền thống trông rất hống hách, đôi gò má cao cùng cặp mắt híp, vừa nhìn vào đã lộ rõ vẻ nham hiểm. Tay này mặc một bộ kimono đen nhánh có gia huy hình mặt trời đỏ rực phía sau.

“Từ mai các trò sẽ bắt đầu vào chương trình tập luyện chính thức. Các học viên của những khóa trước cũng phải ôn luyện lại những kĩ năng đã được học. Đừng cho rằng chỉ cần học qua là đã thông thạo được hết. Đây mới chỉ là bước *đầu tiên* thôi!” thầy Masamoto gằn giọng, đấm tay xuống bàn nhấn mạnh thêm điều vừa nói.

“Nếu cho đủ thời gian luyện tập, bất cứ ai cũng có thể vững vàng về thể chất. Nếu có đủ kiến thức, bất cứ ai cũng có thể trở nên thông thái mẫn tuệ. Một chiến binh thực thụ phải tinh thông cả hai điều này và đạt được kết quả tối thiện của Võ Sĩ Đạo. Nhị Thiên Nhất Lưu sẽ là con đường dẫn các trò đi đến mục tiêu đó. *Học hôm nay vì cuộc sống ngày mai!”*

Thầy Masamoto cúi chào tỏ lòng trân trọng đến các học viên trong tiếng hô vang khắp phòng.

“MASAMOTO! MASAMOTO! MASAMOTO!”

Khi tiếng đồng thanh từ các học viên tắt dần, cánh cửa lớn dẫn vào phòng liền mở ra, các gia nhân tiến vào mang theo những chiếc bàn dài bằng gỗ sơn màu. Các học viên nhanh chóng đứng dậy để những gia nhân này xếp đặt thành hai dãy bàn dọc theo chiều dài Điệp Trùng Đường.

Có vẻ như chỗ ngồi ở đây được sắp xếp theo hệ thống thứ bậc vô cùng nghiêm ngặt. Những học viên lâu năm nhất sẽ ngồi ở đầu bàn gần các võ sư, trong khi những học viên vừa vào học có vị trí ngồi phía sát cửa ra vào. Jack, Yamato và Akiko nhập bọn cùng với mười bảy học viên mới khác ở vị trí ngồi phía xa nhất. Hôm nay Akiko mặc bộ lễ phục kimono màu xanh ngọc bích có đính gia huy hình hoa *sakura*, biểu trung cho gia tộc của cha cô bé.

Jack vẫn vận chiếc kimono màu đỏ thẫm mà cô Hiroko đã trao cho nó trước khi rời khỏi Toba. Dường như việc được khoác lên mình chiếc áo có gia huy nhà Masamoto này đã tăng cho nó thêm rất nhiều nghị lực. Gia huy hình phượng hoàng lửa trên áo của nó có lẽ chính là chiếc áo giáp vô hình khiến những học viên khác không dám hó hé về sự có mặt của nó ở đây. Chúng chỉ dám quan sát nó một cách cẩn trọng.

Tuy thế nhưng khi Jack vừa định ngồi xuống, ngay lập tức nó bị tay học viên vận kimono có gia huy mặt trời ngăn lại.

“Ê ngoại quốc, đây là chỗ của tao,” hắn thách thức.

Tất cả các học viên đều quay lại để xem tay học viên ngoại quốc tóc vàng kia sẽ phân ứng thế nào.

Jack quyết định trả đũa.

Cả hai đứng chằm chằm nhìn nhau thách thức, một giây trôi qua mà Jack cứ ngỡ như vô tận. Bất chợt nó cảm nhận bàn tay Akiko khẽ chạm vào khuỷu tay, nhẹ nhàng kéo nó đi.

“Thôi được, cho đấy, ngồi đi,” Jack nói. “Dù sao tôi cũng chẳng ưa gì cái mùi xú uế ở chỗ này.”

Câu nói của nó khiến tay học viên kia giận đến tím mặt vì bị sỉ nhục mức độ sạch sẽ của cậu chàng, hai học viên mới dám cười trước câu đùa của Jack cũng bị cậu ta ném cho ánh mắt thù địch cáu kỉnh.

“Jack à, đừng dùng những câu xúc phạm người khác như thế,” Akiko thì thầm trong lúc nhanh chóng dẫn nó sang chiếc bàn nơi Yamato đã ngồi xuống sẵn. “Đừng bao giờ gây thù chuốc oán với ai - nhất là trong trường Nhị Thiên Nhất Lưu này.”

25
TỎA SÁNG

“Tớ có phải là người gây sự trước đâu,” vừa nói Jack vừa khoanh chân ngồi giữa Akiko và Yamato.

“Cũng vậy thôi,” Akiko nhấn mạnh. “Cái đó liên quan đến bộ mặt.”

“Bộ mặt?” nó thắc mắc, nhưng trước khi Akiko kịp trả lời thì cuộc nói chuyện đã bị cắt ngang bởi những người hầu bê các khay thức ăn ra bày biện.

Họ sắp đặt các món một cách cẩn thận. Trên bàn bày ra nào là canh miso, mì xào, dưa muối, các đĩa cá sống lạ mắt, vài viên trắng trắng mềm mềm hình vuông gì đó mà họ gọi là đậu phụ, nhiều đĩa sâu lòng nhỏ chứa đầy thứ chất lỏng mằn mặn đậm màu mà Akiko giải thích là loại gia vị để chấm, cùng rất nhiều nồi đựng cơm vẫn còn đang bốc hơi nghi ngút. Jack chưa bao giờ thấy nhiều loại đồ ăn khác nhau để chọn đến thế. Chỉ cần nhìn qua số lượng món ăn là đủ thấy được mức độ long trọng của buổi khai giảng tối nay.

“Itadakimasu[38]*!”* Masamoto hô to sau khi đồ tiệc đã được bày biện xong.

“Itadakimasu!” tất cả học viên đều đồng thanh đáp lại rồi bắt đầu gắp đồ ăn.

Trên bàn có quá nhiều đồ ăn khiến Jack lúng túng không biết phải bắt đầu từ đâu. Nó nhặt đôi đũa lên, cẩn thận cầm cho thật chắc. Dù đã quen dần với việc dùng đũa nhưng nó vẫn thấy khó gắp những mẩu thức ăn nhỏ.

“Lúc nãy cậu nói là chuyện này liên quan đến bộ mặt,” vừa gợi chuyện nó vừa chọn một miếng *sushi* cỡ vừa.

“Đúng thế. Bộ mặt là điều cực kì quan trọng đối với một người Nhật. Không ai muốn bị “mất mặt” bao giờ cả,” Akiko đáp lại.

“Làm sao mà người ta có thể bị mất bộ mặt được?” Jack hoài nghi hỏi lại.

“Điều cậu ấy muốn nói không đơn thuần chỉ là khuôn mặt đâu Jack,” Yamato giải thích. “Bộ mặt là thứ thể hiện vị thế của người khác trong lòng chúng ta. Giữ được bộ mặt là điều tối quan trọng. Bộ mặt còn thể hiện được cả quyền lực lẫn tầm ảnh hưởng của một người đối với những người khác. Vì thế nếu bị ‘mất mặt’, cậu sẽ mất cả quyền uy lẫn sự kính trọng.”

“Và cậu vừa làm cậu ta ‘mất mặt’ trước các bạn học viên khác,” Akiko nói thêm.

“Vậy là, cậu ta vừa bị ‘mất mặt’,” vừa nói Jack vừa nhún vai, chĩa đũa của nó vào tay học viên có gia huy mặt trời đỏ. “Mà thật ra thì cậu ta là ai?”

Tay học viên vừa rồi nhìn thẳng về phía Jack, đôi mắt nheo lại ẩn chứa sự hung hãn.

“Không được làm thế!” Akiko quát.

“Làm gì cơ?”

“Chĩa đũa của cậu vào người khác. Cậu quên mất những gì tớ đã chỉ rồi à? Hành động này được coi là cực kì thô lỗ và xúc phạm,” Akiko nói, càng lên giọng bực mình hơn khi nó vẫn tiếp tục hành vi bị coi là vô văn hóa. “Và cũng không được để đôi đũa của cậu cắm trong bát cơm!”

“Khỉ thật, sao lại không được cơ chứ?” Jack càu nhàu thốt lên, ngay lập tức rút đôi đũa đang để sai chỗ của nó ra khỏi bát. Nó tự nhủ mình *chẳng* bao giờ thực hiện nổi những quy tắc lễ nghĩa của người Nhật. Bất kì hành động hay sự kiện nào cũng đi kèm với quá nhiều thứ để phải suy nghĩ đắn đo cân nhắc, mà những thứ đó thật ra lại chẳng có gì nổi bật, thậm chí là vô nghĩa đối với nó.

Đột nhiên Jack nhận ra tất cả các học viên ngồi cùng bàn đều đang nhìn chằm chằm vào nó. Nó đành dán mắt vào chiếc đĩa trước mặt và bắt đầu gắp thức ăn ra.

“Bởi vì hành động đó chỉ xảy ra khi có người chết,” Akiko cúi đầu lặng lẽ. “Chỉ ở trong các lễ tang người ta mới cắm đũa vào cơm. Khi đó người ta sẽ để chiếc bát lên phía đầu người đã khuất với mong muốn rằng ở thế giới bên kia họ sẽ không phải chịu đói.”

“Sao lúc trước cậu không nói cho tớ biết điều đó?” Jack thì thầm bằng giọng cáu kỉnh. “Cái gì tớ làm đối với người nước cậu cũng là thô lỗ và xúc phạm. Thử đến Anh quốc một lần xem, mấy thứ phong tục của các cậu sẽ bị người ở đó cho là kì cục và lập dị đấy. Chắc chắn là đến cả *cậu* cũng có thể đã từng xúc phạm ai đó rồi!”

“Cho tớ xin lỗi, Jack,” Akiko nói lí nhí trong lúc cúi đầu. “Xin lỗi cậu. Đó là lỗi của tớ khi đã không chỉ dẫn cậu một cách đàng hoàng.”

“Rồi cậu có thôi ngay cái việc xin lỗi đó đi không!” Jack hét lên, hai tay ôm đầu vì hoảng loạn.

Akiko im bặt. Jack ngước nhìn lên. Các học viên ngồi cùng bàn nó đang ra sức cố gắng giả vờ như không hề để ý gì đến cuộc nói chuyện, nhưng rõ ràng lần lên giọng vừa rồi của nó với Akiko là hoàn toàn không thích hợp. Yamato trừng trừng nhìn nó, dù vậy vẫn không nói gì.

“Xin lỗi cậu, Akiko,” Jack lầm bầm trong miệng. “Tớ biết cậu đã cố gắng giúp tớ. Nhưng mà thật khó để lúc nào cũng có thể duy trì việc nói năng, suy nghĩ và hành xử như một người Nhật.”

“Tớ hiểu mà Jack. Giờ chúng ta tập trung dùng bữa thôi,” cô đáp lại bằng giọng lạnh tanh.

Jack tiếp tục vừa ăn vừa thử lần lượt các món khác nhau, nhưng số thức ăn đó dường như đã mất đi phần khẩu vị vốn có. Nó ghét phải nghĩ đến việc mình vừa làm Akiko buồn, thậm chí còn hét vào cô bé trước mặt bao nhiêu người khác. Nó chắc chắn rằng hành động vừa rồi của mình đã làm cô bị “mất mặt”. Khi Jack ngước nhìn lên lần nữa, cậu học viên với gia huy mặt trời vẫn đang nhìn nó chằm chằm bằng ánh mắt thù hằn.

“Akiko này,” nó mở lời, cúi đầu xuống và nói to trong mức đủ để những người xung quanh có thể nghe thấy. “Xin hãy nhận lời xin lỗi chân thành nhất từ đáy lòng tớ vì những hành động khiếm nhã vừa rồi. Chuyện xảy ra có lẽ vì tớ vẫn còn mệt mỏi sau chuyến đi đường dài.”

“Cảm ơn lời xin lỗi của cậu, Jack à,” cô đáp lại, sau khi lời xin lỗi đã chính thức được chấp nhận, bầu không khí xung quanh bàn ngay lập tức bớt đi phần căng thẳng, mọi người lại tiếp tục các cuộc trò chuyện xã giao của mình.

“Cậu có thể chỉ cho tớ biết người kia là ai không?” Jack hỏi tiếp, nhẹ cả người vì đã lấy lại được phần nào sự hòa hảo. Giờ thì nó tự nhủ mình bắt đầu biết ơn với những quy tắc xã giao ứng xử phức tạp của người Nhật.

“Tớ cũng không biết nữa,” Akiko trả lời.

“Tớ biết đấy,” một cậu học viên đang ngồi đối diện với Jack thốt ra khá hào hứng. “Cậu ta vào trường cùng năm với bọn mình. Tên là Oda Kazuki, con trai của Lãnh chúa Oda Satoshi, ông ấy là cháu hàng thứ hai trong Hoàng tộc. Vì lẽ đó mà cậu ta củng mang trên mình gia huy Thái Dương

Hoàng, về mặt nào đó thì có thể nói gia tộc Oda khá cao quý và hùng mạnh. Có thể vì lí do đó mà cha cậu ta đã đặt cho cậu ta cái tên Kazuki, có nghĩa là ‘Tỏa Sáng’.”

Mọi người trong bàn đều quay lại nhìn chăm chăm vào cậu học viên đang hào hứng giải thích, càng lúc càng ngạc nhiên với những gì cậu ta hiểu biết. Cậu bạn này có ngoại hình cũng chất phác bình thường với khuôn mặt bầu bĩnh. Điểm nổi bật nhất trên khuôn mặt cậu ta có lẽ là hai đường chân mày đậm và rậm rạp như hai con sâu róm đen xì bị cố định theo hướng khiến cho gương mặt cậu ta lúc nào cũng ở trong trạng thái ngạc nhiên.

“Thật thất lễ quá,” vừa nói cậu ta vừa cúi xuống. “Tớ còn chưa tự giới thiệu bản thân gì cả. Tớ tên Saburo, con trai thứ ba của Shimazu Hideo. Gia huy nhà tớ là hai chiếc lông vũ của chim ưng - thể hiện cho tốc độ, sự tài hoa và phẩm cách của loài ưng điểu. Tớ có anh trai là Taro đang ngồi ở chỗ gần bàn đầu ấy. Anh ấy là một trong những học viên xuất sắc nhất môn Kiếm Thuật của trường, năm nay anh ấy sẽ được học kĩ thuật ‘Nhị Thiên’ -”

“Hân hạnh được làm quen với cậu,” Yamato lên tiếng cắt ngang một cách lịch sự. “Tớ là Yamato, con trai của thầy Masamoto Takeshi. Đây là chị họ tớ, Akiko. Còn đây là Jack. Cậu ta đến từ một nước khá xa bên kia đầu thế giới.”

Akiko và Jack lần lượt cúi chào theo lượt Yamato giới thiệu.

“À à! Cậu ngoại quốc mà thầy Masamoto đã cứu,” nói rồi Saburo thận trọng cúi chào đáp lại Jack, sau đó liền ngó lơ nó và chuyển sang nói chuyện với Yamato. “Được làm quen với cậu quả là vinh dự lớn đối với tớ. Tớ đang rất háo hức muốn được về kể với mẹ là đã ngồi đối diện ăn tối cùng cậu con trai duy nhất còn sống sót của thầy Masamoto đấy. Chuyện xảy ra với anh Tenno quả thực là một bi kịch. Anh tớ cũng quen anh ấy nữa. Họ đã từng đấu tập với nhau khá nhiều lần -”

“Còn bạn đây là ai thế?” Akiko lên tiếng, nhanh chóng chuyển đề tài khi thấy tâm trạng Yamato càng lúc càng xấu đi khi nhắc đến cái chết của người anh. Ngồi bên trái Saburo là một cô gái có vóc người nhỏ nhắn và mái tóc đen dài ngang vai cùng đôi mắt màu nâu xám.

Nhưng ngay trước khi cô gái kịp mở lời thì Saburo đã trả lời thay.

“Đây là Kiku, con gái thứ hai của Imagawa Hiromi, một Thiền sư nổi tiếng.” cả nhóm cùng cúi chào trong khi Saburo vẫn thao thao bất tuyệt. “Vậy theo mọi người thì vị võ sư nào sẽ dạy chúng ta đầu tiên? Các cậu có

nghĩ là cô Yosa không? Được thế thì tuyệt. Tớ thấy chắc chắn cô ấy là hiện thân của nữ thần rồi. Nữ thần Tomoe Gozen của chúng ta ấy, *nhỉ* ?”

Jack có thể thấy lời bình luận quá tự nhiên của Saburo về thần tượng của Akiko khiến cô bé như bị xúc phạm. Nó vội nghĩ ra một câu hỏi khác để chuyển chủ đề.

“Saburo này, ‘Nhị Thiên’ là gì thế?” Jack hỏi, thật sự nó cũng quan tâm đến vấn đề này.

“À, ‘Nhị Thiên’ là tuyệt kĩ của thầy Masamoto -”

Nhưng trước khi Saburo kịp giải thích gì thêm thì thầy Masamoto đã hô một tiếng “*Go-chiso-samakohaita!*[39]” chính thức báo hiệu kết thúc bữa tối.

Một tiếng hô “THI LỄ!” vang lên, tất cả các học viên trong phòng đều đứng dậy đồng loạt cúi chào. Thầy Masamoto cùng các vị võ sư đứng dậy rời khỏi Điệp Trùng Đường qua lối đi giữa phòng. Các học viên cũng lần lượt đi ra theo hàng lối trật tự các năm học từ lâu đến mới sau các vị võ sư.

Jack bước ra ngoài giữa bầu trời đêm quang đãng lạnh giá. Nó thở phào vì cuối cùng cũng thoát khỏi những con mắt nhìn nó chằm chằm suốt bữa tối ở Điệp Trùng Đường. Cứ hễ lúc nào nó ngước nhìn lên trong lúc ăn là y như rằng Kazuki lại chĩa sang nó cái nhìn khinh khỉnh, còn các học viên khác xung quanh cậu ta thì cười ha hả trước mấy câu gì đó mà cậu ta có nhắc đến từ “ngoại quốc”.

Jack từ tốn đi sau Akiko, Yamato và Kiku trong lúc cậu chàng Saburo nhiều chuyện vẫn tiếp tục đeo bám bọn nó trên lối về Sư Tử Đường. Nó ngước nhìn lên bầu trời đầy sao, cố đọc ra các chòm mà cha nó đã dạy. Kia là chiếc Thắt lưng của chòm Orion, chòm Đại Hùng, Bellatrix...

Đột nhiên Kazuki hiện lên trước mặt nó, chắn ngang lối đi.

“Mày nghĩ mày đang đi đâu thế, tên ngoại quốc?”

“Về phòng thôi Kazuki à. Như mọi người khác,” Jack đáp lại, tìm cách đi vòng qua cậu ta.

“Ai cho phép mày được quyền gọi thẳng tên tao hả đồ ngoại quốc?” Kazuki lên giọng, cố tình đẩy mạnh Jack ra sau.

Jack loạng choạng ngã vào một tay học viên khác vừa lẻn tới đằng sau. Ngay lập tức nó lại bị bật lại bởi cậu ta có một cái vòng bụng cỡ lớn khá là ấn tượng.

“Giờ còn xúc phạm đến cả Nobu nữa. Mày nợ bọn tao một lời xin lỗi đấy.”

“Xin lỗi gì cơ?” Jack thốt lên, lại cố tìm cách vượt qua nhưng cơ thể lừng lững như sumo của Nobu vẫn không hề nhúc nhích.

“Thật là thô lỗ! Còn không chịu xin lỗi nữa. Thế thì đành phải phạt thôi,” Kazuki hằm hè đe dọa.

Jack nghe thấy tiếng Nobu bẻ ngón tay răng rắc như thể đang tập bài khởi động để chuẩn bị đánh nó, tuy nhiên cậu ta vẫn đứng yên.

“Sao các cậu dám chứ!” Jack vẫn ngang bướng hét lên.

Nó liếc qua vai Kazuki. Akiko và Yamato cùng những học viên khác đều đã khuất trong Sư Tử Đường. Nó cảm thấy lớp vỏ can đảm của mình nhanh chóng rơi rụng dần.

“Không có ai ở đây đâu ngoại quốc ạ,” Kazuki nhếch mép cười khinh khỉnh. “Thấy chưa? Không phải lúc nào mày cũng được ở trong vòng tay bảo vệ của thầy Masamoto đâu. Mà dù sao thì cũng đâu có ai rỗi hơi đi tin lời một thằng ngoại quốc nhỉ?”

Kazuki đưa tay ra tóm lấy cổ tay Jack rồi bẻ quặt. Ngay lập tức nó cảm nhận được sự đau đớn. Cả cánh tay Jack bị vặn xoắn, nó gục quỳ xuống, ra sức tìm cách thoát khỏi cơn đau hành hạ.

“Trước tiên mau xin lỗi vì đã chiếm chỗ của tao. Thứ hai, mày đã xúc phạm tao trước mặt bạn bè. Thứ ba, mày càng hạ nhục tao hơn nữa khi dám chĩa đũa vào mặt tao. Xin lỗi nhanh!” Kazuki gầm gừ, cứ mỗi lần kể ra một tội là hắn càng vặn cổ tay Jack thêm nữa khiến cho cánh tay nó càng đau như bị thiêu đốt.

“Xin lỗi đi đồ ngoại quốc!”

“Đi chết đi!” Jack hét lên bằng tiếng Anh.

“Mày vừa nói gì cơ?” Kazuki nói, nhíu mày trước những từ ngữ có cách phát âm lạ. “Tốt nhất là mày nên cẩn thận ngoại quốc à. Chắc hẳn mày không muốn tự làm mình bị thương trước buổi tập đâu đúng không?”

Kazuki bẻ mạnh hơn nữa khiến cánh tay Jack càng tê rần đau nhức, hắn tiếp tục đẩy nó úp mặt xuống đất. Jack quỳ ở đó bất động còn Kazuki bẻ quặt cánh tay Jack ra sau lưng, cố tình di di mặt nó trên nền đất.

“Thấy mấy con giun dưới đó thế nào hả ngoại quốc? Chúng xứng đáng dùng làm thức ăn cho loại như mày đấy!” Kazuki chế giễu. “Bọn ngoại

quốc chúng mày không xứng được học những tuyệt kĩ của chúng tao, những thế võ *của* chúng tao. Mày không thuộc về nơi này. Cút về nhà của mày đi!”

Hắn bẻ cánh tay Jack thêm một nấc nữa khiến nó cảm thấy như thể cánh tay mình sắp gãy đến nơi.

“Thầy kìa!” Nobu thốt lên cảnh báo.

Kazuki lập tức đứng dậy thả tay ra khỏi Jack.

“Hẹn gặp lần sau, ngoại quốc!”

Rồi cả Kazuki và Nobu đều lỉnh đi, biến mất sau góc phòng Điệp Trùng Đường.

Jack vẫn nằm đó, thu cánh tay của nó lại trước ngực. Nó chợt rùng mình khi nhớ lại lời cuối cùng của Kazuki - *“Hẹn gặp lần sau, ngoại quốc!”* - vang vọng hãi hùng như lời đe dọa của Độc Nhãn Long.

Cơn đau dần qua đi, nó kiểm tra kĩ lưỡng cánh tay mình. Xem ra cánh tay chưa bị gãy nhưng vẫn còn nhói lên đau nhức mỗi lần nó phải cử động. Trong lúc Jack đang nằm đó xoa xoa cánh tay của nó thì thầy Yamada chậm rãi bước tới. Vị võ sư già tựa người trên chiếc gậy tre rồi nhìn xuống Jack như thể đang xem xét một con côn trùng vừa bị gãy một cánh.

“Để được bước lên, người ta trước hết phải nằm xuống,” vị võ sư cất tiếng thản nhiên, rồi lại tiếp tục bước thong thả qua khoảng sân vườn đến khu phòng ngủ.

“Câu đó có nghĩa là gì vậy ạ?” Jack hỏi với theo nhưng vị võ sư già không hề đáp lại, chỉ có tiếng lách cách xa dần từ chiếc gậy chống vang vọng trên lối đi rải đá.

26
CHIẾN THẮNG THANH KIẾM

“Ui da!”

Jack xoa xoa cẳng chân của nó rồi bước đi tập tễnh vào Vũ Đức Điện. Sau khi đã đặt thanh kiếm gỗ dọc theo mép căn phòng cùng các học viên khác xong, nó lại thận trọng về ngồi quỳ gối theo hàng bên cạnh Yamato.

Akiko bước vào cùng Kiku và cúi chào. Saburo vội vàng theo sau.

“Ui da!” Saburo hét lên.

Cậu ta nhảy lò cò trên sàn rồi cũng ổn định vào hàng ngồi quỳ, cắn môi nén đau.

Thầy Hosokawa đang đứng ngay cạnh lối cửa ra vào, tay nhịp nhịp chiếc kiếm tre. Ông chăm chú theo dõi các học viên mới đang băng qua khoảng sân tiến vào đạo đường trong buổi học đầu tiên của ngày - tiết học sáng môn Kiếm Thuật. Thêm ba học viên nữa tiếp tục bị đánh vào chân trong lúc bước vào phòng.

“Võ thuật *không* chỉ bắt đầu và kết thúc ngay tại cánh cửa đạo đường!” thầy Hosokawa quát to sau khi học viên cuối cùng đã ngồi quỳ gối yên vị theo hàng cùng các bạn khác cũng đang nơm nớp lo sợ. “Phải luôn cúi chào với mũi kiếm chúc cao khi bước vào đạo đường. Bất cứ ai bị bắt gặp trong tình trạng đi lê dép, uể oải hoặc đầu óc ở trên mây đều sẽ được nếm mùi thanh kiếm tre của ta!”

Cả dãy hàng ngay lập tức ngồi thẳng người lên để tránh bị cho vào tình trạng uể oải. Thầy Hosokawa đi đi lại lại trong phòng, chăm chú xem xét từng samurai tập sự. Khi đi đến ngang hàng của Jack, ông dừng lại.

Jack ngước nhìn lên và thấy thầy Hosokawa có vẻ như đang cân nhắc nó.

“Ta nghe thầy Masamoto nói,” ông mở lời, “rằng trò đã chiến đấu và chiến thắng một tên ninja chỉ bằng thanh kiếm gỗ. Điều đó có đúng không?”

“À... vâng... đại loại là thế...”

“Vâng, THƯA THẦY!” ông quát lớn.

Jack vội xin lỗi và cúi người xuống thấp hơn nữa. Nó vừa quên mất phải xưng hô như thế nào cho phải phép với người bề trên. “Vâng, thưa thầy. Lúc đó em đang giúp Yamato -”

“Xuất sắc,” ông cắt ngang lời nó. “Trò có sợ không?”

Jack không biết thầy Hosokawa đang mong chờ câu trả lời nào ở nó. Nó lén nhìn một lượt tất cả các học viên trong hàng đang trố mắt nhìn. *Có nên thừa nhận rằng lúc đó nó đã sợ chết đi được không? Có nên thừa nhận rằng nó đã có ý nghĩ tên ninja đó sắp sửa đâm xuyên thanh kiếm qua người nó không? Hoặc là sẽ bóp chết nó như đã làm với cha nó?*

Jack có thể thấy Kazuki đang nhếch mép cười khỉnh vào nó, háo hức chờ tên ngoại quốc thú nhận sự yếu đuối của nó trước mặt mọi người. Rồi Jack bắt gặp ánh mắt Akiko, cô khẽ kín đáo gật đầu với nó, *hãy nói thật.*

“Vâng, thưa thầy,” Jack trả lời một cách thận trọng.

“Đúng thế,” thầy Hosokawa tán thành. “Ai củng sợ khi phải đối mặt với một tên ninja.”

Jack thở phào nhẹ nhõm khi thấy vị võ sư tiếp tục bước đi dọc theo hàng.

“Can đảm không có nghĩa là không sợ, mà phải biết được điều gì còn quan trọng hơn cả nỗi sợ đó. Trò Jack đây đã coi trọng lòng trung nghĩa với Yamato cao hơn nỗi sợ của bản thân. Một đức tính đáng quý của samurai.”

Jack phổng mũi tự hào trước lời khen ngợi bất ngờ của vị thầy, nó bắt gặp ánh mắt khó chịu của Kazuki trước lời khen ngợi.

Thầy Hosokawa lại tiếp tục, “Jack đã thể hiện được lòng can đảm, trò ấy đã chiến thắng nỗi sợ của chính mình, và vì vậy đã chiến thắng đối thủ. Đây là một bài học tốt để các trò bắt đầu hành trình rèn luyện của mình theo tinh thần...”

Đột nhiên ông ngừng lại dù chưa nói hết câu. Nobu đang vội vàng băng qua khoảng sân vì trễ buổi học. Vừa chạy cậu ta vừa nhồi nhét chỉnh sửa lại bộ kimono mặc vội, thanh kiếm gỗ bị kẹp một cách cẩu thả dưới cánh tay. Vị thầy sải bước đến nơi cửa lớp chờ đợi.

Mọi người đều biết chính xác chuyện gì sẽ xảy ra. Nobu vẫn tiếp tục chạy, không ngờ đến hình phạt đã quá rõ ràng sắp tới.

“Ui da!”

Thanh kiếm tre của thầy Hosokawa gõ mạnh vào cả hai cẳng chân khiến cậu ta trượt chân ngã lăn kềnh úp mặt xuống sàn, thanh kiếm gỗ rơi đập

xuống nền sàn đạo đường. Vài tiếng cười khúc khích không kìm được khẽ vang lên trong dãy học viên trước khi tắt ngấm bởi cái nhìn nghiêm khắc của thầy Hosokawa.

“Đứng dậy! Không bao giờ được đi trễ trong giờ của ta,” thầy Hosokawa ra lệnh, đá mạnh vào mạn sườn Nobu. “Và cũng không bao giờ được phép xuất hiện với bộ dạng như vậy trong đạo đường của ta!”

Nobu ngượng chín mặt, vội vàng bò dậy rồi cuống cuồng chạy vào hàng, vừa đi vừa liên tục cúi xuống xin lỗi vì va hết phải người này tới người khác.

“Được rồi, giờ tất cả các trò đã có mặt ở đây, chúng ta sẽ bắt đầu buổi luyện tập. cầm kiếm gỗ lên rồi xếp thành ba hàng dọc theo đạo đường. Nhớ giữ đủ khoảng cách với các bạn khác để còn vung kiếm.”

Cả lớp cùng cúi người đáp lại rồi đứng dậy, bắt đầu di chuyển đứng vào thành ba hàng trông khá là lộn xộn.

“Cái gì đây?” thầy Hosokawa quát lớn. “Tất cả hít đất mười lần! Kazuki, đếm!”

Cả lớp lại đồng loạt nằm chống tay xuống đất bắt đầu hình phạt của mình.

“Một! Hai! Ba! Bốn! Năm!...”

“Lần tới, khi ta nói “Xếp hàng” thì có nghĩa là tất cả đều phải chạy! Và đứng thành ba hàng ngay ngắn!”

Mặc dù vừa phải trải qua vụ việc tối qua nhưng cánh tay Jack vẫn chỉ hơi run vì nỗ lực chống đẩy. Hai năm làm thợ leo cột buồm đã tôi luyện cho nó đủ kiên cường để có thể đối mặt với những việc như thế này mà không đổ một giọt mồ hôi. Dù vậy, vài học viên đã bắt đầu không theo kịp nhịp đếm, một số người khác thì hoàn toàn gục ngã. Kazuki vẫn tiếp tục đếm và chống đẩy liên tục, thậm chí không hề bị mất hơi.

“... Tám! Chín! Mười!”

“Xếp hàng!”

Mọi người nhanh chóng đứng dậy rồi vội vã chạy vào vị trí.

“Tốt, có tiến bộ. Trước tiên, ta muốn các trò cầm thanh kiếm gỗ trong tay lên.”

Jack chỉnh sửa tay cầm thanh kiếm cho đến khi tư thế của nó chính xác như Yamato đã chỉ hồi còn ở Toba.

“Kiếm của trò đâu?” giọng thầy Hosokawa đột nhiên vang lên ở chỗ cậu học viên với dáng người nhỏ con đang đứng lặng lẽ tít phía cuối hàng.

“Thưa thầy, em để quên ở Sư Tử Đường rồi ạ,” cậu ta khép nép nói.

“Trò tên gì?”

“Yori ạ, thưa thầy.”

“Vậy thì Yori, sau này trò định sẽ trở thành một samurai như thế nào đây?” thầy Hosokawa làm bộ ghê tởm.

“Em không biết ạ, thưa thầy.”

“Vậy để ta nói cho trò biết nhé - trò sẽ là một samurai chết trận. Giờ mau lấy thanh kiếm trong chỗ tường treo vũ khí ra.”

Yori vội vàng chạy đi lấy một thanh từ ô tường gỗ trên bức tường treo đầy các loại vũ khí - kiếm, dao găm, giáo, gậy cùng sáu loại vũ khí khác mà Jack chưa hề biết tên.

“Cả lớp nghe đây, đầu tiên ta muốn các trò cảm nhận được thanh kiếm gỗ trong tay. Hãy giữ vững kiếm, cảm nhận sức nặng, hình dạng, điểm cân bằng của thanh kiếm. Vung kiếm ra xung quanh - nhưng không được để va vào tường, sàn hay những bạn khác!”

Jack nảy thanh kiếm qua lại giữa tay trái và tay phải. Sau đó nó thử vài đường chém cơ bản rồi xoay người sang bên, giơ thanh kiếm cao quá đầu rồi vung mạnh xuống theo đường chéo với phạm vi rộng. Saburo cũng làm y hệt như nó, nhưng vì không chú ý nên đã đánh trúng phải phía sau đầu một bạn khác.

“Ta đã nói không được để va vào những bạn khác!” thầy Hosokawa quát to rồi quật thanh kiếm tre vào cẳng chân Saburo lần nữa. “Thanh kiếm đó cũng giống như phần kéo dài ra của cánh tay các trò. Vì vậy mà theo bản năng, các trò phải biết được mũi kiếm của nó ở đâu, lưỡi kiếm sẽ vung tới đâu và liệu thanh kiếm có thật sự kết nối như một với cơ thể các trò hay không.”

Không lời cảnh báo, thầy Hosokawa vung kiếm tre lên rồi giáng một đòn nhanh như chớp xuống ngay đầu Yamato, chỉ ngưng lại khi lưỡi kiếm đã nằm ngay sát mũi cậu ta. Yamato hoảng hốt lùi lại trước đòn tấn công quá bất ngờ, nuốt nước bọt khan vì sửng sốt.

“Có sức mạnh để làm gì nếu như không biết kiểm soát nó?” vừa nói thầy Hosokawa vừa hạ vũ khí xuống. “Giờ thì cầm chắc thanh kiếm rồi đưa ra

hướng về phía trước. Hai tay duỗi thẳng, điều chỉnh để thanh kiếm thành một đường thẳng ngang bằng với hai cánh tay.”

Jack đứng nguyên tại chỗ, sức nặng của thanh kiếm kìm nhẹ đôi tay đang duỗi ra của nó. *Cũng không khó lắm,* Jack nghĩ thầm.

“Cứ giữ như thế cho đến khi ta bảo dừng lại.”

Thầy Hosokawa bắt đầu trầm ngâm đi đi lại lại trong phòng. Như thể một đội quân vừa bị hóa đá, tất cả các học viên đều cố gắng duỗi thẳng tay ra với thanh kiếm phía trước, chờ đợi hiệu lệnh dừng của thầy.

Cánh tay từng người một bắt đầu run rẩy. Đứng cách phía trên Jack hai người, Kiku bắt đầu hạ dần cánh tay xuống.

“Ta đã cho phép trò được hạ tay xuống chưa?” thầy Hosokawa quát và Kiku ngay lập tức duỗi thẳng tay ra, khuôn mặt cô căng thẳng vì nỗ lực.

Vài phút sau, một cô bạn học viên ở góc hàng phía xa làm rơi thanh kiếm của mình xuống sàn vì không thể tiếp tục.

“Bỏ cuộc rồi sao?” thầy Hosokawa cất giọng hỏi. “Ra ngoài rìa lớp ngồi đi. Tiếp theo đến lượt ai nào?”

Thêm vài học viên nữa bỏ cuộc ngay lập tức, bao gồm cả Kiku và Yori. Khuôn mặt của Akiko bắt đầu căng thẳng vì phải ra sức nỗ lực. Dù vậy, Jack vẫn thấy khá thoải mái.

Thêm năm người nữa hạ cánh tay xuống, thở dốc vì mệt mỏi rồi rời khỏi khu vực sàn luyện tập.

“Bỏ cuộc dễ vậy sao?” giọng thầy Hosokawa rõ ràng có thêm phần chế nhạo khi Saburo chịu thua cùng lúc với Nobu.

“Thưa thầy, em có chút thắc mắc ạ,” Saburo cất tiếng hỏi một cách kính trọng trong khi xoa xoa cánh tay đau nhức của nó.

“Sao?”

“Mục đích của bài tập này là gì vậy ạ?”

“Mục đích?” thầy Hosokawa nhắc lại bằng giọng ngờ vực. “Ta tưởng điều đó đã quá rõ ràng rồi còn gì. Nếu đến ngay cả thanh kiếm của mình mà còn không thắng được thì liệu các trò còn hi vọng gì để chiến thắng đối thủ đây?”

Lời tiết lộ mục đích bài tập của thầy Hosokawa như tiếp thêm một luồng gió mới giúp những học viên vẫn còn đứng vững trên sàn tiếp tục nỗ lực. Ai

cũng háo hức muốn gây ấn tượng với vị võ sư trong buổi học đầu tiên nên đều cố gắng vượt qua nỗi đau.

Vài phút sau, thêm hai người nữa đành phải rời sàn luyện tập. Giờ chỉ còn năm học viên là Jack, Kazuki, Yamato, Akiko và Emi, một cô gái thanh lịch và tao nhã nhưng lại khá kiêu ngạo, Jack nghe kể cô là con gái đầu của Lãnh chúa Takatomi, người bảo trợ cho ngôi trường này.

Cánh tay Akiko bắt đầu rung lắc dữ dội. Tuy nhiên cô bé vẫn tỏ ra kiên quyết đánh bại cô bạn học viên cùng lớp còn lại. Trong lúc đó, tình hình của Emi có vẻ ổn định hơn. Cô bé liếc sang bên Akiko, nhoẻn một nụ cười dù nhăn nhó nhưng vẫn thể hiện dấu hiệu chiến thắng. Rõ ràng Emi cũng không muốn bị mất mặt. Akiko bắt đầu thở hổn hển từng đợt nhưng vẫn kiên quyết duy trì. Bên rìa tầm nhìn của Jack, nó thấy cánh tay Emi bắt đầu có dấu hiệu hạ xuống. Nhưng ngay lúc đó, Akiko đã chạm đến ngưỡng giới hạn sức lực của bản thân khiến thanh kiếm gỗ của cô đã rơi xuống trước.

Chỉ một giây sau đó, cánh tay Emi cũng hạ.

“Xuất sắc,” thầy Hosokawa nhận xét. “Emi, trò đã thể hiện được tinh thần chiến đấu mạnh mẽ. Rất xứng đáng với sự kính trọng của ta.”

Trên đường đi về chỗ ngồi, Emi va nhẹ vào Akiko với khuôn mặt đắc thắng. Jack bắt gặp Akiko liếc nhìn Emi vẻ khó chịu, rõ ràng cô bé rất muốn có cơ hội trả đũa lại thứ biểu cảm khinh người đó của Emi. Tuy vậy, Akiko vẫn nén cảm xúc của mình lại mà lịch sự cúi đầu.

“Lớp chúng ta vẫn còn đến ba chiến binh kiên cường trên sàn đấu,” thầy Hosokawa thông báo. “Các trò nghe đây, cuộc chiến này đã không còn đơn thuần chỉ dựa vào sức mạnh hay sức bền nữa mà là cuộc chiến về sức mạnh tinh thần. Ở đây, tinh thần chính là điều tiên quyết. Lần luyện tập này sẽ giúp kiểm tra giới hạn chịu đựng của các trò.”

Yamato dần dần run rẩy như thể một cái cây đứng trong bão tố. Jack biết cậu ta sẽ không thể duy trì được lâu, nhưng giờ với nó điều đó không quan trọng. Mục đích của nó là đánh bại Kazuki.

Trong khi đó, Kazuki vẫn vững vàng như một hòn đá.

Một lát sau, cánh tay của Yamato tự động hạ xuống và cậu ta đành phải gia nhập hàng ngũ những học viên khác ở ngoài rìa.

Jack và Kazuki tiếp tục ganh đấu - cả về thể xác lẫn trong tinh thần.

Cánh tay Kazuki bất ngờ run rẩy dưới sức nặng của thanh kiếm gỗ.

“Kazuki!” Nobu hét lên cổ vũ, vài học viên khác ngay lập tức đồng thanh theo. “Kazuki! Kazuki! Kazuki!”

Như được tiếp thêm năng lượng bởi lời cổ vũ, Kazuki duỗi thẳng tay ra lần nữa. Cậu ta nhoẻn miệng cười về phía Jack với lòng tự tin sẽ chiến thắng một tên ngoại quốc.

Ngay lúc đó, Saburo đột ngột thốt ra “Cố lên, Jack!”, thế là Akiko, Yamato và Kiku cùng đồng thanh cổ vũ “Jack! Jack! Jack!”

Hai học viên cuối cùng vẫn đứng vững giữa đạo đường như hai chiến binh đang tranh đấu trong cuộc chiến vô hình giữa tiếng hô cổ vũ của đồng đội vang vọng từ hai bên.

Giờ Jack mới thấy biết ơn khoảng thời gian trước đây làm công việc của một thợ leo cột buồm trên tàu *Alexandria* đến thế nào. Nó đã quen với việc phải treo mình lơ lửng bằng tay hàng giờ liền trong gió bão, mưa tuyết.

Dù vậy, Jack biết chính xác giới hạn của nó ở đâu. Những dấu hiệu cho thấy nó đang đi đến mức giới hạn đó cũng đã dần xuất hiện. Có lẽ nó còn khoảng một phút trước khi cánh tay không còn theo ý muốn nữa.

Trong lúc đó, Kazuki vẫn vững như đá.

27
LÍ DO TẬP LUYỆN

Một giọt mồ hôi lăn dài trên mặt Kazuki, cánh tay cậu ta bắt đầu run rẩy.

Đó là tất cả những gì Jack cần. Kazuki đang mất sức nhanh chóng.

“Jack! Jack! Jack!”

Âm thanh cổ vũ không ngừng vang lên.

“Kazuki! Kazuki! Kazuki!”

Không, nó sẽ không bị Kazuki đánh bại! Nó sẽ *không* bị thanh kiếm đánh bại. Nó thấy Akiko đang cổ vũ bên rìa sàn tập, nó đang chiến đấu lại thanh kiếm. Nó nghiến răng, nhắm mắt lại, ra sức tập hợp những giọt sức mạnh cuối cùng của mình.

Đột nhiên, như thể cơn sóng ùa tới, cơ thể Jack chìm ngập trong một luồng năng lượng lạ thường. Nó cảm nhận được sự tĩnh lặng vô hạn, cánh tay nó dường như kéo dài mãi đến vô tận, nhẹ bẫng, gần như không còn cảm giác.

Một tiếng cạch lớn vang lên khi hai vật bằng gỗ va vào nhau, tiếng thanh kiếm rơi xuống sàn đạo đường.

Ngay sau đó là một tràng pháo tay bùng nổ cùng tiếng cổ vũ giờ chỉ còn tên nó.

“Jack! Jack! Jack!”

“Làm tốt lắm Jack. Trò đã chiến thắng thanh kiếm,” thầy Hosokawa lên tiếng.

Jack mở choàng mắt. Nó thấy Kazuki nhìn như muốn nổi đóa với hai cánh tay xụi lơ và cây kiếm gỗ trên sàn tập.

Jack sửng sốt hạ hai cánh tay tê rần xuống thở phào. Cánh tay nó giờ nặng trịch như chì, nhưng cuối cùng thì nó đã thắng. Nó đã đánh bại Kazuki - trước mặt mọi người. Nó cúi chào Kazuki, tận hưởng thắng lợi vẻ vang của mình trước công chúng.

Bị bó buộc bởi các quy tắc ứng xử, Kazuki đã buộc phải công nhận chiến thắng của Jack bằng hành động cúi người thấp hơn.

Bữa trưa hôm đó, Akiko, Yamato, Kiku và Saburo xúm xít quanh chỗ Jack ngồi ở chiếc bàn phía cuối Điệp Trùng Đường. Kazuki ngồi im như tượng ở chiếc bàn đối diện, không ngừng chĩa ánh mắt hằn học vào nó, mặc cho Nobu và Emi bày đủ cách an ủi.

“Sao cậu lại làm được thế Jack?” Saburo hỏi bằng được. “Lúc đó cả hai cánh tay cậu đang dần hạ xuống, sắp sửa thua đến nơi rồi. Thế mà BÙM một cái! Chúng lại lập tức thẳng băng như là mũi tên ấy.”

“Tớ không biết nữa,” Jack trả lời, vừa nói nó vừa xoa xoa hai vai vẫn còn tê nhức. “Chỉ là đột nhiên một nguồn năng lượng kì lạ ùa tới, rồi cánh tay tớ nhẹ bẫng.”

“Khí!” Kiku thốt ra.

Jack hoang mang nhìn cô bạn.

“Khí trong từ “sinh khí” ấy. Cha tớ đã có lần nói cho tớ biết rồi. Đó là nguồn năng lượng tinh thần của con người. Thông qua tập luyện, các samurai có thể dẫn dắt nguồn năng lượng đó trong quá trình chiến đấu,” Kiku giải thích.

“Lại chẳng!” Saburo hào hứng chen ngang. “Các võ tăng ở núi Hiei trở nên danh bất hư truyền vì họ biết cách thuần hóa khí của mình mà. Nghe đâu họ còn có khả năng hạ gục đối thủ mà không cần rút kiếm ra cơ.”

Cả bọn cùng quay sang nheo mắt nhìn Saburo nghi ngờ.

“Tớ nói thật đấy! Biết đâu thầy Yamada sẽ dạy chúng ta cách vận khí thì sao. Dù gì chiều nay cũng là môn Thiền mà. Rồi *tất cả* chúng ta đều sẽ đánh bại được thanh kiếm.”

“Cũng có thể là thầy ấy chẳng giúp gì được đâu,” Jack lẩm bẩm nói với bản thân mình, nhưng Akiko đã kịp nghe thấy.

“Sao cậu lại nói thế?” cô bé quay sang hỏi.

“À thì, tối qua tên Kazuki đã gần làm gãy cánh tay tớ vì muốn tớ xin lỗi.”

“Vậy sao cậu không nói lại với các võ su?” vừa nói Akiko vừa đưa mắt xem xét cánh tay nó một cách lo lắng.

“Để làm gì chứ? Lúc thầy Yamada xuất hiện thì tên Kazuki đó đã ngưng lại rồi. Hắn đâu muốn có chuyện gì xảy ra đâu. Với cả thầy Yamada cũng chẳng giúp đỡ gì tớ hết. Thầy chỉ bật ra một câu vô nghĩa gì đó thôi.”

“Câu gì cơ?” Yamato hỏi.

“‘Để được bước lên, người ta trước hết phải nằm xuống.’ Thật là triết lí! Câu đó thì giúp gì được tớ chứ?”

“Tớ có ý kiến.” Một giọng nói nhỏ khẽ vang lên. Đó là Yori, cậu bạn quên kiếm sáng nay. Cậu ta đang quay người lại nhìn bọn nó từ sau lưng Saburo. “Có thể thầy Yamada muốn gợi ý rằng cậu nên học cách tự bảo vệ mình.”

Phải mất một lát ngẫm nghĩ ý nghĩa của câu nói, Jack mới nhận ra Yori đã đúng. Đột nhiên tất cả mọi thứ đều trở nên quá rõ ràng. Nếu nó có thể làm chủ được Kiếm Thuật và Thể Thuật, rồi trở nên mạnh hơn, nhanh hơn, giỏi hơn Kazuki thì đến lúc đó, kẻ phải nằm xuống sẽ là Kazuki chứ không phải nó.

Nếu có được những kĩ năng cần thiết, thậm chí nó có thể tự bảo vệ mình trước bất kì ai, kể cả Độc Nhãn Long!

Giờ thì nó đã có lí do chính đáng để luyện tập.

“Cậu không sao chứ, Jack?” Akiko hỏi, tò mò trước biểu hiện quả quyết trên gương mặt nó.

“Chắc chắn rồi. Tớ chỉ đang nghĩ về những gì thầy Yamada đã nói thôi. Giờ thì tớ đã hiểu. Hoàn toàn hiểu.”

Vậy là, chỉ sau một bài học ở Nhị Thiên Nhất Lưu, Jack đã thề với lòng mình sẽ quyết tâm đi theo con đường Võ Sĩ Đạo.

28
BÚP BÊ DARUMA

“Nào, các con. Vào tọa thiền đi!” thầy Yamada lên tiếng thúc giục khi cả đoàn lững thững bước đến trước đại sảnh của Đại Phật Đường, căn phòng nằm ở hành lang phía đông sân trong.

Thầy Yamada cất tiếng gọi chúng vào. Lúc này vị thầy đang tọa trên một tấm đệm tròn đặt trên một tấm đệm hình vuông khác to hơn, nơi chiếc bục cao phía sâu trong đại sảnh. Ông vận một tấm áo khoác màu xanh tím than pha xanh lục. Vị thầy ngồi vắt chéo chân, tay đặt nhẹ nhàng trên đùi, đầu các ngón tay chạm vào nhau. Cảnh tượng này khiến Jack liên tưởng đến hình ảnh một con cóc hiền hòa ngồi trên lá sen.

Vệt nắng chiều luồn qua các khung cửa sổ, len lỏi vào sảnh đường làm nổi rõ những luồng khói hương khiến bộ râu lưa thưa của thầy Yamada trông cứ như một lớp tơ nhện được bện kĩ vậy. Không khí trong phòng ngập tràn mùi gỗ đàn hương và hoa nhài khiến Jack cảm thấy vô cùng thanh tịnh.

Cả lớp bắt đầu ngồi xuống những tấm đệm xếp thành vòng bán nguyệt, Jack tìm được một tấm đệm vuông to ngay gần hàng đầu cạnh Akiko, Yori và Kiku. Khi nó vừa ngồi xuống thì Kazuki cùng Nobu bước vào phòng cuối cùng sau cả lớp, hai đứa này chọn ngồi ngay phía cuối. Bắt gặp ánh mắt Jack, Kazuki liền ném cho nó một tia nhìn thù địch.

“Nào các con. Hãy ngồi như thầy đây,” thầy Yamada hướng dẫn.

Mọi người bắt đầu lục tục tìm cách mô phỏng dáng ngồi của thầy Yamada.

“Đây là kiểu ngồi nửa tòa sen. Rất thích hợp để tĩnh tâm. Tăng cường tuần hoàn khí huyết. Mọi người có thấy dễ chịu hơn không?” thầy Yamada hỏi rồi hít một hơi dài. “Trước mặt các con là món quà chào mừng giờ học Thiền đầu tiên của thầy đấy.”

Jack nhìn xuống mẩu gỗ nhỏ ngay dưới chân nó. Vật này trông khá giống một dạng búp bê hình quả trứng nhưng không có tay chân. Nó được sơn

màu đỏ tươi, khuôn mặt búp bê màu sáng, tựa như đang ngạc nhiên, nó có râu và ria mép, còn mắt thì lại bị để trắng chưa tô màu.

“Có ai biết vật này là gì không?” Thầy Yamada cất tiếng hỏi.

Kiku giơ tay phát biểu.

“Thưa thầy, đây là búp bê Daruma. Hình tượng dựa theo Bồ Đề Đạt Ma, người sáng lập ra Thiền pháp ạ. Có thể sử dụng nó bằng cách viết tên mình lên cằm búp bê, rồi vừa tô một bên mắt bằng mực đen vừa cầu nguyện. Nếu điều ước thành hiện thực, chủ nhân của con búp bê đó sẽ tô nốt bên mắt còn lại.”

“Chính xác, nhưng chưa đủ, con búp bê này còn mang nhiều ý nghĩa hơn thế,” thầy Yamada vừa đáp vừa đẩy nhẹ búp bê Daruma trước mặt.

Búp bê liền bị đổ sang một bên, chậm lại rồi ngã về phía bên kia, tiếp tục giảm tốc độ, lắc lư nhẹ dần nhẹ dần.

Cả lớp chăm chú chờ thầy Yamada nói tiếp, nhưng vị võ sư già trông có vẻ như đã chìm vào trạng thái xuất thần. Chỉ khi con búp bê ngừng hẳn chuyển động thầy mới nhìn lên, chớp chớp mắt như thể ngạc nhiên vì chúng vẫn còn ngồi đông đủ.

“Thế có ai giải thích ‘Cửu Phẩm’ cho thầy không nào?” thầy Yamada cất tiếng, dường như đã quên mình vẫn chưa giải thích xong vấn đề ban nãy.

Không có ai giơ tay.

Thầy Yamada tiếp tục chờ.

Vẫn không ai giơ tay trả lời. Thầy tiếp tục kiên nhẫn chờ, cứ như thể câu trả lời sẽ tự hình thành trong đầu bọn trẻ như lớp bụi đóng lên tập sách cũ vậy.

Cuối cùng Kiku bèn ngập ngừng giơ tay.

“Sao nào Kiku?”

“Đó là chín quy tắc để đạt đến giác ngộ phải không ạ?”

“Không hẳn đâu Kiku ạ, nhưng cũng là một tổng kết đáng giá đấy,” thầy Yamada nói, dường như khá hài lòng với nỗ lực của cô bé. “Đó là chín bước mà một samurai cần phải vượt qua trong quá trình thiền. Chỉ khi hiểu rõ cửu phẩm, ta mới có thể tiến đến cảnh giới của sự giác ngộ được.”

Bất chợt thầy nở một nụ cười vô cùng bí hiểm, đôi mắt lấp lánh như sao trên bầu trời đêm. Jack cảm thấy nó đang bị hút vào cái nhìn của vị võ sư già như thể chiếc lá trôi trên cùng một dòng chảy vậy.

“Người ta gọi việc này là tọa thiền. Mục đích của tọa thiền là ngồi và thả mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ. Một khi trí não không còn bị cản trở bởi quá nhiều lớp cản, các con sẽ nhận ra được chân lí của mọi vấn đề và đạt đến giác ngộ.”

Giọng thầy Yamada lúc này là sự hòa trộn hoàn hảo của âm thanh róc rách suối chảy, tiếng ong vo ve những ngày hè, cùng giọng nói ngọt ngào của mẹ hiền nên dù không hiểu thầy đang nói gì, Jack vẫn bị cuốn vào dòng chảy của bài giảng êm ái như ru ngủ của vị võ sư.

“Hôm nay chúng ta sẽ tập tọa thiền dùng búp bê Daruma trong vòng một nén hương này,” thầy Yamada vừa nói vừa thắp nén hương ngắn lên làm mốc thời gian.

“‘Phẩm’ thứ nhất là có tư thế tọa thiền đúng đắn, chính là việc các con đang làm - ngồi xếp bằng, lưng thẳng nhưng cơ thả lỏng, tay xếp lên nhau, mắt khép hờ.”

Mọi người liền điều chỉnh tư thế lại cho đúng.

“‘Phẩm’ thứ hai là thở bằng bụng. Hãy lấy điểm ngay trên rốn làm trung tâm. Các con nên nhớ hít thở phải chậm rãi, hài hòa và thật nhẹ nhàng nhập tâm.” Nói rồi thầy bắt đầu hít thở theo cách thiền.

Jack cố tập trung vào nhịp thở, nhưng nó thấy việc chuyển từ hít thở ở ngực sang bụng mới khó làm sao.

“Hít thở bằng bụng, không phải ngực Jack à,” thầy Yamada nhẹ nhàng nhắc nhở.

Sao thầy ấy lại biết được nhỉ? Jack kinh ngạc nghĩ thầm. Nó lại tập trung vào nhịp thở, cố gắng đẩy hơi thở đi qua bụng mà không làm nở ngực lên.

Thầy Yamada tiếp tục quan sát cả lớp hít thở trong vài phút.

“‘Phẩm’ thứ ba là điều hòa tinh thần. Đừng để những suy nghĩ vật vãnh, cảm xúc hay bực dọc làm ảnh hưởng. Hãy tưởng tượng như trong tâm trí các con chỉ toàn là tuyết trắng, cứ để chúng tan biến hết đi.”

Jack chợt nhận ra trong đầu nó chứa đầy ắp các thể loại ý nghĩ. Chúng phát ra thứ âm thanh đinh tai nhức óc như cả đàn ong bắp cày - *nào là Kazuki, hải đồ, Độc Nhãn Long, Akiko, nhà, thầy Masamoto, cha nó, Jess.* Jack cố tìm cách điều hòa tâm trí bằng cách giải quyết từng luồng suy nghĩ một, nhưng cái này cứ nối tiếp cái khác hiện ra trong đầu nó.

“‘Phẩm’ thứ tư là viên mãn. Sau khi xua tan suy nghĩ khỏi đầu óc, các con hãy bắt đầu lấp đầy cơ thể bằng khí. Hãy tự biến mình thành một chiếc

thùng rỗng, sau đó lấp đầy bằng nguồn năng lượng tinh thần như thể đang đổ mật ong vậy. Lấp đầy từ gót chân cho đến tận đỉnh đầu.”

Vẫn không tài nào tịnh tâm nổi nên dĩ nhiên Jack không thể làm đến bước này được. Đầu óc nó cứ quay cuồng với hàng luồng suy nghĩ liên tục hiện ra.

“‘Phẩm’ thứ năm là tri thức tự nhiên. Khi ta tĩnh tâm, thanh tịnh, không âu lo thì mọi thứ đều có thể được nhìn thấy dưới một luồng sáng mới, dẫn đến tri thức được hoàn thiện một cách tự nhiên.”

Giọng nói êm ái của thầy Yamada tiếp tục đưa mọi người nhập sâu vào trạng thái nữa tỉnh nửa mê. Thầy để những câu nói này lơ lửng thêm một lúc rồi mới tiếp tục. Trong khi đó, Jack vẫn đang có dẹp bỏ luồng suy nghĩ để tiến hành hấp thu tinh khí và tìm lại nguồn năng lượng nó đã từng cảm nhận trong bài kiểm tra kiếm gỗ hôm trước.

“Hôm nay chúng ta sẽ dừng lại ở bước thứ năm này, và thử sức với một câu thiền vấn cơ bản. Mỗi người hãy tự tìm câu trả lời cho riêng mình. Khi hướng sự tập trung của mình vào búp bê Daruma rồi lắc lư nó, chúng ta đều biết điều đó là gì, vậy thật ra đó là gì?”

Rõ ràng thầy Yamada không cần lời đáp cho câu thiền vấn này mà chỉ muốn chúng tự tìm cho mình câu trả lời. Không may cho Jack là nó vẫn không tài nào tập trung được, do đó câu trả lời quả là một điều vô cùng xa xỉ. Đối với nó thì búp bê Daruma vẫn là búp bê Daruma, đôi mắt của con búp bê cũng trống rỗng như câu trả lời của Jack vậy.

Tâm trí Jack lơ lửng theo con búp bê. Từng luồng suy nghĩ của nó mỗi lúc một chồng chất như những khoảng tối chất chồng lên nhau cho đến tận lúc nén nhang cháy tàn, tiếng thầy Yamada vang vọng, “Ngừng nhập tâm!”

Mọi người ngưng việc tọa thiền, đâu đó có tiếng thở hắt ra như mừng vì cuối cùng cũng thoát khỏi nhiệm vụ đọa đày.

“Tốt lắm. Các con vừa học được một điều quan trọng trong tinh thần Võ Sĩ Đạo đấy,” thầy Yamada vừa nói vừa nở một nụ cười tươi như thể câu trả lời cho câu thiền vấn ban nãy của thầy đã rõ như ban ngày trong đầu bọn trẻ vậy.

Jack vẫn chẳng hiểu thầy đang nói gì cả. Nó nhìn quanh và thấy những học viên khác cũng hoang mang chẳng kém gì mình. Rõ ràng giác ngộ chưa đến được với chúng nó. Dù vậy, Kiku và Yori lại tỏ vẻ khá hài lòng về buổi học hôm nay.

“Tối nay các con hãy tiếp tục tọa thiền với con búp bê này. Hãy suy ngẫm những điều học được từ nó.” Thầy Yamada gật gù đầy vẻ triết lí, gợi ý rằng vẫn còn nhiều điều có thể thu nhận từ con búp bê gỗ kia. “Chìa khóa của môn Thiền Thuật là phải rèn luyện thường xuyên, hãy nghiêm khắc với chính bản thân mình, tập thiền khoảng nửa nén hương mỗi sáng và tối. Có như vậy các con mới có thể nhanh nhận ra ý nghĩa thật sự của cuộc sống.”

Sau cùng thầy cúi chào, ra hiệu buổi học đã kết thúc. Cả lớp cũng cúi chào rồi ra về cùng búp bê Daruma trên tay.

Jack tìm cách lưu thông máu về lại đôi chân tê cóng rồi nhập bọn cùng Akiko, Kiku và Yamato.

“Các con nhớ tô màu một bên mắt rồi ước nhé!” Thầy Yamato vui vẻ nói vọng theo, vẫn ngồi trên bục đệm như hình ảnh một con cóc hiền từ ngồi trên chiếc lá sen.

Bước ra ngoài sảnh Đại Phật Đường mờ tối để quay lại sân trường, Jack buộc phải giơ tay che mắt trước ánh nắng mùa đông hắt xuống giữa bầu trời âm u.

“Vậy cuối cùng vừa nãy là sao?” Saburo lên tiếng hỏi trong lúc vội vàng lê bước khỏi Đại Phật Đường phía sau cả bọn.

“Ai mà biết,” Yamato đáp. “Sao cậu không đi hỏi Kiku ấy? Cậu ấy cái gì chẳng biết.”

“Mỗi người phải tự tìm ra câu trả lời của mình chứ,” Kiku nhún vai.

“Tớ chả hiểu gì cả,” Saburo nói. “Nó chỉ là con búp bê cầu may thôi mà.”

“Đúng nhưng chưa đủ. Nó còn mang nhiều ý nghĩa hơn thế.” Kiku đáp.

“Vừa nãy thầy Yamada cũng nói hệt vậy. Cậu chỉ lặp lại lời thầy thôi. Dám cá thật ra cậu cũng chẳng hiểu cái gì cả.” Saburo thách thức cô bé.

“Không, tớ hiểu,” cô bé nghiêm nghị trả lời, vẫn từ chối không tiết lộ thêm gì nữa.

“Có *ai* làm ơn giải thích cho tôi hiểu không?” Saburo nài nỉ. “Akiko à? Yamato ơi?”

Cả hai đứa đều nhún vai.

“Tớ cũng muốn hỏi cậu lắm đấy Jack, nhưng chắc cậu còn chẳng biết đến Thiền là cái gì.”

Saburo nói đúng, Jack chẳng biết mấy thứ đó là gì. Nó cũng mong ai đó sẽ giải nghĩa cho nó, nhưng lại thôi vì sợ hỏi ra càng thêm phần ngốc

nghếch.

“Bảy lần ngã xuống, tám lần bật lên,” một giọng nhỏ xíu nghe như tiếng sáo bất chợt cất lên từ phía sau.

Cả bọn cùng hướng về phía Yori đang bước xuống bậc thềm về phía chúng.

“Gì cơ?”

“Bảy lần ngã xuống, tám lần bật lên. Dù có bị đẩy ngã bao nhiêu lần thì nó cũng vẫn sẽ bật dậy. Đó chính là búp bê Daruma.”

Cả bọn cùng nhìn Yori ra chiều hoang mang.

“Thầy Yamada vừa dạy chúng ta một bài học vô cùng quan trọng trong Võ Đạo. Không bao giờ bỏ cuộc.”

“Sao thầy ấy không nói thẳng ra luôn cho xong?” Saburo hỏi.

“Vì đó không phải là mục đích của Thiền,” Kiku cất giọng, rõ ràng không hài lòng khi Yori để lộ đáp án như vậy. Đoạn cô bé quay sang Jack như thể lời giảng giải là dành riêng cho nó. “Điểm cốt lõi của Thiền là những ý niệm về chân lí trong cuộc sống đều phải được tự chứng nghiệm, chứ không phải nhờ học hành.”

“Là sao cơ?” Jack hỏi lại, vẫn đang cố gắng nắm bắt được vấn đề trong vô vọng.

“Thầy Yamada muốn là người dẫn dắt chúng ta chứ không phải trực tiếp truyền kiến thức cho ta. Cậu phải tự tìm câu trả lời cho chính mình. Nếu thầy Yamada cứ thế nói ra, cậu sẽ không bao giờ nắm được ý nghĩa thật sự của điều đó.”

“Tớ vẫn nắm được mà!” Saburo chen ngang. “Làm thế vừa nhanh gọn lại đỡ mệt óc nữa!”

Đêm đó, Jack thắp một nén hương ngắn rồi ngồi xếp bằng theo dáng nửa tòa sen trong phòng, chăm chú quan sát con búp bê đỏ của mình. Nó đẩy rồi quan sát búp bê lắc lư, chậm rãi tìm đến giác ngộ.

Nén hương đã tàn mà câu trả lời vẫn chưa đến với nó. Jack lại thắp một nén hương nữa rồi đẩy búp bê gỗ. Vũ điệu lắc lư nhẹ nhàng của nó dần thu hút Jack. Jack lại tiếp tục đẩy. Lần này không còn ai làm nó mất tập trung nữa, nó dần cảm thấy nhập tâm, búp bê vẫn tiếp tục lắc lư.

Jack thư giãn... Mắt khép hờ... Thở chậm và sâu... Tâm tĩnh lặng... Những luồng suy nghĩ trong nó bớt dần quấy phá... Toàn thân nó được lấp

đầy bởi luồng khí ấm áp... Cuối cùng, chỉ còn một ý nghĩ duy nhất sáng lên trong đầu nó.

Nó đã biết mình nên ước điều gì.

Jack tô mực vào con mắt thứ nhất.

29
THẦY KYUZO

Jack đang bay qua sàn.

Nền gỗ dưới đất nhanh chóng dâng lên để gặp nó. Với một tiếng rắc rợn người, nó đáp lưng xuống sàn gỗ, bao nhiêu không khí đều tan biến hết. Nó nằm một đống thở hổn hển.

Chỉ một giây sau, Yamato tiếp tục rơi phịch xuống nó rồi ngay sau đó bị Saburo bay xuống đè lên, ghì chặt cả hai xuống mặt sàn.

“Đồ ngốc!” Nó và Yamato cùng hét vào Saburo.

“Tớ xin lỗi. Chỉ là những câu thầy nói lúc nãy có hơi... khó tin,” nói rồi Saburo vừa lăn ra khỏi người bọn nó vừa xoa xoa ngực.

“Ờ, và giờ thì cậu biết câu trả lời rồi đấy!” Yamato nói, dùng chân đá Saburo lăn tiếp.

Jack ném sang Saburo cái nhìn bực tức nảy lửa. Chính vì cậu ta nên bọn nó mới phải chịu rắc rối như thế này. Trong lúc thầy Kyuzo đang giới thiệu bản thân và liệt kê một loạt những thắng lợi của mình trước nhiều đấu sĩ danh tiếng khác thì Saburo buột miệng phì cười ra vẻ không tin. Thế là thầy Kyuzo lập tức quát lên.

“Sao nào? Trò nghĩ là ta đang ba hoa để ra vẻ trước mặt người mới? Cho là người nhỏ cỡ ta không thắng nổi một chiến binh Triều Tiên cao sáu thước? Đứng dậy! Trò, Yamato và cậu ngoại quốc *ở* kia nữa,” ông nói, chỉ ngón tay nhăn nheo vào Jack. “Tấn công ta đi. Cứ việc xông lên cùng một lúc.”

Thế là ba đứa bọn nó đành phải ngượng nghịu đứng lên giữa Vũ Đức Điện nhìn thầy như mấy con thỏ chết nhát. Vị thầy nhỏ hơn cả ba đứa bọn nó, nhưng lại toát ra vẻ nguy hiểm của một con rắn đuôi chuông.

“Nào, đến đi chứ. Các trò là những samurai cơ mà!” ông châm chọc. “Để cho công bằng, ta hứa sẽ chỉ sử dụng tay phải thôi.”

Cả lớp vẫn tiếp tục khúc khích cười trước cảnh tượng dị thường đang diễn ra.

“Tấn công đi!” ông hét lên.

Cả ba đứa cùng trao đổi ánh mắt với nhau rồi nhất loạt xông lên tấn công thầy Kyuzo. Jack thậm chí còn chưa kịp chạm vào người thầy thì đã bị ném văng qua sàn rơi bịch xuống đạo đường, ngay sau đó là Yamato và Saburo cũng rơi ngay xuống chỗ nó. Cả bọn kết thúc trong cảnh thảm bại.

Sau khi đã về hàng tiếp tục ngồi quỳ gối, Jack nhận ra Kazuki đang nhếch mép cười khỉnh.

“Ta rất biết ơn cha mẹ đã ban cho ta một cơ thể nhỏ bé. Các đối thủ đánh giá thấp ta. *Trò* cũng đánh giá thấp ta,” ông lên giọng thách thức. “Sự việc vừa rồi đã đủ làm cho trò tâm phục khẩu phục chưa, trò Saburo?”

“Dạ rồi ạ, thưa thầy,” Saburo đáp lại, cậu ta cúi xuống xin lỗi nhanh đến mức trán đập cả vào sàn.

Thầy Kyuzo tiếp tục thuyết giảng trong lúc tung ra những cú đấm và xỉa mạnh đầu ngón tay vào chiếc cọc gỗ. Ngón tay ông cứng như thép khiến chiếc cọc không ngừng rung lắc mạnh mỗi lần trúng đòn.

“Để có thể chiến thắng đối thủ với thân hình to lớn hơn, ta đã phải tôi luyện, hoàn thiện kĩ thuật của mình và phải luyện tập gấp đôi những người khác.”

Những câu nói của ông như những cú đấm thùm thụp vào tai bọn nó cùng lúc với các cú đấm vào cọc.

“Nếu đối thủ của ta luyện tập trong một tiếng thì ta sẽ luyện hai tiếng. Nếu họ luyện hai tiếng thì ta sẽ luyện bốn tiếng. Điều cốt lõi nhất trong môn Thể Thuật chính là phải chăm chỉ nỗ lực, liên tục tập luyện và có tinh thần tự giác kỉ luật cao. Rõ chưa?”

“Rõ ạ, thưa thầy,” mỗi người trong lớp trả lời một phách.

“Ta hỏi các trò đã rõ chưa. Hãy để các vị thần cũng nghe được câu trả lời của các trò. Rõ chưa?” Thầy Kyuzo yêu cầu lần nữa.

“RÕ, THƯA THẦY!” cả lớp cùng đồng thanh, tiếng hô của họ vang dội trên khắp các bức tường.

“Mỗi lần bước ra khỏi cánh cửa đó là đã có sẵn mười nghìn kẻ thù các trò phải đối mặt rồi. Rõ chưa?”

“RÕ, THƯA THẦY!”

“Hãy coi tay và chân của các trò là vũ khí chống lại chúng. Rõ chưa?”

“RÕ, THƯA THẦY!”

“Thắng lợi ngày mai bắt đầu từ nỗ lực hôm nay. Rõ chưa?”

“RÕ, THƯA THẦY!”

“Năm đầu tiên của môn Thể Thuật sẽ chỉ tập trung vào các kĩ thuật cơ bản.”

Thầy Kyuzo tiếp tục nói với cường độ như đấm vào không khí trong lúc cũng liên tục đấm tay vào chiếc cọc gỗ.

“Làm chủ các kĩ thuật cơ bản. Đó là tất cả những gì cần thiết. Hãy thủ thế cho đúng. Thực hiện các động tác một cách chính xác. Khi đó các trò có thể chiến đấu. Kĩ thuật hoa mĩ chỉ dành cho những kẻ trình diễn rong và những người muốn lấy le với các cô gái thôi. Kĩ thuật cơ bản mới dành cho chiến trận.”

Bất chợt ông ngừng đấm tay vào chiếc cọc.

“Này cậu ngoại quốc! Lại đây,” thầy Kyuzo ra lệnh.

“Tên em là Jack ạ, thưa thầy,” Jack nói một câu cứng ngắc đáp lại ý xúc phạm của thầy.

“Rồi rồi. Cậu Jack ngoại quốc, lại đây,” ông nói, vẩy mạnh cổ tay một cái ra hiệu.

Kazuki để lộ ra một tiếng cười thích thú rồi thì thầm với Nobu câu “cậu Jack ngoại quốc”.

“Trò Kazuki!” thầy Kyuzo nói trong lúc mắt vẫn không rời Jack. “Ta tin tưởng rằng trò sẽ có cách hành xử xứng đáng với danh tiếng của cha dưới tư cách là một samurai. Chú ý vào!”

Jack đứng dậy rồi đi ra phía đối diện với thầy Kyuzo mà không hay biết ông đang muốn nó làm gì. Rõ ràng vị võ sư này khá tàn nhẫn. Lần này nó chắc chắn sẽ không đánh giá thấp ông.

“Trước khi nói đến chuyện đấm, đá hay ném thì đầu tiên phải khống chế được đối thủ đã. Chúng ta sẽ bắt đầu từ động tác túm và khóa. Chúng sẽ giúp các trò dễ dàng cảm nhận dòng năng lượng hơn là lúc tấn công.”

Vị thầy thủ thế trước Jack, ánh mắt ông lộ rõ vẻ không ưa nó.

“Hãy tóm lấy cổ tay ta như thể muốn ngăn không cho ta rút kiếm ra xem. Nào, tấn công đi!” ông ra lệnh.

Jack bước lên rồi thận trọng nắm cổ tay thầy. Ngay lập tức, cổ tay nó đau nhói khiến nó buộc phải khuỵu người quỳ xuống, tìm cách làm dịu bớt cái đau. Thầy Kyuzo mới chỉ đơn thuần quấn tay ông vào tay Jack rồi vặn xoắn nó theo hướng về phía ông, nhưng ngay lập tức Jack đã cảm nhận được sức mạnh của đòn thế.

“Đây là đòn *nikkyō*. Đòn thế này tạo cảm giác đau đớn qua áp lực trực tiếp lên chùm dây thần kinh từ cánh tay xuống cổ tay,” thầy Kyuzo giải thích. “Này cậu ngoại quốc, khi nào thấy đau quá không chịu được nữa thì hãy đập tay vào đùi hoặc xuống sàn.”

Ngay sau đó thầy Kyuzo tiếp tục vặn cổ tay Jack thêm một nấc nữa khiến mắt nó nhòa cả đi vì đau. Nó cuống cuồng vỗ đùi để ra hiệu và thoát khỏi áp lực của đòn thế. Qua đôi mắt nhòe nhoẹt nước vì đau, Jack thấy Kazuki đang hể hả ngắm cảnh thê thảm của nó trước mặt mọi người.

“Giờ đứng dậy rồi tấn công ta càng nhanh, càng mạnh càng tốt,” vị thầy ra lệnh.

Jack làm theo và ngay lập tức khuỵu xuống tận dưới sàn lần nữa vì sức ép đau đớn khủng khiếp lặp lại từ thế đòn đơn giản ấy. Nó lại đập tay điên cuồng vào đùi để thoát khỏi cảm giác đau.

“Như các trò vừa thấy, nhu thắng cương. Cậu Jack ngoại quốc càng cố tấn công ta bao nhiêu thì lại càng dễ bị đánh bại bấy nhiêu,” vị thầy giải thích, khóe miệng ông nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn khi ông biểu diễn lại thế khóa thêm vài lần nữa để cả lớp có thể quan sát kĩ hơn.

Sau đó, thầy Kyuzo tiếp tục thực hiện thêm các kĩ thuật khác trên Jack, ví dụ như quăng ném nó như một thứ hình nộm, sử dụng nó như bao cát tập đấm, đẩy nó ngã dúi dụi vì đứng tấn không chuẩn. Đến khi công việc làm mẫu kết thúc thì Jack đã bị quần đến mệt nhừ, mình mẩy nó chỗ nào cũng đau nhức và thâm tím.

“Giờ ta muốn các trò thực tập kĩ thuật *nikkyō*. Hãy đứng thành các nhóm hai người - tự quyết định xem ai sẽ là *tori*, người thực hiện kĩ thuật, và ai là *uke*, người đứng cho bạn kia thực tập. Kazuki, thử luyện với *uke* của ta xem? Đối tượng lí tưởng cho trò khởi động đấy.”

Jack thầm cằn nhằn ca thán trong bụng trước sự đối xử bất công rõ rành rành của vị thầy, nhưng cuối cùng nó quyết định sẽ không để điều này ảnh hưởng đến mình trước mặt Kazuki.

“Này Jack ngoại quốc, vì cậu là *uke* nên tôi sẽ ra tay trước,” vừa nói Kazuki vừa đưa cánh tay ra cho Jack nắm lấy.

“Nhớ nhé các trò,” thầy Kyuzo cảnh báo. “Nếu thấy kĩ thuật này quá sức chịu đựng của mình thì hãy đập tay vào đùi hoặc xuống sàn để bạn kia biết. Khi đó bạn ấy sẽ *phải* ngưng ngay.”

Chắc mẩm trong bụng rằng Kazuki sẽ không thể thực hiện kĩ thuật vì chưa có kinh nghiệm, Jack nắm lấy cổ tay cậu ta. Nhưng ngay sau đó nó nhận ra rõ ràng Kazuki đã từng luyện tập *nikkyō* từ trước. Jack khuỵu người quỳ xuống, cơ thể nó theo bản năng liên tục phản ứng tìm cách thoát khỏi nỗi đau.

Jack đập tay vào đùi nó.

Kazuki càng vặn mạnh hơn.

Jack càng đập tay mạnh hơn.

Kazuki vặn xoáy cổ tay Jack hết mức có thể. Cánh tay nó nhức buốt đến mức trào cả nước mắt xuống mặt. Kazuki hỉ hả liếc nhìn nó một cách hiểm độc.

“Đổi người,” thầy Kyuzo ra lệnh.

“Hân hạnh được tập với mày, Jack ngoại quốc,” Kazuki gằn giọng nói với nó rồi thả tay ra, thong thả quay người đi tìm nạn nhân tiếp theo.

Jack đứng đó run người giận dữ. Nó đã không có lấy dù chỉ một cơ hội trả miếng.

Ngay khi buổi học kết thúc, Jack bước ra khỏi lớp đầu tiên.

Akiko cũng vội vàng chạy ra đuổi theo nó.

“Cậu có sao không Jack?” cô hỏi.

“Đương nhiên là có! Sao thầy Kyuzo không chỉ định ai khác để thị phạm chứ?” nó nói, bùng lên trong cơn nóng giận vốn đang bị kìm nén. “Rõ ràng ông ấy không ưa tớ. Ông cũng là người ghét người ngoại quốc giống kiểu thằng Kazuki thôi.”

“Không phải thế đâu. Có lẽ lần tới thầy Kyuzo sẽ chọn bạn khác mà,” cô nói, cố gắng xoa dịu cơn nóng giận của nó. “Hơn nữa, làm *uke* cũng có cái tốt mà. Thầy Masamoto từng nói với tớ đó là cách tốt nhất để học hỏi đấy. Lúc đó cậu sẽ biết được cảm giác của đối phương khi mình thực hiện chính xác đòn thế.”

Jack có thể nghe thấy câu nói châm chọc “Jack ngoại quốc” kèm theo tiếng cười khúc khích của mấy học viên đi ngang qua bọn nó trên đường về ăn trưa tại Điệp Trùng Đường.

“Rồi còn cái gì mà Jack ngoại quốc nữa chứ? Tớ đâu có đi loanh quanh xúc phạm mọi người đâu!”

“Kệ đi Jack,” Akiko nói. “Họ cũng chẳng biết gì hơn đâu.”

Họ phải biết chứ, Jack nghĩ thầm. *Tất cả bọn họ rồi sẽ trở thành những samurai trong tương lai cơ mà.*

30
TẬP BẮN

Một đốm trắng, không to hơn con mắt là mấy, đang lóe lên giữa ánh nắng mặt trời buổi trưa. Một tiếng chuông chùa vang lên, âm thanh ngân dài quấn quanh lớp mái ngói trường học.

Một vệt lông chim với tốc độ của một chú chim ưng lao mình xuống con mồi đang rít lên, xuyên qua khoảng không gian; rồi một tiếng phập vang lên như âm thanh tiếng tim đập một lần duy nhất, mũi tên đã cắm gọn ngay chính giữa hồng tâm của chiếc bia trắng.

Mũi tên thứ hai lao tới chỉ sau một giây rồi cắm phập vào song song với mũi tên đầu, những chiếc lông phía đuôi không ngừng rung lắc.

Cả lớp đồng thanh vỗ tay. Cô Yosa vẫn giữ nguyên thế đứng thêm một lát trong sự tập trung cao độ. Sau đó cô từ từ hạ cây cung xuống rồi tiến tới chỗ các học viên.

“Cung Thuật đòi hỏi sự kết hợp đặc biệt giữa các kĩ năng thiên bẩm của một samurai,” cô bắt đầu nói. “Đó là sự cương quyết của một chiến binh, nét uyển chuyển của một vũ công, và sự tĩnh tại trong tâm hồn của một nhà sư.”

Mọi người chăm chú lắng nghe. Địa điểm của lớp học là đầu bên kia của Nam Thiền Viên, khu vườn phía sau Đại Phật Đường. Đó là một khu vườn của vẻ sơ giản đẹp đẽ, hình chữ nhật, trải dài trên lớp cát trắng điểm xuyết những hòn đá nguyên khối cùng những khóm cây cắt tỉa vun trồng cẩn thận. Góc đối diện chỗ học trò ngồi là một cây thông già, thân cây vặn xoắn, uốn nghiêng bởi bàn tay của tự nhiên. Thân cây được đỡ bởi chiếc trụ gỗ trông như thể một cụ già đã luống tuổi. Tấm bia được đặt phía dưới thân cây, và vì ở tít góc đối diện nên đứng từ chỗ Jack nhìn ra thì trông nó chẳng lớn hơn cỡ cái đầu người là mấy. Khoảng tròn hồng tâm màu trắng nhỏ đến mức gần như không thể nhận biết được giữa hai vòng tròn đồng tâm màu đen.

“Cung tên là loại vũ khí thích hợp trong các trận chiến tầm xa. Dù là đàn ông hay phụ nữ, con trai hay con gái cũng đều có thể sử dụng vũ khí này với kết quả sát thương như nhau.”

Ngồi quỳ giữa Yamato và Akiko, Jack há hốc miệng sửng sốt trước nét đẹp uyển chuyển và kĩ thuật hoàn hảo của cô Yosa. Jack thầm nhủ nó đang được dạy bởi một thiên thần nguy hiểm.

“Tất cả các vị lãnh chúa, từ ngài Takatomo Hideaki đến ngài Kamakura Katsuro, hay thầy Masamoto Takeshi đều phải trải qua quá trình tập luyện Cung Thuật. Và đương nhiên, đây cũng chính là thứ vũ khí đã làm nên một Tomoe Gozen huyền thoại.”

Akiko sững người trước câu nói của cô Yosa. Lời đề cập đến Tomoe Gozen khiến Akiko hào hứng đến mức trông như thể đang sẵn sàng bật ra một tràng pháo tay tán thưởng bất cứ lúc nào.

“Không giống như thanh kiếm, nắm tay hay cẳng chân, chiếc cung luôn có một lực kháng cự lại về phía các em. Trong trạng thái kéo căng hết cỡ, chín phần mười chiếc cung vươn về phía trước, nhưng sau đó sẽ bật lại một nửa!”

Các học viên đều há hốc miệng kinh ngạc. Trong lúc đó, Kazuki ngồi lờ đờ nhìn quanh trông có vẻ ngán ngẩm với tiết học. Có lẽ vì môn này không đủ máu me với cậu ta, Jack nghĩ thầm.

“Quá trình làm chủ Cung Đạo cũng giống như một hình tam giác được tạo thành từ một cái đáy rộng và vững chắc, càng lên cao càng đòi hỏi những kĩ thuật tinh tế và sắc sảo hơn. Để có thể xây dựng được một nền tảng vững chắc, tất yếu các em sẽ phải bỏ thời gian ra để luyện tập. Trong những tháng tới, chúng ta sẽ cùng nhau phát triển các kĩ năng theo từng giai đoạn,” vừa nói, cô vừa nhẹ nhàng dùng ngón cái và ngón trỏ cẩn thận trau chuốt những chiếc lông định hướng gắn trên đuôi mũi tên. “Còn buổi học hôm nay sẽ dành để cho tất cả các em có cơ hội cảm nhận cung tên. Nếu thấy mình có khả năng, các em cũng có thể thử tập bắn.”

Những tiếng xì xào hào hứng vang lên giữa các học viên trước cơ hội được thử tập bắn. Akiko thậm chí còn ngồi vươn hẳn người ra phía trước như thể sẵn sàng đứng lên bắt ngay lấy cơ hội đầu tiên.

“Trước hết, các em hãy quan sát thật kĩ để có thể bắt chước theo các động tác của cô,” nói rồi cô Yosa bước lên vạch đứng. “Nguyên tắc thứ nhất trong Cung Thuật chính là tinh thần, phải coi cây cung và cơ thể các em là một.”

Cô Yosa đứng thẳng hàng, xoay người sang bên, hướng về chiếc bia. Sau đó cô điều chỉnh người để có thế đứng rộng, sao cho từ đầu xuống hai chân tạo thành một hình chữ A.

“Nguyên tắc thứ hai là cân bằng. Cân bằng chính là viên đá đầu tiên đặt nền móng cho Cung Thuật. Hãy tưởng tượng các em giống như một cái cây. Nửa thân dưới là thân và rễ, vững vàng và chắc chắn. Nửa thân trên tạo nên các cành cây, tuy linh hoạt nhưng vẫn duy trì đúng tư thế và chức năng của mình. Chính sự cân bằng này sẽ giúp các em làm nên một Cung thủ xuất chúng!”

Cô Yosa cầm dây cung bằng tay phải, tay trái cẩn thận đặt lên cán cung. Cô nâng chiếc cung còn dài hơn cả người lên cao quá đầu, chuẩn bị kéo.

“Khi kéo cung, tinh thần và cơ thể chúng ta sẽ liên tục cản trở lẫn nhau trong quá trình kiểm soát lực kéo. Vì vậy, nếu muốn bắn trúng mục tiêu một cách chính xác thì nhất thiết phải có được sự tập trung cao độ. Đây cũng là nguyên tắc thứ ba. Chỉ cần bất cứ dấu hiệu mất cân bằng nào dù nhỏ nhất như một nhịp thở sai, hay chỉ hơi mất tập trung thôi là chúng ta cũng sẽ bắn trượt.”

Cô Yosa hạ cây cung xuống ngang tầm bắn, kéo dây cung lùi hẳn qua gò má để mũi tên nằm ngang với đường mắt khiến cho vết sẹo màu đỏ hồng nằm gọn giữa khoảng dây cung và mũi tên.

“Khi tinh thần và sự cân bằng của các em được thực hiện đúng cách, mũi tên sẽ tự lao tới mục tiêu của nó. Để đạt tới cảnh giới tinh thần cao nhất, các em cần phải hòa mình vào tinh hoa của Cung Đạo.”

Cô Yosa làm một động tác thả nhẹ nhàng kết thúc quá trình giương cung và ngắm bắn. Mũi tên xé gió lao thẳng tới mục tiêu, một lần nữa cắm trúng ngay hồng tâm.

“Em nào muốn lên thử trước?” cô Yosa lên tiếng hỏi.

Cánh tay Akiko lập tức bật lên. Đánh hơi thấy cơ hội chiến thắng Akiko lần nữa, Emi cũng liền giơ tay.

“Chà, vậy thì chúng ta sẽ bắt đầu với hai em nhé. Hãy sử dụng hai cây cung này. Chúng thích hợp với cỡ người và sức kéo của hai em,” cô Yosa nói, tay chỉ vào phần bên dưới chiếc giá để dụng cụ phía sau.

“Chúc cậu may mắn nha,” Kiku nói một cách thân thiện khi Emi đứng dậy tiến lên vị trí của mình.

“Chỉ những kẻ bất tài mới cần đến may mắn,” nói xong Emi phớt lờ Kiku như thể cô bé chỉ là một kẻ chuyên bợ đỡ rồi tiếp tục sải bước về phía vạch.

“Các em, ta muốn các em thử giương cung như cách ta vừa làm, nhưng đừng thả mũi tên ra trước khi ta cho phép.”

Cả hai cùng giương vũ khí lên rồi kéo dây, cây cung bao trọn cả hai người bọn họ. Khi đứng bên cạnh Akiko, Emi trông rõ là cao hơn. Dáng người mảnh khảnh của cô bé càng nổi bật hơn với mái tóc dài, thẳng mượt khác thường. Khuôn mặt cô đẹp một cách sắc sảo cùng đôi môi mỏng ấn tượng. Nhìn chung thì nét đẹp của cô phản ánh đúng đặc trưng gia huy hình con hạc của gia tộc mình - cao, mảnh dẻ và thanh tao.

“Tốt. Cả hai em đều thể hiện thế đứng có thể chấp nhận được. Giờ các em có thể tự bắn tên; hãy ngắm vào chiếc bia ở gần nhất,” vừa nói cô vừa chỉ tay vào một chiếc cách đấy chỉ khoảng mười bước chân.

Emi thả dây bắn tên, nhưng dây cung đã vướng vào tay cô bé trước khi bật lại khiến đường bay của mũi tên run rẩy yếu ớt trước khi cắm xuống phía trước chiếc bia.

Lượt bắn của Akiko tốt hơn nhiều vì mũi tên bay thẳng tắp, mặc dù vẫn bị vượt xa mục tiêu.

“Lần thử đầu tiên của hai em rất khá,” cô Yosa khen ngợi. “Hai em đã từng bắn tên lần nào chưa?”

“Dạ rồi ạ, thưa cô,” Emi thú nhận với khuôn mặt cáu kỉnh.

“Em thì chưa ạ, thưa cô,” câu trả lời của Akiko càng khiến Emi khó chịu hơn.

“Em làm ta thấy ấn tượng đấy Akiko,” cô Yosa tiếp tục. “Em vừa tỏ ra rất có năng khiếu trong việc bắn cung.”

“Em muốn thử thêm lần nữa,” Emi giận dỗi cắt ngang.

Tuy có hơi sửng sốt với giọng điệu hợm hĩnh của Emi, cô Yosa vẫn tiếp tục khen ngợi cả hai trước khi trả lời. “Ta không cấm các em cạnh tranh nhau một chút. Điều đó sẽ giúp khơi gợi tài năng của các em hơn. Nào, giờ thì cả hai hãy bước lên vạch đứng. Lần này chúng ta sẽ xem ai là người bắn trúng mục tiêu.”

Emi lại đứng vào vị trí rồi kéo dây cung và bắn một cách nhanh gọn. Mũi tên bay thẳng, cắm trúng vào vòng vạch đen ngoài cùng của chiếc bia. Ngẩng cao đầu liếc mắt nhìn xuống Akiko, Emi tự tin rằng mình đã thắng.

“Emi à, em đã làm rất tốt. Giờ chúng ta sẽ xem liệu Akiko có thể bắn tốt hơn lần trước không nhé,” cô Yosa ấn định lời thách đấu.

Akiko bước lên phía vạch.

Jack nín thở nhìn cô bé điều chỉnh chỗ đứng của mình rồi đặt tay vào dây cung. Nó có thể thấy cánh tay cô hơi run trong lúc đưa ra nắm lấy cán cung, cố gắng điều hòa nhịp thở của mình. Khuôn mặt cô ánh lên vẻ cương quyết sắt đá. Akiko trở nên kiên định, cô giương cung lên cao quá đầu rồi từ từ hạ xuống vừa phải, kéo căng sợi dây. Trong lúc đó, Jack thấy Emi đang chắc mẩm rằng Akiko sẽ bắn trượt. Hơn nữa khoảng hồng tâm của chiếc bia lại nhỏ xíu, làm sao Akiko có thể bắn trúng đây?

Akiko kéo căng sợi dây lùi qua sau gò má rồi thả tay cho mũi tên lao đi. Mũi tên xuyên qua khoảng không rồi cắm phập vào chiếc bia, gần với hồng tâm hơn mũi tên của Emi khoảng một đốt ngón tay. Jack reo lên một tiếng mừng chiến thắng, ngay lập tức các bạn khác cũng hò reo theo. Akiko cười toét miệng, nửa vui mừng nửa kinh ngạc trước kết quả của mình.

“Xuất sắc, Akiko. Giờ hai em có thể về chỗ,” cô Yosa lên tiếng. “Tiếp theo ai sẽ lên nào?”

Vài học viên khác lập tức giơ tay lên cao trong lúc Emi tỏ ra rõ là bất mãn, còn Akiko thì hân hoan trở về chỗ ngồi theo hàng của mình.

Jack dõi theo từng học viên lần lượt lên thử.

Khi đến lượt Kazuki và Nobu thì cả hai đều chọn cho mình cây cung to nhất trong chiếc giá để dụng cụ, mặc dù cô Yosa đã lên tiếng cảnh báo hai cây cung đó là quá sức đối với bọn nó. Và điều đó được chứng minh ngay lập tức với Nobu. Cậu chàng bị trượt tay khiến sợi dây đập phải gò má trong lúc bật lại. Nobu rít lên đau đớn còn những học viên khác thì hỉ hả trông thấy. Ngay cả Kazuki cũng bật cười trước sự việc xui xẻo của tên chiến hữu.

Sau đó đến lượt Jack lên.

Nó bước tới vạch đứng, tra tên vào cung rồi kéo dây. Đột ngột có thứ gì đó đập vào má nó. Bị mất tập trung, Jack trượt tay thả dây khiến mũi tên bay vuột khỏi tầm kiểm soát. Mũi tên lao tới trúng phải một tảng đá lớn rồi bật văng lại theo hướng cô Yosa đang đứng ngay bên cạnh. Mũi tên của nó đã cắm trúng chỗ chân cô Yosa, làm thủng rìa chiếc tất *tabi* của cô.

“DỪNG NGAY!” cô hét lên.

Không ai dám động đậy một ngón tay. Một khoảng lặng chết chóc bao trùm cả khu vườn. Jack nghe thấy rõ âm thanh loạt soạt khi cô Yosa kéo mũi tên ra khỏi mặt đất, rồi tiếng lạo xạo trên sỏi khi cô tiến lại chỗ nó.

“Jack à,” cô nói vào tai nó, “ta đã cho phép em bắn mũi tên đi chưa?”

“Dạ, thành thực xin lỗi cô, nhưng đó không phải là lỗi của em ạ.”

“Phải biết nhận lấy trách nhiệm của mình chứ! Em chính là cây cung. Em là người kiểm soát nó. Sau buổi học hãy đến gặp ta, khi đó em sẽ được biết hình phạt của mình.”

“Dạ, thưa cô Yosa,” Yori nhút nhát lên tiếng.

“Sao hả Yori?”

“Thưa cô Yosa, không phải lỗi của Jack đâu ạ. Có người đã ném đá vào bạn ấy.”

“Có đúng vậy không?” cô quay sang hỏi Jack. “Ai đã làm thế?”

“Em không biết ạ,” nó đáp lại, mặc dù thừa biết kẻ đó là ai.

“Em Yori này? Ai là người làm chuyện đó?”

Cậu học viên nhỏ con cúi đầu xuống, thì thầm tên của Kazuki một cách sợ sệt.

“Em nói gì cơ, Yori?” cô Yosa hỏi lại lần nữa vì không nghe được câu của Yori.

“Kazuki ạ, thưa cô...” Giọng Yori lạc hẳn đi.

Kazuki trừng mắt lên giận dữ trước hành động phản bội công khai và tiến đến chỗ Yori, nhưng ngay lập tức giật mình lui lại trước tiếng quát như sấm của cô Yosa. “EM KAZUKI! Em sẽ phải gặp ta sau buổi học để nhận lấy hình phạt *của* mình. Giờ mau đi nhặt các mũi tên ở bia!”

Kazuki vội vàng cúi xuống xin lỗi rồi nhanh chóng đến chỗ chiếc bia. Sự phẫn nộ của cô Yosa làm cậu chàng sợ hãi đến mức phải khó khăn lắm mới kéo được mũi tên ra. Nhưng ngay khi mũi tên thứ nhất vừa mới được kéo ra thì bất chợt một mũi tên khác lao tới, bay sượt qua tai cậu ta rồi ghim luôn ống tay áo kimono vào chiếc bia ngắm bắn. Kazuki lập tức xoay người lại với hai con mắt trợn tròn cùng cái miệng há ra vì kinh hãi không nói được lời nào. “Cứ thử chọc giận một con ong xem, em Kazuki, rồi con ong ấy sẽ quay lại chỗ em bằng sức mạnh của một con rồng!” giọng cô Yosa vang khắp khu vườn trong lúc cô tiếp tục tra thêm mũi tên thứ hai. “Cung Thuật là môn học cực kì nguy hiểm đối với một học viên. Đừng nghĩ rằng có thể đùa giỡn ở đây. Em có hiểu điều đó không Kazuki?”

Cô bắn mũi tên thứ hai. Kazuki thậm chí còn chưa kịp chớp mắt thì mũi tên đã xuyên qua búi tóc trên đầu cậu ta mà cắm phập vào bia. Như một con sâu bị cài vào chiếc móc, Kazuki khổ sở ra sức tìm cách thoát khỏi tình trạng nhục nhã của mình.

“Vâng, thưa cô Yosa! *Moushiwake arimasen deshita!*[40]” cậu ta lắp bắp nói câu xin lỗi ở dạng trang trọng nhất có thể.

Jack hỉ hả trước hình phạt của đối thủ. Có lẽ từ giờ trở đi, Kazuki sẽ không dễ dàng bắt nạt nó như trước.

Jack quay sang Yori cúi đầu cảm kích, nhưng cậu ta không hề đáp lại mà chỉ ngồi quỳ ở đó nhìn chăm chăm vào khoảng không cắn môi lo lắng.

31
KAZUKI TUYÊN CHIẾN

Ngày hôm đó, Kazuki không hề xuất hiện trong bữa tối.

Lần đầu tiên kể từ khi đặt chân đến Kyoto, Jack mới được thoải mái. Rõ ràng Kazuki vẫn đang bận thực hiện hình phạt do cô Yosa đưa ra. Jack chỉ lo lắng duy nhất một điều là cả Yori cũng không xuất hiện trong bữa tối. Akiko kể rằng cô bé có thấy cậu ta đi về phía Đại Phật Đường nên nghĩ chắc cậu ta đến gặp thầy Yamada. Tuy nhiên khi bữa tối bắt đầu, chỉ có duy nhất một mình thầy Yamada đến.

Khi bữa tối sắp đến hồi kết thúc, Jack vẫn không thấy bóng dáng Yori đâu. Nó chắc mẩm là đã có chuyện xảy ra với cậu bạn. Nó lại càng lo hơn nữa khi thấy dáng Nobu ì ạch lạch bạch vội vàng chạy ra ngoài sảnh.

“Akiko này, tớ thấy lo cho Yori lắm. Tối nay không thấy cậu ta đến ăn gì cả.”

“Không có chuyện gì đâu mà Jack. Chắc cậu ta đang ngồi thiền đâu đó thôi. Tớ hay thấy cậu ấy ngồi thiền trong phòng cả sáng, trưa và tối mà. Cậu ấy còn có nhang làm từ gỗ đàn hương thích lắm. Tớ cũng được cậu ấy cho vài nén -”

“Tớ nói thật đấy Akiko. Rõ ràng cậu ấy đã trở thành kẻ thù của Kazuki sau buổi học Cung Thuật hôm nay rồi.”

“Jack à, đúng là Kazuki đã bị mất mặt. Nhưng cậu ta sẽ không dám làm gì Yori đâu. Điều đó đi ngược lại với danh dự của cậu ta.”

“Danh dự? Danh dự gì cơ? Cậu ta tấn công *tớ* mà có thấy vấn đề gì đâu.”

“Đúng thế, bởi vì cậu là...” đột nhiên Akiko trở nên lúng túng. “... người ngoại quốc. Vì vậy cậu ấy không xem cậu là người ngang hàng. Còn Yori là người Nhật chính thống đến từ một gia tộc samurai danh giá có truyền thống lâu đời.”

“Nhưng thầy Masamoto đã nhận tớ làm con nuôi cơ mà, tớ cũng đáng được hưởng cùng một sự tôn trọng như thế chứ...” Jack phân bua nhưng giọng nó đã lạc hẳn đi.

Jack có thể nhìn thấy điều đó trong mắt cô bé. Nó không đứng ngang hàng với họ. Không bao giờ, dù là trong mắt Akiko hay Yamato đi nữa. Nó nhìn quanh chiếc bàn. Saburo và Kiku thì lịch sự tránh ánh mắt nó còn Yamato thì nhìn lại nó một cách lạnh nhạt. Rõ ràng Yamato vẫn chỉ miễn cưỡng chấp nhận nó vì lời yêu cầu của cha cậu ta thôi, dù rằng đã có lần được Jack cứu mạng.

“Vậy ra danh dự chỉ để dành cho mỗi mình người Nhật thôi hả?” Jack lên giọng thách thức cả bọn. Khuôn mặt Akiko sụp xuống như một đống tuyết lở, cô cúi đầu tránh cái nhìn giận dữ của nó. “Được rồi. Tốt thôi, ít nhất thì làm ơn giữ danh dự của mấy người với Yori đi, giúp tớ tìm cậu ta.”

“Ừ, ý hay đấy,” Saburo vội lên tiếng hóa giải tình thế. “Vậy tớ và Yamato sẽ tìm cậu ấy trong Nam Thiền Viên nhé? Akiko và Kiku thử tìm trong Sư Tử Đường xem? Còn Jack, cậu kiểm tra chỗ Đại Phật Đường ha. Akiko nói có lí, không chừng cậu ta đang ngồi thiền ở đâu đó cũng nên.”

Saburo nhanh chóng đứng dậy rồi giục giã mọi người tỏa ra tìm kiếm, cả bọn cùng vội vã lao ra ngoài Điệp Trùng Đường.

Tối đó, bầu trời lạnh và chi chít sao. Nửa vầng trăng treo lơ lửng trên bầu trời đêm tỏa xuống sân thứ ánh sáng mờ ảo kì dị khi Jack một mình trèo lên từng bậc đá dẫn vào Đại Phật Đường.

Nó muốn gào lên bầu trời ấy. Cơn giận dữ khi buộc phải sống ở Nhật như một thứ dầu sôi chảy ùng ục trong người nó. Nó đã có thể nỗ lực vượt qua những chuyện đó, thậm chí cả chuyện Kazuki. Nhưng điều khiến nó đau đớn nhất chính là phản ứng của Akiko cùng sự thật rằng ngay đến cả cô cũng cho rằng nó quá khác biệt, rằng nó chỉ đáng đứng ở hàng phía dưới. Jack đã tưởng họ có thể trở thành những người bạn, nhưng bạn bè đâu có so đo đến chuyện khác biệt. Họ giống nhau bởi vì họ là bạn của nhau.

Jack mỉm cười cay đắng. Giờ nó bắt đầu có những ý nghĩ giống kiểu thầy Yamada hay bật ra mấy câu ngạn ngữ triết lí rồi đây. Nó cố nuốt cái cục đắng vào trong. Ít ra thì vẫn còn Yori đứng lên vì nó. Nó chỉ mong sao cậu bạn ấy sẽ không gặp phải chuyện gì.

Bước lên bậc cao nhất, Jack nghiêng người lén nhìn vào khu Đại Phật Đường tối đen. Ánh trăng chiếu ngang gian sảnh trông như các thanh chắn trong một khu nhà tù. Đúng lúc nó sắp sửa gọi tên Yori thì bỗng nghe thấy tiếng chuyện trò và một giọng nói rít lên giận dữ.

“Tao đã phải tưới mấy thứ dơ bẩn trong nhà vệ sinh vào vườn,” giọng nói tiếp tục vang lên. “Lại còn bỏ lỡ mất bữa tối và người thì hôi rình!”

“Tớ xin lỗi, Kazuki. Nhưng cậu làm như thế là không đúng...”

Jack ghé mắt nhìn qua chiếc cửa và thấy Kazuki đang đứng trước một Yori run rẩy. Nobu lừ lừ phía sau, cái bóng của cậu ta trải dài và rộng qua nền sàn. Jack nép người vào bức tường rồi từ từ men tới, vẫn giấu mình trong bóng tối.

“Không đúng? Ai thèm quan tâm tới chuyện đó hả? Hắn chỉ là một tên ngoại quốc! Hắn không đáng được đứng trong hàng ngũ của chúng ta,” Kazuki quát vào mặt Yori. “Tao thật không ngờ thằng con trai duy nhất của dòng họ Takeda, một dòng tộc đã từng đứng lên chiến đấu và đánh bại bọn người Mông cổ, lại có thể đứng ra bênh vực cho một thằng ngoại quốc như hắn đấy!”

“Nhưng thật sự cậu ấy không khác gì chúng ta mà, Kazuki...” Yori khẩn khoản.

“Sao cơ? Xem ra mày còn nhiều điều phải học thêm đấy. Chứng ta là con cháu của Amaterasu, Nữ thần Mặt trời quyền uy. Samurai chúng ta là những người được chọn để trở thành chiến binh thần thánh. Bọn ngoại quốc chẳng là cái thá gì hết. Bọn ngoại quốc tồn tại là để cho chúng ta cai trị.”

Jack bàng hoàng trước lời tuyên bố quá kiêu căng ngạo mạn của Kazuki. Máu nó sôi lên sùng sục vì sự ngu dốt của cậu ta. Không ai tài giỏi hơn ai cả. Chỉ có sự khác biệt mà thôi. Tuy nhiên, rõ ràng Kazuki cho rằng khác biệt đó thể hiện sự yếu đuối, xấu xa và lỗi lầm. Jack quyết định sẽ chen ngang. Nhưng ngay trước khi nó định tiến đến thì Kazuki đã thay đổi chiến lược.

“Tuy nhiên tao vẫn có thể chấp nhận, Yori à,” Kazuki tiếp tục nói với giọng gần như là dỗ dành. “Nể tình gia tộc mày bấy lâu nay, tao sẽ cho mày thêm một cơ hội thoát khỏi hình phạt.”

Jack trấn tĩnh lại. Có *lẽ Akiko đã đúng,* nó nghĩ thầm, *chắc Kazuki sẽ trọng danh dự với Yori trên tư cách là một samurai.* Yori hoang mang lo lắng chớp mắt nhìn Kazuki trong bóng tối.

“Mày có vẻ biết khá nhiều về Thiền. Giờ tao muốn mày trả lời một câu thiền vấn. Tao biết câu đố này đối với mày dễ như ăn cháo. Nhưng nếu không trả lời được thì mày sẽ phải chịu nhận hình phạt thôi, mà hình phạt này có thể làm ngày mai mày ăn uống hơi khó khăn đấy.”

Nobu khoái chí cười hưởng ứng lời đe dọa trong lúc bẻ khớp ngón tay răng rắc, âm thanh vang vọng khắp gian phòng. Yori thút thít.

“Thiền vấn của mày đây. Hai tay vỗ vào nhau thì tạo ra một tiếng động. Vậy tiếng động của một tay vỗ là gì?”

Mất một lát Yori lặng thinh không nói gì, hai tay siết vạt áo kimono lo lắng, trán cậu ta nhăn lại hoảng hốt tập trung suy nghĩ.

“Tiếng của một tay vỗ là gì hả, Yori?” Kazuki lặp lại câu hỏi.

“Làm ơn. Làm ơn. Tớ cần yên lặng để suy nghĩ.”

“Rất tiếc là tao đang đói và không có đủ kiên nhẫn. Trả lời đi!”

“Nó có nghĩa là... chính câu thiền vấn đó. Hai tay vỗ vào nhau... được cho là hành động tìm kiếm câu trả lời... vì thế chính cánh tay cũng trở thành câu thiền vấn... điều đó có nghĩa là cậu... với tư cách là một người thiền... cũng trở thành câu thiền vấn mà cậu đang cố tìm hiểu... Đó là âm thanh của một tay vỗ.”

“Rất tốt. Thầy Yamada hẳn sẽ chấp nhận một câu trả lời lộn xộn khó hiểu mang đầy tính triết lí như thế. Nhưng sai rồi! Đây mới là âm thanh của một tay vỗ,” nói rồi Kazuki giơ tay tát mạnh một cái vào mặt Yori khiến cậu bé ngã xuống mặt sàn rên rỉ đau đớn.

“Dừng lại!” Jack hét lên lao tới đâm sầm vào Kazuki mà không kịp suy nghĩ.

Nó huých vai vào bụng Kazuki khiến cả hai cùng ngã lộn nhào xuống giữa gian sảnh. Kazuki bị kẹp chặt đến không thể cựa quậy trong lúc Jack giơ tay đấm vào miệng cậu ta.

“Cái này là vì Yori,” Jack quát. “Còn cái này là của tao!” Đúng lúc Jack vừa giơ nắm đấm lên lần thứ hai thì Akiko và Kiku chạy như bay vào Đại Phật Đường.

“Jack!” Akiko hét.

Jack ngước nhìn lên. Chỉ chờ có thế, Kazuki vung tay đấm mạnh vào cằm Jack làm nó bật ngửa ra sau. Kazuki nhổm dậy trong lúc Jack nằm sóng soài trên nền đá. Hắn tiến đến chỗ nó với cái môi chảy máu.

“Tệ quá đấy, đồ ngoại quốc,” hắn giận dữ quát Jack rồi nhấc chân lên chuẩn bị đạp xuống.

“Không!” Akiko hét lên cảnh cáo, lao mình tới chỗ Kazuki hòng ngăn lại nhưng Nobu đã túm tóc cô giật mạnh về sau.

Phẫn nộ trước hành động của Nobu với Akiko, Jack lăn mình về phía Kazuki va mạnh vào chân cậu ta.

Bị mất thăng bằng, Kazuki ngã phịch xuống sàn.

Cả hai cùng ra sức vật lộn, ai cũng cố gắng khống chế người kia.

Kazuki xoay được lên trên Jack và khóa cánh tay trái nó. Ngay lập tức, Jack cảm nhận được áp lực của đòn khóa lên cánh tay tê liệt vì đau. Cứ mỗi lần nó cố tìm cách cử động là Kazuki lại mạnh tay hơn nữa.

Yamato chạy vào cùng với Saburo.

“Yamato, giúp Jack với!” Akiko hét lên trong lúc ra sức chống trả lại Nobu đang túm tóc.

Sợ sẽ bị Yamato tấn công, Nobu lập tức thả Akiko ra. Kiku vội chạy đến bên cô giúp đỡ nhưng Akiko đã nhanh chóng huých mạnh cùi chỏ vào bụng Nobu khiến cậu ta phải gập người xuống vì đau.

“Việc gì phải cứu một thằng ngoại quốc chứ Yamato?” Kazuki lấy hơi hét to trong lúc vật lộn. “Nhất là kẻ đó lại vừa chiếm mất vị trí của anh trai cậu nữa. Hắn chỉ là con nuôi của thầy Masamoto thôi, đúng chứ?”

Nghe thế Yamato ngập ngừng chùn bước, đứng đó nhìn chăm chăm vào Jack đang bị ghìm chặt xuống dưới Kazuki.

“Sao cậu lại để một chuyện như thế xảy ra được hả Yamato? Một thằng ngoại quốc trở thành thành viên trong gia đình. Thật nhục nhã!”

Lời nói của Kazuki vang vọng khắp các bức tường Đại Phật Đường, không ngừng dội lại âm thanh “Nhục nhã! Nhục nhã! Nhục nhã!” vào tai Yamato.

“Tôi có thể giúp cậu chấm dứt nỗi nhục này. Tôi sẽ bẻ cánh tay hắn đến mức cả thầy Masamoto cũng không thể chữa lành được. Trước giờ đâu có nhiều người một tay mà trở thành samurai được đâu, đúng không Yamato?”

Jack có thể thấy Yamato đang cân nhắc giữa các lựa chọn. Một bên là không có Jack thì Yamato sẽ có lợi như thế nào, còn bên kia là món nợ danh dự Jack đã từng cứu mạng Yamato. Nhưng đó không phải là vấn đề ở đây, chính cơn giận của cha cậu ta mới là yếu tố quyết định.

“Thầy Masamoto sẽ không phạt chúng ta đâu,” Kazuki tiếp tục lôi kéo như thể đọc được suy nghĩ của Yamato. “Có Nobu làm nhân chứng thấy thằng ngoại quốc này tấn công tôi trước. Tôi có quyền tự bảo vệ mình.”

Yamato lùi về một bước.

“Đúng thế đấy Yamato, cứ để tôi tống cổ thằng ngoại quốc này cho. Cả tôi và cậu đều biết hắn chỉ là cái gai cản đường của cậu.”

Kazuki vặn cổ tay Jack thêm một nấc nữa trong lúc nhấn mạnh câu nói. Jack bật thét lên, nỗi đau truyền khắp cánh tay nó như một thanh sắt nung nóng rực. Thế rồi đột nhiên cảm giác đó biến mất.

Akiko đã đá mạnh vào lưng Kazuki bằng một đòn *mae-geri*, đòn đá trực diện đơn giản nhưng cực kì hữu hiệu mà cả bọn đã được học trong giờ Thể Thuật hôm đó. Kazuki bị đẩy bật xuống nền sàn.

Cậu ta nhanh chóng bật dậy tiến tới Akiko.

Theo bản năng, Akiko giơ tay lên thủ thế nhưng Kazuki đã ngưng lại vào giây cuối cùng.

“Đồ ngốc,” vừa nói cậu ta vừa lùi lại và giơ tay lên ra hiệu đình chiến. “Bọn này chỉ chiến đấu với tụi ngoại quốc thôi. Thầy Masamoto đã tuyên bố các samurai trong trường phải tỏ ra trung nghĩa với nhau. Tao sẽ không đấu với mày.”

“Thế mà cậu vẫn đánh Jack trong khi cậu ấy cũng là một samurai,” Akiko vặn lại.

“Không. Hắn không bao giờ có thể trở thành một samurai, đến hắn cũng biết được điều đó đấy. Nhìn thử xem.”

Jack nằm trên sàn xoa xoa cánh tay trước ngực, khuôn mặt nó thâm tím và sưng lên ở chỗ Kazuki đã đánh vào. Akiko nhìn xuống Jack với đôi mắt thương cảm.

Jack không cần ai phải thương cảm. Nó chỉ đang bị đau và bị làm nhục chứ chưa bị hạ gục. Thứ nó muốn là sự công nhận của những người khác, nhưng có lẽ mong muốn đó là quá nhiều đối với nó. Jack quay mặt đi chỗ khác.

Kazuki cúi chào rồi thong thả bước ra phía cửa, Nobu vừa ôm bụng vừa ngoan ngoãn theo sau. Đưa tay lên quẹt ngang miệng lau vết máu, Kazuki quay lại đối diện với cả bọn.

“Tao không muốn bất kì kẻ nào ở đây mách lẻo với các võ sư về chuyện này đâu đấy.”

“Tôi sẽ nói với thầy Masamoto nếu cậu còn động đến Jack lần nữa,” Akiko đe dọa.

“Mày sẽ không dám làm vậy đâu. Vì điều đó cũng đồng nghĩa với việc tất cả chúng ta sẽ bị ném ra khỏi trường. Đánh nhau trong Đại Phật Đường là điều cấm kị.”

“Jack là bạn của tôi, và tôi sẽ bảo vệ cậu ấy bằng mọi giá.”

Jack không tin vào tai mình nữa. Akiko đã công khai tấm lòng trung nghĩa của cô với nó. Tất cả mọi người ởđây cũng đều nghe thấy câu nói của cô.

Akiko giúp Jack đứng thẳng dậy.

“Đừng có trở thành một đứa sính ngoại, Akiko! Lần tới tao không đảm bảo là sẽ nhẹ tay nếu mày còn xen vào chuyên này đâu,” Kazuki cảnh báo.

“Thử động vào cậu ấy xem, tôi sẽ mách thầy - cậu có quyền lựa chọn.”

Kazuki chùn bước.

Jack thấy mình không thể chịu được khi phải đánh cược trên mối nguy hiểm của Akiko. Bị đuổi khỏi Nhị Thiên Nhất Lưu đồng nghĩa với việc đời đời bị mất mặt. Đó cũng là tình huống cực kì tệ hại đối với con trai của dòng dõi Hoàng tộc.

“Tao cũng chẳng thích thú gì nếu mày phải chịu nhục cả Akiko ạ. Vì thế, để đổi lại thỏa thuận quên chuyện tối nay, tao hứa sẽ không đánh nhau với thằng ngoại quốc đó trong phạm vi trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Đồng ý chứ?”

Akiko nhìn sang Jack trước khi gật đầu đồng ý.

“Này ngoại quốc!” Kazuki hằm hè. “Tao và mày vẫn chưa xong chuyện đâu. Cuộc chiến này chỉ mới bắt đầu thôi.”

32
LỄ HỘI NGẮM HOA

Một con bướm rực rỡ với đôi cánh ngũ sắc ánh xanh đậu trên đóa hoa anh đào hồng trên cây. Nó chăm chú hút mật ngọt của bông hoa, tích tụ dinh dưỡng và dần trở nên mạnh mẽ cứng cáp. Hai chiếc râu dài của nó rung rung theo làn gió.

Bất chợt một thanh sắt nặng trịch lao tới đập mạnh vào cây hoa anh đào. Con bướm nhẹ nhàng bay vụt qua, thoát chết trong gang tấc. Một con quỷ khổng lồ màu đỏ trồi lên từ trong lòng đất điên cuồng vung lắc thanh sắt, cố đánh trúng con bướm mỗi lần nó vừa đậu xuống một bông hoa.

Con bướm nhẹ nhàng lượn tránh hết cú đập này đến cú đập khác. Mồ hôi tuôn đầy trên mặt, con quỷ màu đỏ càng lúc càng lồng lên hoảng loạn với mỗi cú quật. Tức giận đến sôi máu, con quỷ tiếp tục đập liên hồi về phía con bướm cho đến khi kiệt sức đổ sầm xuống mặt đất trơ trụi, bị chính nỗ lực của mình hạ gục. Với đôi cánh ngũ sắc xanh trên mình, con bướm nhẹ nhàng bay lượn đi mắt...

Jack mở choàng mắt.

Một vệt khói từ từ xoay vòng lên trên mảng trần trong căn phòng ngủ bé tẹo của nó. Con búp bê gỗ Daruma màu đỏ đặt trên rìa khung cửa sổ hẹp bên cạnh chậu *bonsai*. Một con mắt màu đen của con búp bê gỗ vô hồn nhìn chăm chăm vào Jack.

Nó thở nặng nhọc, choáng váng với giấc mộng rõ ràng đến kì lạ.

Lúc này Jack có thể thường xuyên đạt được Tam Phẩm, tức là có thể làm cho tâm trí nó trống rỗng trong suốt khoảng thời gian ngồi thiền buổi sáng của mình. Phương pháp đó giúp Jack có thể suy nghĩ thông suốt cả ngày, nhưng nó chưa bao giờ trải qua một giấc mơ như vậy. *Cái gì đã khiến nó thấy một con quỷ và một con bướm? Nếu giấc mơ này là điềm báo thì nó đang muốn nói đến điều gì?* Chuyện xảy ra vượt quá những gì Jack đã được dạy, vì thế nó muốn đến hỏi thầy Yamada.

Jack đứng dậy duỗi người vươn vai. Với tay lấy chiếc bình nhỏ dưới khung cửa sổ, nó tưới chút nước vào chậu cây *bonsai*. Sáng nào nó cũng làm như lời ông cụ Uekiya đã hướng dẫn. Chắc hẳn ông cụ sẽ vui lắm, nó nhủ thầm. Dù gì nó cũng chưa làm chết cái cây mà.

Trong lúc cắt tỉa chăm sóc chậu *bonsai*, Jack bắt gặp một nụ hoa màu hồng nhỏ xíu đang chớm nở giống hệt như những đóa nó đã thấy trong mơ vậy. Hoa *sakura*.

Hoa nở có nghĩa là mùa xuân đã đến.

Jack chợt như không tin được vào mắt mình. Vậy là nó đã luyện tập ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu hơn ba tháng rồi, cũng đã ở Nhật Bản được gần chín tháng. Nó đã không được đặt chân lên mảnh đất Anh quốc gần ba năm! Cuộc sống của nó bây giờ khác xưa nhiều quá. Nó đã không còn là một đứa trẻ mơ mộng trở thành hoa tiêu như cha nữa. Giờ nó đang luyện tập để trở thành một chiến binh samurai!

Sáng nào Jack cũng dậy trước bình minh để ngồi thiền trong khoảng thời gian nửa nén hương. Sau đó cùng đi ăn những bữa sáng nhạt nhẽo lặp đi lặp lại gồm cơm và dưa muối với mọi người, thứ mà nó thà đánh đổi để được thưởng thức món thịt xông khói và trứng rán ở Anh còn hơn!

Tiếp theo mọi người cùng bắt đầu các giờ học trong ngày. Mỗi ngày có hai tiết học dài, một vào buổi sáng và một vào buổi chiều. Hôm thì là môn Kiếm Thuật và Thiền, hôm lại là Cung Thuật và Thể Thuật. Sau buổi học, nó lại cùng các học viên khác ăn tối trong Điệp Trùng Đường, các võ sư thì ngồi bàn trên cùng, như thể các chiến binh thần thánh uyên thâm đang thực hiện trách nhiệm của mình.

Sau bữa tối, các học viên được tự mình tập luyện trau dồi các kĩ năng vừa được học. *Học hôm nay vì cuộc sống ngày mai* là câu khẩu hiệu liên tục được khắc ghi vào đầu bọn nó.

Dù phải trải qua nếp sống theo kiểu tập thể và các quy định kỉ luật hà khắc nhưng Jack phải công nhận rằng cuộc sống của nó yên ả hơn trước đây nhiều. Bản thân lối sống này cũng khiến nó cảm thấy thoải mái. Nó đã không còn là một chiếc bánh xe lăn đi mà không có định hướng hay mục đích nữa. Giờ nó đang học cách bảo vệ chính bản thân mình, học cách sống theo tinh thần Võ Sĩ Đạo, học để trở thành một samurai thực thụ.

Nó đã có thể sử dụng thanh kiếm gỗ một cách chính xác và đầy sức mạnh. Nó đã nhuần nhuyễn được ba đòn thế tấn công đầu tiên - *ba đòn thế lúc nào cũng cần đến*, như thầy Hosokawa đã nói.

Nó đã có thể bắn đi một mũi tên, mặc dù chỉ có đôi lần là nó bắn trúng đích. Còn Akiko thì cứ như thể sinh ra là để tập Cung Thuật vậy.

Nó đã có thể đấm, đá, khóa và ném. Tuy mới chỉ biết những kĩ thuật hết sức cơ bản, nhưng nó phải công nhận rằng mình đã không còn là một kẻ vô dụng như trước. Lần tới gặp Độc Nhãn Long, nó sẽ không còn là một đứa trẻ yếu ớt không cứu nổi cha nữa. Nó sẽ là một chiến binh samurai!

Nhiều thứ đã thay đổi từ sau trận chiến của Jack và Kazuki trong Đại Phật Đường. Akiko đã trở thành đồng minh thân cận nhất của nó khi cô bé công khai tình bạn giữa cả hai. Yori thì thường xuyên đi cùng bọn nó, mặc dù cậu ta lúc nào cũng tỏ ra dè dặt đến mức Jack vẫn không rõ cậu ta nghĩ gì. Kiku thì tỏ ra nhiệt tình hơn, tuy rằng Jack nghĩ hành động đó là vì Akiko hơn vì tình bạn thật sự giữa nó và Kiku. Saburo thì trung lập. Cậu ta là bạn của mọi người và có thể nói chuyện với bất cứ ai miễn là họ lắng nghe. Tuy nhiên, Yamato hoàn toàn tách biệt với Jack. Giờ cậu ta ngồi cùng bàn với Kazuki, Emi và Nobu. Cậu ta vẫn nói chuyên với Akiko và những người khác nhưng hoàn toàn ngó lơ Jack. Mà thật ra nó cũng chẳng màng tới chuyện đó.

Ngược lại, Kazuki giữ đúng lời hứa để Jack được yên ổn. Mặc dù vẫn tiếp tục nhìn nó bằng ánh mắt hăm dọa và mỉa mai với cụm từ “Jack ngoại quốc” cùng đồng bọn, ngoài ra cậu ta không hề động tay vào nó. Trừ giờ Thể Thuật!

Quả là tiết học tàn nhẫn.

Trong suốt các giờ học kĩ thuật cơ bản và đấu tập, thầy Kyuzo thường xuyên làm ngơ trước việc Kazuki mạnh tay với nó. Một lần, lớp đang thực hiện kĩ thuật *ude-uke*, thế khóa tay từ bên trong, mỗi lần thực hiện sẽ tăng dần sức ép lên cho đến khi cánh tay của cả hai đều đau nhừ. Phải mất hơn một tuần các vết thâm tím mới tan đi được. Có lần Jack cố phàn nàn về hành vi của Kazuki nhưng thầy Kyuzo đã ngay lập tức cắt ngang bằng câu nói, “Phương pháp luyện tập đó là hoàn toàn hợp lí. Nếu đến một tí đau mà cũng không chịu nổi thì rõ ràng một kẻ ngoại quốc như cậu không trở thành samurai được đâu!”

Giọng Akiko vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của nó.

“Jack à, cậu có đi không?”

Cô bé xuất hiện trước cửa phòng nó trong bộ kimono màu thiên thanh với họa tiết cánh bướm. Jack chớp chớp mắt. Trông cô bé y hệt như thể con bướm trong giấc mơ của nó vậy! Ngay lúc đó Kiku cũng rụt rè đến chỗ cô.

Cô bạn này mặc một bộ kimono mùa xuân màu xanh ngọc phớt, tay mang theo chiếc túi nhỏ.

“Đi đâu cơ?” Jack hỏi.

“Hanami!” Akiko ngân nga đáp lại rồi nhanh chóng đi cùng Kiku.

“Hanami là gì?” Jack hỏi với theo cô bé trước tiền sảnh.

“Lễ hội ngắm hoa ấy,” Saburo thò đầu ra ngay chỗ góc rẽ mà trả lời câu hỏi của nó. Jack thấy Yori cũng đang lặng lẽ đứng chờ phía sau.

“Lễ hội ngắm hoa à? Nghe có vẻ hấp dẫn nhỉ,” Jack đáp lại, cố tỏ ra hào hứng. Nó đặt chiếc bình tưới nước xuống rồi đi theo cả bọn. Ít ra thì đây cũng là cơ hội để nó đổi gió sau quãng thời gian luyện tập, Jack nghĩ thầm.

“Quả *đúng* là đổi gió,” Jack thốt lên, thở sâu một hơi mãn nguyện trong lúc nằm dài trên bờ cỏ cạnh sông Kamogawa, bóng cây hoa anh đào ngả xuống như sức nặng của các cành hoa nở chi chít trên đó.

Akiko, Kiku, Yori và Saburo cũng ngồi bên cạnh nó cùng thưởng thức khoảnh khắc vui vẻ hạnh phúc. Lần đầu tiên các học viên trong trường được phép đi ra ngoài nên tất cả bọn nó đều thích thú tận hưởng tự do.

“Thích lễ hội ngắm hoa của bọn tớ chứ?” Akiko hỏi.

“Chà, nếu lễ hội này chỉ toàn là ăn uống và nghỉ ngơi thư giãn dưới bóng cây hoa anh đào thì đây đúng là lễ hội ngắm hoa tuyệt vời nhất mà tớ được tham dự đấy Akiko!” Jack đáp lại.

“Còn nhiều thứ hơn thế nữa chứ Jack!” Akiko rầy nó với một nụ cười hiền hết cỡ.

“Cậu lại bắt đầu nói giống thầy Yamada với mấy câu thiền vấn rồi đấy!” Jack vô tư đáp lại, thế là cả bọn cùng bật cười vui vẻ.

“Lễ hội ngắm hoa thật sự rất quan trọng với người dân chúng tớ,” Akiko tiếp tục. “Hoa anh đào nở chính là thời điểm để gieo vụ lúa mới và hứa hẹn vụ mùa sẽ được bội thu. Cứ trông hoa nở rộ thế này thì năm nay sẽ là một năm mùa màng tốt đấy.”

“Hoa nở cũng báo hiệu một sự khởi đầu mới, một giai đoạn mới bắt đầu trong cuộc sống nữa,” Kiku thêm vào, “đó cũng là lí do chúng ta dâng lễ vật lên các vị thánh thần cư ngụ bên trong thân cây. Thấy mấy vị samurai ở đằng kia không?”

“Có,” Jack trả lời, mắt nó dõi sang phía ba samurai đang nằm gác tay dưới gốc cây hoa anh đào. Mỗi người bọn họ đang chuyền tay nhau một bình sứ lớn và bộ dạng có vẻ đã say mèm vì uống thứ nước bên trong.

“Họ vừa dâng lên lễ vật truyền thống *sake* cho cây *sakura*, và giờ đang cùng chia sẻ lễ vật đó.”

“Sake là gì thế?” Jack hỏi.

“Rượu gạo!” Saburo hào hứng đáp. “Muốn thử không?”

“Cũng được,” Jack nói, dù có hơi ngập ngừng sau cái nhìn phản đối của Akiko.

Saburo chạy ra chỗ mấy vị samurai say xỉn rồi nhanh chóng trở lại với một chiếc cốc gỗ hình hộp đầy ắp thứ nước trong vắt. Cậu chàng liền đưa cho Jack.

Jack uống một ngụm. Vị *sake* ngọt và giống như nước, nhưng khi vừa xuống đến họng thì chợt trở nên gắt và nồng hơn. Nó ho mấy cái khi vị rượu *sake* bừng lên như thiêu đốt trong cổ họng.

“Thấy sao?” Saburo hăng hái.

“À thì, cũng không đến nỗi nặng như loại tớ uống lúc còn ở trên tàu, nhưng mà thôi, nếu cậu không phiền thì tớ chuyển qua uống nước cũng được.”

Saburo nhún vai ra hiệu không có vấn đề gì rồi một hơi nốc cạn phần còn lại trong cốc. Cậu chàng chạy đi trả chiếc cốc cho mấy vị samurai nhưng rồi lại trở về với một cốc khác đầy nguyên. Lần này cậu ta mời hai cô gái trong nhóm.

“Saburo, cậu biết quy định hường không cho phép uống rượu *sake* mà,” Kiku mắng.

Saburo phớt lờ Kiku, thích thú uống sạch cả cốc.

Cả ngày hôm đó bọn nó cùng nhau nghỉ ngơi thư giãn dưới gốc cây hoa anh đào, thỉnh thoảng lại thò ngón chân xuống dòng nước mát lạnh của con sông Kamogawa, còn Saburo thì cứ một lát lại trở về chỗ bọn nó với một cốc đầy rượu *sake*.

Hoàng hôn buông xuống, những chiếc đèn lồng được thắp lên trên các cành hoa anh đào dọc khắp đường đi trông như thể những trái cây phát sáng lơ lửng. Khoảng thời gian chạng vạng là lúc bọn nó phải trở về trường.

“Jack này,” Akiko lên tiếng hỏi, “cậu nghĩ sao về mùa hoa anh đào nở?”

“Đẹp nhưng ngắn ngủi như cuộc sống vậy,” Jack vọng lại lời của ông cụ Uekiya.

“Không! Phải nói là tàn nhanh như sắc đẹp của người phụ nữ chứ!” Saburo buột miệng nói, rõ ràng mùi vị *sake* đã ngấm cả vào người. Chân Saburo lảo đảo khuỵu xuống muốn đứng không nổi khiến Kiku và Yori phải xốc cậu chàng thẳng người dậy.

“Đúng thế Jack à. Như cuộc sống vậy,” Akiko tán thành, phớt lờ mấy câu say xỉn của Saburo. “Cậu đang bắt đầu suy nghĩ giống như một người Nhật rồi đấy.”

Cả bọn cùng đi bộ dọc theo bờ sông, các nhánh cây hoa *sakura* tạo nên một bộ giá tuyệt đẹp đỡ lấy những khóm hoa anh đào và chiếc đèn lồng thắp sáng. Jack và Akiko thong thả đi phía trước còn Kiku và Yori thì vừa đi vừa xốc cậu chàng Saburo đã say mèm theo sau.

Dưới ánh sáng dịu nhẹ tỏa ra từ những chiếc đèn lồng, trông Akiko còn đáng yêu hơn cả ngày thường nữa. Jack nhớ lại lần đầu tiên nó nhìn thấy cô bé là ở ngôi đền nơi mũi đất với con bạch mã được buộc dây bên tảng đá. Kể từ khi nó đến Nhật, Akiko đã luôn tỏ ra là một người đáng tin cậy - cô chăm sóc nó qua cơn sốt, giúp nó học tiếng Nhật, dạy nó các quy tắc ứng xử, rồi còn bảo vệ nó trước Kazuki. Làm sao nó đáp lại hết được những gì cô ấy đã làm cho nó?

Jack quay sang Akiko định mở lời, nhưng những câu từ nó muốn nói bỗng trở nên rối như canh hẹ trong đầu khiến nó chỉ có thể đứng đó nhìn cô bé.

Akiko cũng dừng bước đáp lại cái nhìn của nó, tròng mắt màu gỗ mun của cô lung linh trong ánh sáng chập chờn.

“Ê Jack ngoại quốc!” một giọng nói hằm hè vang lên. “Mày nghĩ mày đang làm cái gì thế hả?”

Đột nhiên, Jack thấy lạnh hết cả sống lưng.

33
THA LƯU TỈ THÍ

Kazuki ranh mãnh nhìn Jack.

“Bộ mày điếc hả thằng ngoại quốc kia? Tao đang hỏi mày làm gì bên *ngoài* trường đấy?”

“Để cậu ấy yên, Kazuki. Cậu hứa rồi!” Akiko lên tiếng.

“Ồ, con bồ của thằng ngoại quốc đây mà! Xem ra nó vẫn không tự bảo vệ mình nổi nhỉ?” Kazuki móc mỉa. “Ê ngoại quốc, mày hèn tới mức để con gái ra mặt giúp đỡ à? Thấy gì không tụi bay, thằng ngoại quốc đó phải có nữ vệ sĩ đi kèm nữa chúng mày ạ!”

Kazuki vừa quay lại nói với bốn đứa đi cùng phía sau vừa cười khoái trá. Nobu cười lăn lộn đến mức cái bụng mỡ của nó rung cả lên. Hai đứa Jack không biết tên thì nhếch mép cười nhạo tỏ ý tán thành. Tuy nhiên đứa thứ tư trong băng Kazuki lại có vẻ không thoải mái chút nào, người này chỉ chăm chăm nhìn xuống đôi tất *tabi* như thể vừa nhận ra là chúng rất thú vị. Đó là Yamato.

“Ờ, thế mà mày vẫn bại dưới tay Akiko đấy?” Jack đáp lại một câu khiến một tên trong bọn cười như nắc nẻ.

“Chẳng qua lúc đó tao không đề phòng nó thôi,” Kazuki bật lại. “Mà mày nên lo cái thân mày trước đi ngoại quốc ạ. Giữa tao và mày vẫn còn chuyện phải giải quyết đấy.”

“Không được!” Akiko la lớn. “Tôi nói rồi đấy, tôi sẽ báo với thầy Masamoto.”

“Báo cái gì? Rằng mấy tháng trước tao với thằng ngoại quốc có xích mích ở Đại Phật Đường hả? Giờ quá muộn rồi.”

Hắn bước thêm một bước về phía Jack, làm bộ trêu tức nó.

“Hình như mày quên một điều Akiko ạ. Lời hứa của tao chỉ có hiệu lực trong khuôn viên trường thôi. Còn ở ngoài này chẳng có luật lệ gì cả. Đây không phải là vùng đất thuộc quyền quản lí của thầy Masamoto.”

“Được rồi, có giỏi thì lại đây,” Jack thách đấu. “Giải quyết luôn cho xong.”

Nó đã ngán đến tận cổ những lời châm chọc, những tiếng thì thầm sau lưng, những buổi bị bắt nạt trong lớp Thể Thuật cùng hàng tá lời hăm dọa, thách thức. Chẳng khác nào phải sống mà bị đè dưới một cái bóng vậy. Nó sẽ không bao giờ thoát ra khỏi thứ địa ngục ấy, trừ khi vấn đề giữa nó và Kazuki được giải quyết, một lần và mãi mãi.

“Nếu tao mà là mày thì tao sẽ thận trọng hơn nhiều khi muốn bắt đầu một cuộc chiến mà bản thân nắm chắc phần thua đấy đồ ngoại quốc ạ,” Kazuki đáp trả. “Hình như mày chưa gặp qua các anh họ của tao lần nào thì phải? Giới thiệu với mày đây là Raiden, tên anh ấy có nghĩa là “Thần sấm”.”

Một tên trong bọn bước tới cúi chào. Lúc đứng ngay ngắn trở lại, kích cỡ cơ thể của hắn khiến Jack cũng phải giật mình kinh ngạc. Raiden cao hơn hắn nó một cái đầu, bắp tay hắn to và chắc nịch, chân như hai cái cột đình. Raiden cũng nhiều lông bất thường so với người Nhật. Lông mày hắn đen và rậm, nằm vắt ngang trên một cái trán gồ ra, ngực thì đầy lông cứ như muốn lọt ra khỏi bộ áo kimono.

Nếu không vì cặp mắt hơi sát nhau quá của tên Raiden thì có lẽ Jack đã sợ chết khiếp trước vẻ ngoài của hắn. Đôi mắt ấy khiến hắn trông không khác nào một con khỉ đột quá cỡ kèm theo vẻ khá đần độn.

“Còn đây là em sinh đôi của anh ấy, Toru. Tao đảm bảo mày sẽ không muốn biết tên anh ấy là gì đâu, ngoại quốc.”

Trông tên này giống hệt tên vừa nãy. Có chăng chỉ là càng thêm phần đần độn, Jack nghĩ thầm.

“Hai anh ấy đến từ Hokkaido, mà có lẽ mày cũng chẳng biết đó là chỗ nào đâu ngoại quốc nhỉ?” Kazuki tiếp tục mỉa mai, khiêu khích Jack. “Thôi để tao mở mang đầu óc cho mày một tí. Đó là hòn đảo ở cực bắc Nhật Bản. Hai anh đây là con cháu dòng họ Seto, gia tộc samurai hùng mạnh nhất, tàn bạo nhất mày có thể gặp đấy ngoại quốc ạ. Thế nên hai anh ấy mới theo học trường Liễu Sinh ở vùng Kyoto này. Đó là ngôi trường nổi tiếng chuyên đào tạo những võ sĩ ghê gớm nhất Nhật Bản, được hậu thuẫn bởi chính lãnh chúa vĩ đại Kamakura Katsuro!”

“Đây là chuyện riêng giữa tao và mày, Kazuki,” Jack ngắt lời, phát ngấy với việc Kazuki định ỷ đông bắt nạt nó. “Gửi mấy con khỉ của mày về nhà đi!”

Gầm gừ điên tiết bởi lời sỉ nhục từ Jack, Raiden và Toru liền lao tới với ý đồ rõ ràng muốn xé toạc chân tay nó ra.

“Ố? Có chuyện gì... ế?” giọng Saburo lè nhè líu cả lưỡi trong lúc cậu chàng vượt ra khỏi tầm kiểm soát của Kiku và Yori mà lao vào đứng giữa Jack và hai tay khổng lồ đang xông tới. “Ể bạn bọn này yên... Bọn này ang mở tiệc ng-ng-ngắm hoa, mấy người âu có ược mời.”

Người Saburo lảo đảo lắc lư trông giống hệt như con búp bê Daruma. Nói đoạn cậu chàng đổ ập về phía trước, đầu va vào ngực Raiden. Raiden liền vẩy tay tát cậu ta văng sang bên như thể đuổi một con ruồi.

“Úi da!” Saburo la to, lăn lông lốc sau cú đánh, máu chảy ròng ròng từ mũi. “Đau quá! Cái đồ ngu si này!”

Kiku và Yori liền chạy đến giúp đỡ nhưng Saburo đã vùng vằng gạt bọn nó sang bên. Cậu ta đứng dậy thủ thế chuẩn bị tấn công kẻ vừa động thủ. Ngay lúc đó, Raiden vung cánh tay to bự của hắn lên nhắm thaửng mặt Saburo lao tới.

“Ê! Muốn thì đánh với tao đây này!” vừa nói Jack vừa tung một đòn đá hông y *oko-geri*, gót chân nó nhắm thẳng vào mạn sườn Raiden.

Raiden trúng đòn loạng choạng nghiêng người sang bên khiến cú đấm của hắn trượt qua mặt Saburo hướng thẳng vào thân cây anh đào ngay gần đó. Raiden rống lên trong đau đớn. Điên tiết, hắn cuồng lên tấn công Jack bằng một chuỗi liên hoàn các cú đấm dữ dội.

Jack vội lùi lại để tránh bị đánh trúng đầu.

“Coi chừng!” Akiko la thất thanh.

Quá trễ. Toru đã ở ngay phía sau Jack. Hắn tóm chặt Jack như một con gấu giữ mồi, khóa luôn tay nó sang hông.

“Giờ thì mày thấy sao hả thằng Jack ngoại quốc kia?” Kazuki cất giọng xỉa xói nó sau một hồi thảnh thơi đứng làm khán giả. Phía sau hắn, Yamato đã lùi vào một góc khuất trong bóng tối, cố tình tránh xa khỏi màn ẩu đả càng lúc càng căng thẳng trước mặt.

Hai cánh tay của Toru dần siết chặt khiến Jack không thở được. Đúng lúc nó tưởng như mình sắp ngất đến nơi thì bất chợt cánh tay Toru buông lỏng, miệng hắn rống lên một tiếng hét đau đớn.

Akiko đã đá hắn bằng một đòn đá hậu *ushiro-geri*, đòn thế mạnh mẽ nhất trong Thể Thuật. Cú đánh trúng ngay be sườn Toru. Nếu là người bình

thường chắc chắn sẽ đổ ụp xuống trước một đòn tấn công trực tiếp như vậy, tuy nhiên Toru chỉ hơi buông lỏng Jack rồi trừng mắt nhìn Akiko.

Thấy vậy, Akiko tiếp tục dùng đòn đá xoay người *mawashi-geri* để tấn công. Do lần này đã chuẩn bị sẵn tinh thần nên Toru đã quay người tránh sang bên, cùng lúc đẩy Jack vào tầm sát thương của đòn thế. Trong lúc cố gắng tránh không đá trúng phải Jack, Akiko đã bị mất thăng bằng. Toru liền dùng một tay tóm gọn bên chân bị hẫng của Akiko, tay kia vẫn siết chặt Jack. Sau khi đã kiểm soát được cả hai, Toru liền trượt cánh tay trái từ ngực lên cổ Jack nắm chặt, bắt đầu bóp cổ nó.

“Dừng lại đi mà!” Kiku gào lên trong cơn hoảng loạn, bên cạnh cô là một Yori như bị đóng băng tại chỗ với đôi mắt mở to cảnh giác. “Yamato ơi, mau giúp họ đi!”

Yamato hoàn toàn phớt lờ cô bé, càng lùi xa hơn khỏi cuộc chiến. Trong lúc đó, Kazuki và Nobu thì vô cùng hoan hỉ đứng ngoài bình luận, cổ vũ anh em Raiden tra tấn Jack.

“Hình như mày vẫn chưa học được gì ở đây thì phải, ngoại quốc nhỉ? Samurai thực thụ nào chả thoát ra được khỏi tình thế đấy,” Kazuki chế nhạo nó.

“Tới luôn đi Toru, bẻ nó ra làm hai!” Nobu la lớn.

Bàn tay Toru càng thêm siết chặt khiến Jack ngộp thở. Nhưng đó chưa phải là điều đáng sợ nhất với nó lúc này, Raiden đang tiến về phía nó với hai nắm tay đưa ra sẵn sàng.

vẫn bị Toru siết chặt, Jack nhận ra rằng nó chỉ có thể tự vệ bằng chân. Nghĩ vậy nó liền dùng tay bám chặt tay Toru kéo xuống vừa đủ để lấy hơi. Ngay sau đó nó dùng luôn tay Toru làm điểm tựa để bật người lên khỏi mặt đất, cùng lúc tung ra đòn song tiền cước *mae-geri* bằng cả hai chân. Do hoàn toàn bất ngờ với đòn này của Jack nên Raiden không kịp phản ứng và bị lãnh trọn cú đá vào thẳng mặt. Hắn loạng choạng lùi về phía sau, đưa tay lên ôm khuôn mặt bị đá bẹp đầy những máu của mình.

Nhận thấy thời cơ, Saburo liền giơ chân ngáng đường lùi của Raiden làm hắn bị vấp và ngã nhào xuống, lăn mấy vòng đập vào thẳng gốc anh đào. Cây hoa anh đào rung mạnh trước cú va đập khiến chiếc lồng đèn giấy treo trên cành rơi xuống thẳng đầu Toru đang ở ngay dưới.

Chiếc đèn mỏng manh bị rách ngay sau vụ va chạm làm ngọn nến bên trong rơi luôn vào mái tóc bóng mỡ của Toru rồi bùng cháy sáng. Hoảng lạng, Toru lập tức thả Akiko và Jack ra rồi nhảy tưng tung khắp nơi hệt như

một con gấu đang nhảy múa. Hắn điên cuồng đập tay vào chỗ đầu tóc đang cháy phừng phừng cố tìm cách dập lửa.

Saburo, Kiku cùng Yori liền bật cười rũ rượi trước cảnh Toru đang nhảy cẫng lên. Tuy nhiên niềm vui của bọn nó không kéo dài được bao lâu.

Lợi dụng tình thế hỗn loạn, Raiden đã lấy lại được thăng bằng. Hắn nắm tóc Saburo rồi lấy đà chuẩn bị đấm. Lúc này, Toru với mái đầu tỏa khói khét lẹt cũng đang tiến về phía Jack và Akiko.

Xem ra khoảng thời gian chơi đùa đã hết. Cặp sinh đôi nhà Seto quyết định kết thúc trận ẩu đả bằng đòn đánh cuối cùng.

“DỪNG TAY!” Một giọng nói đầy uy lực vang lên khiến cả nhóm samurai say xỉn đang đi ngang qua cũng phải giật mình đứng lại.

“Lạy Thần Phật, chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này?” vẫn là giọng nói vừa nãy chất vấn.

Thầy Masamoto bước ra từ trong bóng tối, gương mặt đầy sẹo của ông lộ rõ vẻ giận giữ. Yamato, người nãy giờ vẫn trốn ở phía sau lập tức trở nên tái nhợt, xấu hổ cúi đầu, trong khi Kazuki và Nobu thì quỳ xuống ra chiều van lơn.

“Để học trò của ta yên!” thầy Masamoto ra lệnh, cùng lúc tung một đòn *nukite-uchi* nhanh như chớp vào cổ Raiden.

Đòn “bạt thủ” của ông trúng ngay điểm yếu phía sau cổ khiến Raiden lập tức khuỵu cả gối xuống. Toàn thân hắn đổ sụp như một con rối bị cắt mất dây.

Vừa xoa phần đầu nơi một chỏm tóc bị bứt đứt, Saburo vừa phóng về phía Kiku và Yori. Sau đó cả bọn cùng cúi chào tôn kính trước thầy Masamoto.

“Này anh Masamoto! Đừng động vào học trò *của* tôi,” một giọng nói uy lực khác phát ra từ phía sau thầy Masamoto.

Một vị samurai vận kimono màu xanh và vàng sải từng bước dài về phía họ. Ánh đèn lồng dần làm lộ rõ khuôn mặt khi ông ta tiến lại gần hơn. Jack ngay lập tức nhận ra bộ mặt ấy. Chính là vị lãnh chúa trong chiếc kiệu sơn bóng nhoáng trên đường Tokaido hôm nọ, Lãnh chúa Kamakura Katsuo.

Người đàn ông này hơi thấp hơn thầy Masamoto một chút, có điều ông ta vẫn cố ngước mặt lên cao ra vẻ kẻ cả nhìn từ phía trên xuống vị thầy. Lãnh chúa Kamakura có một khuôn mặt nhọn hung tợn cùng một bộ ria mép cũng nhọn mọc ra từ cái miệng luôn mím chặt. Lướt qua cảnh tượng hiện

hữu với vẻ kiêu ngạo ra mặt, cặp mắt ông ta soi xét từng học sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu bằng thái độ khinh bỉ như thể chúng là loài sâu hại cần phải tận diệt vậy. Từ người ông ta toát lên thứ tính cách kiêu căng và ích kỉ cực độ. Jack chợt nhớ lại cảnh ông lão buôn trà đã bị chém bêu đầu chỉ vì không kịp cúi chào lần trước.

“Anh nên quản chặt học sinh của mình trước khi tôi buộc phải tham gia đấy,” thầy Masamoto trả lời với giọng chắc nịch. “Tôi thấy hình như trường anh đang có vấn đề về kỉ luật thì phải.”

“Chỗ *chúng tôi* chẳng có vấn đề gì về kỉ luật cả,” Lãnh chúa Kamakura cất giọng kiêu căng, “ngược lại, hình như chỗ anh đang có vấn đề về huấn luyện thì phải. Nói thật tôi chưa từng thấy lũ trẻ nào có kĩ thuật tệ đến vậy bao giờ.”

“Kĩ thuật của bọn chúng rất tốt đấy chứ! Trò Akiko vừa rồi đã thi triển một đòn *ushiro-geri* cực kì xuất sắc. Tôi cũng cho rằng không có ai trong đám học sinh hiện nay của anh có thể thực hiện được đòn *mae-geri* trong lúc bị bóp cổ như hồi nãy đâu!”

“Thôi thôi anh Masamoto à. Cho tôi xin đi, dù sao chúng ta cũng từng là chiến hữu mà,” Lãnh chúa Kamakura lên giọng hòa giải nhưng vẫn đầy ma mãnh. “Việc này không thể giải quyết ngay ở giữa đường giữa chợ được. Hay là dùng cách truyền thống nhé. Cùng tổ chức một cuộc Tha Lưu Tỉ Thí giữa hai trường đi.”

“Tha Lưu Tỉ Thí?” thầy Masamoto hỏi lại, không kịp đề phòng.

“Ba đứa đó,” vừa nói ông ta vừa chỉ vào Jack, Akiko và Saburo với cử chỉ khiếm nhã, “tỉ thí với Raiden, Toru và một nữ học viên trường tôi, nói thật với anh chứ đứa nào chỗ tôi chẳng giỏi hơn con bé đánh đòn *ushiro-geri* đó!”

“Anh muốn thách đấu ở các lĩnh vực nào?” thầy Masamoto hỏi lại, tuy không hài lòng trước việc Akiko bị coi thường nhưng có vẻ khá thích thú với ý tưởng vừa nêu.

“Kiếm Thuật, Cung Thuật và Thể Thuật.”

“Vậy được,” thầy Masamoto trả lời không chút đắn đo.

Jack không hiểu điều hai người ấy đang trao đổi là gì, nhưng dựa trên khuôn mặt tái nhợt đi của Akiko và thái độ khiếp sợ khi vừa nghe nhắc đến của Saburo, nó cũng hiểu cái việc Tha Lưu Tỉ Thí này xem chừng chẳng hay ho chút nào.

“Anh có đề nghị gì về thời gian diễn ra cuộc tỉ thí nho nhỏ này chăng?” Lãnh chúa Kamakura cất tiếng hỏi.

“Ngày trước lễ Kì Viên nhé?” thầy Masamoto điềm tĩnh đáp.

“Nhưng từ giờ đến đó còn những ba tháng cơ mà!” Lãnh chúa Kamakura hỏi lại, giọng ông đầy hoài nghi.

“Qua việc hôm nay, tôi thấy lũ học trò của anh còn cần phải luyện nhiều. Dù sao chúng ta cũng muốn đây sẽ là một cuộc tỉ thí ra trò cơ mà, anh Kamakura nhỉ?” thầy Masamoto đáp lời, vừa nở một nụ cười tươi vừa cúi chào. “Với lại tôi thích nhất là ăn mừng chiến thắng bằng một lễ hội thật ra trò.”

34
Bí MẬT CỦA THẦY YAMADA

“Sao con không ra mặt bảo vệ danh dự cho các bạn mình?” thầy Masamoto đùng đùng nổi giận.

Yamato trả lời bằng một giọng lí nhí đến không thể nghe được.

“Ta đã thấy con rút lui! Nếu là Tenno, nó sẽ không đời nào làm như thế,” ông tiếp tục, giọng bừng bừng lửa giận. “Sao con không giúp Jack? Chẳng phải con còn nợ nó chính mạng sống của mình hay sao? Nó đã cứu con. Ta thấy Jack còn ra dáng võ sĩ hơn con gấp nhiều lần đấy.”

Tiếng thổn thức khẽ vang lên cùng câu mấp máy môi lí nhí xin lỗi.

“Con vứt dũng khí, danh dự, tinh thần quả cảm đi đâu hết rồi? Lẽ ra chính con mới là đứa phải thượng đài trong cuộc Tha Lưu Tỉ Thí, phải đứng ra bảo vệ danh dự cho trường của ta đấy chứ không phải Jack đâu!”

Giọng thầy Masamoto như lạc đi cùng tiếng tách trà rơi loảng xoảng từ trên mặt bàn xuống đất.

“Con đã làm mất mặt chính con và cả cái gia đình này! Hãy suy nghĩ thật kĩ xem phải làm như thế nào mới xứng với cái họ Masamoto của mình rồi hẵng trở lại đây trả lời rõ ràng cho ta! Giờ thì ra ngay!”

Cánh cửa giấy mở ra, Yamato xuất hiện với gương mặt đỏ bừng đầy nước mắt vì xấu hổ. Cậu cố tránh ánh nhìn kinh ngạc từ ba đứa Jack, Akiko và Saburo đang quỳ trước cửa Phượng Hoàng Đường. Tòa nhà này là phòng tập riêng của thầy Masamoto, chỉ những học viên xuất sắc nhất mới được gọi đến đây để thầy truyền thụ tuyệt kĩ “Nhị Thiên” mà thôi.

“Xin lỗi nhé, Yamato...” Jack mở lời, tỏ ý muốn giúp đỡ cậu ta phần nào.

Ngay lập tức Yamato ném về phía Jack cái nhìn dữ tợn khiến nó không nói gì được nữa. Cậu ta nhanh chóng bước đi, không thèm quay lại nhìn bọn Jack lấy một lần.

“Không phải lỗi của cậu đâu Jack à,” Akiko khẽ nói.

“Đúng là lỗi của tớ mà. Nếu tớ không đến ngôi trường này thì cậu ta đâu có bị...”

“VÀO ĐI!” Thầy Masamoto lớn tiếng gọi.

Ba đứa bọn nó lấm lét nhìn nhau đầy sợ hãi. Sau vụ ẩu đả ở lễ hội ngắm hoa, thầy Masamoto đã kéo cả bọn về trường rồi ra lệnh cho chúng ngay lập tức về phòng ngủ. Gần như bọn chúng đều mất ngủ cả đêm vì thầy Masamoto đã yêu cầu phải trình diện ngay khi trời hửng sáng. Kiku và Yori thì được tha vì hai đứa không tham gia vào trận đánh, còn Jack thì đã được Akiko cảnh báo rằng bị gọi đến Phượng Hoàng Đường trước cả bữa sáng thế này chỉ có thể đồng nghĩa với việc chúng sẽ bị trừng phạt.

Có điều cả bọn vẫn chưa dám tưởng tượng mức độ trừng phạt ấy sẽ đến đâu.

“Chính Tọa!” ông lên tiếng khi chúng bước vào phòng, cả ba đều cúi gập người xuống thấp nhất có thể.

Thầy Masamoto ngồi trên tấm bục cạnh chiếc bàn nhỏ đen bóng. Một gia nhân đang dọn dẹp phần nước trà loang ra trên nền nhà, người khác thì đang đặt lên bàn của ông một ấm trà mới ủ.

Phía sau lưng thầy Masamoto là một tấm tranh lụa sơn hình một con phượng hoàng lửa đang tung cánh; đầu cánh của nó rực lửa còn cái mỏ thì đang hướng thẳng lên trời. Lúc này trông thầy Masamoto cũng nóng như núi lửa, vết sẹo đỏ rực trên mặt ông phập phồng hệt như dung nham nóng chảy. Chờ đến khi cô hầu gái ra khỏi phòng ông mới bắt đầu nói. Trong lúc đó, Jack, Akiko và Saburo vẫn đang run rẩy cúi đầu sát đất.

“Ngồi dậy đi!”

Thầy Masamoto đưa mắt nhìn thật kĩ cả ba đứa như thể đang tính toán mức độ hình phạt mà chúng có thể chịu đựng được. Một lúc sau, ông hít một hơi thật sâu khiến miệng Jack khô hết cả lại vì chết điếng.

“Xuất sắc!” ông cất giọng, một nụ cười thoáng hiện qua khuôn mặt giận dữ. “Ta rất ấn tượng với những gì các trò vừa thể hiện tối qua.”

Cả ba đứa nhìn nhau ngơ ngác. Vậy là chúng sẽ không phải chịu phạt?

“Saburo, trò được tha tội say xỉn tối qua. Ta đánh giá cao lòng trung thành với bạn bè cũng như cú gạt chân nhanh như cắt mà trò đã dùng để đối phó với thằng nhóc Raiden đó. Trò đã chứng minh cho ta thấy mình vẫn có thể chiến đấu dù đang ở trong tình trạng say xỉn.”

Saburo hối hả cúi lạy, không kìm được vẻ nhẹ nhõm ra mặt khi được tha tội.

“Akiko, trò rất xứng đáng với danh hiệu nữ võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Chỉ có những chiến binh dũng cảm nhất mới dám đứng lên đương đầu với mối hiểm nguy như thế,” thầy Masamoto nhận xét, giọng tràn đầy niềm tự hào. “Tuy kẻ địch của Jack to gần gấp đôi trò nhưng trò vẫn không hề ngần ngại. Cũng hơi tiếc khi tên đầu bò đấy đã không ngã gục trước đòn *mawashi-geri* xuất sắc của trò, nhưng không sao, ta dám chắc hôm nay hắn sẽ ê ẩm cả người cho xem.”

Akiko cúi lạy, khẽ thở ra một tiếng nhẹ nhõm vì cô bé cũng đã được tha tội.

“Còn trò nữa đấy Jack,” thầy Masamoto từ tốn nhấp một ngụm *sencha.*

Jack biết nó chính là nguyên nhân của cuộc ẩu đả, do đó nhất định không có chuyện dễ dàng thoát được vụ này. Nó đã chuẩn bị tinh thần đối mặt với cơn thịnh nộ của ông.

Thời khắc phán quyết của nó tiếp tục kéo dài thêm ít lâu nữa vì thầy Masamoto vẫn chậm rãi nhâm nhi tách trà khiến bụng nó bắt đầu thắt lại cứng ngắc vì lo lắng.

“Trò luôn vượt qua cả kì vọng của ta,” cuối cùng ông cũng lên tiếng. “Kĩ năng chiến đấu của trò đã được cải thiện đáng kể. Trò cũng rất trung thành với bạn bè, lại có lòng can đảm của một mãnh sư. Thật không ngờ một người không sinh trưởng trong gia đình có truyền thống Võ Sĩ Đạo lại thể hiện được như thế.”

“Dạ, thưa thầy,” Jack đáp, cảm giác nhẹ nhõm vì được ân xá tràn ngập khắp cơ thể nó.

Akiko lên tiếng trong khi vẫn đang cúi lạy, “Thưa thầy, em có việc muốn hỏi ạ.”

“Gì thế trò Akiko?”

“Như vậy có nghĩa là thầy đã chứng kiến toàn bộ diễn biến cuộc ẩu đả tối qua ạ?”

“Đúng thế.”

“Vậy sao thầy không ngăn chặn cuộc chiến xảy ra?” Jack cắt ngang, vô cùng sửng sốt với điều mình vừa nghe thấy.

“Ta thấy các trò có đủ khả năng tự đối phó với việc đó đấy chứ,” thầy Masamoto lại nhấp thêm một ngụm *sencha* nữa. “Với lại, ta cũng muốn biết

năng lực của các trò khi đối mặt với sức ép ra sao. Muốn biết chính xác năng lực của một võ sĩ thì phải quan sát khi anh ta đương đầu với thử thách chứ không phải những gì anh ta thể hiện trên võ đường. Đòn *mae-geri* thực hiện trong lúc bị siết chặt của trò là một ví dụ tiêu biểu, rất sáng tạo và hiệu quả."

Cả bọn cùng nhìn nhau kinh hoàng. Thầy Masamoto chỉ xem sự việc hôm qua như bài kiểm tra võ thuật nho nhỏ, trong khi đối với chúng thì đó là cả một cuộc chiến sinh tử.

"Giờ thì, chúng ta sẽ bàn về cuộc Tha Lưu Tỉ Thí sắp tới. Có lẽ Akiko đã giải thích cho trò thế nào là Tha Lưu Tỉ Thí rồi Jack nhỉ?"

Trên đường trở về trường hôm qua, Akiko đã giải thích cho Jack về việc đó với giọng run run vì vẫn còn chưa hết kinh hãi: "Tha Lưu Tỉ Thí là một cuộc thi đấu giữa hai trường võ thuật khác nhau. Tuy những học viên được chọn sẽ tham gia các phần thi võ thuật đã định sẵn để xác định trường nào giỏi hơn, nhưng thật ra những cuộc tỉ thí dạng này còn hàm chứa nhiều ý nghĩa hơn thế. Tha Lưu Tỉ Thí là cuộc đối đầu của niềm kiêu hãnh. Trường thắng cuộc sẽ được vinh danh giỏi nhất toàn vùng Kyoto, và người đứng đầu trường sẽ được hưởng niềm vinh hạnh hiếm hoi là tiếp kiến Thiên Hoàng. Chắc chắn thầy Masamoto sẽ không bao giờ chấp nhận thua cuộc đâu."

Jack gật đầu xác nhận với thầy Masamoto.

"Tốt," thầy Masamoto tiếp tục nói sau khi đặt tách trà xuống bàn. "Vậy chắc trò đã hiểu rõ tầm quan trọng của sự kiện này, cũng như nhận thức được việc chúng ta *buộc* phải thắng."

"Nhưng làm sao bọn em thắng nổi ạ?" Saburo buột miệng. "Vừa nãy thầy cũng đã nói chúng to gần gấp đôi bọn em đấy thôi. Chưa kể nếu tối qua thầy không kịp ngăn lại thì có lẽ bọn em đã..."

"Đủ rồi!" thầy Masamoto lên tiếng cắt ngang lời Saburo. "Các trò không được phép thất bại! Dẹp ý nghĩ thua cuộc ra khỏi đầu ngay lập tức. Ta không muốn nghe thấy từ đó thêm một lần nào nữa. Hơn nữa, trở ngại càng lớn thì vinh quang sẽ càng tỏa rạng."

"Dạ, thưa thầy Masamoto," bọn nó đành phải vâng lời dù trong đầu vẫn còn rất nghi ngại.

"May mắn là ta đã thỏa thuận được đủ thời gian để giúp các trò hoàn thiện hơn về kĩ năng. Đúng là bọn chúng to hơn các trò. Nhưng nên nhớ

càng to thì khi ngã sẽ càng đau, nhất định chúng *sẽ* ngã nếu các trò biết sử dụng đúng các kĩ thuật cần thiết.”

Jack nghĩ thầm, hôm qua Akiko nói đúng thật. Trong từ điển của thầy Masamoto không có chỗ cho từ thất bại. Rõ ràng thầy ấy muốn bọn nó phải thắng.

“Ta đã bàn bạc với những võ sư khác về việc sẽ tăng cường thêm giờ học mỗi buổi tối dành riêng cho các trò từ giờ đến lúc diễn ra cuộc tỉ thí. Các trò sẽ phải nỗ lực luyện tập gấp đôi những học viên còn lại.”

“Dạ, nhưng mà...” Saburo lưỡng lự.

“Thôi không nói nữa! Hãy hành động như một võ sĩ đích thực và các trò *sẽ* là người chiến thắng.”

Sau đó thầy cho cả bọn lui ra khỏi phòng. Bọn nó liền cúi chào rồi rời khỏi khu sảnh đường.

Bên ngoài, Kazuki và Nobu đang quỳ gối chờ đến lượt. Mặt Nobu tái mét vì khiếp sợ còn Kazuki thì lần đầu tiên không còn đủ can đảm khiêu khích Jack. Rõ ràng cậu ta đang lo lắng cho bản thân mình đến mức chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến Jack nữa.

Jack, Akiko và Saburo cùng đến Điệp Trùng Đường dùng bữa sáng trong yên lặng, nhiệm vụ vừa được giao khiến chúng vẫn còn choáng váng đến mức không thốt lên nổi lời nào.

Cả ngày hôm đó, Jack, Akiko và Saburo liên tục bị vây quanh bởi các học viên khác cùng những câu hỏi xoay quanh vấn đề chúng sẽ tham dự cuộc Tha Lưu Tỉ Thí nhằm bảo vệ thanh danh của trường. Trước đó tin đồn vốn đã lan nhanh khắp trường, giờ đây lại được tận miệng những nhân vật chính xác nhận khiến mọi học viên đều muốn kết bạn với ba đứa để tăng thêm uy thế với chúng bạn.

Bỗng nhiên Jack được công nhận là một võ sinh bình đẳng như mọi người. Họ không còn gọi nó là Jack ngoại quốc hay thì thầm sau lưng khi đi ngang qua nó nữa. Tin nó quả cảm chiến đấu với cặp song sinh nhà Seto đến từ Hokkaido đã đến tai tất cả học viên khiến tất cả mọi người đều muốn làm bạn với một người dũng cảm như nó.

Đến bữa tối hôm đó thì vụ ẩu đả ở lễ hội ngắm hoa đã thực sự trở thành một dạng truyền thuyết. Cặp sinh đôi Seto giờ đã trở thành những tên khổng lồ cao gấp đôi người thường, tay cầm gậy. Akiko trong câu chuyện bay lượn khắp nơi, liên tục tung ra nào là vô ảnh cước, bán nguyệt cước, tân các cước

khắp các hướng. Jack thì được kể thành một samurai có khả năng chiến đấu không cần hít thở không khí. Còn Saburo có kĩ năng túy quyền vô địch đã tiêu diệt Raiden Thần sấm mà không cần mở mắt.

Jack nghi ngờ phần lớn những lời kể phóng đại đó bắt nguồn từ chính Saburo chứ không phải ai khác. Ngay từ bữa sáng Saburo đã thao thao bất tuyệt kể lại câu chuyện rồi phổng mũi lên trước những lời tán dương của mọi người. Rõ ràng cậu chàng đã ra vẻ quá mức với vụ việc lần này trong lúc Akiko và Jack hoàn toàn thờ ơ. Trong đầu hai đứa bọn nó lúc này không còn gì khác ngoài ý nghĩ lo lắng về những tháng ngày gian khổ trước mắt.

Sau bữa tối, cả ba lại phải đến Đại Phật Đường dự bài giảng đầu tiên của thầy Yamada về Tha Lưu Tỉ Thí. Trên đường, chúng giáp mặt với Kazuki và Nobu đang đi theo hướng ngược lại. Hai đứa này cố tình làm ngơ bọn Jack.

“Tụi nó đi đâu thế nhỉ?” Jack tò mò, ngạc nhiên khi không thấy Kazuki cất vang điệp khúc mỉa mai “Jack ngoại quốc” quen thuộc.

“Họ đến Vũ Đức Điện đấy,” Akiko đáp.

“Ủa? Thế hai đứa nó cũng tập luyện thêm à?”

“Còn lâu á!” Saburo bật cười. “Cậu chưa nghe nói gì à? Đó là hình phạt của thầy Masamoto dành cho bọn nó vì tội bôi nhọ thanh danh của trường. Giờ bọn nó phải lau chùi toàn bộ khuôn viên trường, từ sàn cho đến trần nhà, tất tần tật.”

“Thật không? Thế thì phải đến mấy ngày làm không hết việc ấy!” Jack hỏi lại, không giấu nổi nụ cười khoái chí.

“Cũng chưa lâu bằng vụ phải lau từng viên gạch của khu sân trong này đâu,” vừa cười gian hệt nó Saburo vừa nói. “Chưa kể tụi nó còn phải cào sạch sỏi ở khu Nam Thiền Viên mà chỉ được dùng đũa thôi ấy! Dám cá hàng tuần cũng chưa xong ấy chứ!”

Jack thầm nghĩ tình hình này sẽ giúp nó thoát được Kazuki một thời gian. Rõ ràng trong lúc này nó đã đủ bận và không muốn phải đối phó với những lời châm chọc của hắn chút nào.

Cả bọn bước lên bậc thềm tiến vào Đại Phật Đường. Thầy Yamada đã yên vị trên tấm đệm của mình với nén hương đốt sẵn, xung quanh thắp đầy những nến.

“Nào, các con lại đây. Chính Tọa!” thầy Yamada lên tiếng chào ba đứa, giọng thầy âm vang khắp cả sảnh đường rộng lớn.

Jack, Akiko cùng Saburo ngồi xuống ba tấm đệm ngay phía dưới chỗ thầy Yamada ngồi.

“Vậy ra đây là ba chiến binh uy dũng của trường đấy hử?” thầy Yamada nói với giọng cường điệu cùng đôi mắt lấp lánh hóm hỉnh. “Thật hân hạnh được làm công tác chuẩn bị tư tưởng trước khi cả ba lên đường chiến đấu nhỉ?”

Thầy Yamada thắp một nén hương khác, loại làm từ cây tùng và một loại nhựa cây màu đỏ mà thầy gọi là “Máu rồng”. Thực ra đó là nhựa chiết xuất từ cây mây, đặc mùi hương gỗ khiến tâm trí Jack trở nên lâng lâng.

Thầy Yamada bắt đầu nhắm hờ mắt rồi mấp máy môi lẩm nhẩm nói với chính mình, chìm vào trạng thái xuất thần. Giờ thì Jack, Akiko và Saburo đã quá quen với việc này nên chúng cũng nhanh chóng tiến hành tọa thiền.

“Jack này, điều gì khiến con cảm thấy sợ hãi?” thầy Yamada cất tiếng hỏi sau đó vài phút, vẫn chìm trong trạng thái xuất thần.

“Dạ…” Jack đáp lại, câu hỏi bất ngờ từ thầy Yamada vừa kéo tuột nó ra khỏi trạng thái nhập tâm đã đến phẩm thứ năm - tri thức tự nhiên - giai đoạn người tọa thiền có thể nhìn nhận cuộc sống dưới ánh sáng đích thực.

“Nào, nào. Cứ nói những gì con nhìn thấy. Con sợ những gì?”

Giọng thầy Yamada vang vọng đều đều trong đầu Jack, mùi hương từ nén nhang đã giúp tăng cường các giác quan của nó. Bất chợt những suy nghĩ âm u trong đầu nó dần hiển hiện thành hình ảnh, những khuôn mặt, những cơn ác mộng dần hiện rõ.

“Chìm... Con rất sợ... bị chìm... bị kéo xuống... đáy đại dương sâu thẳm,” Jack trả lời, run run như đang trải qua cơn ác mộng thật sự.

“Tốt. Tốt lắm con trai. Con còn thấy gì nữa?”

“Mẹ con... Con sợ... Mẹ rời bỏ con... chết dần chết mòn... một mình...” Jack rên rỉ trong nỗi sợ hãi, hơi giật nhẹ trong cơn mê. “Ginsel... Con thấy Ginsel... dao cắm trên lưng...”

Từ sâu thẳm trong tâm trí Jack, màn sương mù màu xanh đặc lại dần thành hình một con mắt.

“Một con mắt... giờ là một con mắt màu xanh... như mắt rồng. Mắt của Độc Nhãn Long... đang lơ lửng trên cha của con... con không giúp được ông ấy... ông ấy đang hấp hối,” Jack lắp bắp, nó mở bừng mắt cố thoát khỏi cảnh tượng ám ảnh ấy. “Cái chết... Con sợ... cái chết!”

“Jack à, không việc gì phải sợ cái chết cả,” thầy Yamada bình tĩnh nói. Đôi mắt của thầy mở ra nhìn thẳng vào Jack, hút lấy Jack khiến nó tưởng như đang chìm dần trong mắt thầy.

“Cái chết luôn phổ biến hơn sự sống,” thầy Yamada tiếp tục, giọng nói ấm áp của ông vang lên bên tai nó. “Mọi người đều phải chết, nhưng không phải ai cũng sống. Mẹ con. Ginsel. Cha con. Hãy để họ đi, con trai ạ.”

“Con... Con không hiểu,” Jack lắp bắp, choáng ngợp trước mực sâu triết lí từ những lời thầy Yamada vừa nói. Nó cố kiềm chế không thốt ra tiếng nức nở vì sợ Akiko và Saburo sẽ khinh nó yếu đuối.

“Cái chết không nên là nỗi sợ lớn nhất của con. Nỗi sợ lớn nhất của con phải là hành động dám liều mình đánh đổi để tìm thấy sự tồn tại đích thực. Kể cả khi chết đi rồi, điều quan trọng nhất vẫn là con đã từng sống ra sao Jack ạ,” thầy Yamada giải thích cho nó, đôi mắt thầy dường như chứa đầy ắp tri thức. “Đó mới là điều cốt lõi. Thầy Masamoto đã kể với ta rằng cha con đã hi sinh để bảo vệ mạng sống cho con. Đó chính là thứ xứng đáng để hi sinh nhất. Con đừng sợ, vì cha con vẫn sống, và sẽ mãi sống trong trái tim con.”

Khi những lời nói ấy vang đến tai Jack cũng là lúc nước mắt bắt đầu lăn dài trên gò má nó. Bao nhiêu đau đớn, cô đơn, nỗi thống khổ và sầu thảm những tháng ngày qua cùng lúc tràn qua cơ thể nó như một dòng sông. Giờ nó chẳng quan tâm Akiko hay Saburo có nghe thấy tiếng nó khóc hay không nữa.

Rồi tiếng thổn thức của nó cũng nguôi dần.

Jack đưa tay lau mắt, chợt thấy toàn thân mình nhẹ bẫng, thanh thản và dễ chịu, như thể bờ vai nó vừa được bỏ bớt đi phần gánh nặng vô hình. Giờ nó cảm thấy như đang được quấn quanh bởi một một lớp chăn thanh tịnh ấm áp.

Akiko và Saburo, lúc này đã bị tiếng khóc nức nở của Jack kéo ra khỏi trạng thái nhập tâm, đều lặng lẽ nhìn nó đầy cảm thông. Thầy Yamada vươn người về phía trước với khuôn mặt ngời sáng lộ rõ vẻ hài lòng, cất tiếng nói với cả bọn.

“Thầy không biết cách đánh bại người khác, thầy chỉ biết cách chiến thắng chính bản thân mình,” ông thì thầm, dường như muốn kéo chúng lại gần hơn bằng lời nói. “Đối thủ thực sự và nguy hiểm nhất mà chúng ta phải đối mặt trong cuộc đời là cơn nóng giận, nỗi sợ hãi, sự hoang mang, nghi ngờ và tuyệt vọng. Chỉ khi nào hóa giải được những đòn tấn công đến từ

bên trong bản thân mỗi người, chúng ta mới có thể thực sự chiến thắng những thế lực bên ngoài được.”

Thầy Yamada chăm chú quan sát từng đứa một để đảm bảo cả ba đều hiểu rõ ý thầy muốn nói.

“Thắng được nỗi sợ hãi của bản thân, các con sẽ chiến thắng tất cả. Đó chính là bài học của chúng ta hôm nay.”

Thầy Yamada cúi chào rồi ra hiệu giải tán lớp học. Akiko cùng Saburo cũng cúi chào thầy rồi trở ra cửa, nhưng Jack vẫn ngồi nguyên tại chỗ.

“Tớ muốn hỏi thầy Yamada vài điều,” Jack nói khi bắt gặp ánh mắt lo lắng của hai người bạn. “Xong việc tớ sẽ đuổi theo các cậu ngay.”

“Vậy bọn mình chờ cậu ở chỗ bậc thềm nhé,” Akiko nói rồi cùng Saburo đi ra ngoài.

“Sao hả Jack?” thầy Yamada hỏi một cách quan tâm. “Có điều gì làm con thấy phiền lòng à?”

“Dạ thưa thầy... sáng hôm qua con có một...”

“Ảo mộng phải không?” Thầy Yamada nối tiếp câu nói của nó.

“Vâng, sao thầy biết ạ?”

“Chuyện đó cũng thường xảy ra vào thời điểm này. Một khi được giải phóng, trí não con người sẽ ẩn chứa sức mạnh vô cùng to lớn con trai ạ. Vậy con đã thấy gì?”

Jack kể lại giấc mơ về con quỷ màu đỏ điên cuồng tấn công con bướm.

“Có rất nhiều cách lí giải cho giấc mơ đó của con,” thầy Yamada đáp sau một hồi trầm ngâm. “Ý nghĩa thực sự của nó ẩn sâu dưới tầng tầng lớp lớp trong trí não con. Chỉ một mình con mới có thể tháo gỡ được tất cả. Phải tìm ra chiếc chìa khóa giải mã điều bí ẩn ấy, con trai ạ.”

Jack thấy vô cùng thất vọng. Nó những mong vị thiền sư già sẽ có thể cho nó đáp án. Thế nhưng thầy Yamada vẫn tiếp tục trả lời mờ mịt hệt như mọi khi.

“Có lẽ *chō-geri* chính là chiếc chìa khóa...” thầy Yamada lẩm bẩm, có vẻ như đang nói với chính mình hơn là với Jack.

“Chō-geri ạ? ” Jack lập tức hỏi ngay, nó chợt thấy tràn đầy hi vọng.

“Đúng, là *chō-geri.* Đôi khi phương pháp tìm đến sự thấu hiểu tinh thần lại đến từ thể xác. Ảo mộng của con có hình ảnh của bướm. Những chuyển

động của nó đã luôn tránh được con quỷ. Có lẽ *chō-geri* sẽ giúp con hiểu rõ vấn đề hơn nữa.”

“Vậy con có thể tìm *chō-geri* gì đấy ở đâu ạ?”

“Vấn đề không phải là “ở đâu” mà là “làm thế nào” Jack ạ. *Chō-geri* là một tuyệt kĩ võ thuật Trung Hoa đã thất truyền từ lâu. Cái tên *chō-geri* - Điệp Trùng Cước - bắt nguồn từ hình ảnh cú đá trên không với tứ chi dang rộng tựa như cánh bướm đang bay. Đó là đòn thế có thể xuyên phá mọi đòn tấn công. Tương truyền *chō-geri* là thế võ không thể truy cản.”

“Nếu không ai còn biết đến thế võ đó thì thầy nói với con nó là chìa khóa để làm gì ạ?” Jack thắc mắc, nó bắt đầu thấy hoảng loạn khi cứ phải nghe hết bí ấn này đến bí ẩn khác từ thầy Yamada.

“Ta đâu có nói là không ai biết,” vị thầy đáp gọn, nói đoạn ông quan sát Jack hồi lâu. Jack có cảm giác khó chịu như thể vị võ sư già đang nhìn xuyên thấu vào linh hồn nó vậy.

“Ta có thể dạy con,” cuối cùng ông cũng lên tiếng, “tuy nhiên có thể kĩ năng của con vẫn còn chưa đủ.”

“Nh-nhưng mà...” Jack lắp bắp, giọng nó lộ rõ vẻ ngờ vực. “Thật không phải phép khi nói thế này, nhưng thầy cao tuổi rồi sao có thể truyền thụ võ thuật được ạ?”

“Ôi chà, đúng là sự mù quáng của tuổi trẻ,” vừa đáp lại, thầy Yamada vừa chống gậy đứng lên.

Jack đang định xin lỗi vị võ sư già thì bất chợt ông buông gậy, phóng thẳng lên không trung.

Ngực ông nở rộng, tay vung hình vòng cung, chân dang rộng, thực hiện cú nhảy vượt qua hẳn đầu Jack. Thầy Yamada nhào lộn trên không rồi đáp xuống nhẹ nhàng trên tấm đệm của ông.

Jack há hốc mồm trong lúc vị thầy chậm rãi điều chỉnh lại bộ kimono, nhặt gậy lên và chuẩn bị ra khỏi phòng.

“Sao thầy làm được thế ạ? Sao thầy có thể làm như vậy được ạ?” Jack hỏi dồn, sửng sốt trước thân thủ nhanh nhẹn hiếm có của vị võ sư già.

“Đừng bao giờ đánh giá một thanh kiếm chỉ qua lớp vỏ bên ngoài của nó. Ta là một nhà sư, Jack ạ. Nhưng ta còn là gì nữa?” thầy Yamada trả lời một cách khó hiểu. Ngay sau đó ông thổi nến rồi khuất dần vào bóng tối.

Luồng khói hương còn sót lại xoắn tít lên như một bóng ma lơ lửng trong không trung sau khi thầy Yamada rời khỏi.

Jack bước ra ngoài Đại Phật Đường, trong lòng vẫn chưa hết sửng sốt và bàng hoàng, hoang mang với vị sư già lọm khọm lại có thể tung cú nhảy tựa như bướm bay trên không trung, sau đó chỉ để lại cho nó một câu trả lời đầy bí hiểm.

Nhìn thấy Akiko và Saburo vẫn ngồi chờ trên bậc thềm, nó liền chạy đến chỗ hai đứa.

“Cậu không sao chứ?” Akiko hỏi nó, rõ ràng cô bé sợ bài học vừa rồi đã làm ảnh hưởng quá sâu sắc đến Jack.

“Tớ không sao. Nhưng cậu sẽ không thể tin được chuyện tớ vừa thấy đâu...” Jack đáp lại, nó bắt đầu kể với hai đứa bạn về thân thủ nhanh nhẹn đến sửng sốt của thầy Yamada.

“Trời Phật ơi, Jack à, đến tớ còn biết nữa là!” Saburo thốt lên. “Thầy ấy là một tăng binh!”

“Tăng binh? Nhưng chẳng phải tất cả các võ tăng đó đều bị Lãnh chúa Nobunaga tiêu diệt hết rồi sao?”

“Thì đúng vậy, nhưng không phải tất cả bọn họ đều bị tiêu diệt,” Saburo đáp trong lúc nhìn về hướng Đại Phật Đường đầy ngưỡng mộ. “Dám cá thầy Yamada có thể giết người chỉ bằng nội lực thôi đấy!”

“Hình như Kiku đến kìa,” Jack thông báo khi thấy bóng dáng cô bé nhỏ nhắn đang chạy qua khoảng sân hướng về phía chúng từ Sư Tử Đường.

Kiku phóng nhanh lên các bậc thang.

“Có chuyên gì thế?” Akiko vội hỏi, lo lắng với vẻ cấp bách hiện rõ trên mặt Kiku.

“Yamato, cậu ấy bỏ đi rồi!”

35
HOÁN ĐỔI

“Jack! Jack! Jack!”

Ánh nắng gay gắt của mùa hè khiến Jack phải nheo mắt lại. Nó vừa rời Sư Tử Đường bước vào sân trong dưới tiếng hô vang của đám học viên đang tụ tập ở đó, thầm nghĩ chắc hôm nay sẽ lại là một ngày nóng đổ lửa nữa đây.

Suốt ba tháng qua, Jack, Akiko cùng Saburo đã phải trải qua lịch trình tập luyện nghiêm ngặt đến khắc khổ. Những bài tập dồn dập khiến chúng thậm chí gần như quên luôn cả việc vắng mặt của Yamato, điều mà lúc vừa mới hay tín, đứa nào cũng cho là một biến cố ghê gớm lắm. Jack còn không nhớ nó đã ăn bao nhiêu nhát chém trong những bài luyện kiếm gỗ để tăng kĩ năng Kiếm Thuật, chẳng nhớ chúng đã bắn được bao nhiêu mũi tên bay lạc hay bị gãy trong môn Cung Thuật, và cũng không còn bất cứ phần nào trên cơ thể chúng chưa bị thâm tím bởi những bài học Thể Thuật cả.

Ngoài ra, Jack còn phải tham gia vào những buổi tập bí mật với thầy Yamada để học đòn thế *chō-geri* với hi vọng có thể hiểu được ý nghĩa của ảo mộng hôm đó. Tuy vậy, nó vẫn chưa làm thế nào nắm bắt được tuyệt kĩ cực kì phức tạp này. Dù đã cố gắng hoàn thành đúng như lời hướng dẫn của thầy Yamada nhưng rõ ràng kĩ năng của nó vẫn chưa đủ. Cứ với tiến độ này thì dù có cho mấy năm nữa nó củng chưa luyện thuần thục được *chō-geri* ấy chứ.

“Chịu thôi, con không làm nổi đâu,” Jack nói bằng giọng thiểu não khi nó đáp lưng xuống sàn đến lần thứ năm trong cùng một buổi tập khoảng một tuần trước cuộc Tha Lưu Tỉ Thí.

“Nếu con tin mình làm được thì con sẽ làm được, Jack ạ,” thầy Yamada trả lời như thể đó là điều tất yếu. “Việc con cần làm không phải là hoàn thiện kĩ năng, mà là hoàn thiện chính bản thân mình đấy con trai.”

Đó là tất cả những lời động viên ông có thể dành cho Jack. Lần này, những lời hướng dẫn mơ hồ của ông khiến nó càng thấy bực mình hơn.

Chẳng lẽ vị sư già này không thấy tuyệt kĩ ấy khó quá sức đối với nó hay sao? Tối nào vị thầy cũng yêu cầu nó tập luyện *chō-geri* đến tận lúc toàn thân ê ẩm mới thôi.

Giờ đây, khi đang phải đứng giữa khoảng sân nóng bỏng da và bị bao quanh bởi những học viên nhiệt tình chúc may mắn cho nó, Jack chỉ cầu mong sao nỗ lực suốt ba tháng qua của chúng sẽ không trở thành vô ích. Nhưng có lẽ là đã quá trễ để lo tới những chuyên như vậy.

Ngày diễn ra cuộc Tha Lưu Tỉ Thí đã đến.

"Jack! Jack! Jack!"

Tiếng hô đồng thanh tràn ngập tai Jack khi nó băng qua khoảng sân tiến vào Nam Thiền Viên. Akiko và Saburo đã đến đó từ trước và đang đứng chờ nó cạnh một tảng đá lớn. Thầy Masamoto và Lãnh chúa Kamakura đang ngồi trên chỗ bục có bóng râm ở phía cực bắc khu vườn. Xung quanh họ là võ sư hai trường, tất cả đều vận bộ kimono lễ phục. Học viên hai bên đã đứng thành từng hàng ngay thẳng, gọn gàng hai bên vườn, trường Nhị Thiên Nhất Lưu ở phía Đông, còn trường Liễu Sinh Lưu ở phía Tây.

Tim Jack đập thình thịch thiếu điều muốn lọt cả ra ngoài.

"Xin được giới thiệu, đây là những samurai của trường Nhị Thiên Nhất Lưu!" vị giám khảo mặc bộ kimono trắng tinh với chiếc đầu hói hô lớn.

Những tiếng hô vang như sấm dậy từ phía đám đông vang lên khiến ba đứa Jack, Akiko và Saburo theo bản năng đứng sát lại gần nhau cho an tâm.

Tiếng hô giảm dần cũng là lúc thầy Masamoto và ngài Kamakura chào nhau, tuy nhiên cử chỉ lịch sự bên ngoài vẫn không thể che giấu ngọn lửa hận đang sôi sục giữa hai vị samurai uy dũng. Thầy Masamoto hôm nay trông cau có một cách lạ thường. Rõ ràng chuyện cậu con trai bỏ trốn đã khiến ông già đi trông thấy, có lẽ ngay cả những vết sẹo chiến trận ác liệt nhất cũng không thể tác động mạnh đến ông như thế. Hành động đào tẩu này đối với ông chẳng khác nào vết thương không bao giờ lành lặn được.

"Và đây là những samurai của trường Liễu Sinh Lưu!" vị giám khảo tiếp tục hô vang.

Ngay lập tức tiếng hô xung trận "Liễu Sinh! Liễu Sinh! Liễu Sinh!" liên tục vang dậy từ phía những học sinh trường Liễu Sinh Lưu ở mạn tây khu vườn.

Jack nhìn thấy cái bóng to khủng khiếp của Raiden sải bước qua khu vườn đến chỗ tảng đá đối diện. Ba tháng qua nó đã quên thằng nhóc này to

lớn đến cỡ nào. Hồi ở lễ hội ngắm hoa, Jack đã nghĩ Raiden trông giống một con khỉ đột quá khổ, còn hôm nay hắn lại hệt như một con bò mộng, hung hăng và dữ tợn. Thế này mà gọi là tỉ thí gì, tàn sát thì có, Jack nhủ thầm.

Phía sau cái bóng đồ sộ của Raiden là một cô gái mảnh khảnh có mái tóc đen nhánh. Cô ta di chuyển với dáng điệu nhanh nhẹn, chính xác và nhịp nhàng như thể mỗi bước đi là một phần của thế *kata* cơ bản. Cô gái này có đôi mắt đen sắc nhọn cùng cặp môi mỏng trông như một vết cắt màu đỏ tươi trên khuôn mặt trắng như bột. Vẻ quyến rũ của cô đi kèm theo cả sự chết chóc như thể một con rắn độc đang nhử mồi, Jack thầm nghĩ. Thế rồi cô gái mỉm cười, để lộ hàm răng bên trong.

Tất cả đều được nhuộm đen.

Trong lúc Jack còn chưa hết kinh hãi thì võ sinh cuối cùng của trường Liễu Sinh xuất hiện. Toàn thể học viên trường Nhị Thiên Nhất Lưu bàng hoàng đến thảng thốt. Đó không phải là Toru.

Đó là Yamato.

Jack không tin nổi vào mắt mình nữa. Đó đúng là Yamato, nhưng cậu ta lại đứng bên phía trường Liễu Sinh Lưu. Đây là lần đầu tiên nó trông thấy cậu ta kể từ mùa xuân. Cũng có nhiều tin đồn trong trường về việc Yamato đã gia nhập trường Liễu Sinh Lưu, nhưng chuyện tham gia vào cuộc tỉ thí ảnh hưởng đến danh dự cha mình như thế này thì không ai lại ngờ tới cả.

Khi vừa nhận ra võ sinh cuối cùng là ai, thầy Masamoto liền bật dậy, đôi mắt trợn trừng giận dữ. Ông quay người về phía Kamakura, không nói được lời nào trong cơn giận bốc lên cao ngút. Ngài Kamakura vẫn ngồi yên vị như không có chuyện gì. Sự việc bất ngờ xảy ra đã khiến cho vị samurai vĩ đại Masamoto phải rối trí.

“Đây không phải là điều chúng ta đã hẹn. Thằng nhóc kia đâu rồi?” thầy Masamoto lên tiếng sau khi cố lấy lại bình tĩnh.

“Chà, tôi quên chưa nói với anh nhỉ? Thật thất lễ quá. Vì có sự cố nên Toru bị cha gọi về quê rồi, đành phải thay vào bằng một học viên khác của *chúng tôi,”* ngài Kamakura trả lời, đặc biệt nhấn mạnh những từ cuối.

“Học viên *của anh?* Thật không thể chấp nhận được.”

“Luật lệ Tha Lưu Tỉ Thí đã quy định rõ ràng đây là cuộc đấu giữa hai trường chứ đâu phải giữa hai nhóm học viên. Tôi hoàn toàn có quyền tự do

thay đổi võ sinh tham gia thi đấu bất cứ lúc nào. Đúng vậy không anh Takeda?" ngài Kamakura quay sang nói với vị giám khảo.

"Vâng, rất chính xác, thưa ngài Kamakura," vị giám khảo đáp, cố né tránh cái lườm rát mặt của thầy Masamoto.

"Vậy nên, trừ khi anh muốn xin hủy cuộc Tha Lưu Tỉ Thí lần này..."

"Không! Chúng ta vẫn sẽ tiến hành thi đấu." Thầy Masamoto ngồi xuống, vẻ giận dữ lộ rõ như một lò nước đang sôi sùng sục.

Vị giám khảo giơ tay ra hiệu giữ yên lặng. Đám đông đang xì xào lập tức im phăng phắc.

"Tôi là Takeda Masato," người đàn ông đầu hói tiếp tục nói. "Giám khảo trung lập được Hoàng Gia cử đến cuộc Tha Lưu Tỉ Thí lần này. Tôi sẽ điều hành tất cả các trận đấu diễn ra hôm nay. Quyết định của tôi là quyết định cuối cùng và không được phép tranh cãi. Vòng đầu tiên là Cung Thuật. Các samurai, hãy sẵn sàng vào vị trí!"

Đám đông vỗ tay rào rào trong lúc các tay cung trẻ tuổi đi dọc theo khu vườn.

"Sao Yamato lại theo phe bên kia?" Jack lên tiếng hỏi bằng giọng bàng hoàng khi cả ba đứa túm tụm bên cạnh phiến đá. "Sao cậu ấy lại đối đầu với bọn mình như thế?"

"Cậu cũng nghe lời thầy Masamoto hôm sau vụ ẩu đả rồi đấy thôi," Akiko đáp. "Sau lần đó, thầy ấy không thừa nhận Yamato nữa. Cậu ấy bỏ chạy vì đã bị mất mặt một cách thảm hại và không chống đỡ nổi nỗi nhục ghê gớm đó."

"Nhưng cũng đâu cần phải gia nhập bên trường Liễu Sinh?"

"Quá rõ rồi còn gì," Akiko trả lời. "Cậu ấy muốn cha mình cũng phải bị mất mặt Jack ạ."

"Thôi nào!" Cô Yosa cắt ngang. "Các em phải tập trung vào phần thi sắp tới. Đừng để bị phân tâm bởi thứ thủ thuật hèn hạ đó của họ. Hãy nhớ những gì cô đã dạy - điều quan trọng nhất trong Cung Thuật là phải tập trung tuyệt đối. Giữ thăng bằng cho thật tốt. Hợp nhất tinh thần, thể xác và cung tên làm một."

Suốt ba tháng qua, cô Yosa đã bắt chúng phải thuộc nằm lòng những nguyên tắc ấy. Gần như cả tháng đầu tiên chúng chỉ học mỗi tư thế đứng và cầm cung cho thật chuẩn. Sau đó cô mới bắt đầu dạy chúng cách bắn cung.

Akiko là đứa đầu tiên tiếp thu được kĩ thuật này, còn Saburo và Jack thì vẫn chưa thể nhắm bắn mục tiêu một cách chính xác được.

Vào những tuần cuối cùng, cô Yosa còn bắt chúng tập bắn nhiều đến mức các ngón tay phồng rộp cả lên. Một lần, cô tiến lại ngay sau Akiko, dùng phần lông đuôi mũi tên cọ vào tai khiến cô bé giật thót lên, làm cú bắn trượt mục tiêu lần đó suýt nữa đâm thẳng vào tổ chim trên cành thông già. Lúc đó cô Yosa chỉ nói, “Em không được để mình dễ bị phân tâm như thế. Phải tập trung tuyệt đối, nhớ chưa?” Buổi học tiếp theo, cô lại hét vào tai Saburo khiến mũi tên của cậu chàng lao thẳng luôn lên trời. “Tập trung vào!” cô Yosa lặp lại.

“Cuộc tỉ thí chính thức bắt đầu. Giờ là phần thi đầu tiên. Bắn cung cách mục tiêu một trăm thước,” vị giám khảo thông báo.

“Một trăm thước á!” Saburo la lên khi đang chuẩn bị cung và tên. “Năm mươi thước tớ còn chưa bắn trúng nữa là!”

“Trường nào ghi được nhiều điểm nhất sau sáu lượt bắn sẽ giành phần thắng trong vòng đấu này,” vị giám khảo tiếp tục. “Bắn trúng mục tiêu được một điểm. Trúng hồng tâm được hai điểm. Trường Liễu Sinh bắn trước.”

Cô gái với hàm răng nhuộm đen bước vào vạch mức. Tất cả mọi người đều im lặng chăm chú theo dõi. Cô lạnh lùng đặt mũi tên lên cung ròi bắn đi.

Mũi tên trúng ngay giữa hồng tâm, toàn thể học viên trường Liễu Sinh hô vang hoan hỉ. Không chút chần chừ, cô gái tiếp tục bắn mũi tên thứ hai, lần này trúng vào vòng trắng bên ngoài, cách hồng tâm chỉ một ngón tay. Cô ta liền nhăn nhó thất vọng ra mặt.

“Ba điểm cho trường Liễu Sinh.”

Saburo bước lên vạch mức. Thậm chí từ chỗ đứng của mình, Jack cũng có thể thấy tay cậu chàng đang run lên bần bật. Chỉ việc lắp tên vào cũng đã rất khó khăn.

Phát bắn đầu tiên của Saburo trật xa đến mức suýt trúng phải một học viên trong đám đông. Từ chỗ học viên bên trường Liễu Sinh vang lên tiếng cười khoái trá. Phát thứ hai cũng không khá hơn là mấy, mũi tên cắm thẳng luôn xuống đất trước khi kịp đến mục tiêu.

“Không điểm cho trường Nhị Thiên Nhất Lưu.”

“Không sao đâu, Saburo,” Jack an ủi khi thấy vẻ mặt hổ thẹn của cậu bạn. “Tớ cá tên khỉ đột kia cũng chẳng làm ăn gì được đâu.”

Ơn trời Jack đã đúng. Raiden còn không biết cách cầm cung thế nào cho chính xác. cả hai cú bắn của hắn đều bay vù qua, không chút quan tâm đến mục tiêu.

“Không điểm cho trường Liễu Sinh.”

Tiếp theo là lượt của Jack. Nó cẩn thận kiểm tra lại tư thế đến hai lần, thở thật nhịp nhàng, cẩn thận với từng động tác một. Mũi tên đầu tiên của Jack trúng vào vòng ngoài mục tiêu. Đám đông liền hò reo hưởng ứng.

Jack cố giữ tập trung, nó chờ đến khi đám đông yên hẳn rồi mới tiếp tục.

Nó nhắm kĩ rồi bắn.

Lần này cú bắn không chính xác.

Đám học viên trường Nhị Thiên rên rỉ tiếc nuối trong lúc bên kia thì hò reo ăn mừng. Vị giám khảo phải giơ tay lên ra hiệu vãn hồi trật tự.

“Một điểm cho trường Nhị Thiên Nhất Lưu.”

“Tớ xin lỗi.” Jack nói khi vòng trở lại chỗ phiến đá của đội.

“Không sao đâu. Cậu làm tốt lắm. Chúng ta vẫn còn cơ hội mà,” Akiko đáp, giọng có phần run run. Cô bé chính là cơ hội của chúng!

Yamato đứng vào vị trí. Kĩ thuật cơ bản của cậu ta rất tốt, mũi tên đầu tiên trúng vào phía ngoài mục tiêu. Học viên trường Liễu Sinh hò reo đắc thắng. Tuy nhiên Yamato lại quá tự tin ở lần bắn thứ hai. Cậu kéo cung quá mạnh khiến mũi tên trật khỏi mục tiêu cắm phập vào cây thông cuối khu vườn. Lập tức cả bọn Jack, Akiko và Saburo cùng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

“Một điểm cho trường Liễu Sinh.”

Chẳng thèm ngó ngàng gì đến bọn Jack, Yamato liền quay lại chỗ ngồi. Rõ ràng cậu ta không hề hài lòng với màn trình diễn vừa rồi của mình.

Đến lượt Akiko bước vào vạch mức.

“Giờ cậu ấy phải bắn trúng hồng tâm cả hai lần thì bọn mình mới thắng được!” Saburo thì thào tuyệt vọng. “Cậu thấy có bao giờ cậu ấy làm được vậy chưa?”

“Hôm nay sẽ được chăng?” Jack đáp lại đầy hi vọng, nó thấy Akiko hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh.

Trước đây Jack đã từng thấy Akiko bắn trúng hồng tâm từ khoảng cách này, nhưng đó là lần duy nhất trong suốt khóa huấn luyện đặc biệt. Giờ liệu cô bé có bắn được hai phát cùng trúng đích ở thời khắc quyết định thế này?

Lúc Akiko chuẩn bị giương cung bắn, tiếng hò reo dần chìm xuống như tiếng sóng vỗ xa bờ. Cô bé bắn đi mũi tên với một động tác thuần thục. Đường tên bay thẳng và mạnh, cắm trúng ngay giữa hồng tâm. Đám học viên trường Nhị Thiên Nhất Lưu liền hò reo vui sướng.

“Cố lên Akiko!” không kìm được bản thân, Jack cũng hét lớn.

Vị giám khảo ra hiệu giữ yên lặng, tiếng hò reo lập tức tan dần.

Akiko chuẩn bị bắn phát thứ hai, cũng là phát cuối cùng của vòng đấu này. Nếu cô bé bắn trúng hồng tâm, trường Nhị Thiên Nhất Lưu sẽ thắng vòng một.

Toàn bộ ánh mắt của đám đông quanh Nam Thiền Viên đều chăm chú hướng về phía Akiko, tạo nên thứ sức ép kinh khủng khiến đôi tay cô bé bắt đầu run rẩy. Jack cảm nhận được cô đang cố gắng chống chọi để giữ lấy sự bình tĩnh. Dần dần Akiko cũng điều hòa được nhịp thở, vững tay trở lại. Cô giương cung cao quá đầu, kéo căng chuẩn bị bắn.

“ĐỒ BẠN GÁI THẰNG NGOẠI QUỐC!” Một tiếng la lớn phát ra từ phía trường Liễu Sinh.

Tiếng la phá vỡ sự yên lặng. Trong một tích tắc, có vẻ Akiko đã bị phân tâm, cô bắt đầu gặp khó khăn trong việc giữ thăng bằng giữa tinh thần và thể xác khi lời xúc phạm kia cứ vang vọng trong đầu.

Jack tức điên người, nó biết Akiko *phải* giữ được trạng thái tập trung tuyệt đối trong lúc giương cung, nếu không sẽ không thể nào bắn chính xác được.

Cô đã thả mũi tên ra nhanh mất một nhịp.

Mũi tên bay đi tuy loạng choạng nhưng vẫn trúng được mục tiêu. Liệu đó có phải là hồng tâm?

Đám đông học viên cùng nín thở. Vị giám khảo chạy đến kiểm tra vị trí của mũi tên. Nó đã cắm trúng ngay chóc mé ngoài của vòng tròn hồng tâm.

“Trúng hồng tâm! Bốn điểm cho trường Nhị Thiên Nhất Lưu,” vị giám khảo tuyên bố sau khi kiểm tra kĩ dấu mũi tên.

Cả Jack và Saburo đều mừng đến mức tung luôn vài cú đấm vào không khí. Akiko đã thành công!

Akiko vinh quang cúi chào trong lúc vị giám khảo hô lớn, “Vòng thi đầu tiên, phần thắng thuộc về trường Nhị Thiên Nhất Lưu.”

36
BƯỚM VÀ ÁC QUỶ

Vẫn chưa đến giữa trưa mà Vũ Đức Điện đã nóng đến ngột ngạt. Học viên hai trường giờ đây đang xếp thành hàng dài ở đại sảnh tự quạt lấy quạt để như hàng trăm chú bướm vỗ cánh, số đông khác thì cố nhòm vào phía trong qua lớp cửa sổ mỏng.

Thầy Masamoto bước vào ngay lúc Jack, Akiko và Saburo đang chuẩn bị cho vòng tiếp theo. Ông chúc mừng Akiko về màn trình diễn xuất sắc của cô trong phần thi Cung Thuật vừa qua và động viên từng đứa trước khi bước vào các trận đấu Thể Thuật sắp tới.

“Hãy ghi nhớ trong tim phẩm chất thứ hai của Võ Sĩ Đạo,” thầy Masamoto hân hoan đưa ra lời răn dạy trước khi bước về chỗ ngồi của ông trong Vũ Đức Điện. “Dũng khí!”

“Nói thì hoa mĩ thật,” Saburo quay sang nói với Jack sau khi thầy Masamoto đã rời khỏi, “giờ thì bọn mình đâu cần dũng khí, cái mình cần là kì tích thì có!”

Jack nhún vai ngao ngán đáp lại Saburo trong lúc thay bộ võ phục mới rồi thắt chặt dải đai lưng màu xanh. Chuẩn bị xong xuôi, Jack, Akiko và Saburo cùng bước vào Vũ Đức Điện đứng thành hàng trước bục hành lễ.

Thầy Masamoto và ngài Kamakura đã ngồi sẵn trong góc vòng cung của sảnh đường, trông như hai ông vua đang chờ các võ sĩ giác đấu của họ ra tỉ thí vậy. Ngài Kamakura có vẻ không còn hào hứng như lúc nãy nữa, trong khi từ thầy Masamoto tỏa ra một vẻ tự tin điềm tĩnh sau khi trường của ông giành chiến thắng ở phần thi đầu tiên.

“Vòng thứ hai là Thể Thuật!’ Vị giám khảo đến từ Hoàng Gia thông báo, sau đó ông đưa mắt về phía Raiden nhấn mạnh, “Đây *không* phải là trận đấu sinh tử. Thắng thua sẽ chỉ được tính dựa trên điểm số, đối thủ bỏ cuộc hay bị đánh nốc ao.”

Raiden nhún vai hung bạo, rõ ràng hắn không hề có ý định tuân theo điều luật nào cả.

“Trong mỗi trận, điểm sẽ được trao cho người thực hiện tốt được một kĩ thuật. *Ippon* là điểm cao nhất, tương đương với một điểm trọn vẹn dành cho người thực hiện được kĩ thuật một cách hoàn hảo. Người được điểm này sẽ thắng cuộc. *Waza-ari* tương đương với nửa điểm, được trao cho những đòn thế gần như hoàn hảo. Hai *Waza-ari* sẽ bằng một *Ippon. Yoku* và *Koka* là điểm dành cho những kĩ thuật đơn giản. Hai loại điểm này sẽ chỉ được tính đến nếu không ai giành được thắng lợi tuyệt đối sau thời gian một nén hương. Trường nào có nhiều lượt đấu thắng sẽ là trường thắng cuộc ở phần thi này.”

Đám đông ngay lập tức hô vang như cả đàn sư tử gầm lên khắp Vũ Đức Điện.

“Trận đầu tiên, Akiko đấu với Moriko. Cả hai vào vị trí!”

Gương mặt Akiko tái nhợt đi khi nghe vị giám khảo xướng lên tên mình.

“Sẽ ổn thôi mà Akiko,” Jack động viên cô bé. “Cứ nhớ đến điều thầy Kyuzo luôn nói: “Thắng lợi ngày mai bắt đầu từ nỗ lực hôm nay.” Ba tháng qua tụi mình đã tập luyện rất chăm chỉ mà, nhất định cậu sẽ giành phần thắng thôi.”

Điều nó vừa nói hoàn toàn là sự thật. Thầy Kyuzo là người nghiêm khắc nhất trong số các võ sư, đến mức chúng có cảm tưởng thầy ấy bực mình vì bị bắt phải dạy thêm vào buổi tối nên trút giận lên chúng bằng tất cả các bài tập hà khắc nhất có thể vậy. Suốt thời gian qua, thầy Kyuzo không ngừng bắt bọn nó phải luyện tập quần quật hết kĩ năng này đến kĩ năng khác. Tuy nhiên thầy chỉ toàn hướng dẫn những kĩ năng cơ bản nhất trong Thể Thuật.

“Sao thầy không dạy bọn em đòn liên hoàn cước *ren-geri* ấy ạ?” một lần Saburo đã thắc mắc như thế và kết quả là cậu chàng bị phạt chống đẩy năm mươi cái vì tội dám có ý kiến. Trong lúc cậu ta mải thi hành án phạt thì thầy Kyuzo đã giải thích như sau, “Tất cả những điều các em cần đều nằm trong các chiêu thức cơ bản nhất. Liên hoàn cước quá dễ bị phản công. Một cú đánh hoặc gạt đòn chuẩn xác còn hiệu quả hơn gấp nhiều lần. Ta nhắc lại lần nữa, chỉ có những đòn thế cơ bản mới dùng được trong chiến đấu.”

Và giờ chính là lúc để chiến đấu. Khi hai người bước lên sàn đấu đối mặt với nhau, cô gái bên trường Liễu Sinh khẽ rít lên, nhe hàm răng đen đầy đe dọa.

“Thi lễ!” vị giám khảo ra hiệu, hai cô gái cúi chào thầy Masamoto cùng ngài Kamakura rồi quay trở lại chào lẫn nhau. Tiếp đến, giám khảo thắp một nén hương trong chậu đồng rồi hô lớn, “Bắt đầu!”

Ngay lập tức, Moriko phóng đến chỗ Akiko tung ra một cú đá trực diện, rồi một cú đá vòng, kết thúc bằng đòn đá hậu. Akiko lùi lại đỡ đòn, chờ cơ hội phản lại thế tấn công liên tục của đối phương. Akiko đỡ được cú đá đầu tiên, tránh được cú thứ hai, nhưng không may bị cú đá thứ ba trúng ngay vào hông khiến cô bé ngã lăn xuống sàn. Moriko lập tức nhảy đến tấn công liên tiếp bằng đòn dẫm chân *fumi-komi*.

“DỪNG!” vị giám khảo hét to, ngăn đòn tấn công tàn bạo của Moriko lại. “Điểm *Waza-ari* cho Moriko!”

Phía trường Liễu Sinh hô vang tán thưởng nhiệt liệt còn khuôn mặt Jack thì điên tiết đến mức tím tái cả đi. Nó ghét phải nhìn Akiko chiến đấu một mình thế này. Giờ nó chỉ ước gì có thể xông ngay đến bảo vệ cô bé như lần trước cô đã bảo vệ nó vậy.

“Thi lễ!” vị giám khảo ra lệnh, hai cô gái lại cúi chào nhau. “Bắt đầu!”

Moriko lại lao lên tấn công chớp nhoáng, nhưng lần này Akiko đã chuẩn bị sẵn. Cô lướt người tránh sang một bên chặn rồi giữ chặt chân Moriko sau khi cô nàng tung ra cú đá vòng, đồng thời tấn công bằng nửa dưới lòng bàn tay vào ngực kết hợp gạt chân trụ đối phương. Đòn phản công đơn giản nhưng vô cùng hiệu quả, tiếc là Moriko vẫn kịp bám lấy Akiko khi ngã xuống khiến đòn thế mất đi phần hoàn hảo.

“DỪNG!” vị giám khảo hô to, lao vào ngăn giữa hai thí sinh. “Điểm *Waza-ari* cho Akiko!”

Đến lượt các học viên trường Nhị Thiên Nhất Lưu bùng nổ. Trận đấu lại trở về thế cân bằng.

“Thi lễ!” vị giám khảo ra lệnh, hai cô gái lại cúi chào nhau. “Bắt đầu!”

Lần này Moriko giữ khoảng cách với đối phương.

Họ bước vòng thủ thế, mặt đối mặt. Moriko rít lên như một con mèo đen. Cả hai tung vài đòn giả trước khi Moriko bất ngờ túm lấy ống tay Akiko. Akiko tìm cách phản đòn. Cả hai cô gái đều túm lẫn nhau, cố tìm thời cơ sơ hở tung đòn quật vai đối thủ. Akiko chớp được thời cơ tung đòn quăng hông *o-goshi*. Moriko liền chùng hông xuống, chuyển trọng tâm ngăn không cho Akiko thực hiện cú nâng rồi từ phía sau giật mạnh tóc Akiko.

Chỉ có Jack cùng số ít người khác là nhìn thấy trò chơi bẩn này. Nắm tóc là một trong những điều bị cấm trong luật, tuy nhiên Moriko đã ranh mãnh dùng cơ thể che động tác này của mình. Akiko bị rơi vào thế khó. Moriko liền gạt chân từ phía sau rồi kéo tóc khiến cô bé bị vật xuống.

“DỪNG! Điểm *Waza-ari* cho Moriko!” vị giám khảo ra phán quyết, rõ ràng đã không nhìn thấy trò gian lận của Moriko. “Lượt đầu tiên, trường Liễu Sinh thắng!” “Không thể tin được!” Jack tức giận thốt lên trong lúc Akiko khuỵu gối xuống bên cạnh. “Sao ông ấy có thể không thấy trò bẩn đó chứ?”

“Đừng bận tâm về trận đấu của tớ nữa. Dù sao cũng qua rồi,” Akiko đáp, mặt cô vẫn còn đỏ ửng, nóng bừng vì cố sức. “Hãy cứ tập trung cho trận đấu của cậu. Nhất định cậu *phải* thắng đấy.”

“Trận thứ hai. Raiden đấu với Jack. Cả hai bước lên!”

Tim Jack ngưng đập mất một nhịp. Vậy là nó phải đấu với Raiden.

“Cố lên Jack,” Yori thì thầm với nó trong lúc ngồi quỳ phía sau cả bọn cùng các bạn khác trong lớp.

“Cố lên nha bạn Jack,” giọng Emi ấm áp vang lên.

Giọng điệu ve vãn của cô bé khiến Akiko phải quay lại nhìn chằm chằm với ánh mắt đầy kinh ngạc.

“Cảm ơn cậu,” Jack trả lời, nở được một nụ cười tàm tạm để đáp lại. Lần đầu tiên *Emi* để ý đến mình, Jack thầm nghĩ.

Thế rồi nó bắt gặp cái nhìn của Kazuki khiến ý nghĩ dễ thương vừa hiện qua trong đầu nó liền vụt tắt. Kazuki đang làm cử chỉ ra hiệu cắt cổ nó.

Từ sau lễ hội ngắm hoa đến giờ, tay đối thủ cũ này vẫn còn giữ mối căm hận trong lòng, nhất là khi cả trường đã không còn khinh Jack là ngoại quốc nữa mà còn tôn vinh nó như một vị anh hùng trong khi Kazuki thì bị lãng quên, thế nên cu cậu rất đắc ý với trận đánh sắp diễn ra của Jack. Không đời nào Jack thắng nổi Raiden, và Kazuki biết rõ chẳng ai lại đi thích một kẻ thua cuộc bao giờ.

Jack bước đến trung tâm Vũ Đức Điện. Sức nóng ngay lập tức khiến nó cảm thấy yếu hẳn. Không có lấy một chút không khí trong lành nào, sàn gỗ thì như lò nung vì ánh nắng thiêu đốt.

Bỗng nhiên Jack thấy sảnh đường sao mà rộng lớn thế. Nó thấy mình như một con kiến nhỏ sắp sửa đối mặt với tên khổng lồ Raiden vậy. Trong khi đó, đối thủ của nó đang nhăn nhở lắc đầu qua lại khiến từng khớp xương phát ra tiếng kêu răng rắc thật dễ sợ.

Jack sắp bị xé thành từng mảnh.

Nó liếc nhìn về phía bạn bè mình. Ngay cả khuôn mặt của họ cũng phản chiếu nỗi sợ của nó chẳng khác nào một tấm gương.

Nó thấy thầy Yamada, thầy Kyuzo và thầy Hosokawa cùng đứng ở phía sau. Thầy Yamada khẽ gật đầu rồi đưa tay ám chỉ nó so sánh kích cỡ của thầy Kyuzo và thầy Hosokawa. Jack hiểu ý thầy Yamada ngay lập tức; ông muốn nói với nó rằng kích cỡ chưa bao giờ là vấn đề đối với thầy Kyuzo. Và nó cũng vậy.

"Thi lễ!" vị giám khảo lên tiếng.

Jack và Raiden chào thầy Masamato và ngài Kamakura, rồi hai đứa quay lại cúi đầu chào nhau một cái cụt lủn. Vị giám khảo chờ nén hương tiếp theo được đốt cháy rồi mới hô, "Bắt đầu!"

Jack quyết định đấu theo kiểu được ăn cả, ngã về không nên ngay khi Raiden phóng tới, nó tung ra một đòn đá trực tiếp rồi nối tiếp theo sau đó bằng một cú đá xoay người. Raiden dễ dàng gạt phắt đòn tấn công của nó sang bên, ngay sau đó hắn tung ra một cú đánh bằng cẳng tay khiến Jack văng lên không trung rồi rơi phịch xuống sàn.

"DỪNG!" vị giám khảo hô lớn. "Điểm *Koka* cho Raiden!"

Jack lảo đảo lấy lại thăng bằng, tuy có hơi choáng váng nhưng không thấy đau. Akiko và Saburo vẫn nhìn nó bằng ánh mắt động viên cổ vũ, nhưng chẳng mấy ích gì khi ngay phía sau hai đứa là bộ mặt hể hả của Kazuki và điệu bộ giả bị treo cổ của Nobu.

"Bắt đầu!"

Jack chỉ vừa kịp thủ thế khi Raiden dậm chân lao về phía nó. Jack thốt lên một tiếng rồi cố tránh, tuy nhiên chân nó đã bị chặn. Raiden vung tay tung một đòn đấm móc trái. Jack hụp người xuống, cảm nhận cú đánh sượt qua đầu. Nhưng ngay khi nó vừa ngẩng lên thì Raiden lại tung luôn một cú đấm bằng tay phải vào chính giữa mặt nó.

Jack đỡ đòn tấn công bằng thế khóa cao *age-uke* chắc nịch. Dù vậy nó cũng nhận thấy nếu không thoát được, chẳng chóng thì chày nó cũng trúng đòn.

Jack khuỵu gối, dùng hết sức bình sinh đấm mạnh vào đùi Raiden. Nó đã nhắm ngay vào vùng thần kinh cảm giác thầy Kyuzo đã dạy trong quá trình luyện tập. Raiden rú lên đau đớn và thả chân Jack ra. Tuy nhiên ngay trong lúc láo đảo lùi lại phía sau, hắn đã kịp tung một cú tát bằng mu bàn tay vào thẳng má Jack, đòn đánh thô thiển nhưng rất mạnh.

Jack lại bị đánh văng qua sàn một lần nữa.

"DỪNG!" tiếng vị giám khảo. "Điểm *Koka* cho Raiden!"

“Jack ơi, cố lên. Tớ biết cậu làm được mà,” Akiko động viên nó, nhưng chỉ cần nghe tiếng rên rỉ thiểu não từ phía học viên trường Nhị Thiên Nhất Lưu là đủ thấy cơ hội của nó nhỏ nhoi đến dường nào.

Ở lần tấn công thứ ba này Jack cầm cự được lâu hơn một chút, nhưng rồi nó cũng dính phải một đòn cẳng tay vào ngay cổ.

“DỪNG!” tiếng vị giám khảo. “Điểm *Koka* cho Raiden!”

Lần này nó nằm luôn một đống, vị giám khảo bắt đầu đếm.

“Một... hai...”

Đòn thượng cẳng tay vừa rồi của Raiden đã khiến Jack bị đánh đo ván đến mất luôn cả cảm giác. Nó nằm đó, trong đầu chỉ ước gì mọi chuyện đã chấm dứt. Đầu nó bưng bưng, rung lên vì đau nhức. Âm thanh cổ vũ giờ chỉ còn là những tiếng lạo xạo ồn ào hỗn tạp vo ve bên tai. Ý nghĩ từ bỏ lại càng trở nên thực tế hơn bao giờ hết. Nó chẳng có cơ may nào thắng trận cả. Ngay lúc này đây, nó chỉ hi vọng có thể toàn vẹn sống sót trở về là đã may mắn lắm rồi.

“Ba...”

Bỗng một giọng nói vang lên át tiếng ồn từ đám đông.

“Bảy lần ngã xuống, tám lần bật lên!”

Jack lắc lắc đầu, cố làm cho mình tỉnh táo trở lại. Nó dần nhận ra quang cảnh sảnh đường, giọng nói cũng trở nên rõ ràng hơn.

“Bốn...”

“Bảy lần ngã xuống, tám lần bật lên!”

Là Yori. Cậu bé đang la lớn về phía Jack. “Bảy lần ngã xuống, tám lần bật lên!”

“Năm...”

Yori đang động viên nó đừng vội bỏ cuộc. Cùng một lúc, tất cả những bài học đã qua bất chợt ùa vào đầu Jack. Nó không thể chịu thua như thế này được.

“Sáu...”

Jack cố dẹp bỏ những ngờ vực và sợ hãi trong lòng. Lời thầy Yamada lại vang lên trong đầu nó. “Để được bước lên, người ta trước hết phải nằm xuống.”

“Bảy…”

“Bảy lần ngã xuống, tám lần bật lên!”

Giờ nó còn nghe thấy cả tiếng Saburo và Akiko đồng thanh cùng Yori và một vài học viên khác nữa.

“Tám...”

Nó không thể chấp nhận thua cuộc khi chưa cố gắng hết sức như vậy được.

“Chín...”

Jack buộc cơ thể mình phải đứng dậy. Đám đông gào lên cuồng nhiệt, háo hức muốn xem cảnh thằng ngoại quốc bị đánh bay lên một lần nữa. Vị giám khảo ngừng đếm. Jack loạng choạng bước về vị trí.

“Bắt đầu!” vị giám khảo ngay lập tức ra hiệu, Jack còn chưa kịp có thời gian hồi phục.

Raiden lại rầm rập lao đến.

Jack đỡ được đòn đầu tiên của hắn.

Cơ thể nặng nề của Raiden lao vượt qua nó. Hắn xoay người lại rồi tiếp tục nhào tới tấn công. Jack tung được một đòn vào be sườn Raiden, cùng lúc, cú đấm như búa bổ cúa hắn cũng đã găm thẳng vào ngực Jack khiến nó văng ngược ra sau, rơi phịch xuống ngay cạnh Akiko.

“DỪNG!” tiếng vị giám khảo. “Điểm *Koka* cho Raiden!”

Akiko trông như sắp phát điên lên vì lo lắng, tuy nhiên Jack vẫn gượng dậy cố đấu tiếp.

“DỪNG!” vị giám khảo hô lớn khi nó lại bị đấm văng xuống sàn như một cái bị bông. “Điểm *Koka* cho Raiden!”

Lợi dụng trạng thái đã yếu đi nhiều của Jack, Raiden thực hiện một cú đá móc *ura mawashi-geri* khiến be sường Jack bị chấn thương mạnh.

“DỪNG!” giọng vị giám khảo lộ rõ vẻ lo lắng khi ông ngăn Raiden lại. “Điểm *Yoku* cho Raiden!”

Jack thấy nó vẫn còn may vì nền sàn rất đàn hồi, tất nhiên cú va chạm cũng khiến nó đau nhức. Nó lại gượng mình đứng dậy, người lắc lư như con búp bê Daruma. Giờ thì nó thấy biết ơn việc thầy Kyuzo đã liên tục bắt nó làm mục tiêu để người khác tập trong suốt khoảng thời gian địa ngục vừa qua. Sức bền cơ thể nó đã *được* cải thiện đáng kể, đúng như những gì Akiko từng nói.

“Thời gian còn lại là nửa nén hương,” vị giám khảo thông báo. “Bắt đầu!”

Raiden giờ đây đã bắt đầu thở nặng nhọc vì thấm mệt do phải thi đấu quá lâu. Rõ ràng từ đầu hắn chỉ định kết thúc ngay trong một lượt đánh. Lúc này mặt hắn đỏ bừng, mồ hôi tuôn ra trông hệt như một con lợn rừng.

Jack nhận thấy Raiden đã chậm đi ít nhiều vì nó đã có thể dễ dàng đỡ các đòn đấm vòng *mawashi-zuki* của hắn. Bất chợt một luồng suy nghĩ lóe lên trong đầu Jack. Raiden đổ mồ hôi ròng ròng, người đỏ rực lên vì mệt không phải là hình ảnh của một con lợn rừng mà là một con quỷ. Hắn chính là con quỷ màu đỏ trong ảo mộng của nó!

Đã quá mệt để có thể tung ra một đòn thế đàng hoàng, Raiden bèn dùng sức túm lấy Jack rồi ném nó văng dọc chiều ngang võ đường. Jack bị trượt lưng dọc trên mặt sàn rồi dừng ngay dưới chân thầy Yamada.

“DỪNG!” vị giám khảo lên tiếng. “Điểm *Koka* cho Raiden!”

Các học viên bên trường Liễu Sinh hò reo cuồng nhiệt. Chỉ chưa đầy nửa nén hương nữa thôi là họ sẽ dành phần thắng. Tên ngoại quốc kia không có bất kì cơ hội đảo ngược tình thế nào cả.

Jack nhìn thẳng vào thầy Yamada, còn vị thầy thì nghiêng mình về phía nó như thể đang hành lễ.

“Thầy ơi! Raiden chính là con quỷ trong ảo mộng của con!” Jack lắp bắp thốt lên. “Vậy nghĩa là sao ạ?”

Thầy Yamada không nói gì, ông chỉ mở rồi đóng tay lại như cánh bướm. Thông điệp từ vị võ sư già đã rất rõ ràng - Jack phải hóa thân thành con bướm trong mơ.

Jack gượng đứng dậy, buộc đai lưng xanh của nó lại cho chắc. A, màu xanh! Jack bật cười khi nhận thấy giấc mơ tưởng như mập mờ của nó giờ lại trở nên vô cùng rõ ràng. Nó không thể đánh bại Raiden bằng sức, nó chỉ có thể thắng bằng kĩ năng, tốc độ và sự dẻo dai.

Jack thay đổi chiến thuật. Rõ ràng Raiden rất kém về mặt kĩ thuật, hắn ta chiến đấu hoàn toàn dựa vào sức mạnh và thể hình to lớn. Nếu Jack cũng nhanh nhẹn và có được thủ pháp lanh lợi như loài bướm thì đòn tấn công của hắn không thể nào chạm vào người nó được. Rồi sẽ đến lúc Raiden kiệt sức như con quỷ trong giấc mơ của nó. Giờ Jack chỉ hi vọng nó có đủ thời gian để dụ “con quỷ” béo này vắt kiệt sức.

“Bắt đầu!” vị giám khảo ra hiệu.

Trận đấu lại tiếp tục.

Dù muốn nhưng việc né tránh khỏi nguy hiểm khó hơn Jack nghĩ nhiều. Nó đâu thể nào cứ chạy vòng quanh võ đài được. Điều cốt lõi là nó phải giữ khoảng cách vừa phải với Raiden để dụ hắn tấn công. Nó cần triệt tiêu sinh lực của đối phương trong khi vẫn phải cố gắng không để bị trúng đòn.

Jack bắt trận đấu phải vào theo nhịp độ mà nó muốn bằng cách hết nhảy bên này lại chuyển sang bên kia. Nó luồn lách, né tránh, lăn lộn giữa cái nắng trưa hè thiêu đốt đang biến Vũ Đức Điện thành một cái lò nung cỡ bự.

Raiden điên cuồng lăn xả vào tấn công, càng lúc chuyển động của hắn càng trở nên lờ đờ trong khi Jack vẫn tránh được hết đòn này đến đòn khác. Mồ hôi của hắn tuôn ra như suối, lọt qua luôn chân mày đen rậm rơi cả vào mắt thằng bé con to lớn. Raiden đưa tay dụi mắt, hắn đã để mất cảnh giác.

Chính là cơ hội Jack vẫn đang chờ đợi.

Jack vẫn biết không một cú đá hay cú đấm bình thường nào có thể quật ngã nổi Raiden. Nó phải vượt qua cánh tay dài như vượn của đối phương rồi mới mong làm nên chuyện. Chỉ còn duy nhất một cách: thực hiện thế Điệp Trùng Cước *chō-geri*. “Nếu con tin mình làm được thì con sẽ làm được,” thầy Yamada đã nói vậy. Ngay lúc này đây, chính nó cũng tin là mình sẽ làm được.

Không chút chần chừ, Jack phóng luôn lên không trung. Tất cả thành quả khổ công luyện tập của nó đều hội tụ trong thời khắc này.

Jack vươn mình giữa khoảng không, tay nó mở rộng như cánh bướm để chỉnh hướng, lợi dụng Raiden mất cảnh giác, nó tung một cú đá vòng bằng chân phải vào ngay kẽ hở của mục tiêu nhằm tạo khoảng trống thuận lợi, ngay sau đó tung ra một cú đá bằng chân trái móc trúng quai hàm đối thủ. Đòn *chō-geri* hoàn hảo khiến cơ thể Raiden lập tức đổ gục xuống.

Cả Vũ Đức Điện im ắng đến đáng sợ.

Jack đáp xuống nhẹ nhàng ngay trên cơ thể đang rên rỉ của đối thủ vừa đúng lúc hết thời gian, chỗ tàn hương cuối cùng cũng rơi xuống chậu.

“DỪNG!” vị giám khảo kinh ngạc hô lớn. “Điểm *Ippon* cho Jack!”

Quả là cơ may hiếm có, Jack đã thi triển thành công thế *chō-geri*. Chính nó cũng không thể tin được điều mình vừa làm!

Cả Vũ Đức Điện bùng nổ trong tiếng reo vang thắng lợi trong lúc Jack loạng choạng bước về khu vực của đội, bỏ lại Raiden vẫn nằm gục dưới sàn.

“Cừ quá Jack ơi!” Saburo phấn khích chạy đến đỡ nó.

“Cậu học cú đá đó ở đâu thế?” một giọng nói vang lên từ trong đám đông.

“Đòn thế đó gọi là gì vậy?” một giọng khác thắc mắc. *“Người-ngoại-quốc-bay?”*

Jack bị vây quanh bởi bao nhiêu học viên khác, ai cũng muốn được nó chỉ cho tuyệt kĩ *người-ngoại-quốc-bay* vừa thi triển. Saburo thì vừa đẩy mọi người lại, vừa nhắc nhở họ phải giữ khoảng cách với khu vực thi đấu.

Vẫn chưa hết ngạc nhiên với thắng lợi giành được, Jack khuỵu cả xuống trong lúc những học viên khác đều muốn sáp lại gần nhất có thể với vị anh hùng mới nổi của họ.

Vị giám khảo cố tìm cách vãn hồi lại trật tự. Đám đông cũng dần bắt đầu lắng xuống, nhưng những tiếng xì xầm hào hứng thì vẫn âm ỉ không tắt được.

Sau khi tất cả đã về đúng vị trí của mình, Jack nhận ra thầy Yamada đang lịch sự đánh trống lảng trước những câu hỏi dồn dập đòi giải thích của thầy Kyuzo về cú đá tuyệt kĩ mà nó vừa thi triển, trên môi ông nở một nụ cười bí hiểm.

“Trận đấu cuối cùng. Saburo đấu với Yamato. Cả hai hãy vào vị trí!” vị giám khảo thông báo, mọi ánh nhìn lại hướng về hai võ sinh cuối cùng.

Tỉ số đang cân bằng và trận đấu này sẽ quyết định tất cả.

Nếu Saburo đánh bại được Yamato, trường Nhị Thiên Nhất Lưu sẽ giành phần thắng ở vòng này. Saburo là một chiến binh giỏi và khả năng giành chiến thắng của cậu khá cao. Tuy nhiên, Yamato vẫn là một ẩn số chưa có lời giải.

Yamato bước đến đối diện Saburo.

Saburo nở nụ cười thân thiện nhưng Yamato không thèm để ý, ánh mắt cậu ta vô tình như thể không nhận ra người bạn cũ của mình vậy.

“Thi lễ!” vị giám khảo ra lệnh, cả hai cúi chào, nén hương được thắp lên. “Bắt đầu!”

Yamato không hề di chuyển.

Saburo thoáng chút chần chừ, cuối cùng cậu chàng quyết định tung ra một cú đá thẳng từ phía trước, đi kèm theo là một cú đấm đảo nghịch.

Yamato lạnh lùng tránh cú đá rồi đỡ cú đấm của Saburo bằng mu bàn tay. Sau đó cậu ta nhanh như cắt xoay người đến sát Saburo rồi ném luôn đối

thủ bằng một đòn quăng vai uy dũng *seoi-nage* kết thúc trận đấu. Saburo bị quăng lên trên không trung rồi rơi phịch xuống sàn Vũ Đức Điện.

"Ippon!" vị giám khảo la to cố át tiến hò reo đắc thắng. "Vòng thi đấu thứ hai, phần thắng thuộc về trường Liễu Sinh Lưu!"

Nén hương tính giờ chỉ mới bắt đầu cháy thì trận đấu đã kết thúc.

37
PHỈ THÚY NGỌC KIẾM

Jack nhìn sâu vào mắt Yamato, chờ đợi đối thủ ra đòn đầu tiên.

“Kết quả của các trận đấu đa phần đã được quyết định trước cả khi rút kiếm ra,” thầy Hosokawa đã dạy Jack như vậy trong giờ Kiếm Thuật. “Thắng được tinh thần đối thủ, trò sẽ thắng được thanh kiếm của anh ta.”

Akiko đã thắng lượt đấu kiếm gỗvới Moriko bằng tỉ số ba-không, trả được món nợ bị chơi bẩn trong lần thi Thể Thuật lúc nãy. Chính việc Moriko gian lận đã khiến Akiko quyết tâm tung toàn lực chiến đấu không nương tay nữa.

Saburo thì mất hết tinh thần sau trận thua chóng vánh trước Yamato nên dễ dàng để thua Raiden với tỉ số hai-một. Cuộc Tha Lưu Tỉ Thí lại trở về thế cân bằng; cơ hội chiến thắng vẫn chia đều cho hai bên.

Trận chiến giữa Jack và Yamato sẽ quyết định tất cả.

Jack vẫn không thể tin được việc Yamato chiến đấu chống lại chính ngôi trường của cha mình. Trước ánh nhìn âm u nham hiểm trong mắt Yamato, Jack nhận ra rằng thật ra cậu ta chỉ muốn đối đầu với nó, một mình nó mà thôi.

“Làm một trận ‘đấu tự do chứ?’” Jack khiêu khích Yamato bằng lời thách đấu năm xưa.

Jack hiểu rõ cách suy nghĩ và chiến đấu của Yamato. Khi xưa, chính cậu ta là người đã dạy nó, tập với nó, quần nó tả tơi trong các trận đấu. Lần này, Jack thề sẽ khiến Yamato phải chịu thất bại.

Yamato khinh thường ra mặt, chẳng nói gì rút kiếm ra đưa lên ngang với Jack.

“Bắt đầu!” giám khảo ra hiệu.

Đòn tấn công của Yamato nhanh như rắn hổ mang. Cây kiếm gỗ của cậu ta trượt qua thanh của Jack hướng thẳng vào đầu nó.

Jack hụp xuống tránh đòn rồi vung kiếm ngang bụng Yamato. Yamato nhanh chóng phản đòn, gạt phắt đòn tấn công của Jack. Ngay lập tức Jack tăng cường sức ép bằng một đòn tấn công khác. Tuy nhiên Yamato đã đoán được từ trước nên dễ dàng bước tránh sang bên, đưa kiếm chặt ngang tay cầm vũ khí của Jack.

“DỪNG!” tiếng vị giám khảo vang lên giữa âm thanh hò reo của đám đông. “Điểm cho trường Liễu Sinh!”

“Cậu chưa ra đòn tôi đã đoán được cả rồi,” Yamato cười nhạt. “Vẫn hệt như xưa Jack nhỉ?”

“Còn cậu thì thay đổi rồi,” Jack đáp. “Cậu đã bị mất mặt.”

Giận điên lên trước lời sỉ nhục của Jack, Yamato lập tức lao vào tấn công dù giám khảo vẫn chưa ra hiệu bắt đầu. Đây chính là điều Jack đã chờ sẵn. Yamato vẫn nóng nảy như xưa, quá dễ bị xúc cảm lấn áp. Jack biết chắc điều này sẽ khiến cậu ta mất đi sự điềm tĩnh trong suy đoán.

Yamato vung kiếm chém xuống - và cậu ta đã phạm sai lầm. Yamato đã bước quá đà khiến khoảng cách lúc này giữa hai người là quá gần trong khi đang thực hiện một đòn chém ngược. Jack ngay lập tức lướt người sang bên, cùng lúc tung đòn chém mạnh vào hông Yamato.

“DỪNG!” vị giám kháo hô to trong khoảnh khắc Yamato khuyu người xuống sàn, đám đông xung quanh phát ra đủ các thứ âm thanh từ chế giễu đến cổ vũ. “Điểm cho trường Nhị Thiên Nhất Lưu!”

Giờ sẽ là điểm quyết định.

Đòn tiếp theo sẽ kết thúc cuộc Tha Lưu Tỉ Thí hôm nay. Tất cả đều nín thở. Vũ Đức Điện giờ đây yên tĩnh còn hơn một ngôi chùa, cả thầy Masamoto lẫn ngài Kamakura đều bất động chờ đợi hệt như hai vị thần bằng đá trên bệ thờ.

Trong một khoảnh khắc, thời gian như thể bị kéo dài ra mãi. Jack và Yamato đều như đang trải qua một trận chiến vô hình, cả hai đều dốc tâm suy đoán đòn tấn công mở đầu của đối thủ. Chúng bước từng bước chậm rãi, tư thế giống hệt nhau rồi cùng đưa kiếm lên, nâng mũi kiếm ngang với đối phương.

“Bắt đầu!” vị giám khảo ra hiệu.

Kiếm của chúng va vào nhau, cả hai di chuyển như đang múa, chân lướt qua nhau, người tấn công kẻ đỡ đòn, kẻ phản đòn người gạt kiếm rồi cùng xoay gót chuẩn bị tung ra đòn kết liễu.

Tay chúng va vào nhau, hai thanh kiếm gỗ cùng lúc nhắm thẳng cổ hai võ sĩ.

“Hòa!” vị giám khảo hô lớn trong niềm kinh ngạc.

Ngay cả khi đó, ánh mắt hai đứa vẫn tiếp tục cuộc chiến. Chúng vẫn chỉ là hai thằng nhóc khi xưa từng đánh nhau trên chiếc cầu nhỏ trong khu nhà của cô Hiroko ở Toba, tuy nhiên giờ đây cả hai đều phải công nhận không ai hơn ai cả, kĩ năng Kiếm Thuật của chúng hoàn toàn cân bằng.

Đám đông võ sinh hoang mang trông thấy. Làm sao Tha Lưu Tỉ Thí lại kết thúc với kết quả hòa được? Không đời nào! Vậy làm thế nào để quyết định trường giành thắng lợi sau cùng? Vị giám khảo vẫn cố gắng kêu gọi mọi người bình tĩnh.

Jack và Yamato chỉ chịu thu kiếm rồi bước xuống khi vị giám khảo xen vào giữa hai đứa. Ngay sau đó ông ta vội vàng đến chỗ thầy Masamoto và ngài Kamakura thì thầm bàn bạc với giọng điệu rất nghiêm trọng.

Đám đông bên dưới hóng tới dài cả cổ, ai cũng cố gắng lắng nghe, nhủ thầm biết đâu sẽ chộp được từ quan trọng nào đó vô tình lọt ra.

Sau vài phút đàm luận căng thẳng, vị giám khảo lại nhanh chóng rảo bước về trung tâm võ đường.

“Thưa toàn thể các samurai trường Nhị Thiên Nhất Lưu cùng toàn thể các samurai trường Liễu Sinh Lưu!” ông tuyên bố với một giọng vô cùng trang trọng. “Với quyền hạn đã được giao phó bởi Hoàng Gia, tôi xin tuyên bố chúng ta sẽ dùng đến nghi lễ Phỉ Thúy Ngọc Kiếm để giải quyết cuộc tỉ thí hôm nay.”

Đám đông bùng nổ trong tiếng ồn ào hỗn loạn khiến vị giám khảo phải hô hào đến khản cả giọng mới vãn hồi được trật tự.

“Chiếu theo chỉ dụ của Thiên Hoàng Kammu, vị Nhật hoàng đã sáng lập nên thành Kyoto, nghi lễ Phỉ Thúy Ngọc Kiếm sẽ được tiến hành để phân định thắng thua trong trường hợp xảy ra kết quả hòa trong những cuộc Tha Lưu Tỉ Thí. Chúng tôi đã đi đến thống nhất võ sinh nào lấy được Ngọc Kiếm từ thác Âm Vũ Thanh về trình cho người sáng lập trường của mình sẽ giành được phần thắng cuối cùng. Nghi lễ sẽ được bắt đầu sau bốn tuần hương nữa phía ngoài Đại Phật Đường.”

Đám đông vỡ òa trong niềm hứng khởi lên đến đỉnh điểm.

Đã từ trăm năm nay nghi lễ Phỉ Thúy Ngọc Kiếm không hề được tiến hành. Hay nói đúng hơn là không cần phải tiến hành. Trong tâm niệm của

tất cả mọi người, chưa từng có cuộc tỉ thí nào lại đi đến một kết quả hòa cả.

38
THÁC ÂM VŨ THANH

Nén hương tỏa ra làn khói cuối cùng rồi tắt ngóm.

“Bắt đầu!” tiếng vị giám khảo của Hoàng Gia vang lên. Jack chạy vụt ra phía cửa, Yamato theo sát bên cạnh. Tiếng hò reo càng vang dội khi cả hai lao qua cánh cửa Đại Phật Đường, nhảy hai bậc một qua dãy thềm đá. Đám đông đang tập trung bên trong khoảng sân cũng đổ xô ra như một lớp sóng khổng lồ đuổi theo sau Jack và Yamato đang chạy đua về phía cổng chính.

Vừa ra khỏi Nhị Thiên Nhất Lưu, Jack và Yamato liền quẹo trái xuống đường, đám đông học viên ùn tới đằng sau hò reo cổ vũ.

Vài học viên cố gắng chạy theo nhưng đã nhanh chóng bị Jack và Yamato bỏ lại phía sau.

Đến cuối con đường, Yamato chen lên phía trước rồi đột ngột quẹo sang hướng tắt ngang qua con hẻm. Âm thanh của đám đông học viên dần khuất phía sau, Jack vẫn tiếp tục đuổi theo sát rạt. Không phải nó sợ lạc đường, chỉ là nó không muốn để thua Yamato. Akiko đã chỉ cho nó biết đường đến thác Âm Vũ Thanh. Jack không muốn bị bỏ xa phía sau Yamato ngay khi cuộc chạy đua chỉ vừa mới bắt đầu.

Khoảng thời gian trước khi bắt đầu nghi thức Phỉ Thúy Ngọc Kiếm, Akiko và Saburo đã hối hả đẩy Jack vào Sư Tử Đường để chuẩn bị cho nó. Trong lúc Jack thay bộ kimono mới và nốc thật lực đồ ăn thức uống thì Akiko đã tranh thủ giải thích cho nó lịch sử của thanh kiếm này.

“Phỉ Thúy Ngọc Kiếm thuộc về Thiên Hoàng Kammu, vị hoàng đế đã sáng lập ra Kyoto. Tương truyền ai có được Ngọc Kiếm sẽ trở thành thiên hạ vô địch. Vì vậy Thiên Hoàng Kammu đã ra lệnh cấm để thanh kiếm được rời khỏi nơi đây để Kyoto luôn được bảo vệ. Ngài đã dâng Ngọc Kiếm lên sư Enchin của Phật giáo để thanh kiếm được cất giữ an toàn. Vị sư này đã đặt nó tại mỏm đá cao nhất của thác Âm Vũ Thanh để thanh kiếm có thể bao quát toàn bộ Kyoto và bảo vệ linh hồn của Sông Kizu.”

“Vậy cái thác ấy ở đâu?” Jack hỏi trong lúc và đầy một miệng cơm.

“Phía sau chùa Thanh Thủy Tự trong núi ấy. Cứ đi theo con dốc sau chiếc cầu lớn là cậu sẽ đến.”

“Ý cậu là cái cầu lúc chúng ta đi vào Kyoto ấy hả?”

“Đúng vậy. Con đường mà cậu phải đi nằm ở phía bên trái, vòng lên trên theo quả núi. Nó sẽ dẫn cậu đến thẳng Nhân Vương Môn. Đó là cổng chính của ngôi đền. Cậu không lạc được đâu,” cô nhấn mạnh trong lúc buộc dải thắt lưng *obi* cho nó.

“Đó là tuyến đường dành cho những người đi hành hương, rất dễ để nhận biết. Một khi đã tiến vào cung đường đó rồi, cậu cứ hướng thẳng phía Tam Trùng Tháp mà đi. Đó là cái tháp có ba tầng cùng một màu đỏ như cánh cổng *torii* ở Toba ấy. Sau đó băng qua Long Điện và cổng giữa để đến Bản Điện. Đó là khu vực chính. Từ chỗ đó, bên phải cậu sẽ thấy Vũ Đài, nơi các nhà sư thực hiện nghi thức múa trừ tà, còn bên trái chính là thác Âm Vũ Thanh có đền Phỉ Thúy Ngọc Kiếm.”

“Nghe có vẻ không khó đi lắm.”

“Đừng chủ quan Jack à. Phải có lí do thì sư Enchin mới đặt thanh kiếm ở đó chứ. Cái thác này cực kì nguy hiểm. Các vách đá luôn trơn trượt và ẩm ướt, lại còn gần như dựng đứng nữa. Rất nhiều samurai muốn được chạm tay vào thanh kiếm, nhưng chỉ vài người làm được điều đó thôi.”

Rồi chưa kịp hỏi gì thêm thì Jack đã phải vội vàng vào Đại Phật Đường để nghi thức được bắt đầu. Danh dự của trường Nhị Thiên Nhất Lưu đang đặt cả lên vai nó.

“Đi đường phải nhìn chứ!” tiếng người lái buôn nổi cáu khi Yamato và Jack lao nhanh qua quầy hàng của ông ta làm rơi cả trái cây xuống đất.

Hai đứa liên tục nhảy tránh rồi vòng vèo qua hàng loạt các dãy hàng hóa khiến mọi người đều phải giật mình. Chẳng mấy lâu sau, cả hai đã ra đến vùng ngoại ô thành phố. Jack thấy nhẹ cả người khi thoát ra khỏi bầu không khí oi bức ngột ngạt bên trong. Yamato đến được cây cầu trước tiên. Cậu ta nhanh chóng băng qua nó rồi quẹo trái hướng lên con đường hành hương. Jack ngay lập tức trông thấy đỉnh tòa Tam Trùng Tháp ló ra khỏi những ngọn cây từ phía xa.

Akiko nói đúng; nó có muốn lạc đường ở đây cũng khó vì đã có nguyên một đoàn người hành hương đang chậm rãi tiến về phía ngôi chùa. Dọc hai bên con đường đất, hàng dài những người bán rong đang bày ra nào là bùa may mắn, hương cùng thẻ bói. Các tay buôn bán danh tiếng khác thì bày bán nước uống, *sencha* và những bát mì nước cho vô số lữ khách hành

hương vốn đã kiệt sức sau chuyến đi đường dài. Jack chạy vòng qua, tránh những gánh hàng rong của họ trên đường đuổi theo Yamato.

“Dục tốc bất đạt!” một trong số những người bán hàng rong la lên, tay vẫy vẫy tấm thẻ bói trước mặt Jack khi nó phóng qua.

Jack lao đi, càng tăng thêm tốc độ.

Yamato đã đến được khu rừng phía chân núi. Con đường tiếp tục vòng vèo bám lên sườn dốc, bị che khuất rồi lại hiện ra giữa tầng tầng lớp lớp cây rừng. Jack cảm nhận được thứ bóng râm mát lạnh khi nó chạy vào cánh rừng trên núi. Tim đập thình thịch như muốn phá vỡ cả lồng ngực, nó vẫn tiếp tục guồng chân nhanh hơn, cố sức đuổi theo Yamato. Cung đường bọn nó chạy càng lúc càng trở nên dốc hơn khi Jack quẹo qua một khúc quanh và thấy Yamato bắt đầu chậm lại.

Jack tính toán, thấy rằng nó có khả năng vượt qua Yamato nếu ở đoạn tiếp theo con đường trải thẳng. Nó dồn sức rồi tăng tốc chạy. Nhưng ngay khi vừa rẽ theo khúc quanh, bất chợt Jack đâm sầm phải một cái bụng bự mềm mềm. Nó bật văng ra sau, ngã phịch xuống nền đất đầy sỏi đá.

“Ôi chà! Từ từ thôi, chàng samurai trẻ,” nhà sư béo mập lên tiếng trong bộ áo cà sa màu vàng nghệ, tay ông xoa xoa cái bụng bự.

“Cháu xin lỗi,” Jack nói trong lúc vội vã đứng dậy, phủi bụi trên người, “nhưng cháu phải đuổi theo... đây là vấn đề danh dự.”

Jack cúi chào tạ lỗi rồi nhanh chóng phóng theo sau Yamato.

“Ôi tuổi trẻ bây giờ, háo hức muốn được giác ngộ thế đấy... Đức Phật sẽ đợi mà!” vị sư tốt bụng nói với theo cái bóng đang khuất xa dần của Jack.

Cho đến tận lúc Jack chạy nước rút vòng theo khúc cua cuối cùng vượt qua Nhân Vương Môn, nó vẫn không thấy bóng dáng Yamato đâu. Chỉ kịp lướt nhìn thoáng qua hai pho tượng khuyển sư trấn giữ lối vào, nó lại phải chạy như bay lên một chuỗi các bậc thềm bằng đá, phóng vù qua các lữ khách hành hương giật mình thon thót để tới cánh cổng thứ hai dẫn vào Tam Trùng Tháp. Ngọn tháp được sơn bằng một màu đỏ sậm, nổi bật giữa các toà kiến trúc màu nâu nhạt khác.

Yamato vẫn mất hút trong tầm mắt trong lúc Jack vội vàng lao đến Bản Điện, gian chính của một khu nhà khổng lồ và lớn hơn hẳn các khu khác.

Băng qua cánh cổng có hai pho tượng khuyển sư trấn giữ khác, nó lại bắt gặp một gian thờ nhỏ được sơn trang trí hình một con rồng màu xanh lục đang cuốn mình trên trần. Nó đang chạy qua phần điện thờ ngoài trời của

Bản Điện. Đường chạy của nó tiếp tục vòng qua các lữ khách hành hương đang phủ phục trên nền đất trong nghi thức cầu nguyện. Sau đó nó hướng thẳng một mạch đến nội điện.

Bên trong gian nội điện chỉ có vài vị tăng đang hoang mang ngơ ngác trước cảnh một thằng bé ngoại quốc mặt đỏ phừng phừng thở không ra hơi, mồ hôi nhễ nhại. Họ quan sát nó với vẻ quan tâm thật lòng. Nội điện là một gian sảnh tối nhưng khá mát mẻ. Khác với các gian đền chùa khác, nơi đây được trang trí bằng vô số các lá vàng lộng lẫy xung quanh tượng Phật. Tuy nhiên Jack chỉ đủ thời gian nhìn lướt qua gian sảnh trong lúc vội vàng tìm lối ra.

“Thác Âm Vũ Thanh ở đâu ạ?” nó lên tiếng hỏi trong hoảng loạn.

Một vị tăng có màu da rám nắng cùng cơ thể mảnh khảnh ngồi trong tư thế nửa tòa sen chỉ vào cánh cửa bên tay phải. Jack vội cúi đầu cảm ơn rồi tiếp tục phóng qua cánh cửa, lao ra khoảng sân đầy nắng phía trước.

Nó nhận thấy mình đang đứng trên một miếng bục lớn bằng gỗ nhô ra ngoài hẻm núi xanh rì cây cối. Chính là Vũ Đài. Tiếng thác nước đổ xuống ầm vang vào tai nó. Qua màn nước trong vắt bắn tung tóe như sương, Jack thấy được quang cảnh của cả kinh đô Kyoto trải dài xuống tít tắp thung lũng, cả kinh thành lung linh qua màn bụi sương như một thứ ảo ảnh huy hoàng tráng lệ, một vệt cầu vồng mờ mờ vắt ngang Hoàng Thành cùng vùng trung tâm của nó.

Ngay phía bên trái Jack là thác Âm Vũ Thanh với dòng nước cuồn cuộn từ trên đỉnh dốc dựng đứng đổ xuống lòng hồ đầy đá tảng. Ước chừng cái thác cũng phải cao bằng một tòa nhà năm tầng. Bên dưới, làn nước cuộn xoáy vào nhau, sủi bọt trắng xóa cả lòng hồ trước khi êm ả chảy dọc theo hẻm núi xuống dưới Thung Lũng Kyoto.

Jack ngước nhìn lên. Mắt nó bắt gặp Yamato đang tất tả trèo lên các gờ đá gồ ghề hướng về phía một điện thờ bằng đá nhỏ xíu trên gờ thác.

Jack ước lượng cái thác này cao chừng bằng căn chòi trên đỉnh cột buồm của tàu *Alexandria.* Yamato thì mới trèo được có một đoạn ngắn phía trên Vũ Đài, tay chân run lẩy bẩy. Thậm chí từ chỗ mình đang đứng, Jack có thể thấy cả hai chân Yamato đang run lên cầm cập, cánh tay mò mẫm tìm điểm bám tiếp theo.

Leo qua phần tay vịn của Vũ Đài, Jack tăm tia được một rìa đá hẹp thích hợp để làm điểm xuất phát cho nó. Tuy nhiên nó sẽ phải nhảy từ khu lan can của Vũ Đài đến chỗ đó. Lòng hồ cuộn nước phía xa bên dưới sẽ là tấm

đệm an toàn nếu nó có lỡ rơi xuống. Jack hít một hơi thật sâu chuẩn bị tinh thần rồi nhảy phắt sang rìa đá hẹp.

Nó gọn gàng tiếp đất xuống địa điểm đã chọn, nhưng ngay lập tức mất thăng bằng bởi bề mặt trơn tuột của gờ đá và bị trượt xuống mặt dốc dựng đứng. May mắn là tay nó đã bám được vào một mỏm đá nhô ra trên vực. Tháng ngày phải làm công việc leo cột buồm đã giúp nó rèn luyện được phản xạ ngay lập tức tìm trúng điểm bám để ngăn bị trượt xuống.

Jack cố điều hòa nhịp thở và trấn tĩnh tinh thần. Nó tự nhủ mình phải cẩn thận hơn nữa nếu còn muốn sống sót trở về.

Ngước nhìn lên, nó thấy Yamato chỉ nhích thêm được chút xíu. Như được tiếp thêm nguồn sinh lực mới, Jack bắt đầu hành trình leo trèo của mình. Nó vẫn còn cơ hội lấy được Ngọc Kiếm trước Yamato.

Sau một hồi làm quen với bề mặt trơn trượt của vực đá, Jack bắt đầu tăng tốc. Nó nhận ra leo vực đá cũng không khác với leo dây chằng cột buồm trên tàu *Alexandria* là mấy. Không còn sợ hãi trước độ cao của vực, Jack nhanh chóng leo đến cùng chỗ với Yamato.

“Cậu không sao chứ?” nó cất tiếng hỏi, lo lắng trước một Yamato đang run lẩy bẩy.

Yamato không nói gì mà chỉ trừng trừng nhìn nó, khuôn mặt tái nhợt không còn giọt máu, hai mắt như dại đi vì sợ.

“Cần tôi giúp không?” Jack hỏi thêm lần nữa, nó biết thứ cảm giác khủng khiếp ấy cũng giống như lần đầu tiên nó phải trèo lên cái chòi trên đỉnh cột buồm vậy.

“Không cần, đồ ngoại quốc! Một lần là đủ lắm rồi,” cậu ta rít lên nhưng giọng thì lạc đi bởi nỗi sợ khi phải treo mình trên gờ đá trơn trượt, hai bàn tay trắng bệch vì cố bám chặt.

“Tốt thôi. Vậy cứ ở đó mà rơi đi,” Jack đáp lại rồi tiếp tục vượt lên trên. Jack nhanh chóng đến được phần gờ thác không chút khó khăn. Nó liếc mắt nhìn xuống Yamato vẫn đang bám chặt, bất động nơi vực đá rồi bước qua mấy tảng đá lớn tròn tròn được kê làm bậc thềm, tiến vào cái đền nhỏ ở giữa.

Jack chui vào và thấy thanh Ngọc Kiếm được đặt giữa một cái hốc tối lõm vào trong.

Thanh kiếm được đỡ ngang bởi một cái trụ sơn màu đỏ như hồng ngọc, phản chiếu ánh sáng của làn nước bên ngoài. Ngọc Kiếm là một thanh

katana mang ý nghĩa biểu trưng, vỏ bao của nó làm bằng thứ gỗ đen tuyền có khắc hình rồng bằng vàng với một con mắt được khảm ngọc phỉ thúy xanh lục. Jack thấy lạnh hết cả sống lưng. Độc Nhãn Long. Rồng-một-mắt.

Cố giữ cho hai cánh tay không run lên, Jack nhấc thanh kiếm nặng nề ra khỏi chiếc trụ đỡ. Tay nắm chặt phần cán kiếm bằng da thuộc, nó cảm nhận được phần gồ lên của hoa văn trên lớp da cá đuối trắng. Nó rút bao kiếm, để lộ phần lưỡi kiếm bằng thép sáng lóa, sắc lẹm đến mức chỉ nhìn thôi cũng đã thấy nổi da gà. Một lớp bóng mờ hình con rồng thứ hai ánh lên trên bề mặt kiếm. Nó nhanh chóng tra thanh kiếm lại vào bao.

Jack giắt thanh Ngọc Kiếm vào phần thắt lưng *obi* của mình, cẩn thận cố định bao kiếm cho khỏi rơi rồi trở ra bờ vực đá.

Nhìn xuống dưới, nó thấy Yamato vẫn không hề nhúc nhích.

Nó lại trèo xuống ngang vị trí với Yamato. Lần này cậu ta thậm chí còn không nhìn nó một cái. Lúc này Yamato chỉ còn dám đứng một chỗ trong tư thế treo mình bên bờ vực thẳm, cả người cậu ta run lập cập như chiếc lá trong cơn bão.

“Nghe này, cậu bị cứng tay rồi,” Jack lên tiếng, cố thu hút sự tập trung của Yamato.

Nó đã từng chứng kiến chuyện này xảy ra với rất nhiều thuyền viên khác trên tàu *Alexandria*. Trong những lúc như thế, tâm trí họ như đờ đi vì sợ hãi khiến cơ thể họ càng trở nên cứng đờ bất động. Đầu óc họ bắt đầu hoa lên, dẫn đến việc chóng mặt, mất thăng bằng và cuối cùng là tuột tay rơi xuống biển, hoặc tệ hơn là rơi thẳng xuống sàn tàu.

Nhận thấy Yamato không còn khả năng bám trụ lâu hơn nữa, Jack nhủ thầm nó phải giúp cậu ta quay trở xuống thật nhanh.

“Để tôi giúp cậu. Trước tiên đưa chân phải xuống...”

“Tôi không thể...” Yamato yếu ớt lên tiếng.

“Cậu sẽ làm được. Cứ thả một chân ra rồi đặt xuống cái gờ đá nhỏ bên dưới đã.”

“Không được đâu... xa lắm...”

“Không xa chút nào hết. Tin tôi đi, cậu làm được mà.”

“Mà việc gì phải quan tâm chứ? Cậu đã cướp cha tôi rồi còn gì!” giọng Yamato đầy hằn học, cơn giận dữ bùng lên đã phá tan nỗi sợ đến bất động trên cơ thể.

“Cướp cha cậu?” Jack hoang mang hỏi lại.

“Phải, chính cậu! Nếu không có cậu thì mọi thứ đã chẳng ra nông nỗi này. Cha cũng sẽ nhận ra nỗ lực của tôi và công nhận tôi. Tôi sẽ không còn chỉ là cái bóng của anh Tenno nữa. Vậy mà cậu đã cướp đi ông ấy

“Tôi không cướp cha cậu. Chính ông ấy đã nhận nuôi tôi đấy chứ! Tôi làm gì có sự lựa chọn nào khác đâu.”

“Có đấy. Lẽ ra cậu nên chết chung với mấy người trên tàu của cậu đi!” Yamato gào lên, thả bung cơn giận dữ.

“Ờ, nếu không có tôi thì cậu cũng đã toi mạng dưới tay tên ninja đó rồi!” Jack bật lại.

“Đó mới là điều tôi đang muốn nói đấy. Lẽ ra tôi cũng đã có một cái chết danh dự như anh trai rồi. Thế mà cậu còn đến cứu tôi! Làm mất mặt tôi!”

“Dẹp cái thứ danh dự hão của người Nhật mấy người đi!” Jack bực lên gào lại. “Gì mà cứ phải mất mặt với chả không mất mặt chứ? Tôi đã cứu cậu. Tôi... là bạn cậu. Nếu muốn cướp cha cậu thì hồi đó tôi đã để cậu chết ở đấy rồi. Tôi không muốn cha cậu. Người tôi muốn là cha *của* tôi, nhưng ông ấy chết rồi!”

“Vậy tôi cũng nên chết đi còn hơn!” giọng Yamato trở nên dứt khoát, cậu ta đưa mắt nhìn xuống dải đá gồ ghề nhô lên bên dưới lòng hồ. “Cậu đã có thanh kiếm. Vinh quang thuộc về cậu. Dù gì bây giờ cha cũng sẽ không bao giờ còn thừa nhận tôi nữa. Tôi đã phản bội ông ấy. Dù cậu có muốn hay không thì giờ ông ấy cũng đã là của cậu!”

Vừa dứt lời, Yamato liền nhảy xuống.

39
LỜI XIN LỖI

“Không!” Jack hét lên, với tay túm lấy nhưng Yamato đã biến mất trong màn nước trắng xóa cuồn cuộn.

Jack trèo xuống gờ đá rồi nhảy trở lại gian Vũ Đài. Nó phải chen đẩy mấy người hành hương hiếu kì tụ tập trên phần sàn gỗ đang tò mò theo dõi sự việc để băng qua được.

“Có ai thấy cậu ấy không?” vừa hỏi nó vừa nhòm qua lan can xuống dòng nước cuộn tròn sủi bọt bên dưới.

“Không. Cậu ta ngã xuống chỗ lòng hồ và vẫn chưa thấy ngoi lên,” một trong những người hành hương lên tiếng trong lúc vẫn nhìn nó bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Có thể cậu ta đã va vào đá,” người khác nói.

Thêm vài người nữa từ trong Bản Điện cũng chạy ra xem.

“Khoan đã, cậu ta kìa!” một người hành hương hét lên, tay chỉ vào một vùng toàn đá lởm chởm.

Yamato chỉ vừa trồi lên hớp không khí thì đã ngay lập tức bị dòng nước cuốn đi, lôi tuột xuống dưới.

“Này, cậu ta lấy Phỉ Thúy Ngọc Kiếm của chúng ta!” một vị tăng từ trong gian phòng linh thiêng bên trong Bản Điện xuất hiện. “Giữ cậu ta lại!”

Jack liếc từ trên lan can xuống. Nó ước chừng Vũ Đài cao ít nhất cũng bằng từ đầu trục căng buồm của tàu *Alexandria* xuống mặt nước. Nó đã từng thấy những viên thủy thủ rơi từ trên độ cao như vậy xuống biển mà vẫn còn sống. Liệu nó có thể làm được như thế?

“Ngăn cậu ta lại! Cậu ta đang giữ thanh kiếm!” vị tăng thúc giục.

Không còn thời gian cân nhắc thêm nữa, Jack lao từ trên lan can xuống mặt nước.

Gió thổi vù vù qua mặt, trong một thoáng, nó thấy mình nhẹ bẫng, gần như tĩnh lặng. Mắt nó bắt gặp hình ảnh Kyoto qua màn sương trước khi lao

mình xuống vùng nước lạnh giá.

Cú va chạm dữ dội như tống hết toàn bộ không khí ra khỏi cơ thể nó, miệng nó ngậm đầy nước lạnh. Ra sức đạp chân để đẩy mình lên trên với thanh kiếm nặng trịch, nó trồi lên khỏi mặt nước ho sặc sụa mấy lần rồi mới lấy lại được bình tĩnh.

Jack nhìn quanh tìm kiếm Yamato nhưng không thấy. Há miệng hớp đầy không khí, nó lặn xuống dưới dòng nước chảy xiết.

Nó bơi về phía lòng hồ nhưng vẫn không thấy bất cứ dấu hiệu gì của Yamato, chỉ có những tảng đá lờ mờ nấp trong vùng nước tối đen cùng những cuộn xoáy nước liên tục cản nó lại, đe dọa sẽ kéo nó xuống đó mãi mãi.

Ngay lúc hai lá phổi nó bắt đầu đau rát đến không chịu nổi khiến nó đang chuẩn bị trồi lên khỏi mặt nước thì bất chợt có thứ gì đó mềm mềm chạm vào tay nó. Dù không nhìn thấy gì nhưng Jack vẫn nắm chặt, kéo thứ đó về phía mình. Một tay nó vòng quanh ôm lấy cái vật nằng nặng ấy trong khi hai chân liên tục đạp nước đẩy cả hai lên.

Jack và Yamato trồi lên khỏi mặt nước cùng lúc, nhưng ngay lập tức bị dòng nước cuốn vào vùng đá nhô lên lởm chởm rồi lại bị nhấn chìm xuống rãnh nước chảy xiết của con sông.

Nó nghe thấy tiếng nhiều người la hét trong lúc cố giữ cơ thể mình, Yamato và thanh kiếm nổi lên trên mặt nước trong dòng chảy xiết. Từng cuộn nước không ngừng đổ theo lối cửa sông, liên tục cuốn Jack và Yamato theo. Sức lực của Jack đuối dần trong lúc nó nỗ lực bơi về phía bờ, kéo theo Yamato và thanh kiếm.

Giờ thì bọn nó đã cách xa Bản Điện, ngôi chùa cũng đã khuất khỏi tầm mắt sau một khúc quanh của dòng sông. May mắn là luồng nước nơi đây đã bớt chảy xiết nên Jack bám được vào bờ sông. Với tất cả phần sức lực cuối cùng còn sót lại, nó kéo cơ thể Yamato đã mềm rũ lên bờ.

Gục xuống bên cạnh Yamato, Jack nằm bất động trong một lúc, miệng nó không ngừng há ra hớp lấy hớp để không khí như một con cá mắc cạn dưới cái nóng hừng hực của mặt trời. Trong lúc nghỉ mệt, nó thầm hỏi không biết liệu mình đã quá trễ để cứu Yamato. Ngay sau đó nó chợt nghe thấy một tiếng ho lớn sặc nước, tiếng nôn ọe, rồi tiếng thở thều thào.

“Để tôi chết đi,” Yamato rên rỉ, vén mớ tóc ướt sũng ra khỏi mắt.

“Nếu tôi vẫn cứu được cậu thì còn lâu,” vừa thở hồng hộc nó vừa nói.

“Vì sao chứ? Tôi chưa bao giờ đối tốt với cậu cả.”

“Dù sao chúng ta cũng được coi là bạn bè vì cha cậu đã yêu cầu như thế còn gì?” Jack nói, nở một nụ cười mỉa mai. “Hơn nữa cậu còn dạy tôi cách sử dụng kiếm gỗ.”

“Thì sao?”

“Cậu đã giúp tôi nhận ra rằng mình không phải là một tên ngoại quốc vô dụng,” Jack đáp lại, nó yên lặng để cụm từ xúc phạm đó lơ lửng một lúc trong bầu không khí giữa hai người.

Yamato quay sang bối rối nhìn Jack. “Cậu mà vô dụng hồi nào?”

“Hồi cha tôi bị giết, tôi đã không thể làm gì đế cứu ông ấy. Tôi chỉ là một đứa vô dụng trước những kẻ quá lão luyện như vậy,” Jack thú nhận. “Độc Nhãn Long đã cười vào mặt tôi khi tôi cố tìm cách tấn công hắn. Nhưng cậu đã chỉ cho tôi con đường Võ Sĩ Đạo, giúp tôi có được lí do để tồn tại. Đó là điều tôi luôn cảm kích.”

“Thật không hiểu nổi cậu nữa, ngoại- ... à, Jack,” Yamato ngồi hẳn lên, hai tay ôm đầu. “Tôi luôn phớt lờ cậu, thù ghét cậu, vậy mà lúc tên ninja sắp giết tôi thì cậu lại lao tới tấn công không hề nao núng bằng tất cả danh dự và lòng dũng cảm. Tôi thì không thể làm được như thế. Cậu đã hành động giống như một người anh trai, một samurai.”

“Nếu là cậu thì cậu cũng sẽ làm như vậy thôi.”

“Không... tôi không làm được đâu,” Yamato nói, nuốt nước bọt khan như thể lời nói vừa rồi là một hòn đá kẹp trong cổ họng. “Tối hôm thấy Kazuki bắt nạt cậu, tôi đã sợ đến mức không dám làm gì. Tôi biết kĩ năng chiến đấu của cậu ta tốt hơn tôi. Hắn cậu ta cũng biết điều đó. Tôi đã không đủ can đảm để bước lên đối diện...”

Yamato quay mặt đi nhưng Jack vẫn thấy được cánh tay cậu ta đưa lên quệt ngang mắt, hai vai run lên theo từng đợt nấc đầy nước mắt.

“Đến đợt anh em song sinh nhà Seto... tôi cũng sợ đến mức không dám giúp. Tôi không muốn bị gọi là kẻ sính ngoại. Sau tối hôm đó, tôi không còn mặt mũi nào mà làm bạn với cậu nữa. Tôi không xứng đáng với cậu. Đó mới là lí do thực sự. Tôi xin lỗi...”

Jack ngả người về phía trước với khuôn mặt hoang mang bối rối. “Tôi chẳng hiểu gì cả. Sao cậu lại phải xin lỗi?”

“Jack, cậu đã cho tôi thấy con người thật của mình, còn tôi thì không thích phải đối mặt với điều đó chút nào hết. Cha nói đúng. Tôi không xứng

đáng trở thành một samurai chứ chưa nói đến một thành viên trong gia tộc Masamoto. Cậu còn giống một người thừa kế dòng máu của cha hơn tôi nhiều. Cậu không hề cướp đi ông ấy, chỉ có tôi mới là người đã để mất thôi."

"Đừng có ngu ngốc thế Yamato. Cậu *chưa* để mất ông ấy đâu. Ông ấy vẫn còn sống mà, đâu phải như cha tôi đã mất," Jack nói thẳng. "Thầy Masamoto có thể nổi giận, nhưng ông ấy chẳng có lí do gì để phải xấu hổ vì cậu cả, nhất là với tinh thần chiến đấu cậu đã thể hiện hôm nay. Còn nếu vấn đề là ông ấy tự hào về tôi hay cậu hơn thì quên chuyện đó đi. Cả tên Kazuki đó cũng không đáng để chúng ta phải bận tâm. Hắn chỉ là một con heo rỗng kêu to với cái mông chó núp sau bộ lông sư tử lúc nào cũng cho mình là phải thôi!"

Nói rồi Jack toét miệng cười với Yamato, Yamato cũng yếu ớt mỉm cười đáp lại.

"Hơn nữa giờ cậu đã xin lỗi tôi, vậy là lấy lại được bộ mặt rồi còn gì?"

"Cứ cho là thế, nhưng mà -"

"Không nhưng nhị gì cả. Hôm nào mà tôi chẳng phải xin lỗi Akiko vì lỡ phạm lỗi! Cô ấy đã dạy cho tôi biết tất cả những gì cần thiết để được một người Nhật tha thứ Lần nào cô ấy cũng tha thứ cho tôi, giờ đến lượt tôi tha thứ cho cậu. Chúng ta làm bạn chứ?" vừa nói Jack vừa chìa tay ra.

"Cảm ơn cậu," Yamato đáp lại, ngượng nghịu vì không quen với kiểu bắt tay của người Anh.

"Yamato này, cậu có quyền không ưa tôi. Tôi cũng đã chẳng thích thú gì hồi Jess mới ra đời. Con bé đã chiếm hết sự quan tâm chú ý của cha tôi. Đấy là nó còn là em gái tôi đấy! Nếu cha tôi mà lại tự nhiên đi nhận nuôi một thằng nhóc người Pháp nào đấy thì chắc tôi cũng thấy hãi lắm!" Jack thốt lên, nhăn mặt với cái ý tưởng vừa nêu ra. "Tôi không trách cậu cáu giận. Nhưng người cậu nên cáu giận không phải là tôi mà là Độc Nhãn Long. Nếu hắn không sát hại anh trai Tenno của cậu và cha tôi thì chúng ta đã không phải suýt chết đuối mà ngồi đây kể lể với thanh kiếm lấy trộm trong tay thế này đâu!"

Thế là cả hai cùng bật cười sang sảng trước tình thế tréo ngoe của bọn nó. Bầu không khí căng thẳng cũng biến mất như thể đã bị thác Âm Vũ Thanh rửa trôi.

Sau khi tiếng cười dần lắng dịu, bọn nó lại tiếp tục ngồi trong im lặng, tay ném từng hòn sỏi nhỏ xuống dòng sông, phân vân không biết nên nói gì

hay làm gì sau đó.

“Chúng ta phải về thôi” cuối cùng Yamato cũng lên tiếng. “Mặt trời sắp lặn rồi, với cả còn phải cho trường Nhị Thiên Nhất Lưu biết họ đã thắng nữa.”

“Cầm lấy đi,” vừa nói Jack vừa tháo Phỉ Thúy Ngọc Kiếm nơi thắt lưng của nó ra đưa cho Yamato.

“Sao lại là tôi? Cậu mới là người lấy được cơ mà.”

“Thì thế, nhưng mà cần gì phải cho cha cậu biết điều đó, đúng không?”

40
VỮNG BƯỚC

Jack và Yamato cùng chạy vào Đại Phật Đường.

Học viên trường Liễu Sinh hò reo ngất trời khi thấy vị chiến binh của họ mang theo bên mình Phỉ Thúy Ngọc Kiếm. Lãnh chúa Kamakura kiêu hãnh chỉnh trang lại trang phục của mình để chuẩn bị bước lên nhận lấy thanh kiếm và đăng quang chiến thắng.

Thầy Masamoto vẫn ngồi khoanh chân trên chiếc bục bên cạnh. Khuôn mặt ông đanh lại và không biểu lộ bất cứ thứ cảm xúc nào khác khi Yamato bước vào Đại Phật Đường với Ngọc Kiếm trên tay, như thể chỗ ông ngồi bây giờ đã bị thay vào bằng một hình nộm giấy Masamoto khô khốc, không còn chút dấu hiệu nào của sự sống.

Tiếng hò reo lắng xuống thành những tiếng xì xào xuýt xoa khen ngợi khi Jack và Yamato tiến đến chỗ chiếc bục và cúi chào.

Akiko và Saburo đang ngồi quỳ ở bên phải, Raiden và Moriko thì quỳ ở bên trái. Dù tuyệt vọng nhưng Akiko vẫn nhoẻn một nụ cười mừng Jack lành lặn trở về, tuy cũng không khỏi lo lắng trước thất bại của cả nhóm. Yamato bước lên phía trước với thanh kiếm trong tay. Ngài Kamakura trịnh trọng chuẩn bị đón nhận lễ vật.

Phải khó khăn lắm Jack mới thuyết phục được Yamato giữ lấy thanh kiếm, cuối cùng cậu ta cũng đồng ý với điều kiện đó sẽ là cách tốt nhất để làm hòa với cha. Bản thân Jack không màng tới danh dự của cuộc tỉ thí, được ngài Masamoto nhận nuôi đã là vinh dự quá lớn lao đối với nó rồi. Jack không muốn nó lại chính là nguyên nhân khiến gia đình họ đổ vỡ.

Yamato cúi người lần nữa rồi quỳ một chân xuống, hai tay nâng Phỉ Thúy Ngọc Kiếm lên cao quá đầu. Lãnh chúa Kamakura đưa tay ra trịnh trọng đón nhận lễ vật và chuẩn bị công bố thắng lợi của mình trong cuộc Tha Lưu Tỉ Thí, nhưng trước khi ông kịp chạm tay vào thanh kiếm thì Yamato đã quay người sang bên và dâng nó về phía thầy Masamoto.

“Thưa cha, con cầu xin được cha tha thứ và dâng lên cha thứ vinh quang thực thụ thuộc về trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Người lấy được thanh kiếm này không phải con mà chính là Jack.”

Một khoảng im lặng lúng túng bao trùm khắp Đại Phật Đường.

Jack há hốc miệng sửng sốt. Nó và Yamato đã không hề thỏa thuận như vậy. Đúng ra thỏa thuận chỉ là Yamato dâng kiếm lên thầy Masamoto thôi chứ không nói thêm người lấy là Jack. Bọn nó đã đồng ý để chiến thắng này thuộc về Yamato. Đó sẽ là bằng chứng thuyết phục thầy Masamoto rằng Yamato sở hữu đủ tài năng để trở thành một chiến binh samurai của dòng tộc.

Akiko cũng tròn mắt kinh ngạc, hết nhìn Yamato đang quỳ gối cúi đầu rồi đến Jack lúc này đang lắc đầu quầy quậy.

Thầy Masamoto nhìn Yamato bằng ánh mắt hoài nghi. “Có thật thế không?”

“Đúng ạ thưa cha. Nhưng Jack muốn con là người tự tay dâng lên cha thanh kiếm.”

Phớt lờ hành động phản đối của Jack, thầy Masamoto gật đầu công nhận. Mọi chuyện đã được ấn định. Ông đứng dậy đón lấy thanh kiếm từ tay Yamato.

“Trường Nhị Thiên Nhất Lưu đã chính thức chiến thắng trong cuộc Tha Lưu Tỉ Thí!” tiếng vị giám khảo công bố vang lên, tuy cũng đang lúng túng không kém mọi người trước tình huống bất ngờ.

Cả Đại Phật Đường ầm vang âm thanh hò reo như sấm từ trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Bên trường Liễu Sinh thì xôn xao tiếng la ó phản đối, Raiden giậm chân bình bịch xuống sàn vì giận dữ còn Moriko thì nhe răng rít lên khinh khỉnh với Akiko. Khuôn mặt ngài Kamakura đỏ lên trong cơn thịnh nộ, cổ họng ông run run như thể vừa mắc nghẹn phải một con ếch to quá cỡ.

“Đây là một sự sỉ nhục!” cuối cùng ngài Kamakura cũng quát lên, đẩy mạnh vị giám khảo ngã dúi dụi xuống sàn. “Một sự sỉ nhục!”

Ngài Kamakura hất đầu chào một cái cụt lủn về phía thầy Masamoto rồi đùng đùng ra khỏi đại sảnh, các samurai trong trường vội vã đi theo. Vị giám khảo đứng dậy rồi yêu cầu mọi người trật tự. Sau khi mọi âm thanh đều đã lắng xuống, ông nhường vị trí lại cho thầy Masamoto.

“Hỡi các học viên trường Nhị Thiên Nhất Lưu!” Thầy Masamoto dõng dạc lên tiếng, trịnh trọng giơ cao Ngọc Kiếm trong tư thế của người chiến thắng. “Hôm nay, tất cả chúng ta đã được tận mắt chứng kiến những gì làm nên một samurai của trường!”

Cả Đại Phật Đường vang lên một tràng pháo tay lớn. Thầy Masamoto lại giơ tay kia lên ra hiệu im lặng. Đoạn ông bước ra khỏi chiếc bục tiến đến chỗ Jack.

“Như đầu năm ta đã nói, tất cả các samurai đều phải chiến thắng chính bản thân mình, không ngại tập luyện gian khổ, không ngừng trui rèn ý chí sắt đá. Trò Jack đây chính là minh chứng cho câu nói đó. Hôm nay, trò ấy đã chiến đấu bằng dũng khí, lòng quả cảm và đã đánh bại được đối thủ của mình, đem về vinh quang cho trường chúng ta!”

Một tràng pháo tay nữa nổi lên còn to hơn cả lúc nãy.

“Tuy nhiên Võ Sĩ Đạo không đơn thuần chỉ có lòng dũng cảm và danh dự. Con đường đó cũng không chỉ có mỗi chiến đấu và chiến tranh. Có những lúc dừng lại là điều cần thiết, nhưng hãy nhớ rằng con đường ấy sẽ còn tiếp tục. Bởi vẫn còn ba tinh hoa khác trong tinh thần Võ Sĩ Đạo là nghĩa khí, nhân đức và trung thành.”

Thầy Masamoto quay sang Yamato, ông đặt một tay lên vai người con trai.

“Trò Yamato đây đã thể hiện cho chúng ta thấy những tinh hoa đó. Hành động dám tự mình thú nhận sự thật trước toàn thể mọi người là minh chứng của lòng dũng cảm phi thường, thậm chí có phần hơn cả những gì cần thiết để lấy được thanh kiếm.”

Thầy Masamoto lại giương cao thanh kiếm sáng lóa lên trời, cả trường cùng hò reo lần nữa.

“Yamato, con đã trả lời được câu hỏi của ta,” ông tiếp tục nói trong lúc nhìn xuống Yamato với ánh mắt trìu mến mà Jack chưa bao giờ thấy. “Ta đã hỏi con điều gì làm nên một thành viên trong gia tộc Masamoto. Những gì con vừa thể hiện cũng chính là tinh thần của dòng tộc chúng ta. Con đã trân trọng và vinh danh Jack, người anh em samurai của mình. Đó là tấm lòng chính trực. Con là một thành viên đích thực của dòng họ. Ta chấp nhận lời xin lỗi của con một trăm lần và tha thiết mong con trở về trường Nhị Thiên Nhất Lưu.”

Thầy Masamoto quỳ một chân xuống ngang bằng với Yamato.

Jack như không tin được vào mắt mình, và qua cái nhìn sửng sốt trên gương mặt Akiko, nó đoán cô củng có cùng cảm giác kinh ngạc như vậy. Qua tất cả những sự việc vừa xảy ra, thầy Masamoto đã chính thức tuyên bố chấp nhận Yamato với tư cách là một người trong dòng tộc. Khoảnh khắc ấy cũng đã được tất cả những học viên còn lại ghi nhớ. Một khoảng yên lặng bao trùm lên đại sảnh khi tất cả mọi người đều cúi mình kính trọng trước hình ảnh thầy Masamoto và Yamato.

Người cha và con trai cùng cúi đầu đáp lại nhau.

“Võ Sĩ Đạo là hành trình mà người bước đi trên nó không bao giờ được phép khinh suất,” ông tuyên bố sau khi đã đứng dậy. “Như ta đã nói, Võ Sĩ Đạo là con đường phải theo đuổi cả đời. Tuy nhiên mệnh lệnh đơn giản chỉ là giữ vững con đường đà chọn. Hỡi các học viên trường Nhị Thiên Nhất Lưu - hãy vững bước!”

Cả Đại Phật Đường lại ầm vang trong tiếng vỗ tay như sấm.

41
LỄ KÌ VIÊN

Một cậu thiếu niên nhỏ trong bộ đồ trắng toát đội chiếc mũ đen như của vị sư Thần đạo nâng thanh đoản kiếm *wakizashi* lên cao quá đầu rồi dùng hết sức chặt mạnh.

Chỉ bằng một lần vung duy nhất, cậu ta đã cắt đôi sợi dây thừng chăng ngang, khai mào cho lễ hội Kì Viên bắt đầu.

“Tuyệt quá! Tớ chưa bao giờ được thấy lễ hội nào như thế,” Jack không ngớt lời khen tụng.

Những chiếc kiệu gỗ khổng lồ với các tấm thảm trang trí và hàng dài những chiếc đèn lồng trắng hình hồ lô trông như thể nối dài tít tắp đến tận bầu trời liên tục lướt qua chỗ bọn nó. Một số kiệu thì có người khiêng bằng vai, còn chiếc lớn nhất cỡ một cái thuyền được trang trí lộng lẫy, bên trên có các cô gái *geisha* với khuôn mặt trang điểm trắng toát thì được gắn thêm những chiếc bánh xe gỗ để kéo đi diễu hành qua phố.

Khi chiếc kiệu thứ nhất vừa đi đến góc phố thì những người kéo xe bắt đầu đồng thanh hô to, *“Yoi! Yoi! Yoi to sei!”*, tiếng hô của họ hòa nhịp với âm thanh của những chiếc trống lớn đặt phía trên kiệu, cả đoàn rước kiệu bắt đầu rẽ sang rồi dần dần khuất sau góc phố như một con rồng khổng lồ nạm ngọc.

“Lễ hội này là gì thế?” Jack hét lên hỏi, cố át thứ âm thanh ồn ào náo nhiệt của buổi lễ.

“Đây là lễ rửa tội và thanh tẩy để thần linh không trừng phạt chúng ta,” Akiko đáp lại, hôm nay cô mặc một bộ kimono màu nước biển xanh lục, điểm xuyết thêm những đóa hoa cúc. “Một cơn đại dịch đã tràn qua Kyoto bảy trăm năm về trước, vì thế mọi người đã cùng nhau tổ chức lễ hội này để cầu mong sự việc tương tự sẽ không xảy ra.”

“Anh quốc bọn tớ cũng từng có đại dịch,” Jack nói. “Ở chỗ tớ mọi người gọi nó là Cái Chết Đen.”

Đám đông xung quanh bọn nó tiếp tục ùa lên vì ai cũng muốn có được một chỗ đứng tốt để có thể ngắm hết các loại kiệu đang diễu hành qua. Emi và hai người bạn cũng ra đứng cùng bọn Jack, Akiko và Yamato trong hàng người tấp nập.

“Các chàng trai cô gái anh hùng của chúng ta hôm nay sao rồi?” Emi cất tiếng chào bọn nó, tay phe phẩy chiếc quạt giấy đỏ xua đi bầu không khí nóng nực trong lúc cố tình chen vào giữa Jack và Akiko. Akiko khẽ cau mày trước hành động chen ngang bất ngờ.

“Tuyệt lắm, cảm ơn cậu!” Jack trả lời. “Quả thật là một lễ hội hoành tráng

“Nào nào!” Yamato vội giục giã rồi tóm lấy tay Jack khi thấy biểu cảm giận dỗi của Akiko. “Tớ có biết một chỗ đứng tốt lắm.”

“Xin lỗi nhé, tớ phải đi rồi. Gặp lại sau ha?” vừa nói Jack vừa vẫy tay chào cô bạn Emi đang tỏ vẻ thất vọng khi nó bị Yamato và Akiko lôi xềnh xệch xuống cuối đám đông. Ở đó, Saburo, Yori và Kiku đang đứng chờ sẵn.

“Này, thử một cái xem!” Saburo chào bằng cách dúi vào tay nó một cái bánh nhỏ hình cá.

“Gì thế?” Jack hỏi, đưa cái bánh bột nướng lên nghi ngờ xem xét.

“Taiyaki...” Saburo trả lời qua cái miệng nhồm nhoàm toàn bánh.

“Để sau đi. Chúng ta còn cả buổi chiều tha hồ ăn uống cơ mà,” Yamato xen ngang. “Giờ phải kiếm được chỗ phía đầu đoàn diễu hành để xem đã. Theo tớ!”

Yamato dẫn cả bọn đi xuống con đường phía sau rồi vòng vèo qua một loạt các mê cung ngõ hẻm không bóng người trước khi đến được con phố lớn ngay trước Hoàng Thành.

Tại đây, hàng trăm người đã tụ hội sẵn. Dọc theo con đường là hàng dài các quầy bán những loại kẹo lạ, các xiên thịt gà nướng, *sencha* cùng một loạt những gian hàng lưu niệm và đồ chơi của lễ hội, từ những chiếc quạt giấy màu sắc rực rỡ đến những chiếc mặt nạ giấy kinh hoàng. Tất cả đều sẵn sàng cho đêm hội.

“Đấy! Tớ đã bảo mà Jack! Từ đây chúng ta có thể thấy cả đoàn diễu hành,” Yamato hào hứng trong lúc dẫn cả bọn lên phía trước. Kể từ sau chiến thắng trong cuộc Tha Lưu Tỉ Thí hôm qua và sự kiện cha con hòa giải, Yamato như lột xác thành một người hoàn toàn khác. Cậu ta đã không còn tỏ ra khó chịu hay lạnh lùng với nó nữa. Thật ra thì Jack thấy Yamato

có hơi nghiêm trọng hóa tình bạn mới của bọn nó đến mức như thể cậu ta là vệ sĩ riêng, ra mặt thách thức bất kì ai dám kêu nó là ngoại quốc vậy.

Tuy nhiên không phải ai cũng thay đổi như vậy. Mặc dù lúc này Akiko, Saburo, Jack và Yamato được coi là những vị anh hùng của trường nhưng nhóm Kazuki vẫn khăng khăng đối nghịch với Jack. Nhưng dù sao thì nhóm Kazuki cũng chẳng còn dám huênh hoang như trước vì tất cả mọi người đều đang ăn mừng thắng lợi của trường trước trường Liễu Sinh Lưu.

“Kìa mọi người!” Kiku thốt lên. “Thầy Masamoto đấy!”

“Thầy ấy đi đâu thế nhỉ?” Jack hỏi.

“Đương nhiên là gặp Thiên Hoàng chứ còn gì nữa!” Kiku mơ màng trả lời với một vẻ tôn sùng. “Vị Thánh Sống của chúng ta.”

“Dù người thắng Tha Lưu Tỉ Thí là chúng ta, nhưng với tư cách là người sáng lập ra Nhị Thiên Nhất Lưu thì thầy Masamoto mới có được vinh dự diện kiến Thiên Hoàng.”

Thầy Masamoto tay cầm Phỉ Thúy Ngọc Kiếm, cùng với các thầy Yamada, thầy Kyuzo, thầy Hosokawa và cô Yosa trong y phục và biểu chương trang trọng tiến vào cánh cổng khổng lồ của Hoàng Thành rồi khuất sau dãy tường cao vút phía đông. Jack tự hỏi không biết diện kiến vị “Thánh sống” thì sẽ như thế nào.

Chiều hôm đó, cả bọn đứng ngắm đoàn kiệu diễu hành với các cô gái *geisha* và dàn nhạc công đi qua trong khi Jack thì được giới thiệu cho một đống các loại đồ ăn nhiều đến khủng khiếp của Nhật. Saburo xem ra có vẻ cực kì khoái chí với việc thử nghiệm khẩu vị của nó. Cậu chàng liên tục bắt nó thử hàng loạt các loại đồ ăn khác nhau, và kết quả thì cũng đa dạng chẳng kém. Jack thấy thích *takoyaki*, một loại bánh bột tròn có vị gừng và các mẩu mực nướng bên trong, nhưng lại thấy cái bánh nướng cuộn sữa trứng *obanyaki* ngọt dễ sợ. Trong lúc cả bọn lững thũng đi dọc theo phố, Saburo lại tiếp tục dúi vào tay Jack một đống các thế loại bánh rán nữa.

“Mấy cái này là bánh *okonomiyaki*, tên của nó có nghĩa là ‘thích gì nướng đấy’,” Akiko giải thích với một cái nhăn mặt khi Jack tọng vào miệng nó đến cái bánh thứ tư, “nhưng tớ không tin đâu. Ai mà biết được họ cho những gì vào bánh!”

“Mọi người lại đây nhanh lên,” Yamato hét gọi, vẫy tay ra hiệu cho bọn nó từ một chiếc quầy tại góc phố nhỏ. “Cửa hàng này có mấy cái mặt nạ đẹp chưa từng thấy luôn!”

“Có cái này hợp với cậu đấy Jack,” vừa nói Saburo vừa đẩy vào tay nó một cái mặt nạ quỷ đỏ xấu kinh người với bốn con mắt và hàm răng vàng ởn. “Cậu mà đeo cái đó vào trông đẹp trai phải biết!”

“Chà, còn tớ thì thấy cậu nên đeo cái này, cực hợp với kiểu oánh nhau của cậu luôn!” vừa chọc Jack vừa đưa cho Saburo mặt nạ hình một bà lão già ho hen khèn khựa với khuôn mặt nhăn nheo hõm cả vào trong.

“Ha, ha!” Saburo đáp lại bằng điệu cười nhạt như nước ốc, nhưng vẫn nhận lấy chiếc mặt nạ. “Thế còn cái này cho cậu thì sao hả Yamato?”

“Sao không? Cũng có chút thần thái đấy chứ,” Yamato nhận xét trong lúc xem qua xem lại cái mặt nạ vàng hình khuôn mặt của một kẻ điên với mái tóc đen nhọn lởm chởm.

“Còn cậu đã chọn được cái nào chưa Akiko?” Jack hỏi.

“Tớ đang định lấy cái đó,” cô bé nói, tay chỉ vào một chiếc mặt nạ cánh bướm màu vàng và đỏ.

“Được đấy, cậu mà đeo cái đó vào hẳn phải dễ thương lắm...” Jack chỉ vừa mới bắt đầu nói thì đã lập tức phải ngưng lại khi thấy cái nhìn kinh ngạc của Saburo và Kiku trước lời khen ngợi bất ngờ đầy tình cảm của nó.

“À... ít ra thì cũng hợp hơn cái... mặt nạ khuyển sư kia,” nó ấp úng kết thúc nốt câu rồi đưa tay lên phẩy phẩy cho qua chuyện.

“Cảm ơn lời khen của cậu, Jack à,” Akiko mỉm cười đáp lại rồi quay sang bên phía người bán hàng.

Jack nhẹ cả người khi Akiko đứng quay lưng lại nên không thấy khuôn mặt đang đỏ ửng cả lên của nó. Nhưng Yamato thì thấy được điều đó và nhìn nó bằng một cái nhướn mày đầy ẩn ý. Mặt trời vừa lặn là hàng loạt dãy đèn lồng trang trí trên đoàn kiệu diễu hành đều được thắp sáng khiến Kyoto chuyển mình thành chốn bồng lai tiên cảnh vào đêm. Từng cụm đèn treo lơ lửng trên đường phố trông như thể những đám mây phát sáng khổng lồ tập hợp nên bởi những vầng mặt trời nhỏ xíu. Ai ai cũng đeo trên mình những chiếc mặt nạ. Cả khu phố càng trở nên ồn ào náo nhiệt với tiếng nhạc và âm thanh chơi đùa khắp nơi.

Nhiều chiếc kiệu đã dừng lại vì người kéo đang bắt đầu chúc tụng nhau những vại *sake* lớn, chỉ một lát sau là âm thanh của những cuộc chè chén say sưa đã vang lên từ khắp các ngõ ngách con đường.

Trong lúc Jack, Akiko và Yamato cùng những người bạn khác đang trên đường trở lại con phố chính để ngắm pháo hoa đêm thì một nhóm samurai

say khướt lảo đảo bước qua chỗ cả bọn khiến Jack phải nhảy sang bên tránh đường.

Nó va phải một người đàn ông mặc đồ đen đeo chiếc mặt nạ quỷ cũng đen thui với hai cái sừng đỏ nhọn hoắt cùng một chiếc đầu lâu khắc vào giữa trán.

“Tránh ra!” tên quỷ đen rít lên.

Jack nhìn người đàn ông qua hai khe mắt trên cái mặt nạ quỷ của mình và sững người.

Người đàn ông cáu tiết xô nó sang bên rồi hối hả đi tiếp trước khi biến mất vào con hẻm nhỏ bên đường.

“Cậu không sao chứ?” vừa hỏi Akiko vừa vội vàng đi đến chỗ nó.

“Tớ nghĩ... mình vừa gặp Độc Nhãn Long!”

42
ĐỘC NHÃN LONG

“Chắc cậu nhìn nhầm thôi. Độc Nhãn Long làm sao dám xuất hiện ở một nơi như lễ hội chứ,” Akiko nói trong lúc cả bọn chạy dọc theo con hẻm nhỏ theo sau tên quỷ đen.

“*Chắc chắn* là hắn mà,” Jack đáp lại. “Hắn chỉ có một mắt và con mắt đó lại màu xanh lục nữa! Theo cậu có bao nhiêu người Nhật có mắt màu xanh?”

“Chỉ một người thôi,” Yamato thừa nhận.

“Chính xác. Tớ chỉ mong hắn vẫn chưa kịp nhận ra mình.” Jack bỏ chiếc mặt nạ ra trong lúc chạy. “Mà con hẻm này dẫn tới chỗ nào?”

Nhưng ngay trước khi Yamato kịp lên tiếng thì cả bọn đã vòng đến một góc của con hẻm và nhận ra mình đang đứng đối diện Thành Nijo. Lối đi vừa rồi đã dẫn đến một trong các cổng bên của toà thành. Một chiếc cầu hẹp bắc qua con hào dẫn vào cánh cổng nhỏ.

“Liệu tên ninja của các cậu có đột nhập vào đó không?” Saburo lo lắng.

“Lại chẳng,” Jack trả lời, mắt liếc qua một lượt con đường chính vắng hoe. “Mà mọi người đâu cả rồi?”

“Tất cả đều đang đi ngắm pháo hoa chỗ gần Hoàng Thành rồi,” Kiku nói.

Jack nhìn khắp các khoảng tối hòng tìm ra bất cứ dấu hiệu gì của Độc Nhãn Long nhưng mọi thứ vẫn im lìm bất động. Vấn đề chính là đây.

“Thế còn mấy người canh gác đâu?” Jack hỏi. “Chỗ này là nơi cha Emi ở mà. Chẳng phải ngài Takatomi là Lãnh chúa của Kyoto sao? Nhất định phải có lính gác tất cả các cổng chứ?”

“Thì đúng, nhưng hôm nay là lễ Kì Viên mà,” Yori lên tiếng. “Ngài ấy hẳn đang *ở* trong lễ hội cùng đoàn tùy tùng rồi.”

“Chính xác! Quả là cơ hội ngàn vàng đối với một tên ninja,” Jack nói.

“Nhưng tại sao hắn lại muốn đột nhập vào chỗ này?” Kiku chất vấn.

“Ai biết,” Jack đáp lại bằng một cái nhún vai, “có điều chắc chắn hắn không đến để xem pháo hoa rồi. Chúng ta đi nào! Phải tìm ra mục đích của hắn là gì và ngăn hắn lại.”

“Nhưng hắn là ninja đấy!” Saburo thốt lên.

“Và chúng ta còn là samurai cơ!”

Jack phóng hết tốc lực qua con đường lớn lên chiếc cầu gỗ. Sau vài giây lưỡng lự, những người còn lại cũng chạy theo, Saburo thì giống như đang lết đằng sau cả bọn.

“Saburo này, cậu và Yori nên *ở* lại đây canh gác thì hơn,” gợi ý của Jack khiến Saburo nhẹ nhõm ra mặt.

Ba đứa còn lại cùng nó thận trọng di chuyển qua chiếc cầu gỗ hẹp nối với cánh cổng. “Liệu cổng có mở không?” Akiko thắc mắc. “Lỡ hắn trèo qua tường chứ không vào bằng cổng thì sao?”

“Thế thì chỉ có duy nhất một cách kiểm chứng thôi,” vừa nói Jack vừa đẩy chiếc cổng gỗ nặng nề.

Cánh cổng mở ra không chút khó khăn.

Jack nhòm qua cửa vào khoảng không gian tối đen như mực. Nó chẳng thấy được bất cứ thứ gì cả. Sau khi hít một hơi thật sâu và chuẩn bị tính thần đối phó với bất cứ cuộc tập kích nào có thể xảy ra, nó nhanh chóng chui vào bên trong.

Nó còn chưa bước nổi đến hai bước thì đã bị vấp phải cái gì đó và ngã úp mặt xuống nền sàn đá.

“Jack, cậu không sao chứ?” Akiko lên tiếng cảnh giác khi nghe âm thanh nó khẽ nén lại cơn đau.

“Tớ không sao,” nó thì thầm đáp lại. “Các cậu cứ vào đi. Tớ chỉ vấp phải người canh gác thôi. Anh ta chết rồi.”

Cả bọn nhận ra nó đang quỳ bên cạnh xác chết của một samurai.

“Còn một người nữa đằng sau cánh cửa ấy,” Jack nói.

Kiku khẽ hét lên một tiếng giật mình khi thấy cái xác không đầu của samurai thứ hai.

“Xem ra người này bị giết bằng chính thanh kiếm của mình,” Yamato nhận xét trong lúc Akiko kéo Kiku lại gần.

“Kiku này, cậu quay lại với hai người ngoài kia đi,” Akiko chỉ định bằng một giọng thì thầm nghiêm trọng. “Hãy báo cho thầy Masamoto biết

chuyện gì đang xảy ra ở đây.”

Kiku gật đầu trong im lặng rồi đi vòng qua xác vị samurai bị chặt đầu ra ngoài cổng, sau đó lập tức chạy về phía Hoàng Thành.

“Giờ sao đây?” Yamato thắc mắc.

“Chúng ta phải tìm ra và ngăn hắn lại!” Jack kết luận bằng một câu nói đáng sợ.

Nó bắt đầu xem xét khắp lượt khoảng sân trước mặt tìm một lối đi.

“Hoặc biết đâu chúng ta vẫn có thể tìm ra một người lính gác còn sống để báo động cho những người khác,” Akiko thêm vào, lo ngại trước ý định của Jack.

“Muộn rồi,” Jack nói, tay chỉ vào bóng đen lờ mờ cạnh dãy tường có lỗ châu mai. “Hắn kìa! Cạnh chỗ bức tường ở tận đầu bên kia sân ấy.”

Nhìn quanh, Jack bắt gặp thanh *katana* của vị samurai không đầu đang nằm trên sàn. Nó chộp lấy thanh kiếm đầy máu rồi chạy vụt về hướng Độc Nhãn Long trong lúc Yamato và Akiko vẫn còn đang nhìn chằm chằm theo nó.

“Thật điên rồ!” Akiko thốt lên. “Cậu ấy sẽ bị giết mất.”

“Có em ở đây thì chuyện đó không xảy ra đâu,” Yamato nói rồi vội lùng thanh *katana* của vị samurai còn lại trong bóng tối.

“Nhưng cả hai người đều chưa bao giờ dùng kiếm thật mà!”

“Đâu có sao. Một khi đã thuần thục kiếm gỗ rồi thì dùng *katana* cũng đâu khó lắm. A, tìm ra rồi,” Yamato reo lên khi thấy thanh kiếm thứ hai nằm im lìm sau bốt canh. “Nhanh nào! Jack đã sang đến đầu bên kia rồi đấy.”

“Hay thật! Hai người để lại cho tớ toàn kiếm ngắn không,” Akiko lầm bầm trong lúc rút đoản kiếm *wakizashi* của vị samurai gần nhất ra rồi vội vàng chạy theo bóng Yamato đang xa dần.

Lúc này, Jack đã ở dưới phần mái hiên tránh gió của dãy tường tòa thành. Nó thấy Độc Nhãn Long đang ẩn mình trong khoảng tối phía trước xem xét tìm lối đột nhập năm gian sảnh tạo nên khu liên hợp trung tâm. Dựa vào lối kiến trúc trang trí cực kì tình xảo và lộng lẫy của khu sảnh, nó nghĩ thầm thật đúng là tòa thành của Lãnh chúa Takatomi.

Mải mê do thám phía trước nên Độc Nhãn Long vẫn chưa nhận ra sự hiện diện của Jack.

Cơ hội của nó là đây.

Jack chuyển thanh *katana* trong tay, điều chỉnh thế cầm. Thanh *katana* nặng hơn nhiều so với kiếm gỗ. Nó biết mình phải cực kì cẩn thận, không cho mũi kiếm chúc xuống để lộ sơ hở.

Jack men lại gần hơn, Độc Nhãn Long vẫn không hề hay biết mình đang bị tiếp cận.

Khi nó đã cách tên ninja chỉ khoảng mười bước thì bao nhiêu nỗi căm hờn đau đớn dồn nén bấy lâu mà nó đã phải trải qua khi cha chết chợt bùng lên dữ dội.

Thời khắc *đã* đến! Cuối cùng Độc Nhãn Long cũng phải trả món nợ giết cha nó!

Bất chợt Jack do dự.

Nó không thể xuống tay.

“Không bao giờ được phép do dự,” Độc Nhãn Long rít lên trong lúc vẫn quay lưng về phía nó.

Ngay lập tức hắn xoay người lại cùng chiếc *shuriken* bạc lóe lên trong bóng tối.

“Coi chùng!” Yamato hét lên trong lúc lao vào chắn trước người Jack.

Chiếc *shuriken* cắm trúng ngực Yamato. Cậu ta ngã xuống, máu loang ra nền sân lát đá.

Mắt Jack bắt gặp màu đỏ của máu, cả người nó như sôi lên vì phẫn nộ. Nó hét lên một tiếng, dốc toàn sức lực lao vào Độc Nhãn Long. Thanh kiếm giơ cao rồi bổ nhào xuống kẻ tử thù bằng tất cả sức mạnh.

Độc Nhãn Long rút thanh *ninjatō* ra khỏi bao kiếm sau lưng, nhẹ nhàng đánh văng đường kiếm của Jack rồi lập tức phản công bằng một đòn chặt ngang cơ hoành.

Do đoán trước được nước đi, Jack liền đỡ đòn rồi nhanh chóng lao lên tấn công, vung kiếm cắt ngang mặt tên ninja một mắt. Hắn liền bật người nhảy lùi lại tránh lưỡi kiếm giơ cao, cùng lúc đạp chân đánh bật thanh *katana* ra khỏi tay Jack. Độc Nhãn Long đáp xuống đất cùng lúc với thanh kiếm của Jack rơi xuống sàn. Giờ nó đã không còn vũ khí và mất khả năng tự bảo vệ.

“Chàng samurai trẻ, xem ra ngươi đã tiến bộ hơn so với khi còn là một thằng ngoại quốc rồi đấy!” hắn nói một cách tôn trọng. “Có thể một ngày nào đó ngươi sẽ đáng làm đối thủ của ta. Còn nhiệm vụ của ta hôm nay không có chỗ cho ngươi. Ngoan ngoãn về nhà đi!”

“Tôi không có nhà. Ông đã giết cha tôi rồi. Nhớ chứ?” Jack gằn giọng giận dữ. “Vậy cái chết của cha tôi cũng nằm trong nhiệm vụ của ông?”

“Cha ngươi chẳng là cái gì cả. Tấm *hải đồ* mới là nhiệm vụ của ta!”

Jack nghi ngờ dò xét tên ninja. “Ai ra lệnh cho ông làm nhiệm vụ đó?”

“Ngươi đúng thật là cứng đầu nhỉ?” Độc Nhãn Long rít lên bực bội. “Hãy cầu nguyện là ngươi sẽ vẫn còn sống sau khi mất cánh tay phải đi!”

Độc Nhãn Long nâng thanh *ninjatō* lên rồi vung mạnh xuống chuẩn bị chặt đứt cánh tay phải Jack.

Bất chợt từ trong bóng tối lóe lên một tia sáng, đoản kiếm *wakizashi* của Akiko bay vút qua không trung lao về phía Độc Nhãn Long. Trong khoảnh khắc cuối cùng, tên ninja theo bản năng vặn người né tránh khiến đường kiếm vung xuống bị lệch đi, trượt qua phần vai của Jack chỉ một phân. Thanh *wakizashi* lao trúng bên sườn Độc Nhãn Long. Dù bị vết thương sâu nhưng hắn gần như không để bật ra một tiếng kêu nào. Hơi lảo đảo, tên ninja liếc mắt xuống thứ vũ khí đang thò ra từ trên người.

“Ngươi học chiêu đó từ ai thế? Masamoto à?” hắn quát lên với vẻ kinh tởm khi Akiko chạy đến bên cạnh Jack.

Tên ninja thận trọng rút lưỡi kiếm đầy máu ra rồi trừng mắt nhìn bọn nó thách thức. Hắn xoay thanh đoản kiếm lại trong tay rồi chuẩn bị phi lại vào Akiko giờ cũng đã không còn khả năng tự vệ. Đúng lúc đó, cánh cổng chính bật mở toang, thầy Masamoto và đội quân samurai nhanh chóng ùa vào khắp sân với ngọn đuốc sáng rực trên tay.

“Tỏa ra!” Thầy Masamoto ra lệnh. “Tìm bọn trẻ và giết tên ninja!”

“Hẹn gặp lần sau, ngoại quốc!” Độc Nhãn Long rít qua kẽ răng. “Chuyện tấm *hải đồ* vẫn chưa xong đâu.”

Tên ninja thả thanh đoản kiếm *wakizashi* xuống, thoăn thoắt trèo lên bức tường như một con nhện độc bốn chân nguy hiểm rồi biến mất trong màn đêm.

Phía xa, từng loạt pháo hoa bay vút lên cao rồi bùng nổ, phát ra những tia sáng rực rỡ chói lòa cả một góc rồi rơi xuống tựa mưa sao băng trên nền trời đêm.

43
KIẾM ĐẠO

“Theo tin điều tra của chúng ta thì Độc Nhãn Long đã được phái cử đến để hạ độc Lãnh chúa Takatomi,” ngày hôm sau thầy Masamoto giải thích cho bọn nó trong Phượng Hoàng Đường.

Ông vẫn ngồi trên chiếc bục có hình con phượng hoàng trong lửa đỏ nguy nga tráng lệ. Bên phải ông là thầy Hosokawa và thầy Yamada, bên trái là thầy Kyuzo và cô Yosa.

Jack ngồi quỳ giữa Akiko và Yamato đang băng bó khắp người trên nền sàn thấp phía dưới. Yamato đã cực kì may mắn vì chiếc *shuriken* đó không hề tẩm độc, và mặc dù phải hứng chịu vết thương sâu nơi ngực nhưng sức khỏe của cậu vẫn sẽ dần hồi phục.

“Nhưng ai đã ra lệnh cho hắn làm vậy ạ?” Jack hỏi.

Thầy Masamoto nhấp một ngụm *sencha* rồi trầm ngâm nhìn chiếc cốc.

“Điều đó thì chúng ta vẫn chưa biết. Đây rất có thể là dấu hiệu của những biến cố sắp tới sẽ xảy ra,” ông đáp lại một cách nghiêm trọng. “Vì vậy mà Lãnh chúa Takatomi đã tăng cường lượng lính hộ vệ cũng như trang bị thêm các hệ thống phòng thủ cần thiết bên trong thành. Do có lệnh triệu tập về Edo nên ngài cũng nhờ ta gửi lời xin lỗi đến mọi người vì đã không thể có mặt tại đây tối nay. Ngài đánh giá rất cao nỗ lực của tất cả các trò trong việc ngăn chặn tên ninja vừa rồi và muốn nhờ ta thay mặt gửi đến các trò món quà này như là kỉ vật.”

Một người hầu bước vào căn phòng đem theo ba chiếc hộp và đặt từng chiếc xuống trước mặt các Samurai trẻ tuổi. Jack đưa mắt xem xét. Chiếc của nó là một hộp gỗ sơn mài hình chữ nhật nhỏ với thành gỗ khá dày. Mặt trên chiếc hộp được trạm trổ tinh xảo bằng vàng và bạc dát mỏng, ở giữa khắc hình một cây hoa *sakura* đẹp một cách tinh tế với những bông hoa nổi bật màu ngà. Một sợi dây gai dầu được gắn vào đầu trên cùng của chiếc hộp. Đầu kia của sợi dây là chiếc then cài nhỏ màu ngà khắc nổi hình đầu sư tử. Nó tò mò đưa mắt nhìn sang.

Cả hai người kia cũng nhận được món quà tương tự nhưng trang trí khác hình, đầu sợi dây gai của Yamato có then cài hình con khỉ còn của Akiko là hình một con đại bàng thu nhỏ.

“Jack, cái đó được gọi là *inro* ,” thầy Masamoto giải thích khi thấy cái nhìn hoang mang trên mặt nó. “Chúng được dùng để đựng các vật nhỏ như thuốc, tiền, bút lông và mực. Cái đầu sư tử nhỏ màu ngà đó được gọi là *nestuke.* Chỉ cần móc nó vòng qua phần thắt lưng *obi* là *inro* sẽ không bị rơi.”

Jack cầm chiếc *inro* cùng chiếc *netsuke* màu ngà được trạm trổ tinh tế lên xem. Nó vốn thường thắc mắc không biết người Nhật để đồ ở đâu khi bộ kimono của họ không hề có túi đựng. Nhìn vào món quà, nó thấy chiếc *inro* bao gồm nhiều ngăn nhỏ xíu được cố định gọn gàng trên nhau. Nó luồn chiếc *netsuke* hình đầu sư tử qua *obi* để giữ chặt *inro* ngang thắt lưng.

“Ngài Takatomi đã kéo dài thời gian bảo trợ kinh phí cho trường ta đến vô thời hạn,” thầy Masamoto tiếp tục, “và ngài cũng đề nghị xây thêm cho trường chúng ta một gian tập luyện mới, đặt tên là *Taka-no-ma*, Ưng Điểu Đường. Chính ta cũng cảm kích các trò vì việc này. Một lần nữa, các trò đã đem về thanh danh to lớn cho trường chúng ta. Để tỏ lòng cảm kích trước hành động đó, ta cũng muốn tặng các trò một món quà.”

Ba người hầu nữa vào phòng. Mỗi người nâng theo một chiếc hộp sơn mài lớn và đặt xuống phía trước chiếc bục.

“Yamato, lần này con đã chứng minh bản thân xứng đáng là một thành viên trong gia tộc Masamoto thực thụ bằng chính dòng máu của mình. Ta thật sự tự hào khi gọi con là con trai ta. Hãy lên nhận cặp *daishō* này như là món quà thể hiện sự tôn trọng của ta.”

Yamato quỳ trước bục Masamoto và cúi người xuống một cách khó khăn, vết thương nơi ngực đã khiến cậu không thể thực hiện tư thế cúi gập người thể hiện lòng kính trọng cao nhất trong những dịp này. Thầy Masamoto mở nắp chiếc hộp đầu tiên rồi lấy ra thứ được đựng ở bên trong.

“Hẳn con cũng nhận ra cặp *daishō* này phải không Yamato. Chúng chính là cặp kiếm của Tenno. Giờ con đã chứng minh bản thân mình vượt qua mọi hoài nghi ngờ vực, con xứng đáng có được chúng.”

Cắn răng chịu đau, Yamato đưa tay đón lấy kiếm dài *katana* và kiếm ngắn *wakizashi.* Hai thanh kiếm tạo nên một cặp *daishõ,* đem đến quyền uy trong xã hội và sự kính trọng cho những samurai nào được mang nó. Được ban cho cặp *daishō* cũng đồng nghĩa với nhận được đặc ân to lớn.

Trong một chốc, điều duy nhất mà Yamato có thể làm chỉ là ngắm nhìn đôi kiếm với lớp vỏ bao màu đen sáng lóa như phản xạ ánh sáng từ lưỡi kiếm bên trong. Sau đó Yamato lui về vị trí của mình bên cạnh Jack và Akiko. Jack bắt gặp ánh mắt cậu ta tràn đầy niềm tự hào và kiêu hãnh.

“Akiko, trò hãy đến trước chỗ cô Yosa. Cô ấy muốn được tự tay trao tặng trò món quà của mình.”

Akiko đứng dậy rồi tiến tới cúi gập người xuống thấp trước cô Yosa.

“Akiko, em sở hữu đôi mắt của loài chim ưng cùng nét uyển chuyển của loài đại bàng,” vừa nói cô Yosa vừa kéo chiếc hộp lại gần hơn rồi cẩn thận nhấc lên mấy món đồ bên trong. “Em xứng đáng mang theo bên mình cây cung và mũi tên của ta. Hãy nhận lấy món quà này như là bằng chúng thể hiện sự công nhận của ta trước những kĩ năng của em với tư cách là một Cung thủ.”

Akiko gần như sững người đến mức quên mất rằng phải cúi xuống để đáp lại. Cô run run đón lấy chiếc cung tre dài và những mũi tên gắn lông chim ưng từ tay cô Yosa.

“Cây cung của ta sẽ còn giúp được em nhiều hơn nữa, Akiko ạ. Hẳn em cũng biết, chiếc cung chính là một phần linh hồn của người đã tạo ra nó. Giờ nó là của em, ta mong rằng nó cũng sẽ bảo vệ em như đã từng bảo vệ ta.”

“Cảm ơn cô rất nhiều, thưa cô Yosa,” Akiko nói như thở ra trong lúc giữ trên tay cây cung và mũi tên bằng tất cả sự tôn kính, sau đó cô lui trở về chỗ của mình.

“Cuối cùng là con, Jack à,” thầy Masamoto nói một cách đường bệ. “Ai mà ngờ được một cậu bé ngoại quốc suýt chết đuối trong vụ chìm tàu khi xưa lại có thể trở thành một người quan trọng đến thế? Nếu còn sống, cha của con nhất định sẽ cảm thấy tự hào về con bây giờ lắm.”

Đột nhiên Jack thấy mắt nó cay xè khi nghe Masamoto nhắc về cha nó. Jack cắn chặt môi, phải cố gắng lắm nó mới ngăn được mình không vỡ òa trong nước mắt.

“Con đã cứu mạng Yamato,” Masamoto tiếp tục. “Đến hai lần, nếu ta không nhầm. Con đã học ngôn ngữ của chúng ta, vinh danh phong tục tập quán của chúng ta. Trên hết là con đã phá được âm mưu thủ đoạn ám sát của tên Độc Nhãn Long, không chỉ một, mà đến ba lần. Nếu Lãnh chúa có được một đội quân gồm những người như con thì dù là kẻ thù nào cũng sẽ bị đánh bại dễ như trở bàn tay. Lại đây nào.”

Jack quỳ gối cúi người một cách tôn kính trước mặt thầy Masamoto.

Tất cả các vị võ sư đều đáp lại cái cúi người của nó. Thầy Hosokawa và cô Yosa nghiêm trang gật đầu công nhận công lao của nó. Thầy Kyuzo thì vẫn là cử chỉ cúi đầu cụt lủn thường ngày của mình, còn thầy Yamada thì ân cần mỉm cười với Jack.

“Tuy nhiên, vẫn còn rất nhiều điều phía trước mà con cần phải học, Jack ạ,” thầy Masamoto lại tiếp tục, giọng ông đột nhiên trở nên nghiêm nghị. “Con giống như một mầm cây nhỏ bé. Con mới đặt được hòn đá đầu tiên. Con đã bước được bước đi đầu tiên. Trước mặt con vẫn là cả quãng đường dài để đến được cái đích là tinh thần Võ Sĩ Đạo. Nhưng như ta đã nói ngay từ buổi đầu khai giảng, chúng ta ở đây là để giúp con thực hiện hành trình ấy. Cũng vì lẽ đó, ta chính thức tặng con cặp kiếm đầu tiên mà ta đã dùng.”

Trước ánh nhìn sửng sốt trên khuôn mặt các vị võ sư cùng cái nín thở của Akiko và Yamato, Jack chắc mẩm rằng đây phải là một điều cực kì vinh dự và chưa hề có tiền lệ. Thầy Masamoto mở nắp chiếc hộp sơn mài trước mặt rồi nâng hai thanh kiếm bảo vật lên.

Khác với Phỉ Thúy Ngọc Kiếm, hai thanh kiếm này không được chạm khắc trang trí nhiều. Lớp vỏ bao của chúng phản chiếu một màu đen tuyền không chút vẩn gợn. Trên bao kiếm chỉ khảm duy nhất biểu tượng gia huy phượng hoàng nhỏ màu vàng gần phía cán. Rõ ràng hai thanh kiếm này không phải chỉ để trưng bày cho đẹp mà là thứ vũ khí thật sự của một chiến binh.

“Nghe đây Jack, kiếm chính là linh hồn của một samurai,” thầy Masamoto trang trọng tuyên bố trong lúc nâng cặp kiếm về phía Jack, đôi mắt ông nhìn thẳng vào nó một cách nghiêm nghị.

“Vì lẽ đó, mang trên mình đôi kiếm này cũng đồng nghĩa với việc con sẽ phải gánh trên vai trách nhiệm to lớn,” thầy Masamoto tiếp tục trong lúc tay vẫn không rời cặp kiếm, tạo thành cảnh tượng cả ông và Jack cùng đỡ lấy hai thanh kiếm trên tay. “Không bao giờ được phép để kiếm rơi vào tay kẻ thù. Phải luôn giữ vững tinh thần và nguyên tắc sống theo con đường Võ Sĩ Đạo. Nghĩa, Dũng, Nhân, Lễ, Chân, Danh, Trung. Con hiểu chứ?”

“Vâng, thưa cha. Cảm ơn cha rất nhiều,” Jack đáp lại bằng cả tấm lòng.

Nó đỡ lấy đôi kiếm từ tay thầy Masamoto. Ngay lập tức đôi tay nó bị ghì xuống bởi sức nặng của phần trách nhiệm mà nó sẽ mang trên mình. Jack gập người cúi thấp rồi lùi trở lại vị trí cũ giữa Akiko và Yamato với cặp kiếm ở bên.

“Được rồi, buổi gặp mặt hôm nay kết thúc ở đây. Mọi người cũng nên về phòng nghỉ ngơi, trừ Yamato ở lại. Ta muốn dành chút thời gian hàn huyên với con,” thầy Masamoto tuyên bố, phía bên khuôn mặt không sẹo của ông bừng lên nụ cười hân hoan rạng rỡ.

Những người khác cùng cúi chào rồi kính cẩn rời khỏi Phượng Hoàng Đường.

Jack cùng Akiko lững thững đi vào Nam Thiền Viên trong lúc chờ Yamato. Hai đứa dừng chân đứng giữa hai tảng đá cao, im lặng ngước mắt chăm chăm nhìn lên bầu trời đêm. Đêm nay trăng tuy khuyết nhưng vẫn sáng rõ, còn hai ngày nữa là đến trăng tròn, từng ngôi sao như những điểm sáng lấp lánh trên nền trời đen.

“Thấy ngôi sao kia không, cái sáng nhất trên trời ấy. Đó là Spica,” Jack lên tiếng sau một hồi im lìm trôi qua.

“Cái nào cơ?” Akiko hỏi. “Tớ thấy sao nào mà chẳng giống nhau.”

“Từ chiếc cán của chòm sao Bắc Đẩu, chòm ở ngay phía trên bọn mình này, kéo dài đường cong từ chiếc cán theo hình vòng cung sẽ đến sao Arcturus, từ đó dịch chuyển tiếp sẽ đến sao Spica,” vừa nói Jack vừa hướng ánh mắt Akiko theo đầu ngón tay nó đến vị trí các sao. “Cái ở phía bên trái kia là sao Regulus, bên cạnh là sao Bellatrix. Còn cái đang nhấp nháy kia là sao Mộc, mà thật ra cũng không phải là sao nữa, phải gọi là hành tinh mới đúng.”

“Sao cậu biết được từng ấy thế?” Akiko quay đầu về phía Jack hỏi.

“Cha tớ dạy tớ đấy. Ông nói nếu muốn trở thành hoa tiêu thì phải biết cách định hướng tàu theo các vì sao.”

“Vậy cậu biết cách không?”

“Đủ để dẫn tàu trở lại cảng,” Jack trả lời, thở ra một tiếng buồn rầu. “Mà cũng có thể đủ để trở về nhà.”

“Cậu vẫn còn muốn về nhà?”

Jack quay sang nhìn Akiko. Ánh trăng phản chiếu trong đôi mắt đen tuyền của cô bé khiến nó khẽ rùng mình trong thoáng chốc.

Phải, nó vẫn muốn được trở về nhà. Nó nhớ da diết những cánh đồng xanh mướt mải xứ Anh quốc vào mùa xuân, cảm giác ấm cúng sum vầy cả nhà bên bếp lửa mùa đông cùng bao nhiêu câu chuyện hồi hộp trên hành trình đi biển mà cha nó đã kể. Nó nhớ tha thiết cái âm thanh ồn ào lộn xộn của Luân Đôn, tiếng rao hàng, tiếng xe kéo, tiếng búa lò rèn gõ đinh tai trên

đường phố. Bụng nó cồn cào nhớ đến lớp thịt bò, pa-tê cùng những lát bánh mì phết bơ dày uych. Đầu óc nó như phát cuồng lên vì muốn nói tiếng Anh. Nhưng điều khiến nó nhớ đến day dứt chính là gia đình nó. Giờ nó chỉ còn Jess là thành viên duy nhất còn lại trong gia đình. Nó cần phải tìm đến chỗ con bé, chăm lo cho con bé.

Dù biết vậy nhưng khi đứng cạnh Akiko dưới bầu trời sao, lần đầu tiên Jack có cảm giác rằng có thể nó cũng thuộc về Nhật Bản.

“Dù ở đâu đi nữa, hãy luôn nhớ rằng chính những người bạn của con sẽ tạo ra cuộc sống của con,” mẹ nó đã từng nói như thế khi gia đình nó cứ phải chuyển nhà qua lại giữa Rotterdam và Limehouse vì lí do công việc của cha. Lúc đó nó mới chỉ bảy tuổi và vẫn ghét cay ghét đắng việc chuyển nhà. Nhưng giờ thì nó đã hiểu những gì mẹ nó muốn nói. Trên mảnh đất Nhật Bản này, nó đã gặp được những người bạn. Những người bạn thật sự. Saburo, Yori, Kiku, Yamato, và trên tất cả là Akiko.

“Akiko à!” một tiếng gọi vang lên.

Tiếng cô Yosa.

“Chúng ta nói chuyện một lát được không? Cô cần phải giải thích cho em biết những đặc điểm của cây cung ấy.”

“Vâng, thưa cô,” Akiko trả lời rồi quay về phía Jack trước khi rời đi. “Tớ biết cậu nhớ gia đình ở Anh quốc nhiều lắm, nhưng Jack à, nơi đây cũng có thể trở thành ngôi nhà thứ hai của cậu ở Nhật mà.”

Cô bé mỉm cười ấm áp với nó, cúi chào rồi rời đi.

Jack lại ngước nhìn lên bầu trời sao. Nó cố làm dịu đi thứ cảm xúc hỗn độn trong lòng và cảm giác chỉ chực khóc bằng việc tiếp tục chỉ tên các ngôi sao mà nó nhớ. Một tay nó đặt hờ lên đôi kiếm mới, ngón tay khẽ mân mê phần cán.

Trong khoảnh khắc cảm xúc dâng trào, nó rút thanh *katana* ra khỏi bao, giơ lên giữa ánh trăng sáng. Lòng thầm thán phục đường kiếm cong tuyệt tác, Jack xoay thanh kiếm trong không trung, cảm nhận sức nặng và đánh giá điểm cân bằng của kiếm, vẫn cần phải một thời gian nữa để thanh kiếm có thể trở thành một phần kéo dài từ cánh tay nó giống như thanh kiếm gỗ. Dù vậy, nó vẫn nghĩ mình đủ tự tin thử một vài đường chém.

Jack cắt dọc mảnh trăng làm đôi, đâm thủng ngôi Bellatrix rồi cắt ngang một ngôi sao băng trên trời. Xoay nhanh sang bên cạnh, Jack nâng mũi

kiếm lên trong tư thế sẵn sàng cho lần tấn công sắp tới, Độc Nhãn Long đã ở trước mắt. Hắn đứng trong bóng tối. Bất động. Chờ thời cơ tấn công.

"Không bao giờ được phép do dự."

Lần này Jack sẽ không do dự. Nó nâng thanh kiếm lên quá đầu rồi lao tới Độc Nhãn Long, thực hiện đòn tấn công như vũ bão.

"Jack!" tiếng thầy Yamada hét lên từ phía sau.

Độc Nhãn Long hiện nguyên hình trở lại là tảng đá, Jack ngay lập tức xoay người lại.

"Con đang làm gì thế?" vị thầy Thiền môn cất tiếng hỏi, ông tựa mình trên chiếc gậy chống trong bóng tối cùng ánh mắt đầy thách thức.

"Con chỉ đang..." Jack trả lời, mắt liếc về phía tảng đá, "tập *kata* thôi ạ."

"Với một tảng đá à?"

"Không, không hẳn ạ," Jack nói, xẹp hết cả khí thế. "Con đang tưởng tượng tảng đá đó là Độc Nhãn Long. Con sẽ giết hắn để trả mối thù của mình."

"Trả thù chẳng khác nào hành động tự sát. Nó sẽ ăn dần ăn mòn con người con cho đến khi không còn gì nữa mới thôi," vừa quan sát nó thầy Yamada vừa nói thẳng ra sự thật như thể điều đó rõ rành rành như mặt trăng trên bầu trời đêm.

"Nhưng hắn đã giết cha của con!"

"Đúng vậy. Hiển nhiên hắn sẽ phải trả giá cho hành động tội lỗi của mình, không ở kiếp này thì cũng ở kiếp sau. Nhưng đừng cho rằng có thanh kiếm đó trong tay là con cũng có được thứ quyền uy tối thượng ấy. Không bao giờ được phép quên tinh thần Võ Sĩ Đạo. Đầu tiên là Nghĩa, con phải biết phân biệt điều gì là sai và điều gì là đúng. Đó mới là điều quan trọng nhất của một samurai."

Ông nắm lấy tay Jack rồi chậm rãi dẫn nó đi dọc theo con đường đến chỗ cây thông già nơi góc vườn, chiếc cành nặng nề của cây ghì xuống chiếc cọc đỡ.

"Nhân có nghĩa là lòng trắc ẩn của con đối với những kẻ khác. "Nhân" sẽ gắn kết tất cả lại với nhau. Trên con đường hành đạo không có chỗ chứa chấp cho sự giận dữ hay cơn thịnh nộ. Trong tinh thần Võ Đạo chân chính không có kẻ thù. Võ Đạo chân chính phải là thứ kết nối tình cảm giữa người với người. Con đường Võ Sĩ Đạo không phải là con đường hủy diệt và chết chóc. Đó phải là con đường nuôi dưỡng sự sống. Bảo vệ sự sống."

Vị thầy giáo dừng lại ngay chỗ cây thông già rồi quay lại đối diện với Jack.

“Như thầy Masamoto đã nói, tuy mới chỉ bước những bước đầu tiên trên hành trình học hỏi tinh thần Võ Sĩ Đạo nhưng con cũng cần phải học Kiếm Đạo nữa, Jack à.”

Thầy Yamada nở một nụ cười khó hiểu, đôi mắt sắc lẹm của ông lấp lánh như hai ngôi sao thu nhỏ. Thế rồi vị thầy khuất dần trong màn đêm phía sau cây thông già, để lại Jack một mình giữa bầu trời xứ Nhật.

Ngước mắt nhìn lên, Jack bắt gặp một vệt sao băng bay vút qua nền trời.

Ngôi sao nhỏ bừng cháy giữa trời rồi vụt tắt, để lại một vệt sáng mờ dần trên màn đêm như lửa than hồng.

Chính trong thời điểm đó, Jack đã đạt đến khoảnh khắc đốn ngộ, sáng rõ như ánh sao. Nó cũng đang đi trên con đường không biết đích đến, không biết số phận của mình ra sao. Nhưng nó đã quyết định hành trình của mình, và sẽ chẳng bao giờ quay lại.

Nó đã chọn... Con Đường Của Một Chiến Binh.

CHÚ THÍCH NGUỒN TRÍCH DẪN

Dưới đây là danh sách những câu trích dẫn được dùng trong cuốn *Samurai trẻ tuổi: Võ Sĩ Đạo*, cùng chú thích về nguồn gốc:

1. “Võ Sĩ Đạo là con đường phải theo đuổi cả đời. Tuy nhiên mệnh lệnh đơn giản chỉ là giữ vững con đường đã chọn.” Richard Strozzi Heckler *(strozziinstitute.com).* (Trích dẫn dưới sự cho phép của tác giả).

2. “Cây gỗ đầy một ôm sum suê cành lá sinh ra từ cái hạt mầm bé tí. Mọi đài cao bắt đầu từ một viên đá. Mọi cuộc hành trình thiên lí đều bắt đầu bằng một bước chân.” Trích câu nói của Lão tử, triết gia, người sáng lập nên Đạo lão. (Trích dẫn từ tư liệu chung). Bản Hán ngữ (bổ sung của biên tập): “Hợp bao chi mộc, sinh ư hào mạt. Cửu tằng chi đài khởi ư lủy thổ; thiên lý chi hành, thủy ư túc hạ.” Phần phiên dịch: “Cây gỗ đầy một ôm sinh ra từ cái mầm con; cái đài chín từng bắt đầu từ một sọt đất; chuyến đi xa ngàn dặm bắt đầu ở dưới chân.” (Trích theo Lão Tử - *Đạo đức kinh* - Phạm Ngọc dịch, NXB Văn học, 2001. Trang 76)

3. “Thật tốt nếu có đích cuối của cuộc hành trình, nhưng nói cho cùng thì chính cuộc hành trình ấy mới là điều quan trọng.” Trích đoạn trong cuốn *Bàn Tay Hắc Ám* của tác giả Ursula K. Le Guin, bản quyền tác giả năm 1969, 1997 bởi Ursula K. Le Guin, nhà xuất bản Ace Books. (trích dẫn dưới sự cho phép của người đại diện của tác giả)

4. “Nếu cho đủ thời gian luyện tập, bất cứ ai cũng có thể vững vàng về thể chất. Nếu có đủ kiến thức, bất cứ ai cũng có thể trở nên thông thái mẫn tuệ. Một chiến binh thực thụ phải tinh thông cả hai điều này và đạt được kết quả tối thiện của Võ Sĩ Đạo.” Thiên Thai Tông Phái. (Trích dẫn từ tư liệu chung)

5. “Để được bước lên, người ta trước hết phải nằm xuống” Trích câu nói của Brian Weir. (Chưa rõ nguồn gốc chính thức; không có dấu hiệu của việc đã được xuất bản)

6. “Can đảm không có nghĩa là không sợ, mà phải biết được điều gì còn quan trọng hơn cả nỗi sợ đó.” Trích đoạn từ bài viết “Những Chiến binh Không Thầm lặng!” trong *Gnosis: Tìm về truyền thống bí truyền cổ Châu Âu,* bản quyền tác giả năm 1991 bởi Ambrose Hollingworth Redmoon (tên thật là James Neil Hollingworth).

7. “Trở ngại càng lớn thì vinh quang sẽ càng tỏa rạng.” Molière, nhà viết kịch kiêm diễn viên người Pháp. (Trích dẫn từ nguồn tư liệu chung)

8. “Trong tinh thần Võ Đạo chân chính không có kẻ thù. Võ Đạo chân chính phải là thứ kết nối tình cảm giữa người với người. Con đường Võ Sĩ Đạo không phải là con đường hủy diệt và chết chóc. Đó phải là con đường nuôi dưỡng sự sống, sản sinh ra sự sống.” (Trích đoạn trong cuốn sách *Những Bí mật của Võ Đạo* của tác giả John Stevens, bản quyền tác giả năm 2001 bởi John Stevens. Tái bản dưới sự thỏa thuận của công ty phát hành sách Shambhala, *shambhala.com)*

ĐÔI ĐIỀU VỀ TÁC GIẢ CHRIS BRADFORD

Lần đầu tiên học võ là khi anh bao nhiêu tuổi?

Tôi bắt đầu học Judo khi mới bảy tuổi, đến năm tám tuổi thì có được chiếc cúp đầu tiên. Từ đó về sau tôi tiếp tục học thêm hơn chín loại võ thuật khác nữa.

Vậy anh thích nhất môn võ nào, vì sao lại thích?

Nói chung thì tôi thích tất cả bởi mỗi môn đều dạy tôi những điều mới, nhưng môn võ ưa thích nhất phải kể đến là Thể thuật Zen Kyo Shin, đó là môn đầu tiên tôi đạt đến cấp độ đai đen mà. Môn võ này bắt nguồn từ nghệ thuật chiến đấu của các ninja - vị võ sư tôi theo học thậm chí còn được một trưởng môn phái ninja truyền thụ lại nữa cơ!

Anh đã bao giờ gặp tận mắt một chiến binh samurai chưa?

Có - Tôi là học sinh của cô Akemi Solloway, cô ấy là trưởng nữ trong một gia đình samurai có truyền thống nhiều đời giữ chức gia lão trông coi thành Iwatsuki (gần Tokyo) dưới thời Lãnh chúa Ota Dokan (1432 - 1486). Tên Akemi trong tiếng Nhật gồm hai từ ghép lại: Minh (nghĩa là tỏa sáng) và Mĩ (nghĩa là cái đẹp). Và vì không có anh em trai nên cô Akemi mang trên mình phần trách nhiệm to lớn là tiếp tục kế thừa và phát huy truyền thống tinh thần samurai từ tổ tiên.

Cuốn sách ưa thích của anh là gì?

Cuốn *It* của nhà văn Stephen King. *It* là tác phẩm rùng rợn nhất và cũng là tuyệt nhất của ông.

Anh bắt đầu viết văn từ khi nào?

Có thể nói cả cuộc đời tôi dành cho công việc viết lách, nhưng thường là viết lời cho các bản nhạc. Suốt thời thơ ấu, tôi thường tự nghĩ ra trong đầu những câu chuyện của riêng mình, nhất là trong các chuyến đi xa phải ngồi một chỗ trên ô tô để bớt đi cảm giác nhàm chán. Tuy nhiên phải đến gần đây tôi mới chính thức bắt tay vào viết truyện.

Mất bao lâu anh mới viết xong tập truyện võ sĩ đạo này?

Khoảng thời gian viết tập truyện này của tôi khá nhanh - trong vòng có hai tháng! Nói chính xác thì nội dung câu chuyện cứ tự động hiện ra trong đầu tôi một cách hoàn chỉnh, thế là chỉ còn mỗi việc viết nó ra giấy mà thôi.

Điều gì làm nên ý tưởng và nguồn động lực thúc đẩy anh viết câu chuyện này?

Trái tim và cuộc đời tôi. Chính niềm đam mê võ thuật đã khơi ngòi nên bộ ba Young Samurai này. Câu chuyện kể về một cậu bé dần trưởng thành trong cuộc sống qua quá trình tập luyện võ thuật. Đó là câu chuyện về tôi, mà cũng có thể là câu chuyện về chính bản thân bạn nữa.

Anh đã làm gì trước khi trở thành một nhà văn?

Tôi đã từng là một nhạc sĩ kiêm nhà soạn nhạc. Tôi có thể hát, chơi đàn và thổi kèn ác-mô-ni-ca. Tôi cũng đã đi biểu diễn khắp các nơi trên thế giới, xuất hiện trên các chương trình truyền hình, dạy nhạc tại Học viện Âm nhạc Đương đại, một trường khá nổi tiếng ở Guildford. Nhờ kiến thức và kinh nghiệm thực tế về âm nhạc nên tôi đã viết nên cuốn sách đầu tay về lĩnh vực viết nhạc cho Viện Hàn lâm Nhạc sĩ Anh quốc, cuốn *Trái tim và Linh hồn.*

Trên thế giới, những nơi nào anh yêu thích nhất?

Tôi đã có dịp chu du đến rất nhiều nơi tuyệt vời, nhưng nếu phải liệt kê thì có ba nơi để lại cho tôi nhiều kỉ niệm nhất là chơi đàn ghi-ta trên bờ biển giữa cảnh hoàng hôn ở Fiji, ngồi trong ngôi nhà trên cây giữa khu rừng rậm ở Lào, và lắng nghe tiếng chuông chùa ngân vang báo hiệu ngày mới ở Kyoto, Nhật Bản.

Món ăn ưa thích của anh là?

Sushi, vừa ngon lại vừa tốt cho sức khỏe nữa.

Vật quý giá nhắt của anh là?

Thanh kiếm samurai của tôi. Lưỡi kiếm sáng lóa như ánh chớp cùng tiếng gió rít khi vung mạnh trong không khí nghe rất đã.

Thế còn bộ phim ưa thích thì sao?

Ngọa Hổ Tàng Long. Các cảnh quay hành động đẹp như mơ, như thể các nhân vật trong phim thách thức cả trọng lực thực tế và các diễn viên uyển chuyển như các vũ công đang chiến đấu vậy. Phim còn có sự tham gia của Dương Tử Quỳnh, một trong những nữ diễn viên nổi tiếng nhất thể loại võ thuật hành động.

GHI CHÚ

[1] Nệm nằm kiểu Nhật

[2] Phi tiêu của ninja

[3] “Người ngoại quốc, bạn hãy nghỉ ngơi đi,” - tiếng Nhật. Từ đây về sau các chú thích đều là tiếng Nhật (BT).

[4] “Cứ bình tâm. Người ngoại quốc, anh hãy nghỉ ngơi đi,”

[5] “Ngươi làm cái gì đấy, tên ngoại quốc?”

[6] “Mặc bộ kimono này vào đi,”

[7] “Đi tắm.”

[8] “Vào trong bồn tắm nào!”

[9] “Nước này cô chuẩn bị cho cháu đấy!”

[10] “Uekiya! Chiro! Hai người lại đây!”

[11] “Không được, đến giờ tắm rồi, thật đúng là đứa trẻ lớn xác mà,”

[12] “Kimino của chồng cô đấy,”

[13] “Cô là Date Hiroko. Hi-ro-ko.”

[14] “Đũa đấy,”

[15] Nguy hiểm!

[16] “Đừng! Nguy hiểm lắm! Nguy hiểm!”

[17] “Ê NGOẠI QUỐC!”

[18] “Mày làm cái gì ở đây thế hả thằng ngoại quốc?”

[19] “Quân sâu bọ này, mày chui từ cái xó xỉnh nào ra đấy?”

[20] “Gì cơ?”

[21] “DỪNG TAY!”

[22] “Đừng! Anh Taka. Đủ rồi,”

[23] “Chào bạn,”

[24] “Đi theo em!”

[25] “Cổng thần đạo đấy,”

[26] Đơn vị đo chiều dài của Anh, khoảng 1/3m.

[27] “Đại Thái Đao.”

[28] “Có biết tiếng Bồ Đào Nha không?”

[29] “Nói được tiếng Pháp chứ?”

[30] “Nói được tiếng Tây Ban Nha không?

[31] “(Tiếng Bồ Đào Nha) Có nói được một chút. (Tiếng Pháp) Có, một chút. (Tiếng Tây Ban Nha) Có, một chút,”

[32] “Sao rồi? Thằng bé này từ đâu đến?”

[33] “Sao rồi?”

[34] “Không có gì ạ, thưa ngài Masamoto…”

[35] “Xin thứ lỗi cho tiểu nhân, ngài Masamoto,”

[36] Cách cầm kiếm trong Kiếm Đạo

[37] Bình Gia Vật Ngữ - truyện kể Heike.

[38] Câu nói trước khi dùng bữa của người Nhật.

[39] Câu nói sau khi kết thúc bữa ăn của người Nhật.

[40] Thành thật xin lỗi cô!